Sophie

KINSELLA

POLIROM

La cumpărături cu sora mea

Colectia

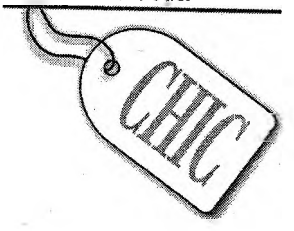

Sophie
KINSELLA

La cumpărături cu sora mea

Traducere din limba engleză și note
de Vali Florescu

POLIROM
2006

Sophie Kinsella a studiat științele politice, filozofia și economia la Oxford. A lucrat ca ziaristă specializată în probleme financiare. Romanele care o au drept personaj principal pe Rebecca Bloomwood, o shopaholică înrăită, au cunoscut un succes imens și au fost traduse în peste treizeci de limbi. Sophie Kinsella locuiește la Londra, are doi fii, iubește la nebunie cumpărăturile, dar e ceva mai cumpătată decît eroina sa.

În romanul *La cumpărături cu sora mea*, Becky este acum măritată cu Luke, dar a rămas același personaj ieșit din comun, gata să fugă pe cărbuni încinși dacă la capătul lor se află ceva interesant de achiziționat, sau care omite să-i spună soțului ei că a comandat o masă cu zece scaune din Sri Lanka, uitînd cu desăvîrșire că mai cumpărase una din Danemarca.

La întoarcerea din luna de miere, Becky descoperă șocată că are o soră mai mare cu doi ani, Jessica, de care tatăl său nu ar fi avut nicicînd habar dacă aceasta nu ar fi pornit pe urmele oricărui prezumtiv membru de familie, pentru a-l avertiza asupra unei boli de sînge ereditare.

Becky n-a mai fost de mult atît de fericită. Poate de cînd și-a cumpărat de la Milano, prin intervenția gentilă a unui mafiot, o geantă cu adevărat angelică, de două mii de euro.

De acum, chiar dacă Luke va fi iar înghițit de pasiunea lui pentru muncă, ea va avea ce face. Va colinda magazinele cu proaspăta ei soră.

Soarta îi joacă însă o nouă festă. Jessica este pasionată de geologie, duce o viață simplă, iubește tehnica, urăște cumpărăturile și... are chiar economii uriașe în cont. Becky se străduiește din răsputeri să stabilească o relație cu Jess, dar încercările ei se soldează cu un eșec catastrofal.

Simțindu-se brusc părăsită de toți cei dragi, constrînsă la reduceri de buget și fără serviciu, Becky face o ultimă tentativă de reconciliere cu Jess.

În urma acestei aventuri, pline de umor, de tensiune și de emoție, Becky se împacă atît cu sora ei (constatînd că se aseamănă mai mult decît au crezut), cît și cu Luke, pe care credea că l-a pierdut definitiv.

Pentru Gemma și Abigail,
drept recunoștință că îmi sînt surori.

Mulţumiri

Le mulţumesc pentru necontenitul lor sprijin Lindei Evans, lui Patrick Plonkington-Smythe, lui Larry Finlay, Laurei Sherlock şi tuturor celor de la Transworld, care au fost atît de minunaţi. Le mulţumesc extraordinarei Aramintha Whitley şi lui Nicki Kennedy, Celiei Hayley, Lucindei Cook şi lui Sam Edenborough. Mulţumiri speciale pentru Joy Terekiev şi Chiara Scaglioni, care m-au primit cu atîta căldură la Milano.

Ca întotdeauna, le mulţumesc membrilor Consiliului Director. Lui Henry, pentru absolut tot. Lui Freddy şi lui Hugo, pentru că mi-au sugerat că ar fi mai bine să scriu despre piraţi (poate data viitoare).

Şi o mulţumire imensă părinţilor mei, pentru că nu m-au lăsat să mai pierd timpul pe afară şi m-au trimis în casă, pentru a putea termina această carte...

DICŢIONAR
DE DIALECTE TRIBALE INTERNAŢIONALE

ADDENDA

(Următorii termeni au fost omişi
din dicţionarul principal)

TRIBUL NAMI-NAMI DIN NOUA GUINEE, p. 67

fraa ('frar'): reprezentant în vîrstă al tribului; patriarh.

mopi ('mop-i'): mic polonic pentru servitul orezului sau altui fel de mîncare.

shup ('shop'): a face schimb de mărfuri, în schimbul banilor sau al mărgelelor. Concept necunoscut tribului pînă la vizita din 2002 a unei englezoaice, pe nume Rebecca Brandon (fostă Bloomwood).

ROYAL CAIRO INSTITUTE OF ARCHAEOLOGY
EL CHERIFEEN STREET, 31, CAIRO

Doamnei Rebecca Brandon
c/o Nile Hilton Hotel
Tahrir Square
Cairo

15 ianuarie 2003

Stimată doamnă Brandon,

Îmi pare foarte bine că vă bucurați din plin de luna dumneavoastră de miere în Egipt. Mi-a făcut mare plăcere să aflu că vă simțiți extrem de atașată de poporul egiptean și sînt perfect de acord că este posibil ca în venele dumneavoastră să curgă sînge egiptean.

Cu toate acestea, drept răspuns la întrebarea dumneavoastră, trebuie să vă spun că mormîntul lui Tutankamon nu este de vînzare, nici în întregime, nici parțial. Nici măcar acea „monedă de aur mică-mică, a cărei lipsă nu va fi remarcată de nimeni".

Cu stimă,

Khaled Samir
(Director)

BREITLING SHIPPING COMPANY
TOWER HOUSE
CANARY WHARF
LONDRA E14 5HG

Fax pentru : dna Rebecca Brandon
c/o Hotelul Four Seasons
Sydney
Australia

De la : Denise O'Connor
Şef Serviciul Clienţi

6 februarie 2003

Stimată doamnă Brandon,

Ne pare rău să vă informăm că „sirena sculptată în nisip" de la Bondi Beach s-a dezintegrat în timpul transportării ei pe cale maritimă.

Permiteţi-ne să vă reamintim că nu v-am oferit nici o garanţie privind siguranţa ei, sfătuindu-vă să nu o trimiteţi cu vaporul.

Cu stimă,

Denise O'Connor,
Şef Serviciul Clienţi

ALASKAN TRAILS AND ADVENTURES, INC.
PO BOX 80034
CHUGIAK
ALASKA

Fax pentru : dna Rebecca Brandon
c/o White Bear Lodge
Chugiak

De la : Dave Crockerdale
Alaskan Trails and Adventures

16 februarie 2003

Stimată doamnă Brandon,

Vă mulţumesc pentru întrebare.

Vă recomandăm cu tărie să renunţaţi la ideea de a expedia în Anglia cu vaporul şase cîini husky şi o sanie.

Sîntem de acord că această rasă de cîini este absolut extraordinară şi ideea dumneavoastră referitoare la faptul că ei ar putea fi răspunsul la poluarea din marile oraşe mi se pare foarte interesantă. Cu toate acestea, cred că este puţin probabil ca autorităţile să permită prezenţa lor pe străzile Londrei, chiar dacă aţi „adapta sania necesităţilor de trafic şi i-aţi pune roţi şi plăcuţă de înmatriculare".

Sper că încă vă mai bucuraţi din plin de deliciile lunii de miere.

Cu cele mai bune urări,

Dave Crockerdale,
Manager de traseu turistic

Unu

OK. Pot să fac asta. Nici o problemă.

Nu trebuie decît să-mi las eul superior să preia comanda, să atingă starea de iluminare și să mă transform într-o ființă strălucitoare, care radiază lumină albă.

Floare la ureche.

Mă așez mai bine, încercînd să atrag cît mai puțină atenție asupra mea, pe covorașul de yoga, în așa fel încît soarele să-mi vină direct în față, și îmi las în jos bretelele subțiri ale bluzei. Nu văd de ce să nu ating starea de beatitudine a conștiinței și, în același timp, să mă bronzez uniform.

Mă aflu pe un deal din inima insulei Sri Lanka, la Blue Hills Resort and Spiritual Retreat, și am înaintea ochilor o priveliște absolut spectaculoasă. În fața mea se întind dealuri și plantații de ceai, pînă la orizont, unde se contopesc cu cerul albastru intens. Pe cîmpuri văd culorile vesele ale culegătorilor de ceai și, dacă îmi răsucesc un pic capul, zăresc undeva în depărtare un elefant care pășește alene printre arbuști.

Și, dacă îmi răsucesc și mai tare capul, îl văd pe Luke. Soțul meu. El e cel de pe covorașul albastru de yoga, cu pantalonii de in trei

sferturi și cu bluza aia veche, în poziția lotus și cu ochii închiși.

Știu. E pur și simplu de necrezut. După o lună de miere de zece luni, Luke s-a transformat într-o persoană cu totul diferită de bărbatul cu care m-am măritat. Vechiul Luke, omul de afaceri, a dispărut complet. Veșnicele lui costume au dispărut și ele. E bronzat și slab, are părul lung și decolorat de soare și încă mai are cîteva dintre codițele africane aplicate pe care și le-a pus la Bondi Beach. La încheietura mîinii are o brățară a prieteniei pe care a cumpărat-o de la Masai Mara, iar de ureche îi atîrnă un cerceluș de argint.

Luke Brandon cu cercel în ureche! Luke Brandon în poziția lotus!

Parcă simțindu-mi privirea, deschide ochii și îmi zîmbește, iar eu îi întorc zîmbetul fericită. Sîntem căsătoriți de zece luni. Și nu ne-am certat nici măcar o dată.

Ei, da. Bine. Ne-am mai ciondănit și noi cînd și cînd, dar nimic serios.

— *Siddhasana*, spune Chandra, profesorul nostru de yoga, iar eu îmi pun ascultătoare piciorul drept pe coapsa stîngă. Goliți-vă mintea de orice gînd.

OK. Să-mi golesc mintea. Să mă concentrez.

Nu vreau să mă laud, dar nu-mi e deloc greu să-mi golesc mintea de gînduri. Și nu înțeleg deloc de ce unora li se pare atît de greu să facă asta! Vreau să zic că să nu gîndești e infinit mai ușor decît să gîndești, nu?

Adevărul e că yoga îmi vine ca o mănușă. Sîntem la centrul ăsta de doar cinci zile, și deja pot să fac și lotusul și tot restul! Mă gîndeam

chiar că, după ce ne întoarcem acasă, aş putea să mă fac profesoară de yoga.

Aş putea să fac un parteneriat cu Trudie Styler. Dumnezeule, da! Şi am putea lansa o colecţie de haine de yoga, numai pe gri deschis şi alb, şi cu un mic logo...

— Concentraţi-vă asupra respiraţiei, zice Chandra.

A, da, exact. Respiraţia.

Inspir... expir. Inspir... expir. Inspir...

Doamne, ce unghii super am. Mi le-am făcut la centrul de frumuseţe – fluturaşi roz pe fundal alb. Iar antenele sînt mici diamante sclipitoare. Îţi vine să le mănînci. Doar că, ia uite, mi s-a desprins una. Trebuie neapărat să mă duc să mi-o retuşeze...

— Becky.

La auzul vocii lui Chandra, tresar. E în picioare, chiar în faţa mea, şi mă fixează cu privirea aia a lui. Blîndă şi atotştiutoare, ca şi cum ar fi în stare să pătrundă în gîndurile tale cele mai intime.

— Te descurci foarte bine, Becky, spune el. Ai un spirit foarte frumos.

Simt că mă străbate un val de încîntare. Eu, Rebecca Brandon, née Bloomwood, am un spirit foarte frumos! Ştiam eu!

— Ai un suflet pur, nepămîntean, adaugă el cu glasul lui plăcut, iar eu îl fixez la rîndul meu, complet transportată.

— Nu pun deloc preţ pe lucrurile lumeşti, zic dintr-o suflare. Yoga este singurul lucru care contează pentru mine.

— Ţi-ai găsit calea pe care trebuie s-o urmezi. Chandra zîmbeşte.

Dinspre Luke se aude un fel de rîs înfundat, şi, în clipa în care îmi arunc privirea în jur, îl văd privindu-ne amuzat.

Ştiam eu că nu ia deloc chestia asta în serios.

— Dacă nu te superi, eu şi gurul meu avem o conversaţie privată, spun supărată.

Deşi, sincer, n-ar trebui deloc să mă mire. Am fost avertizaţi în legătură cu această posibilitate, chiar de la prima oră de yoga. Se pare că, atunci cînd unul dintre parteneri ajunge la starea de iluminare spirituală, celălalt partener poate reacţiona cu scepticism şi chiar cu gelozie.

— În curînd, veţi putea merge pe cărbuni încinşi.

Chandra arată cu un zîmbet spre o scobitură în pămîntul din apropiere, plină cu cărbuni şi tăciuni încinşi, şi întregul grup e străbătut de un rîs nervos. În seara asta, Chandra, împreună cu unii dintre cei mai buni elevi ai săi, va face o demonstraţie a mersului pe cărbuni încinşi pentru noi ceilalţi, începătorii. Aceasta este ţinta noastră finală. Se pare că, la finele cursului, vom atinge starea de beatitudine totală, datorită căreia nici nu vom simţi cărbunii arzîndu-ne picioarele. Nu vom simţi nici urmă de durere!

În adîncul sufletului, sper ca treaba asta să fie valabilă şi atunci cînd am să port tocuri cui de cincisprezece centimetri.

Chandra îmi îndreaptă poziţia braţelor şi trece mai departe, iar eu închid ochii, lăsînd soarele să-mi scalde faţa. Stînd pur şi simplu în poziţia asta, pe dealul ăsta de la mama naibii, mă simt extrem de pură şi de calmă. Luke nu e singurul care s-a schimbat în astea zece luni. Şi eu m-am schimbat. M-am maturizat. Priorităţile mi s-au

schimbat. Adevărul e că am devenit o altă persoană. Vreau să spun, uite la mine, fac yoga într-un centru de reculegere spirituală. Cred că vechii mei prieteni nici n-au să mă recunoască!

Urmînd instrucțiunile lui Chandra, ne așezăm cu toții în poziția *Vajrasana*. Din locul în care mă aflu, văd cum se apropie de Chandra un bărbat cu două genți vechi, făcute din prețuri. Au un scurt schimb de replici, în timpul căruia Chandra scutură încontinuu din cap, după care bărbatul în vîrstă o pornește cu greu la pas, peste dealurile pline de arbuști. Cînd e destul de departe de noi, Chandra se întoarce spre grup, dîndu-și ochii peste cap.

— Acest bărbat este un negustor. Vine să mă întrebe dacă vreunul dintre voi e interesat să vadă niște pietre prețioase. Coliere, brățări ieftine. Iar eu îi răspund că mintea voastră se ocupă de lucruri mai importante.

Cîteva persoane din apropierea mea clatină din cap, nevenindu-le să creadă. O femeie cu păr lung roșu are o expresie de parcă tocmai ar fi fost înjurată de mamă.

— Dar n-a văzut că sîntem în mijlocul meditației? zice aceasta.

— Oamenii ca el nu înțeleg această aplecare spirituală a noastră.

Chandra privește spre grup extrem de serios.

— Același lucru se va întîmpla și cu mulți alții, din jurul vostru. Ei nu vor înțelege că meditația este hrana sufletului vostru. Voi nu aveți trebuință de... o brățară de safir!

Cîteva persoane dau imediat din cap, încuviințînd.

— Sau de un pandantiv cu acvamarin și lănțișor de platină, continuă Chandra cu dispreț. Cum se pot compara acestea cu strălucirea propriei iluminări?

Acvamarin?

Uau. Mă întreb cît or...

Firește, nu vreau să spun că mă interesează vreun pic. Evident că nu. Doar că, din întîmplare, zilele trecute chiar m-am uitat la niște varietăți de acvamarin în vitrina unui magazin. Doar așa, de pură curiozitate.

Ochiul meu se fixează instinctiv asupra siluetei bătrînului, care se îndepărtează.

— Monturi de trei carate, de cinci carate, continuă Chandra. La jumătate de preț.

Scutură din cap.

— I-am spus, pe acești oameni nu-i interesează.

La jumătate de preț? Acvamarin de cinci carate, la jumătate de preț?

Termină. Termină. Chandra are dreptate. Evident că nu mă interesează bijuteriile lui tîmpite. Sînt complet absorbită de iluminarea mea spirituală.

Oricum, bătrînul a dispărut aproape complet din raza privirii mele. Acum e doar un punct minuscul pe vîrful dealului. Într-o clipă, va dispărea complet.

— Iar acum, spune Chandra zîmbind, poziția *Halasana*. Becky, vrei te rog să ne-o arăți tu?

— Categoric, îi răspund cu un surîs și mă pregătesc să mă așez în poziția indicată, pe covoraș.

Dar ceva nu e în regulă. Nu simt nici urmă de mulțumire sufletească. Nici urmă de pace interioară. Din adîncul sufletului meu izvorăște

un sentiment extrem de puternic, care mătură din calea sa tot restul. Devine din ce în ce mai puternic...

Şi, brusc, răbufneşte cu o forţă de nestăvilit. Înainte de a-mi da seama ce se întîmplă, încep să fug în picioarele goale, cît pot de repede, în susul dealului, în direcţia în care mica siluetă aproape a dispărut. Îmi ard plămînii, mă dor picioarele, iar soarele bate direct pe capul meu descoperit, dar nu mă opresc pînă nu ajung în vîrful dealului. Aici, mă opresc şi mă uit în jur, gîfîind.

Nu-mi vine să cred. Parcă l-a înghiţit pămîntul. Unde-o fi dispărut?

Rămîn aşa preţ de cîteva clipe, regăsindu-mi suflul, uitîndu-mă disperată în toate direcţiile. Dar nu e nicăieri.

În cele din urmă, uşor necăjită, mă răsucesc pe călcîie şi mă întorc spre grup, coborînd dealul. În timp ce mă apropii de ei, îmi dau seama că toţi strigă la mine, făcîndu-mi semn. O, Doamne. Ce-oi fi făcut?

— Ai reuşit! ţipă femeia cu păr roşu. Ai reuşit!

— Ce anume?

— Ai trecut peste cărbunii încinşi! Ai reuşit, Becky!

Poftim?

Mă uit în jos spre picioare... şi nu-mi vine să cred. Sînt acoperite de cenuşă! Nedumerită, mă uit spre groapa cu cărbuni... şi acolo se văd, extrem de clare, urme de paşi.

O, Doamne. O, Doamne! Am trecut peste cărbuni! Am trecut peste cărbuni încinşi, din care încă mai ieşea fum! Am reuşit!

— Dar... nici măcar nu mi-am dat seama! spun, uimită. Şi n-am nici măcar o arsură la picioare!

— Cum ai făcut asta? mă întreabă roşcata. La ce te-ai gîndit în timpul ăsta?

— Pot să vă răspund eu, spune Chandra înaintînd zîmbitor. Becky a atins forma supremă de beatitudine karmică. S-a concentrat asupra unui singur scop, asupra unei singure imagini pure, iar acest lucru a permis trupului său să dobîndească o stare de graţie, o stare dincolo de simţuri.

Toată lumea mă soarbe din ochi, de parcă aş fi devenit brusc Dalai Lama.

— Ei, n-a fost mare lucru, zic cu un surîs modest. Doar... cum spune el, iluminare spirituală.

— Poţi să ne descrii şi nouă imaginea care ţi s-a arătat? zice femeia roşcată, surescitată la culme.

— Era albă? întreabă altcineva.

— Nu chiar... zic.

— Era în nuanţe strălucitoare de albastru-verzui? aud glasul lui Luke din spate. Ridic imediat privirea. Se uită la mine, şi pe chipul lui nu pot citi absolut nimic.

— Nu-mi amintesc, zic pe un ton extrem de demn. Nu are nici o importanţă culoarea.

— A fost ca şi cum... Luke pare că se gîndeşte intens. Ca şi cum zalele unui lanţ te trăgeau cu putere în direcţia respectivă?

— E o imagine foarte reuşită, Luke, intervine Chandra, încîntat.

— Nu, zic scurt. Nu, deloc. De fapt, cred că, pentru a fi capabil de a înţelege, trebuie să ai un grad mai înalt de apreciere a spiritualităţii.

— Am înţeles, aprobă Luke grav.

— Luke, trebuie să fii foarte mîndru. Chandra îi aruncă o privire radioasă. Nu e cel mai extraordinar lucru pe care ai văzut-o pe soţia ta făcîndu-l?

Urmează cîteva clipe de tăcere. Luke se uită la mine, la cărbunii de pe jar, la grupul amuţit şi înapoi la chipul radios al lui Chandra.

— Chandra, zice. Ascultă-mă pe mine, cînd îţi zic. Asta nu-i nimic.

După ce se termină ora, toată lumea se îndreaptă spre terasă, unde ne aşteaptă băuturi răcoritoare pe o tavă. Dar eu rămîn meditînd pe covoraşul meu, pentru a demonstra cît sînt de devotată lucrurilor înalte. Mă concentrez pe de-o parte la lumina albă a fiinţei mele, iar pe de cealaltă parte mă imaginez trecînd în fugă peste cărbuni aprinşi în faţa lui Trudie şi a lui Sting, în timp ce ei mă aplaudă cu admiraţie, cînd simt pe faţă o umbră.

— Slavă ţie, fiinţă cu spirit pur, zice Luke, iar eu deschid ochii şi îl văd în picioare în faţa mea, întinzîndu-mi un pahar cu suc.

— Eşti pur şi simplu gelos pentru că tu n-ai un spirit atît de frumos ca mine, îi răspund, şi-mi dau în treacăt părul spre spate, în aşa fel încît punctul roşu pictat pe fruntea mea să se vadă mai bine.

— Sînt furibund, e de acord Luke. Ia şi bea ceva.

Se aşază lîngă mine pe pămînt şi îmi întinde paharul. Iau o înghiţitură din sucul de fructul pasiunii, delicios şi rece ca gheaţa şi privim amîndoi dealurile, care se întind pînă departe.

— Ştii, aş putea foarte bine să trăiesc în Sri Lanka, spun cu un oftat. E perfect. Vremea... peisajul... oamenii sînt atît de prietenoşi...

— Aşa ai spus şi cînd eram în India, îmi aduce aminte Luke. Şi în Australia, adaugă, în clipa în care dau să zic ceva. Şi la Amsterdam.

Dumnezeule, Amsterdam. Am uitat complet că am fost și acolo. Asta a fost după Paris. Sau înainte?

A, da. Acolo am mîncat toate prăjiturile alea ciudate, după care aproape că am căzut în canal.

Iau încă o gură de suc și-mi las mintea să zburde în voie, rememorînd ultimele zece luni. Am vizitat atîtea țări, că e destul de greu să-mi amintesc totul dintr-odată. E ca un film în ceață, cu imagini clare și strălucitoare ici și colo. Cînd am făcut scufundări cu toți peștii ăia albaștri la Marea Barieră de Corali... piramidele din Egipt... safari-ul din Tanzania, pe elefanți... ziua cînd am cumpărat toată mătasea aia în Hong Kong... bazarul din Maroc unde se vindea aur... cînd am găsit buticul ăla incredibil Ralph Lauren în Utah...

Dumnezeule, am avut parte de ceva experiență. Oftez fericită și mai iau o gură de suc.

— Am uitat să-ți spun, zice Luke, scoțînd un teanc de plicuri, că ai primit corespondență din Anglia.

Mă ridic în capul oaselor încîntată și mă uit repede peste plicuri.

— *Vogue*! exclam în clipa în care ajung la ediția specială de abonat, învelită în țiplă. Oo, uite! Pe copertă e o geantă Angel!

Îi las timp să aibă o reacție, dar Luke pare complet indiferent. Simt o împunsătură de frustrare. Cum poate fi atît de impasibil? Doar luna trecută i-am citit un articol întreg despre gențile Angel, i-am arătat poze cu ele și tot restul.

Știu că sîntem în luna de miere. Dar, pe cuvîntul meu, uneori îmi pare sincer rău că Luke nu e fată.

— Hei! zic. Gențile Angel! Cele mai incredibile, mai în vogă genți de la... de la...

Ei, nici măcar nu am să mă obosesc să-i mai explic. În loc de asta, mă delectez privind cu nesaț fotografia genții. E din piele moale-moale de vițel cafea-cu-lapte, și pe față are pictată o aripă superbă de înger, dedesubtul căreia se află inscripționat cu strasuri numele „Gabriel". S-au folosit numele a șase îngeri, și toate vedetele și-au scos ochii ca să pună mîna pe o geantă. Cele de la Harrods se epuizează în două secunde.

— O adevărată minune cerească, zice textul de sub fotografie.

Sînt atît de surescitată, că abia aud vocea lui Luke, în timp ce îmi întinde alt plic.

— Uz, aud vag.

— Poftim? Ridic privirea, transportată.

— Am zis că mai e o scrisoare, spune răbdător. De la Suze.

— De la Suze?

Arunc revista *Vogue* și îi înșfac plicul din mînă. Suze e cea mai bună prietenă a mea, din toată lumea. Doamne, ce dor mi-a fost de ea!

Plicul e gros, de culoarea untului, cu un embosaj pe spate, pe care e gravat un motto în latină. Mereu uit cît de stilată e Suze. Felicitarea ei de Crăciun era o poză cu castelul din Scoția al soțului ei, Tarquin, iar în interior era scris, cu litere tipărite, „Din partea familiei Cleath-Stuart". (Doar că nu se prea vedea ce scrie, fiindcă băiețelul lor Ernie, de un an, acoperise cuvintele cu amprentele lui, în vopsea roșie și albastră.)

Îl rup în grabă și din el cade o hîrtie cartonată.

— E o invitație! exclam. La botezul gemenilor.

Mă uit la scrisul preţios, elegant, cu o uşoară strîngere de stomac. Wilfrid şi Clementine Cleath-Stuart. Suze a mai făcut încă doi copii, şi eu nici măcar nu i-am văzut. Trebuie să aibă cam două luni deja. Mă întreb cum arată. Şi ce-o mai fi făcînd Suze. S-au întîmplat o groază de lucruri fără noi.

Întorc cartonul, şi pe partea cealaltă este un mesaj scris la repezeală de Suze.

„Ştiu că nu veţi putea veni, dar m-am gîndit că, oricum, v-ar face plăcere s-o primiţi... sper că vă merge la fel de bine ca şi pînă acum! Cu toată dragostea noastră, Suze. Pupici. PS Ernie e înnebunit după costumaşul chinezesc, mersi mult!!"

— E peste două săptămîni, zic, şi-i arăt invitaţia lui Luke. Ce păcat, mare păcat. N-o să putem merge.

— Nu, mă aprobă Luke. N-o să putem.

Se lasă o scurtă tăcere. Apoi, Luke mă priveşte în ochi.

— Vreau să zic... nu eşti încă gata să te întorci, nu? îmi aruncă în treacăt.

— Nu! zic imediat. Normal că nu!

N-au trecut decît zece luni de cînd am început călătoria asta în jurul lumii, şi planul iniţial era să dureze cel puţin un an. Plus că acum spiritul de drumeţie ne-a intrat deja în sînge. Am devenit nomazi rătăcitori, cu furnici în tălpi. Poate că n-o să mai fim niciodată în stare să ne întoarcem la viaţa normală, ca marinarii care nu se mai pot obişnui să trăiască pe uscat.

Pun invitaţia înapoi în plic şi iau o gură de băutură. Mă întreb ce-or mai face mama şi tata. Nici de ei nu mai ştiu mare lucru de mult. Mă întreb ce-o fi făcut tata la turneul de golf.

Şi micul Ernie probabil că deja merge pe picioarele lui la ora asta. Iar eu, care sînt naşa lui, nu l-am văzut niciodată mergînd.

Oricum. Nu contează. Am, în schimb, experienţe incredibile de călător în jurul lumii.

— Trebuie să ne hotărîm unde mergem după asta, zice Luke, sprijinindu-se în coate. După ce terminăm cu cursul de yoga. Zisesem că în Malaezia.

— Da, spun după o pauză.

Poate e de la căldură sau ceva de genul ăsta, dar nu prea reuşesc deloc să mă entuziasmez în faţa perspectivei de a merge în Malaezia.

— Sau, mai bine, să ne întoarcem în Indonezia? Şi să urcăm mai spre nord, unde n-am fost?

— Mmm, zic, neavînd chef să iau vreo decizie pe loc. Ia uite, o maimuţă.

Nu-mi vine să cred ce rece mă lasă vederea unei maimuţe. Prima dată cînd am văzut babuinii ăia din Kenya am fost atît de încîntată, că am consumat vreo şase role de film pentru ei. Acum nu mai sînt în stare decît de un „Ia uite, o maimuţă".

— Sau în Nepal... ori înapoi în Thailanda...

— Sau am putea pur şi simplu să ne întoarcem acasă, mă trezesc spunînd.

Urmează o tăcere lungă.

Ce ciudat. N-am avut nici cea mai mică intenţie de a spune aşa ceva. *Evident*, e mult prea devreme să ne întoarcem acasă. N-a trecut nici măcar un an!

Luke se ridică în capul oaselor şi mă priveşte.

— Acasă, acasă?

— Nu! zic, rîzînd. Glumesc!

Șovăi.

— Deși...

Se lasă alt moment de tăcere.

— Poate... nu trebuie neapărat să fim plecați chiar un an bătut pe muchie, zic, sondînd terenul. Dacă nu vrem.

Luke își trece o mînă prin păr, și mărgelușele din codițe se lovesc ușor una de alta.

— Sîntem gata să ne întoarcem acasă?

— Nu știu.

Simt că mă cuprinde un mic tremur de nerăbdare.

— Sîntem gata?

Nu-mi vine să cred că vorbim serios despre posibilitatea de a ne întoarce acasă. Pe bune, uită te la noi! Eu am părul uscat ca iasca și decolorat de soare, am tălpile desenate cu henna și n-am mai pus o pereche adevărată de pantofi în picioare de luni de zile.

Mă închipui brusc mergînd pe o stradă din Londra, în haină și cizme. Cizme strălucitoare, cu toc înalt, de la LK Bennett. Și cu poșetă asortată.

Brusc, mă străbate un dor atît de puternic, că aproape îmi dau lacrimile.

— Cred că am văzut suficient din lume.

Mă uit la Luke.

— Sînt gata pentru viața adevărată.

— Și eu.

Îmi ia mîna și-și împletește degetele cu ale mele.

— Adevărul e că eu sînt gata de mai mult timp.

— Nu mi-ai zis niciodată!

Îl fixez.

— N-am vrut să-ţi stric bucuria. Dar sînt gata, categoric.

— Şi erai în stare să mergi în continuare prin tot soiul de locuri... doar pentru mine? zic, mişcată.

— Ei, nu am prea avut de ce să mă plîng.

Mă priveşte uşor amuzat.

— Nu ne-a trecut chiar aşa, os prin os, nu?

Simt că mi se colorează obrajii. Cînd am pornit în călătoria sta, i-am spus lui Luke că sînt foarte hotărîtă să devenim nişte *globe-trotters* ca la carte, ca în filmul *Plaja*, şi să nu dormim decît în colibe.

Asta a fost înainte să-mi petrec o noapte întreagă într-o colibă.

— Şi, cînd spui „acasă"... Luke face o pauză... înţeleg că te referi la Londra?

Mă fixează întrebător.

O, Doamne. Am ajuns şi la clipa asta, în care trebuie să luăm o decizie.

De zece luni vorbim despre unde ar trebui să ne stabilim după luna de miere. Înainte de căsătorie, Luke şi cu mine am locuit la New York. Şi mi-a plăcut la nebunie. Dar mi-a fost destul de dor şi de casă. Iar acum, compania lui Luke se dezvoltă şi în Europa, şi o să fie foarte mult de treabă aici. Aşa că el ar prefera să ne întoarcem la Londra, măcar pentru o perioadă.

Lucru cu care sînt perfect de acord... doar că eu nu am ce face acolo. Înainte de nuntă, eram consilier personal de shopping, la Barney's, la New York. Şi îmi plăcea la nebunie slujba asta.

Dar nu contează. O să-mi găsesc eu un serviciu. Unul şi mai bun!

— Londra, spun hotărîtă, şi ridic privirea. Şi... crezi că o să ne întoarcem la timp ca să prindem şi botezul?

— Dacă vrei, spune Luke cu un surîs, iar eu mă simt, brusc, în al nouălea cer. Mergem la botez! O să mă-ntîlnesc cu Suze! Şi cu mama şi cu tata! După aproape un an! O să fie înnebuniţi de încîntare să ne vadă! Avem atît de multe să le povestim!

Brusc, am o viziune cu mine prezidînd dineuri la lumina lumînării, cu toţi prietenii strînşi în jurul meu, ascultîndu-mi cu aviditate poveştile despre locuri îndepărtate şi despre aventuri exotice. O să fiu ca Marco Polo sau cineva de genul ăsta! După care îmi voi deschide cufărul, scoţînd la iveală comori rare şi preţioase... şi toţi cei prezenţi vor rămîne cu răsuflarea tăiată de admiraţie...

— Păi, ar cam fi cazul să-i anunţăm şi pe ei, spune Luke, ridicîndu-se.

— Nu, stai, zic, apucîndu-l de cracul pantalonilor. Am o idee şi mai bună! Hai să le facem o surpriză! Să le facem tuturor o surpriză!

— Să le facem tuturor o surpriză? Luke pare destul de îndoit. Becky, eşti sigură că e o idee bună?

— E o idee genială! Tuturor le plac surprizele!

— Dar...

— Tuturor le plac surprizele, repet sigură pe mine. Ai încredere.

Traversăm grădinile, spre recepţia hotelului – şi am o uşoară strîngere de inimă la gîndul de a lăsa toate astea în urma mea. E atît de frumos

aici. Peste tot sînt bungalowuri de tec și păsări fabuloase și, dacă o iei pe urma pîrîului, la capătul acestuia e chiar și o cascadă! Trecem de centrul de prelucrare a lemnului, unde îi poți vedea pe meseriași la lucru, și mă opresc o clipă, inhalînd mirosul îmbătător de lemn.

— Doamnă Brandon!

La ușa atelierului a apărut Vijay, șeful meseriașilor. La naiba. Nu m-am gîndit că o să dau nas în nas cu el.

— Scuze, Vijay! zic repede. Mă grăbesc foarte tare. Ne vedem mai tîrziu... haide, Luke!

— Nici o problemă!

Vijay radiază tot și își șterge mîinile de șorț.

— Voiam doar să vă spun că masa dumneavoastră e gata.

Fuck.

Luke se întoarce încet spre mine.

— Masă? zice.

— Masa de sufragerie, spune Vijay, bucuros nevoie mare. Și zece scaune. Haideți să vi le arăt! Facem prezentare la ce am lucrat!

Pocnește din degete și poruncește ceva și, într-o clipită, spre deznădejdea mea, apar vreo opt bărbați în grup compact, care cară pe umeri o masă uriașă de tec sculptat.

Uau. E o idee mai mare decît mi-o aminteam.

Luke e de-a dreptul siderat.

— Aduceți scaunele! ordonă Vijay. Și puneți-o jos cum trebuie!

— Nu e drăguță? zic cît pot de încîntată.

— Ai comandat o masă de sufragerie și zece scaune... fără să-mi spui? zice Luke, holbîndu-se la scaunele care încep să apară.

OK. Aici n-am prea multe opțiuni.

— E... darul meu de nuntă pentru tine! spun, cu inspirație bruscă. E o surpriză! Casă de piatră, scumpul meu!

Îi plantez un sărut pe obraz și-i trag un zîmbet plin de speranță, ridicînd ochii spre el.

— Becky, mi-ai dat deja un cadou de nuntă, spune Luke, încrucișîndu-și brațele. Și nunta noastră a avut loc acum foarte mult timp.

— Am... așteptat momentul potrivit!

Îmi cobor glasul, asigurîndu-mă că nu mă aude Vijay.

— Și, sincer, nu e chiar așa de scumpă...

— Becky, nu e vorba de bani, ci de spațiu! Chestia asta e o monstruozitate!

— Hai, că nu e chiar atît de mare. Și, oricum, adaug înainte să apuce să-mi răspundă, chiar avem nevoie de o masă ca lumea! Orice cuplu are nevoie de o masă ca lumea.

Îmi întind brațele larg, demonstrativ.

— La urma urmei, ce înseamnă o căsnicie altceva decît să te așezi pe scaun la masă, la sfîrșitul zilei și să-i împărtășești problemele celuilalt? Ce înseamnă o căsnicie altceva decît să stai împreună cu partenerul tău de viață la o masă de lemn și... și să mănînci o farfurie zdravănă de tocană ca la mama ei?

— Tocană ca la mama ei? mă îngînă Luke. Și cine mă rog o să ne facă această tocană ca la mama ei?

— Asta o putem cumpăra de la Waitrose, îi explic.

Mă apropii de el înconjurînd masa și ridic ochii spre el, foarte sincer.

— Luke, gîndeşte-te numai. N-o să mai fim niciodată în Sri Lanka şi n-o să mai avem niciodată în faţa noastră nişte maeştri artizani în lemn. E o şansă unică. Şi e şi personalizată!

Îi arăt o tăbliţă mică de lemn de pe o latură a mesei. Acolo, frumos sculptate în mijlocul florilor, se află cuvintele „Luke şi Rebecca, Sri Lanka, 2003".

Luke îşi trece o mînă peste masă. Ia un scaun în braţe, pentru a vedea cît e de greu. Îl văd că e pe punctul de a ceda. Apoi, brusc, ridică privirea spre mine, uşor încruntat.

— Becky, ai mai cumpărat vreun lucru de care nu mi-ai spus?

Simt o gheruţă înfigîndu-mi-se în stomac, pe care mi-o ascund prefăcîndu-mă că mă uit cu mare atenţie la una dintre florile sculptate.

— Sigur că nu! zic în cele din urmă. Ei... mă rog... cîte un mic suvenir din drumul nostru. De ici şi de colo.

— Cum ar fi?

— Nu-mi amintesc! exclam. Au trecut zece luni, ce Dumnezeu!

Mă întorc iar spre masă.

— Haide, Luke, n-are cum să nu-ţi placă la nebunie masa asta. O să dăm nişte dineuri de vis... e o piesă de colecţie! O vom putea lăsa moştenire copiilor noştri...

Mă opresc, nemaiştiind cum să continuu. Preţ de o clipă, nu sînt în stare să mă uit la Luke.

Acum cîteva luni am avut discuţia aia foarte importantă şi ne-am hotărît să încercăm să facem un copil. Însă pînă acum... nu s-a întîmplat nimic.

Vreau să zic că nu e mare chestie. O să se întîmple. Sigur o să se întîmple.

— Bine, spune Luke, și vocea îi e un pic mai blîndă. Ai reușit să mă convingi.

Lovește ușor masa, apoi se uită la ceas.

— O să trimit un e-mail la birou. Să le spun că s-a schimbat planul.

Mă privește amuzat.

— Sper că nu te așteptai să deschid brusc ușa de la sala de consiliu și să strig „Surpriză, m-am întors!“ Nu?

— Normal că nu! îi răspund, fără să clipesc.

Adevărul e că, da, cam așa îmi imaginasem scena. Doar că aveam să fiu și eu acolo, cu o sticlă de șampanie, și poate niște petarde de petrecere.

— Nu sînt chiar atît de proastă, adaug țîfnoasă.

— Bine. Luke zîmbește larg. Ce-ar fi să comanzi ceva de băut, și vin și eu într-un minut?

Mă așez la masa de pe terasa umbroasă, cu inima strînsă. Încerc cu disperare să-mi amintesc toate lucrurile pe care le-am cumpărat și le-am trimis acasă cu vaporul, fără să-i spun lui Luke.

Vreau să spun că nu sînt îngrijorată sau ceva de genul ăsta. Nu se poate să fie chiar atît de multe. Sau se poate?

O, Doamne. Închid ochii, încercînd să-mi amintesc.

Au fost girafele de lemn din Malawi. Alea despre care Luke a zis că sînt prea mari. Ceea ce e chiar ridicol! Sînt absolut incredibile! Toată lumea le va admira!

Și au mai fost toate tablourile alea superbe pe batic, din Bali. De care chiar am vrut să-i spun... dar, nu știu cum, nu am reușit niciodată să aduc vorba despre ele.

După care au fost cele douăzeci de halate de mătase chinezească.

Ceea ce, OK – ştiu că douăzeci pare cam mult. Dar au fost curat chilipir! Iar Luke nu cred că mi-ar fi înţeles deloc punctul de vedere, şi anume că, dacă cumpărăm douăzeci de halate acum, o să ne ţină o viaţă, deci este o mega-investiţie. Nu ştiu, cîteodată, pentru cineva care lucrează în PR financiar, nu-i cade fisa deloc.

Aşa că m-am strecurat înapoi la magazin şi le-am cumpărat totuşi, apoi le-am expediat repede acasă.

Ideea e că, atunci cînd ai transportul asigurat, totul pare mult mai simplu. Nu e nevoie să tîrîi tone de bagaj după tine – nu trebuie decît să arăţi spre marfa respectivă şi să spui „Aş dori să-mi fie livrat acasă, vă rog. Şi asta la fel. Şi asta". După care le dai cardul tău şi gata. Luke nici măcar n-o să-şi dea seama...

Poate ar fi trebuit să-mi fac o listă.

Oricum, totul e în regulă. Sînt sigură că nu vor fi probleme.

Vreau să spun că avem nevoie de cîteva suveniruri, nu? Ce rost are să faci ocolul Pămîntului şi să vii acasă cu mîna goală? Exact.

Îl văd pe Chandra traversînd terasa şi îi fac un semn prietenos cu mîna.

— Te-ai descurcat foarte bine azi la curs, Becky! îmi spune şi vine la masa mea. Şi acum aş vrea să te întreb ceva. Peste două săptămîni am să ţin la centru un curs de meditaţie avansată. Vor lua parte călugări şi persoane care practică yoga de mult timp... însă eu sînt de părere că tu eşti extrem de dedicată şi că ar trebui să ni te alături. Te-ar interesa?

— Mi-ar plăcea foarte mult! spun, după care fac o față lungă. Dar nu pot. Luke și cu mine plecăm acasă!

— Acasă? Chandra pare de-a dreptul șocat. Dar... te descurcai atît de bine. Sper că nu ai de gînd să părăsești calea yoga.

— A, nu, zic, liniștindu-l. Nu vă faceți griji. Am să-mi cumpăr o casetă video.

Chandra se îndepărtează, ușor interzis. Lucru care nu mă miră deloc. Cred că habar n-avea că se poate face rost de casete cu yoga. Și nu părea deloc să fi auzit de Geri Halliwell.

Apare un chelner și comand un cocktail de mango și papaya, care în meniu e trecut ca Sucul fericirii. Ei bine, mi se potrivește la fix. Uite la mine, cum stau în lumina superbă a soarelui, în luna mea de miere, și mă pregătesc să-i reîntîlnesc într-o reuniune surpriză pe toți cei pe care îi iubesc. Totul e perfect!

Ridic ochii și îl văd pe Luke apropiindu-se de masă, cu agenda electronică în mînă. Mi se pare mie sau merge mai repede și pare mai însuflețit decît a fost de luni de zile?

— OK, zice. Am vorbit cu cei de la birou.

— Totul e în regulă?

— Categoric. Pare plin de o energie pe care abia aștepta s-o descătușeze. Toate merg cum nu se poate mai bine. De fapt, m-am gîndit chiar să-mi fixez vreo cîteva întîlniri pînă la sfîrșitul săptămînii.

— Da' știu că ești expeditiv, nu glumă! spun uluită.

La naiba. Credeam că o să ne ia o săptămînă, cel puțin, să ne organizăm.

— Dar știu cît de mult îți place cursul ăsta de yoga, adaugă el. Așa că îți propun să mă duc eu înainte, și tu să vii dup-aia... după care să ne întoarcem în Anglia împreună.

— Unde o să fie întîlnirile tale? zic, buimacă.

— În Italia.

Apare chelnerul, care îmi aduce Sucul fericirii, iar Luke își comandă o bere.

— Dar nu vreau să mă despart de tine! zic, în clipa în care dispare chelnerul. Sîntem în luna de miere!

— Sîntem nedespărțiți de zece luni... spune Luke cu blîndețe.

— Știu. Dar totuși...

Iau o înghițitură de consolare din Sucul fericirii.

— Și unde anume în Italia?

— Într-un loc cu totul neinteresant, spune Luke după o pauză. E doar... un oraș italian din nord. Foarte plicticos. Te sfătuiesc sincer să rămîi aici. Și să te bucuri de soarele ăsta de vis.

— Mda...

Mă uit în jur, cu inima sfîșiată. Adevărul e că da, e destul de frumos aici.

— În ce oraș?

— Milano, spune Luke într-un final, fără prea mare chef.

— Milano?

Aproape cad de pe scaun de surescitare.

— Te duci la Milano? N-am fost niciodată la Milano. Mi-ar plăcea la nebunie să merg la Milano!

— Nu cred, zice Luke. Serios?

— Da! Absolut! Vreau neapărat să merg și eu!

De unde pînă unde și-a închipuit vreodată că n-aș vrea să merg la Milano? Dintotdeauna mi-am dorit să merg la Milano!

— OK. Luke clatină din cap, deconcertat. Cred că nu sînt în toate mințile, dar OK.

Cuprinsă de extaz, mă las mai bine în scaun și iau o gură mare de Sucul fericirii. Luna asta de miere îmi place din ce în ce mai mult!

Doi

OK, nu-mi vine să cred că Luke chiar avea de gînd să se ducă la Milano fără mine. Cum să vină aici fără mine? M-am născut ca să vin la Milano.

Nu. Nu Milan[1], *Milano.*

N-am apucat să văd mare lucru din oraş pînă la ora asta, în afară de taxiul care ne-a adus şi camera noastră de hotel – însă pentru un călător în jurul lumii ca mine, asta nu are nici cea mai mică importanţă. Poţi să simţi vibraţia aparte a unui loc într-o fracţiune de secundă, ca triburile sălbatice. În clipa în care m-am uitat în jur în foaierul hotelului la toate femeile alea şic înţolite din cap pînă-n picioare numai în Prada şi D&G, făcînd ţoc-ţoc pe obraz în timp ce beau espresso, îşi aprindeau ţigările şi-şi fluturau părul strălucitor, am ştiut pur şi simplu, cu un fel de instinct înnăscut: ăsta e genul meu de oraş.

Iau o gură din cappuccinoul adus de room-service şi-mi arunc o privire de control asupra reflexiei mele din oglinda şifonierului. Sinceră să fiu, arăt exact ca o italiancă! N-am nevoie decît de nişte pantaloni capri şi de un dermatograf mai închis. Şi, poate, de o Vespa.

---

1. Numele englezesc al oraşului Milano.

— Ciao, zic cît pot de firesc și-mi arunc părul spre spate. Si. Ciao.

Aș fi o italiancă de zile mari. Nu trebuie decît să mai învăț vreo cîteva cuvinte.

— Si, spun, aprobînd din cap spre imaginea mea din oglindă. Si. Milano.

Poate că ar fi bine să exersez puțin, citind ziarul. Deschid ediția gratuită din *Corriere della Sera*, care ne-a fost adusă împreună cu micul dejun, și mă uit razant peste text. Ei bine, nu mă descurc rău deloc! Primul articol e despre președinte, care își spală pianul. Cel puțin... sînt destul de sigură că asta trebuie să însemne *presidente* și *lavoro pieno*.

— Știi, Luke, cred că aș putea foarte bine să trăiesc în Italia, îi zic în clipa în care iese din baie. Vreau să spun că asta mi se pare țara perfectă. Are de toate! Cappuccino... mîncare bună de tot... toată lumea e extrem de elegantă... poți să-ți iei Gucci mai ieftin decît acasă...

— Și artă cît cuprinde, spune Luke, impasibil.

Dumnezeule, ce mă poate călca pe nervi cîteodată.

— Evident, și artă cît cuprinde, spun, dîndu-mi ochii peste cap. Nici să nu mai vorbim.

Mai dau o pagină din *Corriere della Sera*, uitîndu-mă în treacăt peste titluri. Și, în clipa aia, îmi cade brusc fisa.

Las ziarul jos și mă uit lung la Luke.

Ce s-a întîmplat cu el?

În fața mea se află Luke Brandon de pe vremea cînd era jurnalist financiar. E proaspăt bărbierit, îmbrăcat într-un costum impecabil și o cămașă verde pal, cu cravată verde, într-o nuanță mai închisă. În picioare are pantofi și ciorapi adevărați.

Cercelul din ureche i-a dispărut. Brățara, la fel. Singurul vestigiu al călătoriei noastre sînt codițele împletite din părul lui.

Simt cum îmi crește în suflet o undă de dezamăgire. Îmi plăcea foarte mult cum îi stătea înainte, relaxat, cu hainele în dezordine.

— Ești... foarte elegant! zic. Unde ți-e brățara?

— În geamantan.

— Dar femeia de la Masai Mara a zis că nu trebuie să ni le mai scoatem niciodată! spun, total șocată. Și a zis rugăciunea aia specială Masai, pentru noi!

— Becky...

Luke oftează.

— Nu pot să apar la o întîlnire de afaceri cu o bucată de sfoară veche legată în jurul încheieturii.

Bucată de sfoară veche? Vorbim de o brățară sacră, și o știe foarte bine.

— Dar văd că încă mai ai codițele! îi răspund. Dacă poți să porți codițe, poți să porți și o brățară!

— Doar nu-ți închipui că am să rămîn cu codițele astea! Luke rîde, sincer mirat. Am programare la frizer peste... se uită la ceasul de mînă, zece minute.

La frizer?

Nu, totul se întîmplă mult prea repede. Perspectiva de a vedea părul decolorat de soare al lui Luke retezat și căzînd pe jos e prea mult pentru mine. Părul din luna noastră de miere, dus.

— Luke, te rog nu face asta, zic, înainte de a mă putea opri. Nu poți să faci asta.

— Becky, ce-i cu tine? Se întoarce și mă scrutează intens. Ce-ai? S-a întîmplat ceva?

Da. S-a întîmplat. Doar că nu-mi dau seama exact ce anume.

— Nu poți să-ți tai părul, zic disperată. Dacă faci asta, totul s-a sfîrșit.

— Iubita mea... chiar așa e, vacanța noastră a luat sfîrșit.

Vine și se așază lîngă mine. Îmi ia mîinile și se uită în ochii mei.

— Știi asta, nu? S-a terminat. Ne ducem acasă. Ne întoarcem la viața reală.

— Știu! zic după o pauză. Doar că... îmi place foarte mult cum îți stă cu părul lung.

— Nu pot să intru într-o ședință în halul ăsta.

Își scutură capul, făcîndu-și mărgeluțele din păr să se atingă, zornăind ușor.

— Știi asta la fel de bine ca mine.

— Dar nu trebuie neapărat să ți le tai! spun cu inspirație subită. Mulți italieni poartă părul lung. Nu trebuie decît să ți le despletim!

— Becky...

— Fac eu asta! Îți scot eu mărgelele! Stai jos.

Îl împing pe pat și încep să desfac cu grijă primele mărgeluțe, după care încep să-i despletesc părul. Așa cum stau aplecată peste el, simt parfumul de om de afaceri al aftershave-ului scump Armani, pe care îl folosește întotdeauna cînd se duce la serviciu. Nu l-a mai folosit de dinainte de nuntă.

Mă răsucesc pe pat și mă apuc să-i desfac cu grijă codițele de pe cealaltă parte a capului. Nici unul dintre noi nu rostește nici un cuvînt; unicul sunet care se aude în încăpere este clinchetul ușor făcut de mărgele, cînd se ating. În clipa în care o scot pe ultima, simt că mi se urcă un nod în gît. Ceea ce e total ridicol.

Vreau să spun că nu putem să rămînem în luna de miere la infinit, nu? Și abia aștept să îi

văd pe mama și pe tata, pe Suze, să revenim la viața reală...

Și totuși. O să fie bine. O să fiu ocupată cu noul meu job... cu toți prietenii mei...

— Gata!

Îmi iau serul pentru strălucire, pun puțin pe părul lui Luke, și îl perii pînă îi intră bine în păr. E ușor ondulat... dar e OK. Arată pur și simplu ca un european.

— Vezi? zic în cele din urmă. Arăți senzațional!

Luke își examinează reflexia din oglindă cu un aer destul de îndoit și, preț de o clipă îngrozitoare, am sentimentul că o să-mi spună că trebuie neapărat să se tundă. După care zîmbește.

— OK. Se acceptă. Dar tot va trebui să scap de chica asta, mai devreme sau mai tîrziu.

— Știu, spun, brusc ușurată. Dar nu astăzi.

Îl urmăresc cum strînge niște hîrtii și le pune în servietă.

— Deci... ce treabă ai la Milano?

Mi-a spus ceva, în timpul zborului de la Colombo – dar în clipa aia tocmai se servea șampanie gratis, și nu sînt prea sigură că am reținut toate detaliile.

— Vrem să prindem un client nou. Arcodas Group.

— A, da. Acum îmi amintesc.

Firma lui Luke se cheamă Brandon Communications și e o agenție PR pentru instituțiile financiare, cum ar fi băncile, societățile de construcții și firmele de investiții. Așa ne-am și cunoscut, de fapt, pe vremea cînd eu eram jurnalist financiar.

— Vrem să ne extindem, să nu ne mai limităm la sectorul financiar.

Își închide servieta cu zgomot.

— E o corporație uriașă, cu foarte multe zone de interes. Se ocupă cu dezvoltările imobiliare... cu centrele de recreere... cu mallurile...

— Cu mallurile? Ridic rapid privirea. Și ți se oferă reduceri?

— Dacă vom cîștiga contul. Poate.

Doamne, ce cool! Poate că firma lui Luke se va ocupa de acum și de PR pentru modă! Poate că va începe să-i reprezinte pe Dolce&Gabbana, și-o să renunțe la băncile alea antice și plicticoase!

— Și au vreun mall în Milano? zic, cu speranță în glas. Pentru că, în cazul ăsta, aș putea să mă duc să-i fac o vizită. Pentru documentare.

— Nu, n-au nici un mall la Milano. Au venit aici doar pentru o conferință despre comerțul en detail.

Își lasă servieta jos și mă privește lung.

— Ce? zic.

— Becky... Știu că sîntem la Milano. Dar, te rog mult, încearcă să te abții azi.

— Să mă abțin? spun, ușor ofuscată. Ce vrei să spui?

— Știu că o să te duci la cumpărături...

De unde și pînă unde vine cu chestia asta? Pe bune, are tupeu, nu glumă. De unde știe el că n-am de gînd să mă duc să văd niște statui faimoase sau ceva de genul ăsta?

— Nu mă duc la nici un fel de cumpărături! zic, și-l fixez demnă. Am aruncat și eu cuvîntul mall în conversație, pentru simplul motiv că voiam să mă arăt interesată de munca ta.

— Am înțeles.

Mă privește ironic, ceea ce mă scoate din minți.

— Am venit aici pentru cultura acestui oraș.

Îmi înalț mîndră bărbia.

— Şi pentru că e un oraş unde n-am mai fost niciodată.

— Îhm.

Luke încuviinţează din cap.

— Deci nu aveai de gînd să descinzi la nici un magazin de unicate azi.

— Luke, zic cu căldură, sînt consilier personal profesionist, ce Dumnezeu! Chiar crezi că ideea de a intra în vreo cîteva buticuri de designer o să mă dea chiar aşa peste cap?

— Sincer, da, spune Luke.

Simt că mă invadează un val de indignare. Doar ne-am făcut jurăminte unul altuia. Nu mi-a promis să mă respecte şi să nu-mi pună niciodată cuvîntul la îndoială?

— Tu aşa crezi, că am venit aici doar ca să dau iama prin magazine? Dacă aşa stau lucrurile, poftim!

Îmi iau geanta, scot din ea portofelul şi îl arunc spre el.

— Becky, nu te prosti...

— Ia-l! Nu vreau decît să fac o plimbare lejeră prin oraş, atîta tot!

— Bine, atunci.

Ridică din umeri şi bagă portofelul în buzunar.

La naiba. N-am crezut că o să mi-l şi ia.

Oricum, nu contează, pentru că mai am o carte de credit ascunsă în geantă, de care Luke habar n-are.

— Bine, zic, încrucişîndu-mi braţele. Ţine-mi tu banii. Nici că-mi pasă!

— Sînt sigur că vei supravieţui, spune Luke. Cu ajutorul cărţii de credit pe care o ţii ascunsă în geantă.

Ce face?

De unde naiba știe de ea? Mi-a supravegheat fiece mișcare?

Ăsta e motiv de divorț, categoric.

— Foarte bine, ia-o și pe-asta! zic furioasă, băgînd mîna în geantă. Ia-mi tot! Ia-mi și cămașa de pe mine!

Îi arunc cartea de credit.

— Luke, poate că tu îți închipui că mă cunoști. Dar nu mă cunoști deloc. Tot ce vreau e să absorb cîtă cultură pot și, poate, să investesc în vreun suvenir sau în vreun obiect de artizanat local.

— Artizanat local? mă îngînă Luke. Cînd spui „artizanat local" te referi la „pantofi Versace"?

— Nu! spun, după o scurtă pauză.

Ceea ce e adevărat.

Oarecum.

Mă gîndeam, mai degrabă, la Miu Miu. Se pare că e foarte ieftin aici!

— Becky, tot ce te rog e să nu sari calul, OK? zice Luke. Și așa aproape că ne-am depășit limita la bagaje.

Se uită la valizele noastre deschise.

— Masca rituală din America de Sud și bagheta de voodoo... a, și să nu uităm săbiile ceremoniale de dans...

De cîte ori o să-mi mai scoată ochii cu săbiile ceremoniale de dans? Doar fiindcă i-au sfîșiat cămașa aia tembelă.

— Îți spun pentru a mia oară, sînt cadouri! zic. Nu puteau fi expediate prin poștă. Trebuie să le avem cu noi *în clipa în care sosim*, altfel n-o să arătăm deloc ca niște oameni care au făcut turul lumii!

— De acord. Tot ce vreau să spun e că nu avem loc *și* pentru șase măști sud-americane *și* pentru încă șase perechi suplimentare de cizme.

Am înțeles, vrea să facă mișto de mine.

— Luke, m-am schimbat, OK? zic, extrem de tăios. M-am maturizat. Mă așteptam să remarci asta.

— Dacă zici tu.

Ia cartea de credit, se uită lung la ea, după care mi-o dă înapoi.

— Oricum, nu mai ai decît vreo cîteva sute de lire pe ea.

Poftim?

— Și de unde mă rog știi tu asta? zic ultragiată. E cartea mea de credit personală!

— Atunci nu mai ascunde extrasul de cont sub saltea. Camerista din Sri Lanka a dat peste el și mi l-a dat mie.

Mă sărută scurt și își ia servieta.

— Plimbare plăcută!

În clipa în care se închide ușa, mă simt ușor deconcertată. Cît de tare se înșală Luke în privința mea. Habar n-are că azi aveam de gînd să-i cumpăr un cadou lui. Acum mulți ani, cînd am făcut cunoștință cu el, Luke avea o curea italiană, din piele, absolut superbă, la care ținea foarte mult. Dar, într-o zi, a uitat-o în baie și s-a trezit cu ea plină de ceară de epilat.

Lucru care n-a fost în întregime din vina mea. Așa cum i-am spus, atunci cînd ești în agonie, nu te gîndești „Care ar fi cel mai potrivit instrument cu care aș putea să-mi răzuiesc mai repede nenorocita asta de ceară fierbinte de pe gambe?" Pur și simplu, înșfaci primul lucru care îți cade sub mînă.

Oricum. Așa că aveam de gînd să-i cumpăr altă curea astăzi. Un fel de dar de „sfîrșit de lună de miere". Dar poate că nu-l merită, dacă are

de gînd să mă trateze în halul ăsta, să mă spioneze şi să-mi citească extrasele de cont personal. Ce tupeu pe capul lui! Ce, eu îi citesc scrisorile confidenţiale?

Ei, bine, da, adevărul e că i le cam citesc. Unele dintre ele sînt extrem de interesante! Dar ideea e că...

O, Doamne. Îngheţ, lovită de un gînd absolut înspăimîntător. Asta înseamnă oare că a văzut cît am cheltuit în Hong Kong, în ziua aia cînd el s-a dus la bursă?

Fuck.

Şi n-a suflat o vorbă despre asta. OK, poate că, la urma urmei, merită totuşi un cadou.

Iau o gură de cappuccino. Oricum, eu sînt cea care va rîde la urmă, nu Luke. Se crede deştept nevoie mare, dar ceea ce nu ştie el e că am un plan secret, de-a dreptul genial.

O jumătate de oră mai tîrziu, cobor la recepţie, îmbrăcată în pantaloni mulaţi negri (nu chiar capri, dar pe aproape), un tricou cu dungi şi o eşarfă înnodată în jurul gîtului, în stil european. Mă duc direct la biroul de schimb valutar şi-i arunc un zîmbet radios femeii de la birou.

— Ciao! zic veselă. Il...

Şi aici mă blochez.

E destul de enervant, fusesem aproape sigură că, dacă încep să vorbesc pe un ton destul de sigur şi mă mai ajut şi cu gesturile adecvate, cuvintele în italiană îmi vor veni aproape de la sine, fără cel mai mic efort.

— Aş vrea să schimb nişte bani în euro, vă rog, zic, comutînd pe engleză.

— Sigur. Femeia zîmbeşte. Din ce monedă?

— Din mai multe.

Bag mîna în geantă şi scot de acolo, cu un aer victorios, o mînă de bancnote şifonate.

— Rupii, dirhami marochezi, dolari malaezieni...

Trîntesc bancnotele pe tejghea, apoi bag mîna după altele.

— Dolari kenieni...

Mă uit mirată la o bancnotă ciudată de culoare roz, pe care nu ştiu de unde s-o iau.

— Asta, indiferent ce-o fi...

E incredibil cîţi bani căram după mine, fără măcar să-mi dau seama! Aveam o tonă de rupii în geanta de plajă şi un teanc de birri etiopieni, într-o carte de buzunar. Plus că pe la fundul genţii mele de voiaj se plimbau în voie alte zeci de bancnote şi monede.

Şi chestia e că ăştia sînt bani gratis! Sînt bani pe care i-am avut deja.

O privesc încîntată pe femeie cum îi triază pe toţi, în fişicuri.

— Aveţi şaptesprezece tipuri de bani, zice într-un final, părînd uşor bulversată.

— Am fost prin multe ţări, îi explic. Deci, cît fac toate astea?

Mă uit cum bate la un computeraş şi sînt extrem de surescitată. Poate că ratele de schimb s-au schimbat în favoarea mea. Poate că o să mă aleg cu o mică avere din treaba asta!

După care mă traversează un uşor sentiment de vină. La urma urmei, sînt şi banii lui Luke. Aşa că mă hotărăsc subit că, dacă sînt mai mult de o sută de euro, am să-i dau jumătate lui. Aşa e corect. Şi tot o să rămîn şi eu cu cincizeci! Nu e prea rău, mai ales că n-a trebuit să fac absolut nimic pentru asta!

— Scădem comisionul... Femeia ridică ochii spre mine. Șapte patruzeci și cinci.

— Șapte sute și patruzeci și cinci de euro?

O privesc cu bucurie și mirare. Habar n-am avut că merg cu atîta amar de bănet după mine! Dumnezeule, asta nu face decît să confirme proverbul! Toți oamenii ăia care spun că dacă „Ai grijă de centime, și lirele or să aibă grijă de sine"... au dreptate! Cine-ar fi crezut?

Am să pot cumpăra și cadou pentru Luke și o pereche de pantofi Miu Miu pentru mine, și...

— Nu șapte sute și patruzeci și cinci. Femeia îmi arată hîrtia pe care a făcut calculele. Șapte euro și patruzeci și cinci de cenți.

— Poftim?

Zîmbetul fericit îmi dispare încet de pe față. Nu se poate, e o greșeală.

— Șapte euro și patruzeci și cinci de cenți, repetă femeia răbdătoare. E vreo problemă?

Șapte euro amărîți? Ies din hotel cu pași mari, extrem de jignită. Cum e posibil ca atîtea și atîtea valute să facă doar șapte euro? N-are nici un sens. Cum i-am explicat și femeii, în India poți să cumperi o grămadă de chestii cu rupiile astea. Poți să-ți cumperi și o mașină cu tot cu accesorii... sau chiar un palat. Dar ea a rămas fermă pe poziție. De fapt, mi-a zis că a fost chiar foarte generoasă.

Hmmm. Și totuși, chiar și șapte euro sînt mai buni decît nimic. Poate că la Miu Miu e reducere cu 99,9 la sută sau ceva de genul ăsta.

Pornesc pe stradă, urmînd atent indicațiile de pe harta pe care mi-a dat-o recepționerul. Ce tip de treabă! I-am explicat că mă interesează

cultura orașului Milano, iar el a început să-i dea cu nu știu ce tablouri și cu Leonardo da Vinci. Așa că i-am explicat politicos că mă interesează mai degrabă cultura italiană contemporană, și el a început să-mi facă capul mare cu nu știu ce artist care face niște scurt-metraje despre moarte.

Așa că a trebuit să-i clarific faptul că, atunci cînd spun cultura italiană contemporană, mă refer la simboluri culturale ca Prada și Gucci – și, din licărul din ochii lui, am înțeles că, în fine, sîntem pe aceeași lungime de undă. Mi-a marcat pe hartă o stradă aflată într-o zonă numită Patrulaterul de Aur, care se pare că e „plin de cultură" de genul pe care „era sigur că îl voi aprecia".

E o zi însorită cu adieri ușoare de vînt, soarele se reflectă jucăuș în ferestre și în mașini și peste tot în jurul meu vîjîie încoace și-ncolo scutere Vespa. Doamne, ce cool e la Milano. Nu e om pe lîngă care să trec și să nu aibă ochelari de soare și geantă de firmă – chiar și bărbații!

O fracțiune de secundă mă gîndesc că aș putea să-i iau lui Luke o geantă de mînă stil continental, în loc de curea. Încerc să mi-l închipui intrînd în birou cu o borsetuță șic atîrnată de încheietură...

Hmmm. Mai bine rămîn la varianta curea.

Deodată, îmi cad ochii pe o fată din față, cu un taior bej cu pantaloni, pantofi cu toc înalt cu barete și cască roz de scuter, garnisită cu model de leopard.

Mă holbez la ea și o dorință pătimașă pune stăpînire pe mine. Dumnezeule, vreau și eu o cască din asta. Da, știu, e adevărat, nu am o Vespa – dar, ce, pot foarte bine să port casca și fără scuter, nu? Asta ar fi marca mea. Iar oamenii au să-mi spună Fata cu Cască Vespa. În plus,

chestia asta m-ar proteja de hoții de pe stradă, așa că ar fi un fel de măsură de siguranță...

Poate am s-o întreb de unde și-a luat-o.

— Scuze-*moi, mademoiselle*! strig, impresionată de propria fluență subită. *J'adore votre chapeau*![1]

Fata se uită la mine alb, apoi dispare după un colț. Ceea ce, sincer să fiu, mi se pare ușor cam neprietenos. Vreau să zic că eu fac ditamai efortul, încercînd să mă adresez în lim...

A. A, da.

OK, bine, e ușor jenant.

Ei, nu contează. Oricum, n-am venit aici ca să cumpăr căști Vespa. Am venit să-i iau cadou lui Luke. Asta înseamnă, la urma urmei, să fii căsătorit. Să-ți pui mereu partenerul pe primul plan. Să te gîndești întîi la nevoile lui, și abia apoi la ale tale.

În plus, mă gîndesc că pot oricînd să vin la Milano pentru o zi. E la o aruncătură de băț de Londra, nu? Și o să poată veni și Suze cu mine, îmi dau seama, cu încîntare bruscă. Doamne, ce amuzant ar fi. Am o viziune subită cu Suze și cu mine, mergînd cu pași mari pe stradă, braț la braț, cu mîinile pline de sacoșe care se bălăngăne și rîzînd. O escapadă între fete la Milano! Trebuie neapărat să facem asta!

Ajung la alt colț și mă opresc pentru a consulta harta. Cred că nu mai e mult. Tipul de la recepție mi-a zis că nu e prea departe...

Chiar în momentul ăla, pe lîngă mine trece o femeie cu o sacoșă de la Versace și împietresc. Cred că mă apropii de sursă! E exact ca atunci cînd am fost să vedem vulcanul ăla din Peru și

1. *Îmi place la nebunie pălăria dumneavoastră!* (fr.)

ghidul ne tot indica diverse semne care arătau că ne apropiem de conul acestuia. Dacă mă concentrez cît pot de bine asupra pungilor de la Versace...

Mai înaintez puțin – și uite încă una! E în mîna femeii cu ochelari supradimensionați care bea un cappuccino și are alte o mie și una de pungi de la Armani. Gesticulează către prietena ei și bagă mîna într-una dintre acestea – scoate un borcan cu gem, cu etichetă Armani.

Mă uit la ea și nu-mi vine să cred. Gem Armani? Armani face și gem?

Poate că la Milano toate lucrurile au etichete de firmă! Poate că Dolce & Gabbana sînt mari producători de pastă de dinți. Poate că Prada vinde și ketchup!

Știam eu că o să-mi placă la nebunie orașul ăsta.

Pornesc din nou, de data asta în pas mai alert, și simt furnicături de nerăbdare în tot corpul. Simt magazinele în aer. Sacoșele de firmă se îndesesc la fiecare metru. Aerul e greu de parfumuri scumpe. Jur că aud deja clinchetul umeraşelor de pe stative și zgomot de fermoare deschise...

Și, deodată, în fața mea, apare paradisul.

În fața mea se întinde un bulevard lung și elegant, înțesat cu cele mai șic și mai bine îmbrăcate ființe de pe pămînt. Fete bronzate, cu înfățișare de modele, tocuri cui și ținute de vis, cu emblema Pucci, se plimbă mîndre lîngă bărbați cu alură puternică, îmbrăcați în costume impecabile de in. O fată cu jeanși albi Versace și cu ruj roșu împinge un landou tapisat cu piele monogramată Louis Vuitton. O femeie blondă, într-un mini de piele maro garnisită cu blană de iepure

vorbeşte însufleţit la un mobil asortat, trăgîndu-şi după ea băieţelul, înţolit din cap pînă-n picioare în Gucci.

Şi... magazinele. Magazin după magazin după magazin.

Ferragamo. Valentino. Dior. Versace. Prada.

În clipa în care mă aventurez pe stradă, răsucindu-mi capul mai ceva ca la tenis, simt că mă ia cu ameţeală. E un adevărat şoc cultural. Cît a trecut de cînd am intrat ultima oară într-un magazin care să nu vîndă obiecte de artizanat şi mărgele de lemn? Mă simt de parcă aş fi urmat o cură de înfometare, iar acum am în faţă un tiramisu cu porţie dublă de frişcă.

Uite la haina aia incredibilă. Şi la pantofii ăia!

De unde să încep, oare? Unde să...

Rămîn pe loc, fără să fiu în stare să mă mişc. Sînt paralizată în mijlocul unei străzi, ca măgăruşul din poveste, care nu se poate hotărî între două căpiţe de fîn. Mă vor găsi, peste ani, împietrită în acelaşi loc, ţinînd bine de cartea de credit.

Deodată, îmi cad ochii pe vitrina unui butic din apropiere, în care sînt expuse curele şi portofele de piele.

Piele. Cureaua lui Luke. Asta am venit să cumpăr. Concentrează-te.

Mă apropii de magazin cu paşi împleticiţi, ca în transă, şi deschid uşa. Mirosul copleşitor de piele scumpă mă izbeşte pe loc. De fapt, e atît de puternic încît, pur şi simplu aburul din minte îmi dispare pe loc.

Magazinul e fabulos. E mochetat cu un bej pal, şi peste tot sînt mici vitrine cu aranjamente scăldate în lumina unor spoturi discrete. Sînt

portofele, curele, genți, geci... Mă opresc lîngă un manechin îmbrăcat cu o haină incredibilă de culoarea ciocolatei, toată numai piele și satin. O mîngîi tandru, după care ridic eticheta cu prețul – și aproape că mă ia cu leșin.

Dar, stai așa, că e în lire. Zîmbesc ușurată. Nu-i de mirare că pare atît de...

A, nu. Acum toate sînt în euro.

Ce porcărie.

Înghit în sec și trec mai departe.

Ceea ce nu face decît să demonstreze faptul că tata a avut dreptate de la început, moneda unică e într-adevăr o mare greșeală. La treisprezece ani am fost în vacanță cu părinții mei la Roma – și toată treaba cu lira italiană era că prețurile păreau mari, dar, de fapt, nu erau deloc mari. Cu un miliard de lire italiene îți puteai cumpăra orice voiai – iar, în viața reală, asta era în jur de trei lire de-ale noastre! A fost fantastic!

În plus, dacă, din greșeală, îți cumpărai un parfum extrem de scump, nimeni (adică părinții tăi) nu-ți făcea o vină din asta, fiindcă, așa cum a zis și mama, cine naiba e-n stare să facă atîtea socoteli în minte?

Guvernele asta îți strică tot cheful.

În clipa în care încep să mă uit la mai multe curele expuse, dintr-o cabină de probă iese un bărbat solid, de vîrstă mijlocie, îmbrăcat într-o haină neagră garnisită cu piele, absolut uluitoare și molfăind dintr-un trabuc. Are în jur de cincizeci de ani și e foarte bronzat, are părul cărunt, tuns scurt și ochi albaștri pătrunzători. Singurul lucru care nu arată prea bine e nasul lui, care, ca s-o spun pe-aia dreaptă, e cam varză.

— Roberto, ia fă-te-ncoa'! zice cu o voce gîjîită, neplăcută.

E englez! Dar are un accent cam ciudat. Un fel de americană cu iz de londoneză sadea.

Un vînzător în costum negru, cu ochelari negri pătrățoși, iese repede din cabina de probă, cu un centimetru.

— Da, domnule Temple?

— Cît cașmir e-n chestia asta?

Bărbatul solid netezește haina cu ochi critic și exhalează un nor de fum. Îl văd pe vînzător cum se crispează ușor în momentul în care fumul îi atinge fața, dar nu zice nimic.

— Vai, *signore*, este cașmir sută la sută.

— Cel mai bun cașmir?

Bărbatul cel solid ridică spre el un deget amenințător.

— Sper că nu mă duci cu fofîrlica. Știi care-i mottoul meu. Doar ce-i mai bun.

Individul cu ochelari negri are o grimasă de deznădejde.

— Signore, nu avem de gînd să... umblăm cu fofîrlica.

Bărbatul se privește în tăcere preț de cîteva secunde, apoi încuviințează din cap.

— Mi se pare corect. O să iau trei. Una o trimiteți la Londra.

Începe să numere pe degetele butucănoase.

— Una în Elveția. Una la New York. Ai înțeles? Acum – hai la serviete.

Vînzătorul cu ochelari negri îmi aruncă o privire, și îmi dau seama că se vede de la o poștă că trag cu urechea la ei.

— A, bună! zic repede. Aș dori să cumpăr asta, vă rog, și să mi-o împachetați drept cadou.

Ridic cureaua pe care am ales-o.

— Silvia vă va prelua imediat.

Arată grăbit spre casă, după care se întoarce la clientul lui.

Îi întind cureaua Silviei și o urmăresc alene cum o împachetează în hîrtie lucioasă, culoarea bronzului. Îi admir degetele îndemînatice, în timp ce ascult ce spune bărbatul robust, care acum se uită la o servietă.

— Nu-mi place materialul ăsta, declară el. Nu-mi place cum se simte la pipăit. Ceva nu e-n regulă aici.

— Ne-am schimbat furnizorul de curînd...

Tipul cu ochelari își frămîntă mîinile.

— Dar e o piele foarte fină, *signore*...

În clipa în care bărbatul solid își scoate trabucul din gură și-și pironește privirea asupra lui, vînzătorul amuțește.

— Roberto, te-am rugat să nu umbli cu fofîrlica, zice. Las aici un purcoi de bani, vreau în schimbul lor calitate. Îmi vei face o servietă cu piele pe care o iei de la vechiul furnizor. S-a înțeles?

Se uită în jur, mă vede că mă uit la ei și-mi face cu ochiul.

— Aici e locul în care se găsește cea mai bună piele din lume. Dar să nu-i lași să te ducă cu prețul.

— N-am să-i las! zic, cu un zîmbet radios. Și, apropo, îmi place la nebunie haina dumneavoastră!

— Sînteți foarte amabilă.

Dă din cap afabil.

— Sînteți actriță? Model?

— Ăă... nu. N-ați nimerit.

— Asta e.

Își flutură trabucul prin aer.

— Cu ce achitați, *signorina*? ne întrerupe Silvia.

— A! Ă... poftim.

În clipa în care îi întind cardul Visa, simt un val de bunătate scăldîndu-mi inima. Ai o satisfacție mult mai mare cînd cumperi cadouri pentru alții, decît atunci cînd cumperi pentru tine! Și, în acest fel, am ajuns și la limita de pe cardul meu Visa, așa că am terminat cu cumpărăturile pe ziua de azi.

Ce să mai fac acum? Poate să mă culturalizez un pic. Aș putea să mă duc și să mă uit la pictura aia celebră de care mi-a vorbit recepționerul.

Dinspre spatele magazinului aud un zumzet de interes, așa că mă răsucesc leneș pe călcîie, să văd ce se întîmplă. Se deschide o ușă placată cu oglindă, care dă într-o magazie, și de acolo iese o femeie cu taior negru, înconjurată de un cîrd de vînzătoare surescitate. Ce naiba are în mînă? Și de ce naiba o fi toată lumea...

Atunci zăresc, într-o străfulgerare, ce are în mînă. Îmi stă inima. Simt furnicături în tot corpul.

Nu e posibil.

Și totuși e. Are în mînă o geantă Angel.

Trei

E o geantă Angel. În carne şi oase.

Credeam că s-au epuizat de mult, peste tot. Credeam că e absolut imposibil să faci rost de vreuna.

Femeia o aşază ceremonios pe un piedestal de antilopă cafea cu lapte, apoi se dă un pas înapoi pentru a o admira. Toţi cei din magazin au amuţit. E ca şi cum şi-ar fi făcut brusc apariţia un membru al familiei regale. Sau o vedetă de cinema.

Nu mai pot să respir. Sînt transfigurată.

E absolut uluitoare. De-a dreptul şi absolut uluitoare. Pielea de viţel pare moale ca untul. Îngerul, pictat de mînă, e în nuanţe delicate de acvamarin. Şi, dedesubt, numele „Dante" e inscripţionat cu strasuri.

Înghit în sec, încercînd să-mi revin în fire, dar nu mă mai pot ţine pe picioare şi îmi simt palmele transpirate. Senzaţia e mai puternică decît atunci cînd am văzut tigrii ăia albi, în Bengal. Vreau să zic, hai s-o recunoaştem, genţile Angel sînt probabil chiar mai rare decît tigrii bengalezi.

Şi am o astfel de minune exact în faţa mea.

Aş putea s-o cumpăr pur şi simplu, îmi pîlpîie gîndul în minte. Aş putea, pur şi simplu, să mi-o cumpăr!

— Miss? *Signorina*? Mă auziți?

Glasul îmi spulberă gîndul, și îmi dau seama că Silvia, de la casă, încearcă să-mi capteze atenția.

— A, zic, jenată. Da.

Ridic stiloul și-mi mîzgălesc vechea semnătură.

— Deci... asta e o geantă Angel adevărată?

— Da, spune ea pe un ton superior și plictisit, ca un bodyguard care îi cunoaște personal pe membrii formației care cîntă și e obișnuit să aibă de-a face cu fanii în delir.

— Și cît... Înghit în sec. Cît costă?

— Două mii de euro.

— Aha, încuviințez.

Două mii de euro. Pentru o geantă.

Dar, dacă aș avea o geantă Angel, n-aș mai avea nevoie să-mi cumpăr haine noi. Niciodată. Ce-ți trebuie o fustă nouă, cînd ai cea mai tare, cea mai cool geantă din lume?

Nu-mi pasă cît costă. Trebuie neapărat s-o am.

— Aș dori s-o cumpăr, vă rog, zic repede.

În magazin se așterne o tăcere înmărmurită, apoi toți vînzătorii izbucnesc la unison în hohote de rîs.

— Nu puteți cumpăra, pur și simplu, geanta asta, zice Silvia pe un ton plin de milă. Există o listă de așteptare.

A. O listă de așteptare. Normal că există o listă de așteptare. Doamne, ce tîmpită sînt.

— Doriți să vă înscrieți pe listă? Îmi dă înapoi cardul.

OK, hai să judec un pic lucrurile la rece. Doar n-am de gînd să mă trec pe o listă de așteptare la Milano. În primul rînd, cum aș putea să vin s-o iau? Ar trebui să-i rog să mi-o trimită prin Fedex. Sau să vin aici special pentru asta, sau...

— Da, mă trezesc spunînd. Da, vă rog.

În timp ce completez detaliile, inima îmi bate să-mi spargă pieptul. Tocmai mă înscriu pe listă. Mă înscriu pe lista celor care vor primi genți Angel!

— Poftim. Îi dau înapoi formularul.

— Perfect. Silvia aruncă formularul într-un sertar. Vă vom suna în clipa în care vom avea o geantă disponibilă.

— Și... cam cînd ar fi asta? zic, străduindu-mă să nu par prea nerăbdătoare.

— Nu vă pot spune. Ridică din umeri.

— Și cîte persoane se află înaintea mea pe listă?

— Nu vă pot spune.

— Am înțeles.

Simt o mică împunsătură de frustrare. Vreau să zic, o am în fața ochilor mei. Geanta se află chiar aici, la un metru de mine... și nu o pot avea.

Nu face nimic. Sînt pe listă. Mai mult de atît n-am ce să fac.

Îmi ridic sacoșa în care se află cureaua lui Luke și mă îndepărtez încet, oprindu-mă încă o dată să mai admir geanta Angel. Dumnezeule, îți taie respirația. E cea mai cool, cea mai frumoasă geantă din lume. În timp ce o sorb din ochi, nu îmi pot reprima un mic resentiment. Ce, e vina mea că nu m-am înscris pe listă pînă la ora asta? Am făcut ocolul Pămîntului, ce Dumnezeu! Ce era să fac, să-mi anulez luna de miere?

Oricum. Să mă calmez. Nu contează, fiindcă ideea e că voi avea și eu una. Asta e sigur. Imediat ce...

În acel moment, mă pălește subit o revelație.

— Fiți amabilă, am o întrebare, zic, întorcîndu-mă cu pași grăbiți la casă. Aveți idee cumva

dacă toţi cei de pe listă chiar îşi doresc din suflet o geantă Angel?

— Sînt pe listă, spune Silvia, de parcă s-ar adresa unei persoane retardate mintal.

— Da, dar poate că mulţi dintre ei s-au răzgîndit deja, îi explic, şi cuvintele mi se precipită cu surescitare. Sau şi-au cumpărat deja una! Şi atunci, acum ar fi rîndul meu! Înţelegeţi? Geanta asta ar putea fi a mea!

Cum poate să rămînă atît de impasibilă? Nu înţelege că e o chestiune extrem de importantă?

— Vom contacta fiecare client în parte, zice. Dacă va exista o geantă disponibilă, vă vom anunţa imediat.

— Pot să fac eu asta, dacă doriţi, zic, săritoare. Dacă-mi daţi numerele lor de telefon.

Silvia mă priveşte lung, în tăcere.

— Nu, mulţumesc. Ţinem legătura.

— Bine, zic, dezumflîndu-mă. Păi, atunci, mulţumesc.

Asta e, nu mai am ce face. Pur şi simplu, n-am să mă mai gîndesc la asta şi am să mă bucur de restul şederii mele la Milano. Exact. Mai arunc o ultimă privire de dor şi jale către geanta Angel, după care mă îndrept spre ieşirea din magazin şi ies în strada însorită.

Mă întreb dacă s-o fi apucat deja să-i sune pe cei de pe listă.

Nu. Termină. Pleacă. Doar n-am de gînd să fac o obsesie pentru chestia asta acum. Nici măcar n-am să mă mai gîndesc la ea. O să mă concentrez asupra... culturii. Da. Mă duc să văd şi eu pictura aia uriaşă sau ce-o fi...

Deodată, îngheţ în mijlocul străzii. I-am dat numărul apartamentului lui Luke din Londra.

Dar parcă de curînd mi-a zis că o să ne punem altă centrală, nu?

Dacă i-am dat numărul greşit?

Fac stînga-împrejur repede şi mă năpustesc în magazin.

— Bună! zic cu răsuflarea tăiată. M-am gîndit c-ar fi bine să vă mai las şi alte numere de contact, pentru eventualitatea în care nu mă găsiţi la primul. Scotocesc prin geantă şi scot o carte de vizită de-a lui Luke. Poftim, ăsta e numărul de la biroul soţului meu.

— Foarte bine, spune Silvia, sastisită.

— Vă rog doar un lucru... dacă vorbiţi cu el, mai bine nu pronunţaţi cuvîntul *geantă*. Cobor uşor glasul. Spuneţi doar „Îngerul a aterizat".

— Îngerul a aterizat, mă îngînă Silvia, notîndu-şi cuvintele, de parcă toată ziua n-ar face altceva decît să preia mesaje cifrate.

Ceea ce, dacă stau să mă gîndesc bine, e destul de posibil.

— Întrebaţi de Luke Brandon, îi explic, întinzîndu-i cartea de vizită. Firma se numeşte Brandon Communications. El e soţul meu.

În partea opusă a magazinului, îl văd pe bărbatul robust ridicînd privirea de la mănuşile de piele la care se uită.

— Luke Brandon, repetă Silvia. Bine. Pune cartea de vizită bine şi încuviinţează încă o dată în direcţia mea, de la revedere.

— Deci, aţi apucat să vorbiţi deja cu vreunul din cei de pe listă? nu rezist să nu întreb.

— Nu, spune Silvia pe un ton placid. Nu încă.

— Şi mă veţi suna imediat ce veţi afla? Chiar dacă e în toiul nopţii? Nu mă deranjează...

— Doamnă Brandon, se rățoiește Silvia la mine, exasperată. Sînteți pe listă! Va trebui să vă așteptați rîndul! Mai mult de atît, n-am ce face!

— Ești sigură? se aude o voce gîjîită și ridicăm amîndouă privirea mirate către bărbatul solid, care se apropie, traversînd magazinul.

Mă holbez la el cu gura căscată. Ce-are de gînd să facă?

— Poftim? spune Silvia pe un ton superior, iar el îmi face cu ochiul.

— Nu-i lăsa să te ducă cu preșul, fata mea. Se întoarce spre Silvia. Dacă ai vrea, i-ai putea vinde ei geanta asta, știi bine. Arată cu degetul mare, butucănos, către geanta Angel de pe piedestal și pufăie din trabuc.

— *Signore*...

— Fără să vreau, v-am urmărit conversația. Dacă încă n-ai apucat să suni pe nimeni de pe lista de așteptare, n-au de unde să știe că ați primit-o. Nici măcar nu știu că există.

Face o pauză de suspans.

— Și această tînără doamnă dorește foarte tare să o cumpere.

— Nu asta e problema, *signore*. Silvia îi zîmbește crispat. Există un protocol strict...

— Sînt sigur că știți ce e aia discreție. Nu-mi spune că nu. Roberto, ia fă-te-ncoa' un pic! strigă brusc. Din colțul magazinului, bărbatul cu ochelari negri se grăbește spre noi.

— Signor Temple? spune onctuos, săgetîndu-mă cu niște priviri otrăvite. S-a întîmplat ceva?

— Dacă aș vrea geanta asta pentru prietena mea, mi-ați vinde-o?

Bărbatul emite un nor gros de fum și ridică din sprîncene spre mine. Pare să se distreze de milioane.

Roberto are un scurt schimb de priviri cu Silvia, care scutură nervoasă din cap în direcția mea și-și dă ochii peste cap. Îl văd pe Roberto cîntărind situația, cu creierul turat la maximum.

— Signor Temple. Se întoarce spre bărbat cu un zîmbet fermecător. Sînteți un client pe care îl prețuim foarte mult. Situația este cu totul diferită...

— Mi-ați vinde-o?

— Da, spune Roberto după o pauză.

— Păi, atunci... Bărbatul îl privește pe Roberto cu un aer impacient.

Urmează cîteva momente de tăcere absolută. Nici măcar nu mai pot respira. Nu mă pot mișca.

— Silvia, spune Roberto în cele din urmă, te rog împachetează geanta pentru signorina.

O, Doamne. O, DUMNEZEULE MARE!

— Cu mare plăcere, spune Silvia, săgetîndu-mă cu o privire otrăvită.

Simt că mă ia cu leșin. Nu-mi vine să cred că s-a întîmplat așa ceva.

— Nici nu știu cum să vă mulțumesc! reușesc cu greu să îngaim. E cel mai frumos lucru pe care l-a făcut cineva vreodată pentru mine, în toată viața mea!

— Mi-a făcut plăcere. Bărbatul se înclină ușor în fața mea și îmi întinde mîna. Nathan Temple.

Mîna îi e puternică și dolofană, și are pielea surprinzător de bine hidratată.

— Becky Bloomwood, spun, strîngîndu-i-o. Vreau să spun, Brandon.

— Ți-ai dorit foarte tare geanta aia. Ridică din sprînceană apreciativ. N-am văzut așa ceva în viața mea.

— Am vrut-o cu disperare, așa e! recunosc, rîzînd. Vă sînt extrem de recunoscătoare!

Nathan Temple flutură modest din mînă a „pentru nimic", scoate o brichetă și-și aprinde trabucul, care i s-a stins. Pufăie de cîteva ori serios și, după ce e sigur că l-a aprins, ridică privirea spre mine.

— Brandon... ca pe Luke Brandon.

— Îl cunoașteți pe Luke? Mă holbez la el uimită. Ce coincidență!

— Doar din auzite.

Exhală un nor de fum de trabuc.

— Soțul ăsta al tău are o reputație de invidiat.

— Domnule Temple.

Roberto se năpustește serviabil cu brațele pline de sacoșe, pe care i le dă lui Nathan Temple.

— Restul vă va fi trimis așa cum ați cerut.

— Ești un băiat de nădejde, Roberto, spune Nathan Temple, bătîndu-l ușor pe spate. Ne vedem la anu'.

— Vă rog permiteți-mi să vă fac cinste cu ceva de băut, zic repede. Sau să vă invit să luăm prînzul împreună! Sau... ce vreți dumneavoastră!

— Din păcate, trebuie să plec. Dar mulțumesc oricum pentru ofertă.

— Dar vreau neapărat să vă mulțumesc pentru ce ați făcut. Vă sînt enorm de recunoscătoare!

Nathan Temple ridică brațele a modestie.

— Cine știe. Poate într-o zi îmi veți putea întoarce favoarea.

— Orice! exclam din toată inima, iar el zîmbește.

— Bucurați-vă de geantă. Harvey, am terminat aici.

De undeva de nicăieri a apărut un individ blond și subțire, într-un costum cu dungi albe subțiri. Acesta ia repede sacoșele de la Nathan Temple și cei doi ies din magazin.

Mă reazem de tejghea, transportată de fericire. Am o geantă Angel. Am o geantă Angel!

— Face două mii de euro, aud o voce ursuză din spatele meu.

A, da. Aproape că uitasem de partea cu două mii de euro.

Bag automat mîna în poșetă după portofel, și mă opresc brusc. Normal. Nu am portofelul la mine. Și am atins limita maximă a cardului meu Visa plătind pentru cureaua lui Luke... și nu am decît șapte euro bani gheață.

Silvia îmi urmărește ezitarea cu ochii mijiți.

— Dacă e vreo problemă și nu puteți plăti... începe.

— Nu am nici o problemă și pot plăti! îi răspund iritată. Am nevoie doar de... o clipă.

Silvia își încrucișează brațele sceptic în momentul în care îmi duc din nou mîna în geantă și scot o cutiuță de pudră „Sheer Finish" Bobbi Brown.

— Aveți un ciocan? zic. Sau ceva așa, mai greu?

Silvia mă fixează de parcă tocmai aș fi înnebunit sub ochii ei.

— Orice, nu contează... Deodată, îmi cad ochii pe un capsator de pe tejghea, care pare foarte solid. Îl ridic și încep să izbesc cu el cît pot de tare în cutiuța de fard.

— *Oddio*! țipă Silvia.

— E OK! spun, gîfîind ușor. Nu trebuie decît să... poftim!

Cutiuța s-a făcut țăndări. Scot victorioasă Mastercardul lipit de fundul ei. Cardul meu de Rezistență împotriva condițiilor ostile, de Extremă urgență. De ăsta chiar că nu știe Luke. În afară de cazul în care are laser în loc de ochi.

Ideea de a-mi ascunde un card de credit într-o cutie de pudră mi-a venit de la un articol superinteligent despre gestionarea banilor, pe care l-am citit. Nu că aș avea o problemă cu banii, sau ceva de genul ăsta. Dar în trecut, am mai avut mici... situații de criză în domeniul ăsta, cînd și cînd.

Așa că pontul ăsta mi-a plăcut la nebunie. Ideea e să-ți ții cartea de credit într-un loc cu adevărat inaccesibil, cum ar fi într-un calup de gheață în congelator sau cusută în căptușeala genții, în așa fel încît să ai timp să te gîndești de două ori înainte de a cumpăra ceva. Se pare că această stratagemă extrem de simplă te poate ajuta să reduci achizițiile inutile cu circa 90 la sută.

Și trebuie să spun că e chiar eficientă! Singurul neajuns e că trebuie să-mi cumpăr încontinuu pudriere, ceea ce devine o treabă cam costisitoare.

— Poftim! zic și-i întind cardul Silviei, care se uită la mine de parcă aș fi o dementă periculoasă. O introduce cu ușoară teamă în aparat și, o clipă mai tîrziu, îmi mîzgălesc semnătura pe chitanță. I-o dau înapoi, iar ea o pune într-un dosar, apoi în sertar.

Urmează un scurt moment de tăcere. Aproape că explodez de nerăbdare.

— Deci... mi-o dați? zic.

— Poftim, zice morocănoasă și-mi întinde sacoșa bej deschis.

Înșfac mînerele de șnur și le țin bine cu ambele mîini, simțind cum mă năpădește un val de bucurie pură și totală.

E a mea.

Seara, pornesc înapoi spre hotel, în aceeași stare de exaltare. Sînt în al nouălea cer. A fost una dintre cele mai frumoase zile din viața mea. Mi-am petrecut toată după masa plimbîndu-mă pe Via Montenapoleone cu noua mea geantă Angel bine expusă pe umăr... și toată lumea mi-a admirat-o din plin. De fapt, au făcut mai mult decît doar s-o admire... pur și simplu s-au holbat la ea. A fost ca și cum aș fi devenit brusc celebră!

Cam douăzeci de persoane au venit la mine și m-au întrebat de unde o am, iar o femeie cu ochelari negri, care sută-n sută e vreo actriță faimoasă de la ei, l-a pus pe șoferul ei să vină și să-mi ofere trei mii de euro pentru ea. Iar lucrul care m-a încîntat cel mai tare a fost că peste tot în jurul meu nu auzeam decît *„La ragazza con la borsa di Angel!"* Ceea ce m-am prins că trebuie să însemne Fata cu Geantă Angel! Așa îmi spuneau!

Mă las purtată de ușa turnantă și îl văd pe Luke în foaier, stînd lîngă recepție.

— Ai venit! zice, vizibil ușurat. Tocmai începusem să-mi fac griji! Hai, că ne-a venit taxiul.

Mă conduce afară spre un taxi care așteaptă și trîntește portiera.

— La aeroportul Linate, îi spune șoferului, care imediat se strecoară prin șuvoiul traficului, într-un cor de claxoane.

— Şi, cum a fost ziua ta? zic, străduindu-mă să rămîn impasibilă în clipa în care un taxi e gata să intre în noi. Cum a mers întîlnirea?

— Foarte bine! Dacă vom reuşi ca Arcodas Group să devină clienţii noştri, vom avea motive de bucurie. În momentul ăsta tipii sînt în plină extindere. O să fie o perioadă foarte interesantă.

— Şi... crezi că veţi reuşi?

— Va trebui să-i curtăm non-stop. Cînd ne întoarcem, am să încep să mă pregătesc pentru un pitch[1]. Dar sînt optimist. Am destule motive să fiu.

— Bravo! zic radioasă. Şi părul... a fost OK?

— A fost. Surîde larg. Adevărul e... că toată lumea mi l-a admirat.

— Vezi? zic încîntată. Eram sigură!

— Dar lasă asta, spune-mi cum a fost ziua ta? mă întreabă Luke în clipa în care virăm la un colţ de stradă, cu o sută cincizeci la oră.

— De vis! spun, abia înăbuşindu-mi bucuria din suflet. Absolut perfectă. Ador Milano!

— Serios? Luke pare sincer intrigat. Chiar şi fără ăsta? Bagă mîna în buzunar şi-mi scoate portofelul.

Dumnezeule, aproape că uitasem de chestia asta.

— Chiar şi fără portofel! zic, şi scot un mic hohot de rîs. Totuşi am reuşit să-ţi cumpăr un cadouaş.

---

1. Termen din publicitate care se referă la prezentarea unei campanii de publicitate propuse de o agenţie unui client actual sau de perspectivă. În domeniul filmului, înseamnă prezentarea unei idei de film sau a unui scenariu unui producător, cît mai convingător şi mai scurt.

Îi dau pachetul de culoarea bronzului și mă uit superîncîntată cum scoate din el cureaua.

— Becky, e nemaipomenită! spune. Absolut...

Nu mai găsește cuvinte pentru a continua, și rămîne uitîndu-se la curea pe toate părțile și răsucind-o în mîini.

— E în locul celei pe care ți-am distrus-o, îi explic. Atunci, cu ceara aia fierbinte, îți amintești.

— Îmi amintesc. Pare de-a dreptul copleșit. Și... ăsta-i singurul lucru pe care l-ai cumpărat de la Milano? Un cadou pentru mine?

— Ăă...

Ridic din umeri, gest care poate sugera orice și-mi dreg glasul, încercînd să cîștig timp.

OK. Ce fac acum?

Căsniciile se bazează pe sinceritate și încredere. Dacă nu-i spun de geanta Angel, înseamnă că trădez această încredere.

Dar, dacă îi spun... O să trebuiască să-i explic ce e cu cartea mea de credit de Rezistență împotriva condițiilor ostile și de Extremă urgență. Ceea ce nu știu dacă e o idee chiar atît de strălucită.

Și n-aș vrea să stric ultimele clipe, atît de prețioase, ale lunii noastre de miere cu cine știe ce ceartă stupidă.

Dar sîntem căsătoriți, mi se formează în minte un gînd, și simt cum mă cuprinde un val de emoție. Sîntem soț și soție! N-ar trebui să avem secrete unul față de celălalt! OK, am să-i spun. Chiar acum.

— Luke...

— Stai. Luke mă întrerupe, cu o voce destul de gravă. Becky, te rog, iartă-mă.

— Poftim? Mă holbez la el ca la nebuni.

— Mi-ai zis că te-ai schimbat. Că te-ai maturizat. Şi... ai avut dreptate.

Îşi întinde braţele larg.

— Sincer să fiu, mă cam pregătisem sufleteşte să te văd întorcîndu-te la hotel cu cine ştie ce achiziţie extravagantă şi exorbitantă.

O, Doamne.

— Ăă... Luke... mă aventurez.

— Îmi e ruşine de mine, zice el, încruntat. Uită-te la tine. Vii pentru prima oară în viaţa ta în capitala mondială a modei – şi tot ce cumperi este un cadou pentru mine. Becky, sînt extrem de impresionat.

Expiră adînc.

— Chandra a avut dreptate. Chiar ai un spirit frumos.

Urmează o tăcere. Acum e momentul să-i spun adevărul.

Dar cum? Cum?

Cum să-i spun că n-am deloc un spirit frumos, ci doar unul extrem de banal?

— Ei... Înghit în sec de cîteva ori. Îhm... hai să nu facem atîta caz de chestia asta. E doar o simplă curea!

— Pentru mine e mult mai mult decît o simplă curea, zice el extrem de serios. E un simbol al căsniciei noastre.

Îmi strînge mîna preţ de cîteva clipe, apoi îmi zîmbeşte.

— Scuză-mă... ce voiai să spui?

Încă mai pot să fac ce trebuie.

Încă mai pot face asta.

— Îhm... păi... tocmai voiam să-ţi spun că... ăă... catarama e reglabilă.

Îi trag un zîmbet chinuit, după care îmi mut privirea, prefăcîndu-mă că sînt fascinată de priveliștea de dincolo de geam.

OK, bine. Nu i-am spus adevărul.

Dar, în apărarea mea, trebuie să spun că, dacă ar fi fost atent atunci cînd i-am citit din *Vogue*, ar fi putut să vadă asta și singur. Doar nu vreau să mă ascund de el sau ceva de genul ăsta. Am pe umăr unul dintre cele mai rîvnite simboluri ale statutului personal din lume – și el nici măcar n-a remarcat.

Și, oricum, asta e chiar ultima-ultima oară cînd îl mai mint. De acum încolo, am să termin cu minciunile de complezență, cu minciunelele și cu gogoșile sfruntate. Vom avea un mariaj perfect, bazat doar pe sinceritate și adevăr. Da. Și toată lumea va admira armonia dintre noi și tandrețea cu care ne vom purta unul cu celălalt și, atunci cînd vor vorbi despre noi, ne vor spune Cuplul care...

— Aeroportul Linate!

Glasul șoferului îmi întrerupe gîndurile. Mă întorc și mă uit la Luke, cuprinsă de un atac subit de panică.

— Am ajuns, zice și-mi întîlnește privirea. Încă mai vrei să mergi acasă?

— Categoric! răspund ferm, ignorîndu-mi nervii de la stomac.

Cobor din taxi și-mi întind picioarele. În jurul nostru, pasageri cu cărucioare se agită în toate direcțiile, și aproape chiar deasupra mea își ia zborul, cu un huruit ca de tunet, un avion.

Dumnezeule, chiar o facem. În cîteva ore o să fim la Londra. După atîta amar de vreme.

— Apropo, zice Luke, după masă am primit un mesaj pe mobil de la mama ta. Voia să știe dacă sîntem tot în Sri Lanka sau dacă am plecat deja spre Malaezia.

Ridică din sprîncene spre mine amuzat și simt că m-apucă rîsul. Cît de șocați or să fie cu toții! Și atît de încîntați să ne vadă!

Brusc, sînt extrem de nerăbdătoare. A venit clipa cea mare. Sîntem în drum spre casă!

Patru

O, Doamne. Am făcut-o. Ne-am întors acasă! Am revenit pe pămînt englezesc.

Sau, cel puţin, pe o pistă de aterizare englezească. Ne-am petrecut noaptea la un hotel, iar acum străbatem şoselele din Surrey cu o maşină închiriată, gata să le facem o surpriză de proporţii alor mei. În două minute, o să fim la ei acasă!

N-am stare, sînt surescitată la maximum. Bat cu genunchiul în masca tribală din America de Sud. Parcă le văd deja expresiile lui mami şi lui tati cînd ne vor vedea! Chipul mamei se va lumina brusc, tata va fi destul de bulversat, după care faţa i se va încreţi toată într-un zîmbet larg... şi vom alerga unii către alţii prin norii de fum...

Dacă stau să mă gîndesc bine, n-o să fie nici un nor de fum. Probabil că am prea proaspăt în minte filmul *Copiii căii ferate*. Dar, oricum, o să fie senzaţional. Cea mai senzaţională reuniune de familie din toate timpurile!

Sinceră să fiu, tare mi-e că alor mei le-a fost cam greu fără mine. Sînt unica lor fiică şi n-am stat niciodată atît de mult departe unii de alţii. Zece luni întregi, fără aproape nici un contact.

Or să fie în al nouălea cer că m-am întors acasă.

Acum sîntem în Oxshott, orașul meu natal, și mă uit pe geam la străzile familiare pe lîngă care trecem, la casele și grădinile pe care le știu de cînd eram mică. Lăsăm în urmă cele cîteva magazine țanțoșe și totul pare exact așa cum a fost dintotdeauna. Cînd ne oprim la stop, vînzătorul de ziare ridică privirea spre noi și ne face semn cu mîna a recunoaștere, de parcă e o zi normală, ca oricare alta. Nu pare absolut deloc uimit să mă vadă sau ceva de genul ăsta.

Nu pricepi? Îmi vine să urlu la el. Am fost plecată aproape un an! Am bătut lumea-n lung și-n lat!

Virăm pe Mayfield Avenue și, pentru prima oară, simt că mă apucă un mic tremurici nervos.

— Luke, ar fi trebuit oare să sunăm înainte? zic.

— Prea tîrziu, răspunde Luke calm, după care semnalizează stînga.

Sîntem foarte aproape de strada mea. O, Doamne. Acuma chiar că mă apucă tremuriciul.

— Dacă o să facă atac de cord? spun, panicată brusc. Dacă o să fie atît de șocați să ne vadă, că o să facă vreun accident vascular?

— Sînt sigur că n-o să pățească nimic! rîde Luke. Nu-ți face griji!

Am ajuns pe Elton Road, strada părinților mei. Sîntem la cîțiva metri de casa lor. Am ajuns.

Luke parchează în fața casei și oprește motorul. O clipă nici unul dintre noi nu face nici cea mai mică mișcare.

— Gata? zice, sfîșiind tăcerea.

— Cred că da! spun, pe o voce cu niște acute ușor nefirești.

Extrem de conştientă de fiecare gest pe care-l fac, cobor din maşină şi trîntesc portiera. E o zi frumoasă şi însorită şi strada e foarte liniştită, singurele sunete care se aud sînt ciripitul unor păsărele din apropiere şi zumzetul înăbuşit al unei maşini de tuns iarba.

Fac cei cîţiva paşi pînă la uşa de la intrare, şovăi şi mă uit spre Luke. A sosit clipa cea mare. Cu o nerăbdare pe care nu mi-o mai pot controla, ridic mîna şi apăs cu putere soneria.

Nu se întîmplă nimic.

Ezit un moment – apoi sun din nou. Dar, dincolo de uşă, aceeaşi tăcere.

Nu sînt acasă.

Cum e posibil să nu fie acasă?

Rămîn privind în gol spre uşa de la intrare, indignată. Unde naiba sînt părinţii ăştia ai mei? Nu-şi dau seama că unica şi iubita lor fiică tocmai s-a întors din călătoria ei în jurul lumii?

— Am putea să mergem să bem o cafea şi să ne întoarcem mai tîrziu, propune Luke.

— Nu-i o idee rea, zic, sforţîndu-mă să-mi ascund dezamăgirea.

Chestia asta mi-a dat peste cap tot planul. Eram extrem de pregătită pentru marea noastră reunire emoţională! Şi acum mă duc să beau o amărîtă de poşircă de cafea.

Pornesc pe cărare necăjită şi mă reazem de poarta de fier forjat. Mă joc mecanic cu zăvorul stricat, pe care tata tot zice c-o să-l repare de vreo douăzeci de ani, şi mă uit la trandafirii pe care i-au sădit ai mei anul trecut, pentru nunta noastră. Dumnezeule, sîntem căsătoriţi de aproape un an. E un gînd ciudat.

Deodată aud voci venind dinspre stradă. Ridic capul și mijesc ochii spre trotuar. Două persoane tocmai dau colțul. Mă uit mai bine – și simt o împunsătură fericită în inimă.

Ei sînt! Mama și tata! Ei sînt cei care se apropie. Mama e îmbrăcată într-o rochie din material imprimat, iar tata are o cămașă roz cu mînecă scurtă, și amîndoi sînt frumos bronzați și arată foarte în formă.

— Mamă! țip, și vocea îmi ricoșează pe cimentul trotuarului. Tată! Deschid larg brațele! Ne-am întors!

Mama și tata ridică ochii spre mine și amîndoi împietresc. Abia atunci îmi dau seama că mai e cineva cu ei. O femeie. O fată. N-o văd foarte bine, din cauza luminii puternice.

— Mamă! țip iar. Tată!

Partea ciudată e că nici unul dintre ei nu face nici cea mai mică mișcare. Probabil că sînt prea șocați de felul în care arăt sau ceva de genul ăsta. Poate cred că-s vreo stafie.

— M-am întors! urlu. Sînt eu, Becky! Surpriză!

Urmează o tăcere stînjenită.

După care, spre totala mea uimire, mama și tata încep să se retragă în direcția din care au venit.

Ce... Ce fac?

Mă holbez la ei cu niște ochi cît cepele.

Scena seamănă destul de tare cu modul în care mi-am închipuit-o – doar că e pe dos. Trebuia să fugă *spre* mine.

Cei trei dispar iar după colț. Strada e, din nou, liniștită și pustie. Preț de cîteva momente sînt prea bulversată ca să pot rosti vreun cuvînt.

— Luke, am văzut bine, erau mama și cu tata? zic în cele din urmă.

— Așa cred. Luke pare la fel de deconcertat ca și mine.

— Și chiar... au fugit de mine mîncînd pămîntul?

Nu pot să-mi reprim șocul din glas. Propriii mei părinți să fugă de mine de parcă aș fi ciumată sau ceva de genul ăsta.

— Nu! se grăbește Luke să zică. Sigur că nu. Probabil că pur și simplu nu te-au văzut. Uite! Îmi arată brusc în direcția în care dispăruseră mai devreme. Uite-i că vin din nou.

Categoric, nu am cum să mă înșel, mama și tata au apărut iar de după colț, dar de data asta nu mai e nici o fată cu ei. Fac cîțiva pași, apoi tata o prinde înfocat pe mama de braț și arată spre mine.

— E Becky! spune. Uite!

— Becky! exclamă mama ușor teatral. Nu se poate!

Glasul ei sună exact ca anul trecut, cînd a jucat în dramatizarea după Agatha Christie cu trupa de amatori, și ea era doamna care descoperă cadavrul.

— Becky! Luke! strigă tata.

Și acum, da, chiar încep să alerge în direcția noastră. Simt cum mă copleșește un val de emoție.

— Mamă! strig. Tată! Ne-am întors!

Fug către ei cu brațele larg deschise. Aterizez drept în brațele tatei, iar o fracțiune de clipă mai tîrziu ne ajunge și mama și ne îmbrățișăm toți trei, fericiți.

— Ai venit acasă! exclamă tata. Bine ai venit, scumpa noastră!

— S-a întîmplat ceva? Mama mă scrutează îngrijorată. Eşti bine?

— Sîntem foarte bine! Doar că pur şi simplu am hotărît să ne întoarcem acasă! Ne-a fost dor de voi toţi! O strîng uşor pe mama la piept. Ştiam că şi voi ne-aţi simţit lipsa foarte tare!

Ne îndreptăm toţi trei către casă şi tata îi strînge mîna lui Luke, iar mama îl îmbrăţişează strîns.

— Nu-mi vine să cred, spune ea privind de la mine la Luke şi înapoi. Pur şi simplu, nu-mi vine să-mi cred ochilor. Luke, ia uite la părul tău! Ce lung e!

— Ştiu. Luke zîmbeşte larg spre mine. O să trec rapid pe la frizer înainte să încep serviciul.

Sînt prea fericită ca să încep să mă ciondănesc iar cu el pe tema asta. Aşa mi-am imaginat scena asta. Toată lumea veselă şi fericită.

— Hai, intraţi să bem o cafea! zice mama scoţînd cheile din broască.

— Nu vrem cafea! se trezeşte tata. Vrem şampanie! E motiv de sărbătoare!

— Dar poate că ei nu vor şampanie! răspunde mama. Poate că le e rău de la schimbarea fusului orar! Ţi-e rău, scumpa mea? Vrei să te întinzi puţin?

— Mă simt foarte bine! Nu mă pot abţine şi o îmbrăţişez pe mama cu braţul liber. Sînt foarte încîntată să vă văd.

— Şi noi, scumpa noastră! Îmi răspunde la îmbrăţişare şi îi simt parfumul Tweed, atît de familiar, cu care se dă de cînd o ştiu.

— Îmi pare foarte bine să te aud zicînd asta! spun rîzînd. Fiindcă aproape că mi se păruse că... mă opresc în mijlocul frazei uşor jenată.

— Ce anume, draga mea?

— Ei, mi se păruse că... fugiți de mine, dacă-ți vine să crezi așa o prostie!

Încep iar să rîd, pentru a demonstra cît de ridicolă este această idee.

— Tata își pierduse ochelarii! zice mama imediat. Nu-i așa, dragă?

— Ba da, așa e! face tata cu mare elan. Îmi căzuseră ochelarii.

— Și a trebuit să ne întoarcem după ei, îmi explică mama.

Amîndoi mă fixează extrem de intens.

Ce se întîmplă aici? Îmi ascund ceva?

— Becky, tu ești? răsună o voce ascuțită. Mă uit în jur și o văd pe vecina noastră de alături, Janice, privind curioasă peste gard. Are o rochie roz înflorată și machiaj la culoare, iar părul îl are vopsit într-o nuanță foarte dubioasă de acaju.

— Becky!

Janice își duce mîna la piept, de parcă ar fi rămas fără aer.

— Ești chiar tu!

— Bună, Janice! zic radioasă. Ne-am întors!

— Vai, ce bine arătați! exclamă ea. Nu arată bine? Vai, ce bronz ciocolatiu superb!

— Așa e cînd călătorești prin lume, zic modestă.

— Și ia uite la Luke! Arăți exact ca Crocodile Dundee!

Janice ne soarbe din ochi cu admirație sinceră și nu pot să nu mă simt extrem de fericită.

— Haideți să intrăm, zice mama, abia aștept să ne povestiți tot ce-ați făcut și cum a fost!

Ăsta e momentul pe care mi l-am închipuit de atîtea și atîtea ori. Cel în care am să stau comod,

înconjurată de familie și de prieteni, povestindu-le totul despre aventurile noastre de peste mări și țări. Momentul în care voi desfășura în fața lor harta atît de șifonată... cînd le voi descrie răsăritul de soare în munți... în care mă voi uita la chipurile lor care îmi vor sorbi cu nesaț fiece cuvînt... în care vor asculta tot ce le voi spune, printre oftaturi și exclamații pline de admirație...

Doar că acum, cînd chiar se întîmplă, lucrurile se desfășoară un pic altfel decît mi le-am închipuit.

— Deci, pe unde-ați fost? mă întreabă Janice în clipa în care ne așezăm la masa de la bucătărie.

— Peste tot! zic mîndră. Zi o țară, oricare!

— Ooo! Ați fost în Tenerife?

— Ăă... nu.

— La Mayorca ați fost?

— Ăă... nu, zic, ușor agasată. Am fost în Africa, America de Sud, India.

Îmi întind brațele larg.

— Peste tot!

— Dumnezeule! spune Janice, căscînd ochii. Cum e, măi, în Africa? E cald de tot?

— Destul de cald, spun zîmbind.

— Eu nu mă-mpac deloc cu căldura, zice Janice, scuturînd din cap. Niciodată nu m-am împacat. Nici chiar în Florida.

Se însuflețește brusc.

— La Disneyland ați fost?

— Îhm... nu.

— Ei, nu-i nimic. Janice mă privește cu compasiune. Nu contează. Poate data viitoare!

Data viitoare? Cînd, data viitoare cînd ne vom petrece zece luni în jurul lumii?

— Se pare că ați avut o vacanță foarte frumoasă, adaugă încurajator.

Nu a fost nici o vacanţă! îmi vine să urlu. A fost o experienţă de călătorie! Pe bune, acum. Pun pariu că, atunci cînd Cristofor Columb s-a întors din America, nimeni dintre cei care au venit să-l întîmpine cînd a coborît de pe corabie nu l-a întrebat „Vai, Cristofor, ai fost şi la Disneyland?"

Arunc o privire spre mama şi tata – dar ei nici măcar nu sînt atenţi. Stau în picioare lîngă chiuvetă şi mama şopteşte ceva în urechea tatei.

Nu-mi place deloc chestia asta. Aici se întîmplă ceva, e clar. Mă uit la Luke şi îl văd privindu-i la rîndul lui pe mama şi pe tata.

— V-am adus cadouri! exclam şi mă-ntind după sacoşă. Mamă! Tată! Ia uitaţi-vă aici!

Cu oarece dificultate, scot masca sud-americană şi i-o arăt mamei. Arată ca o faţă de cîine, cu dinţi mari şi ochi rotunzi, uriaşi, şi trebuie să recunosc că e destul de impresionantă.

— Am adus-o tocmai din Paraguay! adaug cu mîndrie.

Mă simt exact ca un explorator! Uite la mine, cum aduc obiecte de artizanat extrem de rare şi de preţioase care aparţin culturii indigene din America de Sud la Oxshott. Pe bune, cîţi oameni din Anglia au văzut măcar vreodată aşa ceva? Poate că vreun muzeu ne-o va cere cu împrumut pentru o expoziţie sau ceva de genul ăsta!

— Dumnezeule mare! zice mama, întorcînd-o pe partea cealaltă, stresată. Ce e asta?

— E o mască rituală tradiţională făcută de indienii Chiriguano, nu-i aşa? zice Janice însufleţită.

— Ai fost în Paraguay, Janice? spun, uşor deconcertată.

— A, nu, scumpa mea.

Ia o gură de cafea.

— Am văzut aşa ceva la John Lewis.

Preţ de o clipă rămîn amuţită.

— Ai văzut aşa ceva la... John Lewis? îngaim în cele din urmă.

— În Kingston. La raionul de cadouri.

Mă priveşte radioasă.

— În ziua de azi, găseşti absolut orice îţi trece prin cap la John Lewis.

— Şi costă pe măsură, îi ţine isonul şi mama.

Nu-mi vine să cred. Am cărat masca asta după mine în jurul pămîntului, aproape zece mii de kilometri. Trebuia să fie un dar exotic, rar şi nepreţuit. Şi, tot timpul ăsta, o mască exact ca asta s-a putut cumpăra bine mersi de la John Lewis, de la reduceri.

Mama îmi remarcă dezamăgirea vizibilă.

— Dar a ta este autentică, draga mea, nici nu se compară! zice iute. O s-o punem pe poliţa de la şemineu, lîngă trofeul de la golf al tatei!

— OK, spun fără nici o tragere de inimă.

Mă uit la tata, şi-l văd că încă mai priveşte undeva pe fereastră, fără să fie deloc atent la ce se discută aici. Poate că lui am să-i dau cadoul mai tîrziu.

— Şi, voi cu ce vă mai lăudaţi? întreb, luînd o ceaşcă de cafea de la mama. Ce mai face Martin? Şi Tom?

— Amîndoi fac foarte bine, mulţumesc! zice Janice. Tom o să stea la noi un timp.

— A.

Dau din cap cu înţelegere.

Tom e băiatul lui Janice şi al lui Martin, şi mariajul lui a fost uşor dezastruos. Nevasta lui,

Lucy, l-a părăsit și se pare că asta s-a datorat în mare măsură faptului că el n-a vrut în ruptul capului să-și facă un tatuaj care să se asorteze cu al ei.

— Și-au vîndut casa, zice Janice cu tristețe. Cu un preț destul de bun.

— Și cum se simte, e OK?

Mama și Janice schimbă priviri între ele.

— Noroc cu hobby-urile lui, zice Janice într-un final. Îl ajută să-și umple timpul. Acum, mai nou, s-a apucat de tîmplărie. Să vezi ce de chestii ne-a făcut!

Pare ușor blocată.

— Trei bănci de grădină... două suporturi pentru mîncarea păsărelelor... iar acum lucrează la o casă de vară cu două niveluri!

— Uau! spun politicos. E extraordinar!

Deodată se aude un clinchet dinspre cuptorul cu microunde și ridic privirea mirată. Să-nțeleg că, în lipsă de altă activitate în timpul în care am fost eu plecată, mama s-a apucat de făcut prăjituri?

— Ce-ai la cuptor? Mă uit prin geamul acestuia, încercînd să văd ce e înăuntru, dar cuptorul e gol.

— Nimic! Mama începe să rîdă copios. Am pus ceasul ca să-mi aduc aminte să mă uit pe eBay.

— Pe eBay? Mă uit la ea siderată. Cum adică pe eBay?

Și de unde știe mama de eBay? Ea nu știe nici cum să deschidă un computer. Acum doi ani, i-am sugerat ca, de Crăciun, să-i ia lui Luke un pad nou pentru mouse și ea s-a dus la pet shop.

— Hai, că știi, sînt sigură! Cumperi pe internet. Tocmai licitez pentru o tigaie Ken Hom pentru bucătărie asiatică, niște sfeșnice...

Scoate din buzunar un carnețel cu copertă cu flori și îl deschide.

— A, da, și pentru tata, un ferăstrău electric de aranjat gardurile vii. Folosit o singură dată!

— eBay e senzațional! intervine și Janice. E extrem de distractiv. Ai intrat vreodată pe eBay, Becky?

— Păi... nu.

— Aa, ți-ar plăcea foarte mult, sînt sigură, zice mama imediat. Deși aseară n-am reușit deloc să intru să văd ce s-a mai întîmplat cu farfuriile mele Portmeirion.

Țîțîie ușor, nemulțumită.

— Nu știu ce s-o fi întîmplat.

— Probabil că le-or fi căzut serverele, zice Janice foarte sigură pe ea. Am avut probleme cu modemul toată săptămîna. Vrei un biscuit, Becky?

Am oarece dificultate în a procesa toate aceste informații. Mama? Pe eBay? Mîine-poimîine te trezești că-mi spune că a ajuns la nivelul șase la Tomb Raider.

— Dar tu nici măcar nu ai computer, zic. Urăști tehnologia modernă.

— Asta a fost acum o mie de ani, scumpa mea! M-am înscris cu Janice la un curs. Am trecut pe bandă lată! Mă privește foarte serios. Becky, ascultă un sfat de la mine. Dacă-ți pui bandă lată, eu una m-aș asigura că am un firewall[1] ca lumea înainte de a face asta.

OK. Hai, că lucrurile au luat-o complet razna. Nu e în legea firii ca părinții să știe mai multe despre computere decît copiii lor. Încuviințez absentă și mai iau o gură de cafea, străduindu-mă

1. Program de protecție antivirus pentru computere.

să maschez faptul că habar n-am ce naiba o fi ăla firewall.

— Jane, e doispe fără zece, spune Janice complice către mama. Te duci la...

— Nu cred, zice mama. Duceți-vă voi.

— Ce e? Mă uit de la unul la altul, încercînd să descifrez acest mesaj cifrat de pe fețele lor. S-a întîmplat ceva?

— Sigur că nu! spune mama, lăsîndu-și ceașca de cafea jos. Doar că fuseserăm invitați la o mică băută la familia Marshall, cu Janice și Martin. Dar nu-ți face griji. O să ne scuzăm că nu putem și gata.

— Nu te prosti! zic imediat. Duceți-vă. Nu vrem să vă dăm peste cap ziua.

Urmează un lung moment de tăcere.

— Ești sigură că nu te deranjează? spune mama.

Simt o mică împunsătură în inimă. Nu asta așteptam să zică. Trebuia să spună „Cum să-mi dea peste cap ziua scumpa și iubita mea fetiță?"

— Categoric! spun, cu o veselie ușor forțată. Duceți-vă la petrecere și vorbim mai tîrziu.

— Bine, zice mama. Dacă ești sigură.

— Mă duc să mă pregătesc. Sînt gata imediat, zice Janice. Mă bucur mult că te-am văzut, Becky!

În clipa în care dispare pe ușa de la bucătărie, mă uit la tata, care tot nu se dă dus de la fereastră.

— Tată, ce-i cu tine? N-ai scos un cuvînt.

— Scuze, spune, întorcîndu-se spre mine și zîmbindu-mi. Mă obsedează niște lucruri pe care le am de făcut. De exemplu... un meci de golf pe care-l am săptămîna viitoare. Foarte important.

Se face că lovește cu crosa, trimițînd mingea în gaură.

— Am înțeles, zic, sforțîndu-mă să-mi iau un aer voios.

Dar, în adîncul sufletului, mă simt din ce în ce mai neliniștită. Mă minte-n față categoric, nu la golf se gîndește el. De ce se ascunde de mine, ce-i așa secretos?

Ce se întîmplă aici?

Deodată îmi aduc aminte de femeia care era cu ei. Cea pe care am văzut-o înainte ca mama și tata să o ia înapoi la sănătoasa.

— Și... cine era tipa cu care v-am văzut mai devreme? zic pe cel mai lejer ton de care sînt în stare. Tipa cu care erați.

A fost ca și cum i-aș fi împușcat mortal. Atît mama, cît și tata, au încremenit. Îi văd cum schimbă priviri hăituite între ei, după care își feresc iar privirea. Par total și complet panicați.

— Tipă? zice mama în cele din urmă. Eu n-am... Se uită la tata. Ai văzut vreo femeie, Graham?

— Poate că Becky se referă la... femeia aia care a trecut pe lîngă noi, zice cu emfază.

— A, da! exclamă mama pe tonul pe care îl folosește la piesele de actori amatori. Parcă era o femeie care trecea pe lîngă noi pe stradă, chiar în momentul ăla. O străină. Era o străină, scumpa mea.

— Aha. Sigur că da.

Încerc să zîmbesc, dar simt că mi se face ușor greață. Ce se întîmplă aici, mi se pare mie sau mama și tata mă mint de îngheață apele?

— Păi... hai, duceți-vă la petrecerea voastră! zic. Distracție plăcută!

În momentul în care ușa se închide cu zgomot în urma lor, aproape că mă podidesc lacrimile. Și

eu, care aşteptam cu atîta nerăbdare ziua asta! Iar acum aproape că îmi doresc să nu ne fi întors niciodată. Nimeni nu se bucură în mod deosebit că ne vede. Comoara mea rară şi exotică nu e nici rară, şi nici exotică. Şi ce i-a apucat pe mama şi pe tata? De ce se poartă aşa aiurea?

— Mai vrei o cafea? zice Luke.

— Nu, mersi. Îmi tîrşîi nefericită pantoful pe podeaua bucătăriei.

— Becky, eşti OK?

Urmează un lung moment de tăcere.

— Nu, recunosc cu glas stins. Nu prea. Întîlnirea cu ai mei n-a fost deloc aşa cum îmi închipuisem c-o să fie.

— Ia vino-ncoa'.

Luke îşi întinde braţele spre mine şi eu mă cuibăresc la pieptul lui.

— Ce credeai? C-o să lase totul baltă şi-o să pună repede de-o petrecere?

— Nu! Normal că nu!

Rămînem o clipă în tăcere, apoi ridic ochii şi-i întîlnesc privirea.

— Ei... poate. Cam aşa ceva. Am fost plecaţi atîta timp şi acum e ca şi cum... tocmai ne-am fi întors de la cumpărături!

— Atunci cînd faci o surpriză cuiva, n-ai de unde să ştii precis ce reacţie o să aibă, îmi spune pe un ton de bun simţ. Iar ei ne aşteptau abia peste două luni. Aşa că nu-i de mirare că par uşor bulversaţi.

— Ştiu. Dar nu la asta mă refer.

Trag aer în piept adînc.

— Luke, tu crezi că ai mei... ascund ceva?

— Da, zice Luke.

— Da?

Rămîn perplexă. Aşteptam ca replica lui să fie „Becky, totul e doar în mintea ta", aşa cum face de fiecare dată.

— Se întîmplă ceva ciudat, se vede de la o poştă.

Face o pauză.

— Şi cred că ştiu şi despre ce e vorba.

— Poftim? Mă holbez la el cu ochii cît cepele.

— Femeia aia care era cu ei. Ştii, cea despre care nu vor să vorbească... Pun pariu că e agent imobiliar. Cred că vor să se mute.

— Să se mute? îl îngîn siderată. Şi de ce ar face aşa ceva? Casa asta e foarte drăguţă! E perfectă!

— E un pic prea mare pentru ei, acum că tu nu mai locuieşti aici.

— Dar de ce naiba nu mi-au spus, dacă despre asta e vorba? spun, ridicînd glasul supărată. Doar sînt fata lor! Sînt unicul lor copil! Ar trebui să aibă încredere în mine!

— Poate s-au gîndit că treaba asta te-ar putea afecta, sugerează Luke.

— Ba nu m-ar afecta deloc! exclam indignată.

Cînd, brusc, îmi dau seama că aşa e, sînt extrem de supărată.

— Bine, OK. Poate că m-ar supăra destul de tare. Şi totuşi, nu-mi vine să cred că ar face un secret din treaba asta!

Mă desprind din braţele lui Luke şi mă duc la fereastră. Nu pot suporta gîndul că mama şi tata ar putea să vîndă casa asta. Privirea mi se opreşte asupra grădinii şi mă cuprinde subit nostalgia. Nu se poate să renunţe la grădina asta. Pur şi simplu, nu se poate. Mai ales după cît i-au scos sufletul begoniile alea lui tata.

Deodată, atenţia îmi e captată de apariţia lui Tom Webster în grădina de alături. E îmbrăcat în

jeanși și într-un tricou pe care scrie „Nevastă-mea m-a părăsit și, la partaj, n-am rămas decît cu tricoul ăsta amărît". Se chinuie să tragă după el cea mai uriașă placă de lemn pe care am văzut-o în viața mea.

La naiba. Ți se face și frică cînd îl vezi cît e de feroce.

— Sau se poate să nu fie vorba de asta, spune Luke în spatele meu. Poate mă înșel.

— Nu cred că te înșeli. Mă întorc spre el cu o tristețe infinită. Asta trebuie să fie. Ce altceva poate fi?

— Ei... hai, gata, nu te mai gîndi atîta. Mîine e botezul. O să te vezi cu Suze!

— Da.

Simt că-mi revine cheful de viață.

— Așa e.

Are dreptate Luke. Poate că ziua de azi nu s-a desfășurat chiar conform planului – dar mîine o să fie o zi de vis. O să mă întîlnesc cu Suze, cea mai bună și mai apropiată prietenă a mea din toată lumea. Abia aștept.

Cinci

Botezul gemenilor se ţine la casa din Hampshire a părinţilor lui Suze, pentru că tînăra pereche locuieşte aici pînă se termină reconstrucţia aripii de răsărit a castelului scoţian al lui Tarquin. L-ar fi ţinut la casa lui din Pembrokeshire, dar acolo locuiesc deocamdată nu ştiu ce veri de-ai lui îndepărtaţi. Iar casa din Sussex tocmai a fost închiriată ca locaţie pentru un film după Jane Austen.

Aşa e în familia lui Suze. Nimeni nu are numai o singură casă. Pe de altă parte, nimeni nu are duş cu presiune mare.

Pietrişul de pe aleea familiară unde se parchează ne pîrîie sub picioare, iar mie îmi vine să ţopăi de nerăbdare.

— Grăbeşte-te! îi zic lui Luke, care tocmai parchează. Nici n-a apucat bine să oprească motorul, că am şi sărit din maşină şi am zbughit-o spre casă. Acum că sînt aici, abia aştept s-o văd pe Suze!

Uşa grea de la intrare e întredeschisă şi o împing încet. Înăuntru, holul pardosit cu lespezi grele e decorat cu cel mai uluitor aranjament de crini. Doi chelneri se strecoară agil printre flori, cu pahare de şampanie pe o tavă. Pe scaunul

antic de lîngă cămin e aruncată o şa. Se pare că totul a rămas neschimbat aici.

Chelnerii dispar pe un coridor, iar eu rămîn singură. Păşesc uşor stresată pe lespezi, cuprinsă de o vagă nervozitate. Dacă mă pomenesc că fuge şi Suze de mine, cum au fugit ai mei? Dacă şi ea a luat-o razna?

Şi atunci, cu o tresărire, o zăresc prin deschizătura unei uşi, în picioare în salon. Are părul blond prins într-un coc elegant şi e îmbrăcată într-o rochie imprimată superbă, petrecută în faţă. În braţe, are un bebeluş învesmîntat într-o rochiţă lungă de botez. Uau. Trebuie să fie unul dintre gemeni.

Tarquin stă în apropiere, cu cel de-al doilea copil în braţe, şi el tot în rochiţă de botez. Şi, deşi are pe el cel mai vechi costum din lume, nu ştiu cum, arată destul de bine! Nu mai e chiar aşa de... dat de pomană, cum arăta. Poate că va arăta din ce în ce mai bine pe măsură ce înaintează în vîrstă, îmi trece prin cap. Cine ştie, poate că la cincizeci de ani o să fie probabil un sex simbol!

De piciorul lui se apucă un prichindel bălai şi îl văd pe Tarquin cum îi desprinde cu blîndeţe degetele de cracul pantalonilor săi.

— Ernie, zice răbdător.

Ernie? Parcă tocmai aş fi fost lovită în moalele capului. Finul meu, Ernest? Dar cum se poate? Ultima dată cînd l-am văzut era un sugar.

— Wilfie arată ca o fată! îi spune Suze lui Tarquin, şi fruntea i se încreţeşte în felul ăla al ei, pe care i-l cunosc atît de bine. Şi Clementine arată ca un băiat!

— Scumpa mea, amîndoi arată exact cum trebuie să arate ţîncii în rochiţe de botez, spune Tarquin.

— Și dacă ne trezim că sînt amîndoi gay? îl fixează pe Tarquin neliniștită. Dacă li s-au amestecat hormonii cît se aflau la mine în burtă?

— Sînt perfecți!

Mă simt ridicol de timidă, așa, proțăpită stîngaci lîngă ușă. Nu vreau să-i întrerup. Arată exact ca o familie. Asta și sînt, o familie.

— Cît e ceasul?

Suze se chinuie să se uite la ceasul de la mînă, dar Ernie s-a agățat acum de mîna ei și încearcă să i se urce în brațe.

— Ernie, scumpetea lu' mama, trebuie să-mi dau și eu un pic cu ruj! Las-o pe mama... Tarkie, vrei să-l iei tu o secundă?

— Stai doar o clipă, s-o las pe Clemmie puțin jos undeva...

Se uită în jur, de parcă s-ar fi așteptat să apară, ca prin farmec, cine știe de unde, un pătuț de copil mic.

— O iau eu dacă vreți, zic, înăbușindu-mi cu greu emoția din glas.

Urmează un scurt moment de tăcere. Suze se răsucește pe călcîie.

— Bex?

În clipa în care mă vede, cască niște ochi cît casa.

— Bex?

— Ne-am întors!

Încep să rîd nervos.

— Surpriză!

— O, Doamne! Dumnezeule mare!

Suze pune sugarul plocon în brațele lui Tarquin, care, cu o dexteritate demnă de un tată de familie model, jonglează expert cu ambii copii, reușind să-i țină pe amîndoi în brațe. Suze aleargă spre mine și-și aruncă brațele de gîtul meu.

— Bex! Doamnă Brandon!

— Doamnă Cleath-Stuart! îi ţin isonul, la un pas de a izbucni în lacrimi.

Eram sigură că Suze nu se va schimba. Ştiam eu.

— Nu-mi vine să cred că v-aţi întors! Suze radiază toată. Spune-mi despre luna de miere! Spune-mi despre fiecare lucru, oricît de mic, pe care l-ai... Se opreşte brusc, cu ochii ţintă la geanta mea. O, Doamne, rosteşte într-un final, cu respiraţia întretăiată. Nu-mi spune că ai o geantă Angel veritabilă!

Ha! Înţelegeţi acum? Cine cunoaşte, ştie.

— Ba da. Îmi răsucesc geanta nonşalant pe umăr, ca s-o vadă mai bine, din toate unghiurile. E doar un mic suvenir de la Milano. Daar, totuşi... parcă n-aş pomeni de chestia asta în faţa lui Luke..., adaug coborînd glasul. Încă nu ştie de ea.

— Bex! zice Suze, pe jumătate dezaprobator, pe jumătate amuzată. E soţul tău!

— Exact. Îi întîlnesc privirea şi începem să chicotim amîndouă.

Doamne, e exact ca pe vremuri.

— Şi, cum e să fii măritată? mă întreabă Suze.

— Perfect. Oftez fericită. E un motiv de bucurie continuu. Ştii şi tu cum e. Aşa cum e în luna de miere!

— În luna de miere eu eram deja însărcinată.

Lui Suze îi piere uşor veselia din glas. Întinde mîna şi mîngîie admirativ geanta Angel.

— Habar n-am avut c-o să te duci la Milano. Unde aţi mai fost?

— Peste tot! În toată lumea!

— Aţi fost să vizitaţi mormîntul de la Mahakala? răsună o voce puternică din pragul uşii.

Mă răsucesc pe călcîie și în fața mea se află Caroline, mama lui Suze, care tocmai intră în încăpere. Are pe ea cea mai ciudată rochie pe care am văzut-o vreodată, care pare să fie făcută dintr-un fel de foaie de cort verde ca mazărea.

— Da! zic încîntată. Am fost!

Caroline e cea care mi-a băgat în cap ideea de a porni în călătorie în jurul lumii, cînd mi-a spus că cea mai bună prietenă a ei din toată lumea e o țărancă din Bolivia.

— Dar în cetatea antică incașă de la Ollantaytambo?

— Acolo am stat!

În ochii lui Caroline văd un licăr încîntat, de parcă tocmai aș fi trecut un test important, și mă cuprinde un val de mîndrie. Sînt o exploratoare autentică! Evident, n-am de gînd să adaug că am stat într-un spa de cinci stele.

— Tocmai l-am văzut pe vicar, îi spune Caroline lui Suze. Vorbea prostii – auzi, cică vrea să folosească apă caldă la botez! I-am zis că nici nu se pune problema! Trebuie apă rece, să se călească. Doar n-o să-i corcolim acuma.

— Mami! se tînguie Suze. Eu am cerut special apă caldă! Sînt atît de mici și de fragili!

— Prostii! tună Caroline. La vîrsta lor tu înotai deja în lac! La șase luni te purtam în spate pe dealurile Tsodila din Botswana. Și acolo nu era apă caldă, crede-mă!

Suze îmi aruncă o privire disperată, iar eu îi zîmbesc a încurajare.

— Cred că e timpul s-o șterg, zice. Bex, ne vedem mai tîrziu. Stați cîteva zile, da?

— Ne-ar face mare plăcere! zic fericită.

— A, și trebuie neapărat s-o cunoști pe Lulu! adaugă în clipa în care iese.

— Cine e Lulu? strig după ea, dar nu mă mai aude.

Ei, foarte bine. Am să aflu curînd. Probabil e vorba de ultimul cal pe care și l-a luat sau ceva de genul ăsta.

Îl găsesc pe Luke afară, pe aleea acoperită dintre casă și biserică, care a fost aranjată exact ca la nunta lui Suze. Pornim de-a lungul bordurii, și nu îmi pot reprima un mic fior de nostalgie. Aici am vorbit prima oară despre căsătorie, așa, foarte pe departe. Și mai tîrziu, tot aici m-a cerut Luke de nevastă.

Și iată-ne acum. Sîntem căsătoriți de aproape un an!

Aud pași venind din spate și mă întorc exact la țanc pentru a-l vedea pe Tarquin grăbindu-se spre noi, cu un copil în brațe.

— Bună, Tarkie! zic în clipa în care ne ajunge din urmă. Deci... care dintre gemeni e ăsta?

— Clementine, spune Tarquin mîndru nevoie mare. Mica noastră Clemmie.

Mă uit mai atent și fac eforturi uriașe să-mi înăbuș uimirea. La naiba. Are dreptate Suze. Chiar arată ca un băiat.

— E frumoasă! zic repede. Ca o cadră!

Încerc disperată să găsesc ceva de spus, orice, care să-i sublinieze trăsăturile *feminine*, cînd de undeva de sus se aude un zgomot vag. Un fel de zgomot de elicopter, de huruială surdă. Acum se aude din ce în ce mai tare. Ridic privirea și, spre marea mea mirare, de noi se apropie un elicopter negru uriaș. Care... aterizează pe terenul din spatele casei.

— Ai un prieten care are elicopter? zic uluită.

— Păi... ăă... adevărul e că e al meu, spune Tarquin, îmbujorîndu-se ușor. I l-am împrumutat unui prieten să facă o tură cu el.

Tarquin are elicopter personal?

OK, dar totuși ai zice că un om cu o mie de case și cu elicopter personal ar putea totuși să-și permită să-și cumpere un costum nou drăguț.

Am ajuns deja la biserica plină de invitați care mișună în toate direcțiile. Luke și cu mine ne strecurăm într-o strană mai din spate și mă uit în jur, la rudele lui Suze. Uite-l pe tatăl lui Tarquin, cu un smoching de culoarea pătlăgelei, și pe Fenella, sora lui Tarquin. E îmbrăcată în albastru și țipă agitată spre o fată blondă pe care nu o cunosc.

— Agnes, cine e tipa aia? aud un glas strident în spatele meu. Mă uit în jur și văd o femeie căruntă cu o broșă uriașă cu rubine fixînd-o pe fata de mai devreme, printr-un lorfnion minuscul.

— E Fenella, dragă! zice femeia în verde de lîngă ea.

— Nu vorbesc de Fenella! Mă refer la cealaltă fată, cea care vorbește cu ea.

— A, Lulu? E Lulu Hetherington.

Simt o mică împunsătură de uimire în stomac. Deci Lulu nu e un cal. E o fată.

Mă uit la ea mai atent. Adevărul e că, nu vreau să fiu rea, dar aduce un pic cu un cal. E lungă și deșirată, exact ca Suze, și are pe ea un taior roz de tweed. O văd cum rîde la o replică de-a Fenellei – și are genul ăla de zîmbet care-ți dezvăluie odată cu dinții și gingiile.

— E una dintre naşe, zice Agnes. E o fată de aur. Cea mai bună prietenă a lui Suze.

Poftim?

Ridic privirea total șocată. E ridicol. Cea mai bună prietenă a lui Suze sînt eu. Toată lumea știe asta.

— S-a mutat în sat acum șase luni și au devenit inseparabile! continuă Agnes. Călăresc împreună în fiecare zi. Seamănă atît de bine cu draga noastră Susan. Uită-te puțin la ele, cît de bine se înțeleg!

Suze a apărut în fața bisericii, cu Wilfrid în brațe. Da, cred că se poate spune că există o oarecare asemănare superficială între ea și Lulu Amîndouă sînt înalte și blonde. Amîndouă au părul prins la spate în coc. Suze vorbește cu Lulu și chipul îi strălucește de însuflețire. Le urmăresc cum izbucnesc amîndouă în rîs, la unison.

— Și, firește, au atîtea lucruri în comun! răsună iar vocea lui Agnes în spatele meu. Caii, copiii... se sprijină foarte mult una pe cealaltă.

— Orice femeie are nevoie de o foarte bună prietenă, spune cealaltă femeie, pe un ton înțelept.

Amuțește în clipa în care se aud primele acorduri de orgă. Întreaga congregație se ridică în picioare și îmi iau și eu foaia cu imnul religios, odată cu toată lumea. Dar nu sînt în stare să citesc nici măcar un cuvînt. Sînt complet dată peste cap.

Oamenii ăștia fac o mare confuzie. Nu fata aia e cea mai bună prietenă a lui Suze. *Eu* sînt.

După ce se sfîrșește slujba, ne îndreptăm cu toții către casă, în holul căreia a început deja să cînte un cvartet de coarde și unde chelnerii mișună încoace și-ncolo cu tăvi cu băuturi. Luke e imediat acostat de nu știu ce prieten de-al lui Tarquin pe care l-a cunoscut prin firma lui, iar eu rămîn o vreme singură și-ncep să-ntorc pe toate fețele ce am auzit în biserică.

— Bex!

În clipa în care aud glasul lui Suze, mă întorc spre ea ușurată.

— Suze! zic radioasă. A fost extraordinar!

E de ajuns să-i privesc chipul prietenos, ca toate grijile să-mi dispară pe loc. Evident că încă sîntem foarte bune prietene. Sigur că sîntem!

Firește, n-am cum să nu mă gîndesc la faptul că am fost plecată atîta amar de vreme. Așa că, evident, Suze a trebuit să-și facă și ea niște prieteni în locul ăsta sau mă rog. Dar ideea e că acum... m-am întors!

— Suze, hai să dăm o raită pe la magazine mîine! zic dintr-o suflare. Să dăm o fugă pînă la Londra, dacă vrei... te ajut eu cu copiii...

— Nu pot, Bex. Se încruntă. I-am promis lui Lulu că mîine dimineață mergem la călărie împreună.

Preț de o clipă rămîn fără cuvinte. Păi și ce, nu poate să renunțe la călărie o zi?

— A. Am înțeles. Mă sforțez să zîmbesc. Ei... nu face nimic. Poate altă dată!

Pruncul din brațele lui Suze a început să plîngă cît îl țin băierile, și ea face o față lungă.

— Trebuie să mă duc să-i dau să sugă. Dar dup-aia vreau neapărat să-ți fac cunoștință cu Lulu. O să vă înțelegeți de milioane, ai să vezi!

— Sînt sigură! zic, străduindu-mă să-mi iau un aer cît mai entuziast. Ne vedem mai încolo!

O urmăresc dispărînd în bibliotecă.

— Șampanie, doamnă? spune un chelner din spatele meu.

— A, da. Mersi.

Iau un pahar cu șampanie de pe tavă. Apoi, cuprinsă de un gînd subit, mai iau unul. Pornesc

spre bibliotecă şi tocmai vreau să apăs pe clanţă, cînd din cameră iese Lulu, care închide cu grijă uşa în urma ei.

— A, bună! zice cu voce lucrată, articulînd cuvintele cu emfază. Nu se poate intra, Suze tocmai îşi hrăneşte bebele.

— Ştiu. Surîd. Sînt Becky, prietena ei. I-am adus nişte şampanie.

Lulu îmi întoarce zîmbetul – dar mîna îi rămîne încleştată pe clanţă.

— Cred că probabil are nevoie de puţină intimitate, zice pe un ton extrem de amabil.

O clipă sînt prea bulversată ca să îi răspund.

Intimitate? Adică fără mine?

Eram lîngă ea cînd l-a născut pe Ernie! îmi vine să-i arunc în faţă cerberiţei. Am fost mai aproape de ea decît ai să fii tu vreodată!

Dar mai bine nu. N-am de gînd să încep să ţin scorul meciului dintre noi, din prima clipă în care am dat nas în nas una cu cealaltă. Haide, Becky. Fă un efort.

— Deci tu trebuie să fii Lulu, zic cît pot de călduros şi-i întind mîna. Eu sînt Becky.

— Tu eşti Becky. Da, am auzit de tine.

De ce oare pare atît de amuzată? Ce i-o fi zis Suze?

— Înţeleg că tu eşti naşa lui Clementine, nu? zic cu însufleţire. E... foarte frumos!

Fac eforturi supraomeneşti să stabilesc o comunicare cu ea. Dar are ceva, nu ştiu ce anume, care mă face să intru înapoi în cochilie. Are buzele un pic prea subţiri. Ochii îi sînt un pic prea reci.

— Cosmo! o aud răcnind brusc. Îi urmăresc privirea şi văd un copilaş mergînd în patru labe,

drept spre cvartetul de coarde. Hai să mergem de aici, dragul meu!

— Cosmo! Ce nume frumos! spun prietenoasă. Ca revista!

— Ca revista? Mă fulgeră cu privirea, de parcă aş fi complet imbecilă. Dacă vrei să ştii, numele copilului meu vine de la cuvîntul Kosmos, din greaca veche. Şi înseamnă „ordine perfectă".

Simt o mică înţepătură de jenă combinată cu frustrare. De unde naiba era să ştiu chestia asta?

Oricum, ea e proasta dintre noi, pentru că, zău acum, cîţi oameni au auzit de revista *Cosmo*? Cam un milion. Şi cîţi au auzit de nu ştiu ce cuvînt obscur din greaca veche? Cam trei. Exact.

— Ai copii? zice mimînd un interes politicos.

— Ăă... nu.

— Ai cai?

— Ăă... nu.

Urmează o tăcere stînjenitoare. Lulu pare să fi rămas în pană de întrebări. Cred că acum e rîndul meu.

— Şi... cîţi copii ai?

— Patru, îmi răspunde. Cosmo, Ludo, Ivo şi Clarissa. De doi, trei, cinci şi opt ani.

— Uau. Cred că n-ai timp nici să respiri.

— Ei, atunci cînd ai copii, totul e altfel, spune pe un ton superior. Totul se schimbă. Nici nu-ţi închipui.

— Ba poate că pot, zic rîzînd. I-am dat o mînă de ajutor lui Suze cu Ernie, cînd abia se născuse. Aşa că ştiu ce înseamnă să...

— Nu. Îmi surîde condescendent. Pînă cînd nu devii mamă, habar n-ai despre ce e vorba. Absolut deloc.

— Aha, zic, redusă la tăcere.

Cum o putea Suze să fie prietenă cu femeia asta? Cum?

Deodată aud pe cineva strigînd disperat şi în uşa bibliotecii apare Suze. Într-o mînă are un bebeluş, în cealaltă mobilul, şi e imaginea însăşi a consternării.

— Bună, Suze! zic repede. Tocmai ţi-aduceam un pahar cu şampanie! I-l întind, dar ea pare să nici nu-l vadă.

— Lulu, Wilfie are un fel de spuzeală pe corp! zice îngrijorată. Ai tăi au avut aşa ceva?

— Arată-mi şi mie, spune Lulu, luînd copilul cu gesturi sigure din braţele lui Suze. Îl examinează un moment cu atenţie. Cred că e o iritaţie de la căldură.

— Zici tu?

— Mie mi se pare că arată ca o urticarie, spun, încercînd să mă bag şi eu în discuţie. S-a atins de ceva aşa, mai aspru, în ultimul timp?

Nimeni nu pare deloc interesat să-mi afle părerea despre subiect.

— Ai nevoie de Sudocream, zice Lulu. Îţi iau eu, dacă vrei. Oricum, tot trec pe la farmacie un pic mai încolo.

— Mersi mult, Lulu. Eşti un înger!

Îl recuperează pe Wilfie cu o expresie de recunoştinţă pe faţă şi, chiar în acel moment, îi sună telefonul.

— Bună! zice în telefon. Era şi cazul! Unde eşti? Rămîne ascultînd ce i se spune şi pe chip i se citeşte deznădejdea. Glumeşti!

— Ce s-a întîmplat? o întrebăm şi Lulu şi eu, într-un glas.

— E Domnul Happy! se lamentează Suze, întorcîndu-se spre Lulu. A făcut pană. E abia pe la Tiddlington Marsh.

— Cine-i Domnul Happy? zic nedumerită.

— Actorul care trebuie să-i distreze pe copii! spune Suze disperată. Am o cameră plină de copii care abia îl așteaptă!

Îmi arată spre niște uși duble, dincolo de care se văd o droaie de copii îmbrăcați frumos de petrecere, cu cămășuțe haioase foc, și care se întrec și vîjîie în toate direcțiile, aruncînd cu perne unii într-alții.

— Hai că dau eu fuga și-l aduc, zice Lulu, punîndu-și paharul jos. Bine măcar că știm unde e. În zece minute sînt înapoi. Spune-i să rămînă unde e și să fie cu ochii-n patru după un Range Rover.

— Lulu, ești o adevărată mană cerească, zice Suze vizibil ușurată. Nu știu, zău, ce m-aș face fără tine.

Simt o mică împunsătură de gelozie. Eu vreau să fiu cea care o ajută pe Suze. Eu vreau să fiu o adevărată mană cerească.

— Mă duc eu să-l iau! spun. Mă duc eu!

— Dar nu știi unde e, spune Lulu cu blîndețe. E mai bine să mă duc eu.

— Și copiii? Ce facem cu ei pînă vii tu cu Domnul Happy?

Suze aruncă o privire stresată către camera înțesată cu copii, de unde țipetele și icnetele copiilor se aud din ce în ce mai tare.

— N-avem încotro, vor trebui să ne aștepte. N-are cine să se ocupe de ei, și cu asta basta.

— Dar...

— Mă ocup eu de ei! spun înainte să-mi dau seama.

— Tu? Se întorc amîndouă spre mine și mă fixează, cu ochii cît cepele.

— Da, eu, zic sigură pe mine.

Ha. Las' că le arăt eu cine e prietena cea mai de nădejde pe care o are Suze.

— Bex... eşti sigură că poţi să te descurci? spune Suze cam neliniştită.

— Nici o problemă! zic.

— Dar...

— Suze... Îi pun o mînă pe braţ. Te rog. Cred că sînt în stare să ţin ocupaţi cîţiva copii timp de zece minute.

O, Doamne.

E ca la nebuni.

Nu-mi aud nici măcar gîndurile. Nu aud nimic în afară de zbieretele non-stop a douăzeci de copii agitaţi care se fugăresc în jurul meu şi se altoiesc cu perne.

— Îhm... alo... încep.

Ţipetele se aud şi mai tare. Sînt sigură că vreun copil tocmai e făcut bucăţi de către ceilalţi, iar eu nu reuşesc să văd exact care dintre ei din cauza debandadei generale.

— Staţi jos! răcnesc, străduindu-mă să acopăr zgomotele. Toată lumea să stea jos!

Nu se opresc nici măcar să se uite la mine. Mă sui pe un scaun şi-mi duc mîinile pîlnie la gură.

— Toţi cei care se vor aşeza... răcnesc din toţi bojocii, vor primi cîte o BOMBOANĂ!

Brusc, toate urletele încetează şi douăzeci de copii se trîntesc simultan pe podea, cu zgomot.

— Bună ziua! spun cu însufleţire. Eu sînt... Ţăcă-Becky! Dau de cîteva ori din cap, exemplificînd. Toată lumea, să vă aud, „Bună, Ţăcă-Becky!"

Se aşterne tăcerea.

— Unde mi-e bomboana? se aude un glas subțirel de fetiță.

— Păi...

Încep să-mi scotocesc prin geantă, dar nu găsesc decît niște somnifere pe bază de plante, pe care mi le-am cumpărat pentru eventualitatea că mi s-ar face rău în avion. Cu gust de portocală.

Oare aș putea să...

Nu. Nu.

— Mai tîrziu! spun. Întîi trebuie să stați un pic cuminți... și abia pe urmă veți primi și bomboana.

— Tipa asta e nașpa rău, zice un băiat cu cămașă Ralph Lauren.

— Ba nu sînt nașpa deloc! zic cu indignare. Fiți atenți aici! Ăă...

Îmi acopăr repede fața cu mîinile, apoi mi le iau.

— Bau!

— Nu sîntem copii mici, zice băiatul cu dispreț. Vrem scamatorii!

— Ce-ar fi să vă cînt un cîntecel drăguț? spun pe un ton cît mai cald cu putință. „Oac, oac, diridiridam, oac-oac, oac-oac, diridiridam... la la la... diridiridam..."

— Fă-ne o scamatorie! scîncește fetița.

— Vrem o scamatorie! urlă băiatul.

— Fă-ne o sca-ma-to-rie! Fă-ne o sca-ma-to-rie!

O, Doamne. Acuma cîntă în cor. Și băieții au început să bată cu pumnii în podea. Din clipă în clipă or să sară în picioare și o să înceapă să se căpăcească iar. O scamatorie. O scamatorie. Îmi screm mintea din răsputeri. Întrebarea care se pune e oare știu vreo scamatorie?

— OK! zic disperată. Am să vă fac o scamatorie! Fiți atenți aici!

Îmi întind brațele lateral, fac o reverență, apoi îmi duc mîna la spate cu mișcări învăluite și elaborate, întîrziind momentul culminant cît pot.

După care îmi desfac capsele de la sutien prin cămașă, făcînd eforturi să-mi amintesc ce culoare are acesta.

A, da. E cel roz aprins cu fundițe. Perfect.

Întreaga încăpere îmi soarbe avid fiecare gest.

— Ce faci? zice o fetiță cu ochi mari.

— Ai răbdare și-ai să afli!

Străduindu-mă să-mi prelungesc cît pot aerul misterios, îmi trec discret o baretă a sutienului peste un umăr, apoi pe cealaltă. Copiii nu mă scapă din ochi.

Acum că mi-am redobîndit încrederea în mine, sînt de părere că nu mă descurc rău deloc. Ce mai, sînt o prestidigitatoare înnăscută!

— Fiți atenți aici, zic, pe un ton solemn de magician, pentru că acum voi face să... APARĂ ceva!

Mai mulți copii își țin respirația.

Ar fi mers niște răpăieli de tobă acum.

— Unu... doi... trei...

Din mînecă mi se revarsă un material roz aprins, pe care îl ridic semeață deasupra capului.

— Pa-nam!

Întreaga asistență începe să mă ovaționeze, în delir.

— A făcut o șmecherie! strigă un băiat cu păr roșu.

— Mai vrem o dată! scîncește fetița. Mai fă-o o dată!

— Vreți să o mai fac o dată? zic, radiind de încîntare.

— Daaaaa! strigă toți la unison.

— Mai bine nu! se aude o voce vioaie şi preţioasă din direcţia uşii. Mă întorc – şi o văd pe Lulu, care mă priveşte cu o groază nedisimulată.

O, nu.

O, Doamne. Sutienul încă mi se mai bălăngăne în mînă.

— Au ţinut morţiş să le fac o scamatorie, îi explic, ridicînd din umeri într-un mod care sper că pare nonşalant.

— Nu cred că ăsta-i genul de „scamatorii" potrivite pentru copii! spune ridicînd din sprînceană. Se întoarce spre copii cu un zîmbet profesionist de mămică. Cine vrea să-l vadă pe Domnul Happy?

— O vrem pe Ţăcă-Becky! ţipă băiatul. Şi-a scos sutienul!

Fuck.

— Ţăcă-Becky trebuie să... ăă... plece acum! zic voioasă. Dar ne vedem data viitoare, copii!

Fără să îndrăznesc să mă mai uit în ochii lui Lulu, îmi strîng bine sutienul în mînă pînă ajunge cît o mingiuţă pe care o îndes iute în geantă şi mă grăbesc să ies din cameră. Mă duc ţintă spre masa cu bufet suedez, unde Luke se serveşte cu somon.

— Ce-i cu tine? zice surprins. Eşti roşie toată.

— N-am nimic. Îi înşfac paharul şi iau o gură mare de şampanie. Totul e în regulă.

Dar nu e deloc în regulă.

Tot aştept momentul cînd Lulu o să-şi ia odată tălpăşiţa, ca să pot şi eu să am o discuţie de la om la om cu Suze – dar Lulu nu se dă dusă şi pace. Se face utilă tuturor, ba ajutînd cu ceaiul pentru copii, ba strîngînd vasele. De fiecare dată

cînd vreau să ajut și eu, ea e acolo cu cîteva clipe înaintea mea, ba cu o cîrpă umedă, ba cu un pupic, ba cu un sfat înțelept de mămică săritoare. Ea și Suze sînt într-o conversație permanentă în legătură cu copiii și mi-e pur și simplu imposibil să strecor măcar un cuvînt.

Abia la ora zece seara dă Dumnezeu și pleacă, și sînt, în fine, singură în bucătărie cu Suze. Aceasta stă lîngă plită, dîndu-i să sugă unuia dintre gemeni și căscînd enorm la fiecare trei minute.

— Deci ai avut o lună de miere frumoasă, nu? zice ușor nostalgică.

— A fost fantastic. Absolut perfect. În Australia, am fost într-un loc pur și simplu divin, unde am făcut scufundări și...

Mă opresc, văzînd-o cum cască. Mai bine-i povestesc mîine.

— Zi de tine, ce-ai mai făcut? Cum e să ai trei copii?

— Ei, cum să fie. Mă privește cu un surîs obosit. Bine. Obositor. Totul se schimbă.

— Și... ai petrecut foarte mult timp cu Lulu, adaug în treacăt.

— E senzațională, nu? spune ea, și i se luminează brusc fața.

— Ăă... da, e. Mă opresc precaută. Dacă poți să treci de chestia asta ușor enervantă că face mereu pe șefa...

— Pe șefa? Suze ridică ochii spre mine șocată. Bex, cum poți să spui una ca asta? Tu știi cîte a făcut fata asta pentru mine? Nu știu ce mă făceam fără ea. M-a ajutat enorm!

— Bine, tu știi mai bine, dau repede înapoi. N-am vrut să spun că...

— Știe exact prin ce trec. Oftează. Vreau să spun, ea are patru copii! Chiar mă înțelege.

— Aha.

Iar eu n-o înțeleg. Asta vrea să spună.

Mă uit în gol spre paharul de vin și brusc simt o mare apăsare pe creștet. Nici una dintre întîlnirile la care visam nu s-a petrecut întocmai cum mi-am planificat-o.

Mă ridic și mă duc spre plită, deasupra căreia, pe un perete de plută sînt mereu prinse o groază de fotografii de familie. E o poză cu mine și cu Suze aranjate pentru o petrecere, cu etole fistichii și machiaj strălucitor. Și una cu mine și cu Suze la spital, cu un Ernie mic de tot între noi.

Cu o împunsătură dureroasă în inimă, văd alături de ele și o fotografie recentă, cu Suze și Lulu călare pe cai, cu jachete de călărie și plase de păr identice. Zîmbesc amîndouă spre aparat și arată exact ca niște gemene identice.

Și, pe măsură ce mă uit mai bine la poza respectivă, simt că în suflet îmi crește o hotărîre din ce în ce mai puternică. N-am să las o amazoană arogantă, cu față de cal, să-mi fure cea mai bună prietenă. Orice ar face Lulu, pot să fac și eu.

— Poate vin și eu cu tine și cu Lulu la călărie mîine, arunc în treacăt. Dacă ai un cal disponibil, vreau să zic.

Fie, am să-mi prind și părul cu o plasă, dacă e nevoie.

— Serios, vrei să vii? Suze ridică privirea bulversată. Dar... Bex. Tu nu știi să călărești.

— Ba da, spun lejer. Întîmplarea face că am călărit cu Luke de cîteva ori în luna de miere.

Ceea ce e oarecum adevărat. Sau aproape. Aveam de gînd să ne plimbăm cu cămilele cînd

am fost în Dubai, doar că în ultima clipă ne-am răzgîndit și ne-am dus să facem scufundări.

Dar, oricum, nu are nici cea mai mică importanță. O să fie bine. Pe bune acum. Cît de greu e să călărești? Nu trebuie decît să stai pe cal și să-l mîni în direcția în care vrei. Simplu ca bună ziua.

Șase

La ora zece, a doua zi dimineață, sînt gata. Și nu vreau să mă laud, dar, în clipa în care mă examinez în oglindă, arăt pur și simplu bestial! Luke m-a lăsat la prima oră la magazinul cu articole de călărie din satul din apropiere și m-am înțolit ca la carte. Am pantaloni de călărie albi ca laptele, mulați pe gambă, jachetă cambrată neagră, cizme strălucitoare și o pălărie superbă nouă, de catifea.

Iau cu mîndrie și *la pièce de resistance* – un trandafir decorativ, cu panglici lucioase. Aveau tone de panglici la reducere, așa că mi-am luat cîte una din fiecare culoare! Îl prind cu grijă de guler, ca o ultimă tușă de stil, îmi netezesc ușor jacheta și mă uit să văd efectul.

Doamne, ce bine arăt. Arăt de parcă tocmai m-aș duce să cîștig la Crufts[1].

Nu. Nu Crufts. Mă refeream la celălalt. Cel pentru cai.

Poate c-o să încep să călăresc în fiecare zi în Hyde Park, îmi vine un gînd care mă umple brusc de încîntare. Poate c-am să devin foarte

1. Cel mai important concurs internațional canin, organizat de The Kennel Club, Marea Britanie.

bună la chestia asta. Şi am să pot veni aici în fiecare weekend, pentru a călări împreună cu Suze. Şi-o să putem merge la hipodrom sau cum se numeşte şi-o să facem echipă! Şi o să uite de tembela asta de Lulu.

— Ce face fata? zice Luke, intrînd în dormitor. Arăţi ca din reviste.

— Arăt bestial, aşa-i? îi zîmbesc radioasă.

— Eşti foarte sexy. Ridică din sprîncene. Şi cizmele sînt super. Cît stai?

— Nu foarte mult, zic sigură pe mine. Mergem doar un pic prin pădure, la pas.

Asta cu „la pas" am cules-o din zbor de la magazinul cu articole de călărie.

— Becky... Mă priveşte foarte atent. Te-ai mai suit vreodată în viaţa ta pe un cal?

— Da! zic după o pauză. Sigur că da!

O dată. Cînd aveam zece ani. Şi am căzut. Probabil că nu mă concentrasem sau ceva de genul ăsta.

— Să ai grijă, da? spune. Nu sînt pregătit sufleteşte să devin văduv.

Pe bune acum. De ce şi-o face atîtea griji?

— Cred că ar cam fi timpul să plec! zic, aruncînd o privire spre ceasul meu cel nou „ecvestru", cu busolă incorporată. Să nu întîrzii!

Caii sînt ţinuţi destul de departe de casă, într-un grajd special construit şi, în timp ce mă apropii, îi aud din ce în ce mai tare nechezînd şi dînd cu copita în curtea din spate.

— Bună! zice Lulu, apărînd de după colţ în nişte pantaloni de călărie vechi şi ponosiţi şi o jachetă de molton. Gata de – în clipa în care dă cu ochii de mine, îi îngheaţă cuvintele pe buze. Dumnezeule! Pufneşte în rîs. Suze, vino s-o vezi pe Becky!

— Ce-i?

Suze iuțește pasul, dă colțul și rămîne ca la dentist.

— Dumnezeule, Bex, zice. Ești foarte... elegantă!

Mă uit la pantalonii ei jegoși, la cizmele pline de noroi și la pălăria ei bătută de vreme.

— M-am străduit să intru cît mai bine-n atmosferă! zic, sforțîndu-mi tonul să sune lejer și firesc.

— Ce-i asta? Lulu se uită perplexă la trandafirul meu.

— E un trandafir pentru corsaj. Se vindeau la magazinul cu articole de călărie, adaug explicativ.

— Pentru cai, zice Suze cu blîndețe. Bex, sînt pentru cai.

— A.

O clipă sînt ușor descumpănită. Dar, dacă stai să te gîndești... de ce să nu le poarte și oamenii? Dumnezeule, da' obtuzi mai sînt și oamenii ăștia care au cai.

— Poftim! ne întrerupe Albert, care se ocupă de caii părinților lui Suze. Ține de frîu un cal enorm maro. Astăzi îl veți călări pe Ginger. E foarte bine-crescut, nu-i așa, băiete?

În clipa în care dau cu ochii de el, îmi stă inima. Ăsta? Pe monstrul ăsta vrea să mă suie?

Albert îmi întinde hățurile, iar eu le iau automat, făcînd eforturi să nu mă panichez. Calul face un pas înainte, ridicînd de la pămînt o copită imensă și grea, iar eu sar repede speriată într-o parte. Dacă mă călca pe picior?

— Nu te urci? zice Lulu, aruncîndu-se în șaua unui alt cal, care e chiar mai mare decît al meu, dacă e posibil așa ceva.

— Ba da! zic, cu un rîs cît pot de cristalin.

Cum? Cum naiba să fac să ajung pe șa?

— Îți țin piciorul să te sui? zice Tarquin, care tocmai vorbește cu Albert, la cîțiva pași de noi. Vine în spatele meu și, înainte să-mi dau seama ce se întîmplă, m-a și încoțopenit în șa.

O, Doamne.

Doamne, ce sus e. Cînd mă uit în jos, mă ia cu amețeală. Brusc, Ginger face un pas lateral, iar eu mă țin tare, să nu mi se citească spaima.

— Mergem? strigă Suze, care e pe vechiul ei cal negru Pepper și, cu un clop-clop, a ieșit deja pe poartă, spre cîmp. Lulu cloncăne scurt cu limba, își întoarce calul și pornește în urma ei.

Așa. E rîndul meu. Hai.

Hai, calule. Mișcă-te.

Habar n-am ce trebuie să fac acum. Să-l îndemn, lovindu-l cu călcîiul? Încerc și eu marea cu degetul și trag de unul dintre hățuri, dar nu se întîmplă absolut nimic.

— Niiii, șoptesc. Niiii, Ginger!

Și deodată, ca și cum tocmai ar fi remarcat că prietenii i-au luat-o înainte, pornește și el. Și e... OK. E bine. Doar că e un pic mai... hurducat decît mi-am închipuit. Mă uit în față la Lulu, dar ea pare să se simtă extrem de confortabil. Își ține chiar ambele hățuri într-o singură mînă, ceea ce, după părerea mea, e un semn destul de evident că vrea să se dea mare.

— Închide poarta! urlă spre mine.

Să închid poarta? mă gîndesc panicată. Cum naiba să închid poarta?

— O-nchid eu, strigă Tarquin. Plimbare plăcută!

— OK! îi răspund veselă.

Așa. Atîta timp cît o să mergem așa agale la pas, o să fie bine. O să fie chiar distractiv. Soarele strălucește, vîntul adie ușor, făcînd iarba să se legene, caii sînt superbi și lucioși, iar, în ansamblu, imaginea e destul de pitorească.

Și, nu că vreau să mă dau mare, dar cred că eu arăt cel mai bine dintre noi. Sînt, categoric, cel mai frumos îmbrăcată. Niște oameni merg pe o potecă din marginea unui cîmp și, în clipa în care trec pe lîngă ei, dau ușor din cap spre ei nonșalant, a „Nu-i așa că arăt bestial pe calul ăsta?" și-mi răsucesc ușor pălăria, a salut. Iar ei par impresionați la culme! Probabil că-și închipuie că sînt profesionistă sau ceva de genul ăsta.

Cine știe, poate că am un talent înnăscut pentru chestia asta. Poate că Luke și cu mine ar trebui să ne cumpărăm niște cai și cîțiva acri de teren. Am putea foarte bine să facem asta. Am putea să participăm la competiții hipice, cum face Suze...

Fuck. Ce se întîmplă? Deodată Ginger a început să se ridice nervos în două picioare.

Așa o fi trapul?

Mă uit la Suze și la Lulu, și amîndouă se ridică și cad înapoi, odată cu caii lor.

Cum or face asta oare?

Încerc să le copiez, dar rezultatul e că mă prăbușesc dureros în șa. Au. Doamne, dar tari mai sînt șeile astea! De ce naiba nu le-or căptuși și ei cu ceva? Dacă aș fi designer de șei, le-aș face moi și confortabile, cu pernuțe de blăniță, poate și cu suporturi pentru pahare și...

— O luăm un pic la galop? strigă Suze peste umăr. Înainte de a apuca să-i răspund, și-a înghiontit deja calul și acum a pornit ca din

puşcă, exact ca National Velvet, urmată îndeaproape de Lulu.

— Ginger, noi nu trebuie neapărat să galopăm, zic repede către cal. Noi putem să...

Ooooo, Doamneee. S-a luat şi el după ceilalţi.

Fuck. O, fuck. O să cad jos de pe cal. Sînt sigură. Tot corpul meu e rigid. Mă ţin de şa atît de tare c-o să-mi fac răni la mîini.

— Eşti OK, Bex? strigă Suze.

— Da! îi răspund, cu glas sugrumat.

Nu vreau decît să se termine odată chestia asta, cît mai repede. Vîntul mă izbeşte cu putere în faţă. Sînt bolnavă de frică.

O să mor. Gata, viaţa mea a luat sfîrşit. Singura chestie bună la care mă pot gîndi e că o să sune destul de bestial, cînd se va da la ziar.

Rebecca Brandon (née Bloomwood), o experimentată practicantă a călăriei, a decedat în timp ce galopa alături de prietenele sale.

O, Doamne. Hai, că parc-a mai încetinit. În fine. Acum mergem în trap... acum facem un fel de jogging... şi, a dat Dumnezeu, ne oprim.

Cumva reuşesc să-mi descleştez mîinile.

— Nu-i extraordinar? zice Suze, întorcîndu-se odată cu Pepper. Mai multe şuviţe din părul blond i-au scăpat de sub pălărie şi e îmbujorată toată. Ce ziceţi, facem şi un galop adevărat?

Galop?

Cred că glumeşte. Dacă Ginger mai face un pas, vomit.

— Poţi să sari, Bex? adaugă ea. O să vină acum nişte obstacole mititele. Dar cred că te descurci fără probleme, zice încurajator. Eşti foarte bună!

O clipă nu sînt în stare să scot nici un cuvînt.

— Vreau doar să... ăă... să-mi aranjez un pic scărița de la șa, reușesc să îngaim într-un final. Voi puteți să porniți, nu stați după mine.

Aștept pînă cînd dispar amîndouă în zare și abia apoi mă preling și eu de pe cal. Îmi tremură picioarele de zici că-s beată și mi-e greață. N-am să mai părăsesc niciodată pămîntul de sub picioare. Niciodată. Ce-or găsi atît de plăcut oamenii la chestia asta, nu-nțeleg.

Mă prăbușesc terminată pe iarbă, cu inima bubuindu-mi. Îmi scot pălăria de călărie – care, sinceră să fiu, mi-a cam turtit urechile – și o arunc necăjită.

Cred că la ora asta Suze și Lulu sînt hăt-departe. Galopează în draci și vorbesc despre scutece.

Rămîn așa vreo cîteva minute, pînă îmi revin și mă uit la Ginger cum rumegă în voie niște iarbă. După care, într-un final, mă ridic în capul oaselor și privesc în jur, spre cîmpul pustiu. Așa. Ce să fac acum?

— Hai, îi zic lui Ginger. Hai să ne întoarcem. Mă ridic și trag prudentă de hățuri – și, spre uimirea mea, calul mă urmează ascultător.

Așa mai vii de-acasă. Așa mai merge.

Pornesc agale, traversînd iarba, și simt că încep în fine să mă relaxez. Adevărul e că un cal e un accesoriu ca lumea de tot. Unde scrie că trebuie neapărat să te și sui pe el? Pot foarte bine să mă duc în Hyde Park, în fiecare zi, chiar și fără să fiu cocoțată în șa. Mi-aș putea cumpăra un cal superfrumos, și doar să-l mîn de colo-colo mîndră, ca pe un cățel de rasă. Iar, dacă o să mă întrebe vreun trecător „Dar de ce nu călăriți?“,

am să-i arunc un zîmbet şarmant şi am să-i spun „Astăzi ne odihnim".

Ne plimbăm aşa la pas o vreme şi, la un moment dat, ajungem la un drum pustiu. Mă opresc un moment şi mă uit de la stînga la dreapta. Într-una dintre direcţii, drumul dispare pe un deal şi după colţ. În cealaltă, se vede ceea ce pare să fie un sătuc foarte drăguţ. Case din grinzi, cu petice de iarbă în faţă şi...

Ooo. Ce sînt alea... magazine?

OK. Hai că ziua asta e din ce în ce mai pe placul meu.

O jumătate de oră mai tîrziu, mă simt deja mult mai bine.

Am cumpărat nişte brînză cu nuci extraordinară, nişte agrişe murate şi nişte ridichi uriaşe, care or să-i placă la nebunie lui Luke. Şi, lucrul cel mai frumos care mi s-a întîmplat a fost că am dat peste magazinaşul ăsta incredibil, cu pălării. Chiar aici în sat! Se pare că pălărierul care le face e chiar de aici din sat şi e următorul Philip Treacy. Nu că aş purta pălării atît de des... dar precis am să mă trezesc că mă invită cineva în curînd la o nuntă, la o cursă regală de cai gen Ascot sau cine ştie ce alt eveniment important. Iar preţurile sînt absolut ireal de convenabile. Aşa că mi-am cumpărat o pălărie albă garnisită cu pene de struţ şi una de catifea neagră, acoperită toată cu pietre semipreţioase. Sînt un pic cam incomod de transportat, în cutiile alea speciale, dar pe bune că au meritat fiecare bănuţ.

În clipa în care mă apropii de stîlpul de felinar de care l-am legat, Ginger începe să necheze şi să tropăie nerăbdător din picior.

— Nu-ţi face griji! îi zic. Să nu crezi că te-am uitat.

I-am cumpărat o pungă întreagă de chifle împletite cu stafide şi nişte şampon cu „plus de strălucire" pentru coamă. Bag mîna în pungă şi-i dau o chiflă, făcînd eforturi considerabile să nu tresar de scîrbă atunci cînd îşi lasă balele în mîna mea.

Singura problemă vagă pe care o am e... unde o să-mi pun toate cumpărăturile astea? O să-mi fie cam greu să ţin toate sacoşele şi cutiile astea, plus să-l ţin pe Ginger de hăţuri. Mă uit la el întrebător. Să încerc oare să mă sui pe el şi să-mi ţin toate astea în braţe? Oare ce-ar fi făcut cei de odinioară în locul meu?

Şi atunci, brusc, remarc o chestie cam ca o cataramă mare pe una dintre lateralele şeii. O sacoşă ar sta foarte bine pe chestia aia. Iau o sacoşă de hîrtie şi o trec peste marginea cataramei – şi ia uite ce bine stă! Acum, că mă uit mai cu atenţie, văd că harnaşamentul lui Ginger e plin de catarame. Genial! Pentru asta trebuie să fi fost puse aici!

Foarte fericită, încep să agăţ sacoşe de fiecare gaică, curelușă şi cataramă de pe şaua lui Ginger. E super. N-aş fi crezut niciodată că un cal poate duce atîtea cumpărături. Cînd toate celelalte sînt deja puse, îmi leg cele două cutii de pălării lateral. Au dungi albe şi roz ca o acadea, sînt absolut superbe.

OK. Sîntem gata.

Îl dezleg şi îl mîn spre ieşirea din sat, avînd grijă ca cele două cutii de pălării să nu se hurduce prea tare. Cîţiva oameni fac ochii mari la mine, în momentul în care trec pe lîngă ei, dar nu

contează. Cred că nu-s obişnuiţi să vadă prea mulţi străini prin părţile astea.

Tocmai ne apropiem de prima cotitură, cînd aud un zgomot ritmic de tropot venind din faţă. O clipă mai tîrziu, apar pe cai Suze şi Lulu.

— Uite-o! zice Lulu, ducîndu-şi mîna streaşină la ochi, pentru a se feri de lumina puternică a soarelui.

— Bex! strigă Suze. Am fost îngrijorate! Ai păţit ceva?

— Sînt bine! îi răspund. Ne-am simţit foarte bine!

În timp ce se apropie, le văd schimbînd între ele priviri înmărmurite.

— Bex... ce i-ai făcut lui Ginger? zice Suze, făcînd ochii roată la toate sacoşele şi cutiile de pe cal, uluită.

— Nimic, zic. Nu i-am făcut absolut nimic. Am fost împreună la cumpărături. Să vezi ce pălării cool de tot mi-am luat!

Aştept replica ei, şi anume „Să le vedem!", dar ea pare ca lovită cu leuca.

— A fost cu calul... la cumpărături, spune Lulu încet.

Îmi aruncă o privire, apoi se apleacă şi şopteşte ceva în urechea lui Suze.

Suze nu se mai poate abţine şi izbucneşte în rîs, după care îşi acoperă imediat gura cu mîna.

Simt că mi-a luat foc faţa.

Rîde de mine.

Nu ştiu de ce, dar nu m-am gîndit niciodată că Suze ar putea să rîdă de mine.

— Nu sînt o călăreaţă prea grozavă, spun, sforţîndu-mi glasul să-mi sune normal. Aşa că

m-am gîndit să vă las să galopați împreună, fără să vă-ncurc. Oricum. Nu are nici o importanță. Hai să mergem. Hai să ne-ntoarcem.

Cele două își întorc caii și ne îndreptăm tustrele agale spre casa lui Suze, într-o tăcere mormîntală.

Imediat ce ajungem, Lulu se duce la ea acasă, iar Suze se grăbește să le dea de mîncare gemenilor. Eu rămîn în curtea grajdului cu Albert, care e un dulce și mă ajută să-mi dau jos de pe șaua lui Ginger toate pungile și pachetele.

Plec spre casă, cu brațele pline de sacoșe și dau nas în nas cu Luke, încă în jachetă sport Barbour și cizme înalte.

— Cum a fost? zice vesel.

— A fost... bine, spun, cu ochii în pămînt. Aștept să mă-ntrebe ce s-a întîmplat, dar pare că se gîndește în altă parte.

— Becky, tocmai m-a sunat Gary de la serviciu! zice. Trebuie să ne pregătim pentru pitch-ul de la Arcodas Group. Îmi pare foarte rău, însă va trebui să cam plec. Dar fii atentă. Ce-ar fi să mai rămîi aici măcar cîteva zile? Îmi zîmbește. Știu cît de disperată erai să te vezi cu Suze.

Și, deodată, mă copleșește un val de emoție. Așa e, are dreptate. Am fost disperată s-o văd pe Suze și a naibii să fiu dacă n-am să fac asta. Cui îi pasă de idioata aia de Lulu? O să am o discuție cum se cuvine cu cea mai bună prietenă a mea, chiar acum.

Mă grăbesc în casă și o găsesc hrănindu-i pe gemeni simultan, în timp ce Ernie se chinuie să-și facă loc cum poate în poala ei.

— Fii atentă, Suze, spun precipitat. Se apropie ziua ta de naștere. Vreau să-ți fac un cadou cu

totul și cu totul deosebit. Hai să mergem la Milano! Doar noi două!

— La Milano? Ridică privirea spre mine, cu chipul încordat. Ernie, scumpetea lu' mama, stai cuminte. Bex, n-am cum să plec la Milano! Și copiii?

— Îi luăm și pe ei cu noi!

— Ba n-avem cum să-i luăm cu noi, spune Suze aproape tăios. Bex, văd că nu-ți intră-n cap și pace!

Cuvintele ei mă lovesc direct în plex. Ce-au toți de-mi spun întruna că nu înțeleg? De unde știu ei?

— OK, bine, spun, străduindu-mă să par la fel de veselă ca la început. Atunci hai să dăm o petrecere senzațională de ziua ta, chiar aici! Aduc eu mîncarea, tot ce trebuie, tu nu va trebui să faci absolut nimic...

— Nu pot, spune ea, fără măcar să se uite la mine. Adevărul e că... mi-am făcut deja planuri pentru ziua mea de naștere. O să-mi petrec toată ziua cu Lulu la un spa. Mi-a făcut cadou o zi specială, mama și copilul.

Mă holbez la ea, incapabilă să-mi ascund șocul. Suze și cu mine ne-am petrecut mereu zilele de naștere împreună.

— A. Înghit în sec de cîteva ori. Păi... distracție plăcută. Să vă simțiți bine!

În bucătărie se lasă tăcerea. Nu știu ce aș mai putea spune.

E prima oară cînd nu am nimic să-i spun lui Suze.

— Bex... tu nu erai aici, spune ea brusc, și-i simt tristețea din glas. Nu erai aici. Ce puteam să fac? Să rămîn fără prieteni?

— Sigur că nu! spun cu însufleţire. Nu te prosti!

— N-aş fi putut să supravieţuiesc fără Lulu. M-a ajutat foarte mult.

— Ştiu. Simt că-mi dau lacrimile şi îmi feresc privirea, încercînd cu disperare să mi le opresc. Păi, ce să zic... distracţie plăcută. Sînt sigură că o să vă simţiţi foarte bine împreună. Îmi pare rău c-am apărut şi eu aşa din senin şi m-am băgat ca musca-n lapte.

— Bex, nu fi. Uite... o să vorbesc eu cu Lulu să vedem cum facem cu spa-ul ăla. Sînt sigură că o să găsim şi un al treilea loc.

Simt un junghi de umilinţă. Îi e milă de mine. Nu pot suporta aşa ceva.

— Nu! Cu un efort uriaş reuşesc să rîd. Pe bune, nu e nici o problemă. Oricum, cred că nici nu aveam timp. Adevărul e că... venisem să-ţi spun că trebuie să ne întoarcem la Londra. Luke are ceva urgent de făcut pentru serviciu.

— Acum? Suze pare de-a dreptul perplexă. Credeam că mai stai măcar cîteva zile.

— Aş sta, dar am o tonă de chestii de făcut! Îmi înalţ bărbia. Şi în viaţa mea s-au schimbat foarte multe lucruri. Acum sînt femeie măritată! Trebuie să aranjez un pic casa... să am grijă de Luke... să dau nişte petreceri, din cînd în cînd...

— Aha. Suze şovăie. Păi, ce să zic, mi-a părut foarte bine că te-am văzut.

— Şi mie! M-am simţit foarte bine! Trebuie neapărat... să ne mai întîlnim, cît de curînd.

Vocile noastre sună extrem de false. Ambele.

Se lasă tăcerea. Am un nod în gît. Îmi vine să plîng.

Ba n-am să plîng.

— Păi, cred că... o să mă duc să-mi fac bagajele acum. Ai fost o gazdă de excepţie. Mersi.

Părăsesc încăperea, îmi iau cumpărăturile şi plec. Iar zîmbetul mă ţine pînă ajung în dreptul scărilor.

HIPODROMUL NETHER PLEATON
Manor Stables
Pleaton
Hampshire

Doamnei Rebecca Brandon
37 Maida Vale
Maida Vale
Londra NW6 0YF

30 aprilie 2003

Stimată doamnă Brandon,

Vă mulţumesc pentru scrisoarea dumneavoastră cu privire la următorul concurs hipic Neather Pleaton de luna viitoare. Vă confirm prin prezenta că numele dumneavoastră a fost retras de la următoarele cursuri:

Noţiuni generale de călărie
Sărituri libere
Dresaj avansat

Aş vrea să ştiu dacă mai doriţi să vă înscrieţi la „Cel mai bine întreţinut ponei".

Cu cele mai bune gînduri,

Marjorie Davies

(Organizator)

Șapte

Oricum, nu are nici cea mai mică importanță. N-am nevoie de Suze.

Oamenii se căsătoresc și merg mai departe, iar prietenii li se schimbă. Asta e situația. E perfect normal. Ea are viața ei... și eu am viața mea. A trecut o săptămînă de la botez și aproape am și uitat de Suze.

Iau o gură de suc de portocale, ridic *Financial Times*, pe care l-a lăsat Luke pe blatul de la bucătărie și încep să răsfoiesc rapid paginile.

Acum sînt femeie măritată și probabil că am să-mi fac și eu tone de prieteni noi. Că doar nu sînt dependentă de Suze sau ceva de genul ăsta. O să mă-nscriu la vreun curs seral, la un grup de lectură sau așa ceva. Și prietenii mei cei noi vor fi niște oameni cu adevărat drăguți, nu unii care toată ziua bună ziua sînt cu fundul pe cal și au copii cu nume tembele, cum ar fi Cosmo...

Dau paginile ziarului cu atîta furie, că am și ajuns la ultima pagină. Mă uit la ea ușor mirată. Uau. Ce rapidă am fost. Cine știe, poate că m-am transformat, fără să-mi dau seama, într-o persoană din aia care citește cu viteza fulgerului.

Iau o înghițitură de cafea și mai pun niște cremă de ciocolată pe felia de pîine prăjită. Mă

aflu în bucătăria apartamentului lui Luke din Maida Vale și iau un mic dejun întîrziat.

Adică... a apartamentului *nostru* din Maida Vale. Uit întruna că acum jumătate din el e al meu! Luke a locuit mult timp aici înainte de a ne căsători, dar, cînd am plecat să trăim la New York, l-a renovat și l-a închiriat. Și e cel mai la modă loc din lume. Totul e în stil minimalist, cu bucătăria asta incredibilă de inox, cu covoare bej deschis și, ici și colo, cîte un obiect straniu de artă modernă.

Îmi place. Sigur că-mi place.

Deși, dac-ar fi s-o spun p-aia dreaptă, parcă e un pic prea aseptic pentru gustul meu. Cînd vine vorba de decorațiuni interioare, stilul lui Luke e extrem de diferit de al meu. Conceptul de la care pleacă el este „nici un lucru lăsat la întîmplare nicăieri", în vreme ce al meu este „multe lucruri, lăsate peste tot".

Dar nu contează, fiindcă atunci, în magazinul ăla de decorațiuni interioare, am citit articolul ăla despre cupluri, unde se spunea că nu e chiar atît de greu să fuzionezi două stiluri total diferite. Se pare că tot ce trebuie să facem este să ne contopim ideile individuale, să ne facem niște panouri de lucru[1] și să ne creăm un stil comun, numai al nostru.

Și azi e ziua perfectă pentru asta. Pentru că, din clipă în clipă, trebuie să ne vină transportul

1. *Mood boards*, panouri acoperite cu imagini tăiate din reviste, pentru a crea o atmosferă, o stare, un sentiment, frecvent folosite în publicitate pentru previzualizarea diverselor variante propuse pentru reprezentarea unui produs.

cu toate cumpărăturile făcute în luna de miere! Luke a rămas acasă azi special ca să-mi dea o mînă de ajutor.

Sînt surescitată la maximum. Abia aştept să revăd toate suvenirurile! Să aranjez toate aceste mici mementouri ale lunii noastre de miere prin apartament. Cu cîteva *objets* personale ici şi colo, locul ăsta se va schimba radical.

— Ai o scrisoare, zice Luke, intrînd în bucătărie. Ridică din sprînceană. Pare să fie ceva important.

— Bine! Iau plicul cu o uşoară strîngere de stomac.

Din clipa în care ne-am întors la Londra, am luat pe rînd toate marile magazine universale, căutîndu-mi un job de consilier de shopping. Am referinţe beton de la Barneys şi toată lumea s-a purtat mai mult decît drăguţ cu mine – dar, pînă la ora asta, toţi mi-au servit aceeaşi placă – în clipa asta nu au nici un loc disponibil.

Ceea ce, să fiu sinceră, a fost o lovitură destul de puternică. Credeam c-or să se bată să lucrez pentru ei. Cumva, aşa, avusesem chiar o viziune cu toţi şefii de la departamentele de shopping personalizat de la Harrods, Harvey Nicks şi Selfridges care mă invitau la masă şi-mi dădeau haine gratis, ca să mă convingă să vin să lucrez pentru ei.

Extrag scrisoarea din plic, cu inima bătîndu-mi să-mi spargă pieptul. Asta e de la un magazin nou, numit The Look, care nici măcar nu s-a deschis încă. Am fost pe la ei acum vreo cîteva zile şi, după părerea mea, am fost superOK, dar...

— Nu-mi vine să cred! Ridic privirea spre el, extrem de mirată. Am obţinut jobul! Mă vor!

— Bravo! Chipul lui Luke se destinde într-un surîs. Felicitări! Îşi pune un braţ în jurul umerilor mei şi mă sărută.

— Doar că... n-au nevoie de mine decît abia peste trei luni, zic, citind mai jos. Atunci se deschide efectiv magazinul. Las scrisoarea jos şi mă uit la el. Trei luni bătute pe muchie. N-o să am serviciu decît peste trei luni.

Şi nici bani, continuu în gînd.

— Sînt sigur c-o să găseşti tu ceva de făcut, spune Luke vesel. Vreun proiect sau altul. O să ai o groază de chestii care să te ţină ocupată.

Interfonul din hol începe brusc să sune şi ne uităm unul la altul.

— Trebuie să fie cei de la firma de transport! zic, redobîndindu-mi brusc buna dispoziţie. Hai să coborîm!

Apartamentul lui Luke e un penthouse luxos, cu terasă şi tot ce trebuie, şi are lift propriu, care duce exact la uşa de la intrarea în clădire, ceea ce e de-a dreptul bestial! Cînd s-a mutat aici, mi-am petrecut toată ziua coborînd şi urcînd cu liftul. Pînă cînd am primit reclamaţii de la vecini.

— Deci, unde-o să le spunem să pună totul? zice apăsînd pe butonul parter.

— Mă gîndeam să le punem toate una peste alta în colţ în sufragerie, propun. După uşă. Şi eu am să mă ocup de ele cît eşti tu la serviciu.

— O idee foarte bună, încuviinţează Luke.

Amuţesc preţ de cîteva clipe. Mi-am adus aminte brusc de cele douăzeci de halate chinezeşti de mătase. Poate reuşesc să fac cumva să le strecor în casă fără să le vadă Luke.

— Şi dacă cumva nu mai e loc, arunc în treacăt, le putem pune în dormitorul liber.

— Dacă nu mai e loc? Luke se încruntă. Becky, cîte lucruri aştepţi?

— Nu foarte multe! zic iute. Două-trei chestii! Am vrut să spun, dacă sînt ambalate în cine ştie ce cutii mari sau ceva de genul ăsta. Asta am vrut să spun.

Luke mă priveşte cu suspiciune şi eu îmi feresc repede privirea, făcîndu-mă că-mi aranjez cureaua de la ceas. Acum că mai sînt cîteva secunde, am o presimţire uşor sumbră.

Îmi doresc să-i fi spus de girafele de lemn. Să-i mărturisesc acum, repede?

Nu. Nu contează. O să fie bine. Luke are un apartament uriaş. Ce uriaş, e de-a dreptul vast! Nici n-or să se observe cîteva lucruşoare în plus.

Deschidem uşile duble de la intrarea în bloc şi ieşim. Pe trotuar, lîngă o dubiţă, ne aşteaptă un bărbat în blugi.

— Domnul Brandon? spune, ridicînd privirea.

Mă traversează un val de uşurare. Ştiam eu că n-am cumpărat chiar atîtea chestii. Ştiam eu. Pe bune, uite la duba asta. E minusculă!

— Da. Eu sînt. Luke îi întinde mîna, cu un zîmbet plin de căldură.

— Aveţi cumva idee unde putem şi noi să ne parcăm camioanele? Se scarpină în cap. Sîntem după colţ, dar am oprit într-o zonă interzisă.

— Camioane? îl îngînă Luke. Ce camioane?

Zîmbetul de pe chip i-a îngheţat.

— Avem de descărcat două camioane. Putem să le aducem aici, în parcarea blocului? Arată spre curtea din faţa clădirii.

— Sigur că da! zic repede, pentru că Luke pare complet amuțit. Aduceți-le!

Bărbatul dispare și rămînem cîteva clipe în tăcere.

— Așa! spun voioasă. Să vezi ce-o să ne mai distrăm!

— Două camioane? zice Luke, care încă nu a reușit să proceseze informația.

— Probabil că e un transport comun, zic repede. Și pentru alții. Vreau să zic că e imposibil să avem două camioane pline cu chestii numai ale noastre.

Ceea ce e adevărat.

Pe bune, e complet ridicol! În zece luni, nu se poate să fi...

Sînt sigură că n-am...

O, Doamne.

De după colț se aude un duduit și apare un camion mare alb, urmat de altul. Dau în marșarier, intrînd în curtea din față a blocului lui Luke și platformele din spate ale camioanelor sînt coborîte cu un scîrțîit asurzitor. Luke și cu mine iuțim pasul și ne uităm în hăul plin pînă la refuz.

Uau. E o priveliște incredibilă. Întreg camionul e ticsit cu tot felul de obiecte și cu mobilă. Unele sînt împachetate în plastic, altele în hîrtie, iar altele sînt pur și simplu puse așa cum sînt. Îmi scald privirea în toate acestea cu aviditate și simt că mă copleșește emoția. E ca și cum aș vedea o casetă video cu întreaga noastră lună de miere. Chilimurile din Istanbul. Ploștile din Peru. Uitasem complet de portbebe!

Mai mulți indivizi în salopete încep să ridice lucruri din camion și să le dea jos. Ne dăm într-o parte ca să-i lăsăm să treacă, însă eu sînt tot cu

ochii la prețioasa încărcătură a camionului, cufundată în amintiri. Deodată, zăresc o mică statuetă de bronz și mă întorc zîmbitoare.

— Buddha! Îți amintești cînd ni l-am luat? Luke?

Luke nu aude nimic. Îi urmăresc privirea – și mă cuprinde brusc neliniștea. Se uită siderat la un bărbat care scoate din celălalt camion un pachet uriaș învelit în hîrtie. Un picior al girafei de lemn iese prin hîrtie.

Și uite că vine încă un tip în salopetă, cu cealaltă.

— Becky, poți să-mi spui și mie ce e cu girafele astea aici? mă întreabă Luke pe un ton complet lipsit de orice intonație. Parcă stabilisem că *nu* le cumpărăm.

— Știu, zic repede. Știu, așa am zis. Dar am fi regretat amarnic. Așa că a trebuit să acționez cum am crezut eu că-i mai bine. Pe bune, Luke, zău, o să arate foarte bine! O să fie punctul de maxim interes al apartamentului!

— Și astea ce mai sînt? Acum privirea i s-a fixat pe două urne uriașe de porțelan, pe care le-am cumpărat din Hong Kong.

— A, da, mă grăbesc să zic. Tocmai voiam să-ți spun despre ele. Ia ghici! Sînt copii fidele ale urnelor autentice din timpul dinastiei Ming! Tipul de acolo mi-a zis...

— Dar ce dracu' e cu ele aici?

— Le-am cumpărat. O să dea foarte bine în hol. Vor lua ochii vizitatorilor! Toată lumea le va admira!

— Și preșul ăla? Arată spre un sul imens tip cîrnat, cu mii de culori.

— Se numește „dhurry", dacă vrei să știi... Cînd îi zăresc expresia, îmi îngheață cuvintele pe buze. E din India, adaug cu glas stins.

— Fără să te consulți cu mine.

— Păiii...

Nu sînt prea sigură că îmi place expresia de pe chipul lui.

— Aa, ia uite! exclam, încercînd să-i distrag atenția. Uite rafturile pentru mirodenii pe care le-ai cumpărat de la piața aia din Kenya.

Luke mă ignoră cu desăvîrșire. Se holbează la o drăcovenie ciudată și voluminoasă care tocmai e dată jos din primul camion. Arată ca o combinație de xilofon și un set de suporturi pentru atîrnat oalele de bucătărie.

— Ce dracu mai e și chestia asta? Un instrument muzical?

În timp ce bărbații descarcă drăcovenia, gongurile acesteia încep să bată simultan, iar un cuplu care trece pe stradă își dă coate și chicotește.

Parcă-ncep chiar și eu să mă cam îndoiesc de necesitatea de a vedea chestia asta zilnic, la mine acasă.

— Ăă... da. Îmi dreg glasul. De fapt, e un gamelan indonezian[1].

Urmează un scurt moment de tăcere.

— Un gamelan indonezian? repetă Luke după mine, cu vocea ușor sugrumată.

— Va fi de mare impact cultural! zic defensiv. Mă gîndeam c-am putea să învățăm să cîntăm la el! Și o să fie un extraordinar punct de interes...

---

1. Instrument indonezian tradițional, compus din mai multe instrumente, cum ar fi xilofoane de bambus și lemn sau clopote și gonguri de bronz.

— Şi cam cîte puncte de mare interes estimezi că vom avea? Luke pare că i-a sărit complet ţandăra. Becky, toate lucrurile astea sînt ale tale?

— Masa de sufragerie! strigă un tip în salopetă. Ferea.

Slavă Cerului. OK, repede. Trebuie să salvez cît mai repede situaţia.

— Uite, dragul meu, zic iute. Masa noastră pentru sufragerie, din Sri Lanka. Îţi aduci aminte? Masa noastră personalizată! Simbolul dragostei şi al căsniciei noastre. Îi surîd cu afecţiune, dar el clatină din cap.

— Becky...

— Te rog, nu strica momentul! Îl iau în braţe. E masa noastră specială, din luna de miere! E moştenirea pe care o vom lăsa copiilor noştri! Te rog, hai să ne uităm împreună cum e descărcată!

— OK, zice Luke într-un final. Mă rog.

Indivizii coboară cu mare grijă masa pe rampă şi trebuie să spun că sînt foarte impresionată. E atît de grea, iar ei o duc ca pe un fulg.

— Nu e minunat? Îl strîng pe Luke de braţ, în clipa în care masa se apropie de noi. Gîndeşte-te doar un pic! Parcă ieri eram în Sri Lanka...

Mă opresc brusc, uşor confuză.

Nu e masa de lemn la care mă aşteptam. E o masă transparentă, cu picioare curbate de oţel. Şi un alt tip din spatele ei aduce două scaune roşii ultimul răcnet, tapisate cu fetru.

Mă uit la ele cu groază. Simt că mă trece o sudoare rece, rău prevestitoare.

Fuck. Fuck.

E masa pe care am cumpărat-o de la Tîrgul de Design de la Copenhaga. Îmi ieşise complet din minte.

Cum am putut oare să uit că am cumpărat o ditamai masa de sufragerie? Cum?

— Staţi aşa, strigă Luke, ridicînd o mînă. Asta nu e masa noastră. A noastră e din lemn. E o masă masivă sculptată în lemn, din Sri Lanka.

— O avem şi pe-aia, zice tipul de la compania de transport. E-n ălălalt camion.

— Dar n-am cumpărat aşa ceva! zice Luke.

Se uită la mine întrebător, şi eu mă recompun repede a „şi eu sînt la fel de stupefiată ca şi tine!"

Mintea mea lucrează febril. O să neg pînă-n pînzele albe c-am văzut-o vreodată, o s-o trimitem înapoi, şi totul o să fie perfect...

— „Expediat de doamna Rebecca Brandon", citeşte tipul cu voce tare de pe etichetă. „Masă şi zece scaune. Din Danemarca." Uite semnătura.

Fuck.

Luke se întoarce încet spre mine.

— Becky, ai cumpărat o masă şi zece scaune din Danemarca? zice, aproape cu tandreţe.

— Ăă... Îmi trec limba peste buze, cuprinsă de o nervozitate subită. Ăă... păi... e posibil.

— Înţeleg. Închide ochii pentru o clipă, ca pentru a căuta soluţia unei probleme de matematică. Şi dup-aia ai mai cumpărat din Sri Lanka încă o masă – plus încă alte zece scaune?

— Am uitat de prima! zic disperată. Am uitat complet de ea! Înţelege-mă şi tu, a fost o lună de miere foarte lungă şi e normal să mai fi uitat şi eu de una sau de alta...

Cu colţul ochiului îl văd pe unul dintre hamali ridicînd un maldăr format din douăzeci de halate de mătase chinezească. Fuck.

Trebuie neapărat să-l iau pe Luke de lîngă camioanele astea şi asta cît mai repede.

— O să vedem noi ce facem cu toate astea, zic repede. Îți promit. Nu vrei mai bine, pînă una alta, să te duci tu sus, să stai liniștit și să bei ceva? Să te relaxezi puțin. Și eu rămîn aici și supraveghez operațiunea.

O oră mai tîrziu, am terminat. Tipii de la firma de transport ridică platforma din spate a camioanelor și le dau un bacșiș consistent. În timp ce ei se îndepărtează, ridic ochii și îl văd pe Luke ieșind pe ușa de la bloc.

— Bună! zic. Hai, că n-a fost chiar atît de rău, nu?

— Vrei să vii o clipă pînă sus? spune el cu un glas ciudat.

Simt un mic fior de neliniște. S-o fi supărat? Poate o fi dat peste halatele chinezești.

În liftul care urcă îi zîmbesc de cîteva ori, dar el nu-mi întoarce zîmbetul.

— Și... ați pus totul în sufragerie? zic în vreme ce ne apropiem de ușă. Sau în...

În clipa în care se deschide ușa, cuvintele îmi îngheață pe buze.

O, Doamne.

Apartamentul lui Luke e de nerecunoscut.

Covorul bej a dispărut complet sub o mare de pachete, cufere și piese de mobilier. În hol sînt îngrămădite mai multe cutii pe care le recunosc, de la buticul din Utah, picturile pe batic din Bali și cele două urne chinezești. Îmi croiesc cu greu loc printre ele spre sufragerie și înghit în sec în clipa în care îmi arunc privirea în jur. Peste tot sînt numai pachete. Într-un colț sînt rezemate chilimuri și dhurry-uri făcute sul. În altul, gamelanul indonezian se bate pentru spațiu cu o măsuță

de cafea din ardezie întoarsă cu fundul în sus și cu un stîlp totemic al pieilor roșii.

Deduc că e momentul să zic ceva.

— Măiculiță! Pufnesc în rîs. Sînt destul de multe... covorașe, nu-i așa?

— Șaptesprezece, spune Luke, pe același ton ciudat de mai devreme. Le-am numărat. Pășește pe deasupra unei măsuțe de cafea din bambus, pe care am luat-o din Thailanda și citește eticheta unei lăzi imense din lemn. Se pare că lada asta ar conține patruzeci de căni de cafea. Ridică ochii spre mine. Patruzeci de căni de cafea?

— Știu că par un pic cam multe, mă grăbesc să zic. Dar o cană costa doar 50 de pence! Un mare chilipir! N-o să mai fie nevoie să cumpărăm căni niciodată!

Luke mă privește intens, preț de o clipă.

— Becky, eu, unul, nu mai vreau să cumpăr nimic, cîte zile oi avea.

— Ce vreau să spun... încerc să fac un pas spre el, dar dau una cu genunchiul în statuia de lemn pictat a lui Ganesh, zeul Înțelepciunii și al Succesului. E că... nu e chiar atît de rău! Știu că par a fi foarte multe. Dar e mai degrabă... o iluzie optică. În clipa în care le vom despacheta pe toate și vom pune fiecare lucru la locul lui, o să arate foarte bine!

— Avem cinci măsuțe de cafea, zice Luke ignorîndu-mă. Ești conștientă de asta?

— Îhm... păi... Îmi dreg glasul. Nu tocmai. Asta înseamnă că va trebui să abordăm situația cît putem de... rațional.

— Rațional zici? Luke privește siderat în jurul lui. Cum am putea să abordăm chestia asta rațional? E un dezastru!

— Sînt de acord, poate că la ora asta e cam harababură, zic repede. Dar am să le descurc! O să le aranjez, am să găsesc un loc pentru fiecare lucru! O să avem propriul nostru stil. Nu trebuie decît să facem niște scheme, niște mood boards, să vedem ce feeling ne trezește o variantă sau alta...

— Becky, mă întrerupe Luke, vrei să știi ce feeling am eu în clipa asta?

— Îhm...

Îl urmăresc stresată cum dă la o parte două pachete din Guatemala și se lasă să cadă pe canapea.

— Ce aș vrea eu să știu este... cum ai plătit pentru toate astea? zice încruntat. Mi-am aruncat ochii peste chitanțele noastre și nicăieri nu apare nici o urnă chinezească. Sau vreo girafă. Sau vreo masă de la Copenhaga... Mă pironește cu privirea. Poți să-mi spui și mie ce se întîmplă, Becky?

Sînt încolțită din toate părțile. Dac-aș vrea să fug, aș nimeri probabil direct în colții lui Ganesh.

— Păi... Nu îndrăznesc să mă uit în ochii lui. Adevărul e că... mai am o altă carte de credit.

— Cea pe care o ții ascunsă în geantă? zice Luke, fără să clipească. Am verificat-o.

O, Doamne.

N-am cum să scap din chestia asta.

— Nu... nu la aia mă refer. Înghit în sec. Ci la alta.

— Încă una? Luke se uită la mine complet bulversat. Mai ai încă o carte de credit?

— E doar pentru urgențe! Oricine are cîte o urgență...

— Ce urgență? Mese de sufragerie? Gamelane indoneziene?

Se lasă liniște. Nu sînt în stare să-i răspund. Îmi arde fața și am toate degetele încrucișate la spate.

— Deci ai plătit toate astea pe ascuns, asta vrei să spui? Se uită la chipul meu în agonie și îi cade fața. *N-ai plătit* datoria de pe cartea de credit?

— Întîmplarea face că... Îmi încrucișez și mai tare degetele la spate. Mi-au dat o limită de creditare extrem de generoasă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Becky!

— E OK! O s-o plătesc! Nu trebuie să-ți faci griji. Am să mă ocup eu de ea.

— Cu ce? îmi aruncă Luke.

Se lasă o tăcere tensionată și îl privesc jignită.

— Dragă Luke, cînd am să-mi încep serviciul, zic, cu glasul ușor tremurîndu-mi, o să am și eu propriul meu venit, să știi. Nu am nevoie să mă întreții tu.

Luke mă privește preț de cîteva clipe, apoi oftează.

— Știu, zice un pic mai blînd. Îmi pare rău. Îmi întinde brațul. Vino-ncoace.

O clipă mai tîrziu îmi croiesc drum spre canapea, printre maldărele de lucruri așezate pe jos. Găsesc un locșor liber în care să mă așez și el mă înconjoară cu brațul. O clipă privim amîndoi în tăcere la oceanul de lucruri inutile care ne înconjoară. Parcă am fi doi supraviețuitori pe o insulă pustie.

— Becky, nu putem continua în felul ăsta, zice Luke într-un final. Tu ai idee cît ne-a costat luna de miere?

— Îhm... nu.

Îmi dau brusc seama că n-am nici cea mai vagă idee cît a costat vreunul dintre lucruri. Eu

am fost cea care a cumpărat biletul de avion în jurul lumii. Dar, în afară de asta, Luke a fost cel care a plătit în permanență.

Dumnezeule, oare luna asta de miere ne-a adus la sapă de lemn?

Îi arunc o privire rapidă de control – și, pentru prima oară, îmi dau seama cît e de dărîmat.

O, Doamne. Mă cuprinde un atac subit de spaimă pură. Ne-am pierdut toți banii și Luke a făcut tot posibilul să-mi ascundă asta. Simt asta cu toată ființa mea. Din adîncul intuiției mele de soție.

Deodată, mă simt ca nevasta din *Ce viață minunată*, cînd James Stuart vine acasă și se ia de copii. Chiar dacă sîntem pe marginea dezastrului financiar, e datoria mea să fiu curajoasă și senină.

— Luke, sîntem foarte săraci? zic, cît pot de calm.

Luke se întoarce spre mine și mă privește.

— Nu, Becky, spune răbdător. Nu sîntem săraci. Dar vom fi, dacă tu vei continua să cumperi munți de prostii.

Munți de prostii? Tocmai vreau să-i răspund indignată, cînd îi zăresc expresia. Așa că aleg să-mi înghit cuvintele și să încuviințez pierită.

— Așa că, părerea mea e că... Face o pauză. Părerea mea e că trebuie să stabilim un buget.

Opt

Un buget.

OK. Pot foarte bine să mă încadrez într-un buget. De fapt, abia aştept. O să fie o adevărată uşurare să ştiu cît pot cheltui exact.

Plus că toată lumea ştie că bugetele există tocmai pentru a le face să lucreze *pentru* tine. Exact.

— Deci... ce buget am azi? spun, din pragul uşii de la birou. A trecut în jur de o oră şi Luke se uită după ceva în birou. Pare uşor stresat.

— Poftim? zice fără să ridice privirea.

— Tocmai mă întrebam care o fi bugetul meu pentru azi. În jur de douăzeci de lire?

— Cred că da, zice Luke cu mintea-n altă parte.

— Păi... mi le dai?

— Ce?

— Îmi dai cele douăzeci de lire?

Luke mă fixează preţ de o clipă de parcă aş fi înnebunit subit, după care îşi scoate portofelul din buzunar, scoate o bancnotă de douăzeci de lire şi mi-o întinde.

— OK?

— Da. Mersi.

Mă uit la bancnotă. Douăzeci de lire. E o adevărată provocare. Mă simt ca o gospodină din

timpul războiului, căreia tocmai i s-a dat carnetul cu tichete pentru articolele raţionalizate.

E un sentiment extrem de ciudat, să nu ai propriul tău venit. Şi nici serviciu. Pentru încă trei luni. Cum am să supravieţuiesc trei luni întregi? Să-mi iau oare alt job, ca să-mi umplu timpul de pînă atunci? Poate că tocmai mi s-a oferit o ocazie rară, îmi vine un gînd. Aş putea să încerc ceva cu totul nou!

Mă imaginez brusc ca grădinar peisagist. Aş putea să-mi cumpăr nişte cizme wellington supercool şi să mă specializez în arbuşti.

Sau... da! Mi-aş putea face o firmă care să ofere un serviciu unic pe care nu l-a mai oferit nimeni niciodată şi să fac milioane! Toată lumea va spune „Becky e un adevărat geniu! Noi de ce nu ne-om fi gîndit la asta?" Iar acest serviciu unic va fi...

Va consta în...

OK, am să mai reflectez la chestia asta.

În clipa următoare, cum stau aşa şi mă uit la Luke băgînd nişte hîrtii într-un dosar de la Brandon Communications, îmi vine o idee bestială. Aş putea să-l ajut la serviciu!

Asta înseamnă căsnicia. Un parteneriat. E de notorietate publică faptul că cele mai reuşite căsnicii sînt cele în care soţul şi soţia îşi acordă unul altuia sprijin necondiţionat, în tot şi în toate.

Plus că am văzut aseară la televizor filmul ăla cu un cuplu care a divorţat, din cauză că nevasta nu dădea doi bani pe munca bărbatului ei, dar secretara dădea. Aşa că soţul şi-a părăsit soţia, după care ea l-a ucis şi a fugit şi a fost urmărită de poliţie şi, în cele din urmă, şi-a tras un glonţ în cap. Ceea ce nu face decît să demonstreze ce se poate întîmpla.

Mă simt plină de inspirație. Acesta este noul meu proiect. Proiectul: Soția care-și sprijină soțul. Aș putea să mă implic total în administrarea companiei lui, ca Hillary Clinton, și toată lumea va ști că eu sînt cea care are toate ideile alea inteligente. Mă imaginez brusc cu Luke alături, îmbrăcată într-un taior pastel, surîzînd radioasă în timp ce plouă cu confetti.

— Luke, îi zic. Vreau să te ajut.

— Să mă ajuți? Ridică privirea spre mine, cu o încruntătură absentă.

— Vreau să te ajut și eu la firmă. La firma *noastră*, adaug, un pic prea apăsat.

Vreau să spun că, într-un fel, acum e și compania mea. Se numește Brandon Communications, nu? Și acum numele meu e Rebecca Brandon, nu?

— Becky, nu sînt sigur...

— Vreau foarte mult să te sprijin în ceea ce faci și am trei luni întregi libere! E perfect! Aș putea să lucrez pe post de consultant. Nici măcar n-ar trebui să mă plătești prea mult.

Luke pare ușor bulversat.

— Și în ce domeniu anume ai acorda consultanță?

— Păi... nu știu încă, recunosc. Dar aș putea veni cu niște idei noi. Cu o perspectivă complet nouă.

Luke oftează.

— Scumpa mea, sîntem ocupați pînă peste cap cu pitch-ul de la Arcodas Group. N-am timp să stau să mă gîndesc ce ai putea să faci exact. Poate după ce scăpăm de hopul ăsta...

— Dar nu trebuie deloc să stai să te gîndești! zic cu uimire. Dimpotrivă, chestia asta te-ar face să cîștigi timp! Ți-aș fi de mare ajutor! Chiar tu

te-ai oferit mai demult să mă angajezi, nu-ți mai amintești?

— Știu. Dar să-ți iei un serviciu adevărat, full-time, e cu totul altceva decît un angajament temporar, pentru trei luni. Dacă vrei să-ți schimbi cariera, atunci e altceva.

Se întoarce la sortat hîrtiile, iar eu îl privesc extrem de ofuscată. Face o mare greșeală. Toată lumea știe că orice companie are nevoie să fure inspirație de la alte industrii. Experiența mea de consilier de shopping personalizat ar fi neprețuită pentru el. Ca să nu mai zic de backgroundul meu de ziarist financiar. Mai mult ca sigur că aș revoluționa întreaga firmă în mai puțin de-o săptămînă. I-aș aduce milioane!

Mă uit la el și îl văd cum, în încercarea de a pune la loc un dosar, se lovește la picior de o cutie de lemn plină ochi de sariuri.

— Iisuse Hristoase, spune iritat. Becky, dacă chiar vrei să mă ajuți...

— Da? zic precipitată.

— Fă puțină ordine în apartamentul ăsta.

Bravo. Mersi.

Eu mă dau peste cap gîndindu-mă cum să fac să-l ajut cu firma, gata să devin cea mai utilă nevastă din lume. Iar Luke e de părere că ar trebui să fac ordine.

Ridic o cutie de lemn pe măsuța de cafea din ardezie, desfac puțin capacul cu un cuțit și din cutie încep să se reverse în cascadă biluțe din scîrțîitoare, ca niște fulgi de zăpadă uriași. Bag mîna pînă la cot prin biluțele de protecție și scot un pachet învelit într-un strat de plastic cu bule de aer. Mă uit la el nedumerită vreo cîteva

momente – apoi, brusc, îmi aduc aminte. Sînt ouăle pictate de mînă, din Japonia. Fiecare dintre ele înfăţişează o scenă din legenda Dragon King. Cred c-am cumpărat vreo cinci.

Mă uit în jur la camera ticsită pînă la refuz. Unde să pun un set de ouă pictate de mînă, extrem de fragile? Nu mai există nici un centimetru de suprafaţă liberă. Pînă şi poliţa şemineului e plină ochi.

Simt că mă cuprinde o frustrare care creşte cu fiece clipă. Nu mai există absolut nici un pic de loc în care să pui vreun lucru. Am umplut deja pînă sus toate bufetele, şifonierul, spaţiul de sub pat.

De ce naiba oi fi cumpărat o groază de ouă idioate pictate, nu ştiu. Ce-o fi fost în mintea mea? O clipă îmi trece prin cap ideea tentantă de a da drumul cutiei pe podea, accidental intenţionat. Dar nu găsesc forţa de a face asta. Am să le pun în grămada „pentru mai tîrziu".

Pun oul înapoi în cutia de lemn, mă cocoţ pe un maldăr de covoraşe făcute sul şi o arunc după uşă, peste şase cupoane de mătase thailandeză. După care mă las să cad pe podea, complet epuizată. Dumnezeule, cît e de obositor. Plus că acum trebuie să strîng şi nenorocitele alea de biluţe de scîrţîitoare răspîndite peste tot.

Mă şterg pe frunte şi arunc un ochi la ceas. Fac ordine de vreo oră şi, dacă e s-o spun pe-aia dreaptă, camera nu arată deloc mai bine ca înainte. Adevărul e... că arată chiar mai rău. Mă uit stresată la aerul de depozit pe care l-a luat locul, şi simt că mă copleşeşte brusc o disperare surdă.

Am nevoie de o ceaşcă de cafea. Da. De asta am nevoie.

Mă îndrept spre bucătărie, cu inima deja mult mai ușoară și pun ibricul pe foc. Da, și poate c-am să mănînc și un biscuit, ceva. Deschid bufetul de inox, găsesc cutia cu biscuiți, iau un biscuit, apoi pun cutia înapoi. Fiecare mișcare a mea e însoțită de cîte un zăngănit care reverberează în tăcerea din jur.

Dumnezeule, ce liniște de mormînt e în casa asta! Trebuie neapărat să ne luăm un radio.

Îmi plimb degetele absentă peste blatul de granit și mă trezesc oftînd din rărunchi.

Poate că n-ar fi rău să sun la mama și să vorbesc un pic cu ea. Doar că nu știu de ce nu-mi prea vine, pentru că se poartă la fel de ciudat ca atunci cînd am venit. Am sunat-o alaltăieri și iar mi s-a părut că-mi ascunde ceva și mi-a zis că trebuie să-nchidă, că a venit coșarul. De cînd sînt eu, n-am auzit niciodată să fi pus vreun coșar piciorul în casa noastră. Poate că vrea să vîndă casa totuși sau ceva de genul ăsta.

Aș putea s-o sun pe Suze.

Sau pe Danny! îmi vine într-un final gîndul cel bun. Danny a fost cel mai bun prieten al meu pe vremea cînd eram la New York. La ora aia era un biet designer de modă care trăia de azi pe mîine – dar a devenit celebru peste noapte. I-am văzut numele chiar și în *Vogue*! Dar n-am mai vorbit cu el de cînd ne-am întors.

Nu e cel mai bun moment să sun la New York – dar nu face nimic. Danny se culcă foarte tîrziu. Îi formez numărul și aștept răbdătoare cît sună.

— Salutare!

— Bună! zic. Danny, sînt...

— Bine ați venit în imperiul Danny Kovitz, un imperiu care în curînd va stăpîni întreg mapamondul!

Of. E un robot.

— Dacă vreți să aflați ultimele ponturi din domeniul modei direct de la Danny... apăsați unu. Pentru catalog... apăsați doi. Dacă doriți să-i trimiteți un cadou lui Danny sau să-l invitați la o petrecere, apăsați trei...

Aștept pînă se termină lista și se aude un bip.

— Bună! zic. Danny, sînt eu, Becky! M-am întors! Așa că... sună-mă, cînd ai timp și chef! Îi dau numărul meu, după care pun receptorul în furcă.

Ibricul începe să bolborosească și arunc grăbită mai multe linguri de cafea în apă, gîndindu-mă pe cine să mai sun. Însă... nu mai am pe cine. Adevărul e că nu mai locuim în Londra de doi ani. Și am cam pierdut legătura cu foștii mei prieteni.

Sînt singură și părăsită, mă lovește o revelație subită.

Nu, nu-i adevărat. Sînt bine mersi.

Îmi doresc să nu ne fi întors acasă niciodată.

Nu te prosti. Totul e minunat. E de vis! Sînt femeie măritată, am casa mea și... o groază de lucruri de făcut.

Deodată se aude soneria și ridic privirea mirată. Nu aștept pe nimeni.

Trebuie să fie vreun alt pachet. Sau poate că Luke s-a hotărît să vină acasă devreme! Ies în hol și ridic receptorul de la interfon.

— Alo?

— Becky, draga mea, tu ești? se aude printre pîrîituri un glas familiar. E mama.

Mă holbez uluită la receptor. Mama? În fața blocului meu?

— Sînt cu tata și-am zis să trecem pe la tine, continuă ea. Putem să urcăm, dacă nu te deranjăm?

— Sigur că puteți! exclam surprinsă, și apăs pe butonul care deschide ușa de jos. Ce naiba or face mama și tata aici?

Mă duc repede la bucătărie, torn cafeaua și aranjez vreo cîțiva biscuiți pe o farfurie, după care mă grăbesc spre lift.

— Bună! zic, în clipa în care se deschid ușile. Haideți, intrați! Am făcut niște cafea!

În timp ce ne îmbrățișăm, îi surprind privindu-se unul pe celălalt cu ușoară teamă.

Ce se întîmplă aici?

— Sper că nu te deranjăm, scumpa noastră, spune mama, urmîndu-mă în casă.

— Nu! Sigur că nu! spun. Vreau să spun că, normal că am o tonă de treabă... lucruri de care trebuie să mă ocup...

— A, da, încuviințează mama. Ei, păi, nu vrem să te ținem prea mult. Nu vrem decît să... Se oprește în mijlocul propoziției. Mergem undeva să ne așezăm?

— O. Îhm...

Arunc un ochi de control în sufragerie, prin ușa întredeschisă. Canapeaua e înconjurată de cutii din care se revarsă tot soiul de chestii și e plină de prețuri supraetajate și biluțe de scîrțîitoare.

— Încă n-am apucat să punem la punct sufrageria. Haideți în bucătărie.

OK. Cel care a proiectat scaunele noastre de bucătărie trendy nu a luat absolut deloc în calcul posibilitatea de a-și invita părinții să bea o cafea cu ei într-un asemenea loc. Alor mei le-a luat cam cinci minute să se cocoațe pe scaun, sub privirea mea îngrozită că din clipă-n clipă am să-i văd cu roatele-n sus.

— Ce picioare subţirele au, pufneşte tata încercînd pentru a cincea oară să se aşeze. Între timp, mama se lasă cu încetinitorul pe scaunul ei, ţinîndu-se strîns de blatul de granit al barului.

În cele din urmă, reuşesc cumva amîndoi să găsească o poziţie confortabilă de cocostîrc pe scaunele de inox, extrem de atenţi şi conştienţi de fiecare gest pe care îl fac, de parcă ar fi la televizor, la un talk show.

— Staţi bine? îi întreb stresată. Fiindcă, dacă vreţi, mă duc imediat şi vă aduc alte scaune...

— Stai liniştită! sare tata imediat. Stăm foarte confortabil!

Minte de-ngheaţă apele. Îl văd foarte clar cum se ţine de marginile scaunului alunecos cu toată forţa şi cum se uită stresat la plăcile de ardezie de pe jos, de parcă tocmai s-ar chinui să-şi menţină echilibrul pe un pervaz de la etajul 44.

— Scaunele astea sînt un pic cam tari, nu crezi, scumpa mea? îndrăzneşte mama. Ar trebui să le iei nişte pernuţe drăguţe, de la John Lewis.

— Ăă... poate.

Le dau ceştile de cafea, trag un scaun pentru mine şi mă las să cad cu graţie pe el.

La naiba. M-a durut.

Dumnezeule, aşa e, e o adevărată încercare să te urci pe ele. Scaune alunecoase idioate. Şi, nu ştiu cum, e destul de greu să-ţi ţii echilibrul.

OK. M-am urcat. Stau bine.

— Şi... cu ce vă mai lăudaţi? zic luîndu-mi ceaşca de cafea.

— Becky, am venit la tine dintr-un motiv bine întemeiat, zice tata. Avem să-ţi spunem ceva.

Are un aer atît de grav, că simt un atac subit de panică. Poate că, totuşi, nu de casă e vorba. Poate e ceva mult mai serios.

— E un lucru care are legătură cu mine, continuă el.

— Ești bolnav, zic înainte de a mă putea controla. O, Doamne. O, Doamne. Știam eu că s-a întîmplat ceva...

— Nu, nu sînt bolnav. Nu e vorba de asta. Ci... de altceva. Se oprește cîteva clipe, își masează tîmplele în căutarea cuvîntului potrivit, apoi ridică ochii spre mine. Becky, cu mulți ani în urmă...

— Spune-i-o cît poți de delicat, Graham! îl întrerupe mama.

— I-o spun cît pot de delicat! răspunde tata, răsucindu-se pe scaun, care se bălăngăne periculos. Exact asta fac!

— Ba nu! spune mama. O iei prea repede!

Acum curiozitatea mea chiar că nu mai are limite.

— Ce să-mi spună delicat? zic, privind de la unul la celălalt. Ce se întîmplă?

— Becky, înainte să o întîlnesc pe mama ta... Își ferește privirea de a mea. A existat o altă... femeie în viața mea.

— Aha, zic, cu un nod în gît.

Ai mei divorțează și ăsta e motivul pentru care vînd casa. Iar eu am să fiu vlăstarul unui cuplu destrămat.

— Am pierdut legătura, continuă tata. Însă de curînd... au avut loc niște evenimente.

— Graham, ai băgat-o de tot în ceață! Becky, n-ai înțeles nimic, nu?

— Păi... nu prea, recunosc.

Mama se apleacă spre mine și-mi ia mîna.

— Becky, scumpa mea, ce s-o mai lungim atîta, că tot aia e... ideea e că ai o soră.

O soră?

Mă holbez la ea cu ochii cît casa. Ce naiba vrea să spună cu chestia asta?

— Mai exact, o soră vitregă, îi ține isonul tata, aprobînd din cap vehement. Cu doi ani mai în vîrstă ca tine.

În creierul meu are loc un scurtcircuit. Nu înțeleg nimic. Cum e posibil să am o soră și să nu știu nimic de ea?

— Tata are o fiică, draga mea, spune mama cu blîndețe. O fiică de existența căreia n-a avut habar pînă foarte de curînd. A luat legătura cu noi în timp ce tu erai în luna de miere. Și ne-am văzut de cîteva ori cu ea, nu-i așa, Graham? Se uită la tata, care încuviințează. E... foarte drăguță!

În bucătărie s-a lăsat tăcerea. Înghit în sec de cîteva ori. Nu mă pot obișnui cu gîndul ăsta.

Deodată am o revelație. Ridic ochii spre ei.

— Fata aia! În ziua în care ne-am întors. Inima îmi bubuie tare. Fata cu care erați. Era...?

Mama se uită la tata, care încuviințează.

— Ea era. Sora ta vitregă. Venise în vizită.

— Scumpa noastră, în clipa în care am dat cu ochii de tine... pur și simplu n-am știu ce să facem! spune mama, izbucnind într-un rîs nervos. Nu voiam să ai un șoc care să te marcheze pe viață!

— Am hotărît să-ți spunem imediat ce te liniștești un pic, se bagă și tata. După ce îți mai tragi puțin sufletul.

Acum sînt complet buimacă. Deci aia era ea. Am văzut-o pe sora mea vitregă.

— Și... cum o cheamă? reușesc să îngaim.

— O cheamă Jessica, spune tata după o pauză. Jessica Bertram.

Jessica. Sora mea Jessica.

Bună. O ştii pe sora mea Jessica?

Mă uit de la chipul îngrijorat al tatei la ochii strălucitori şi plini de speranţă ai mamei şi, deodată, mă copleşeşte un sentiment straniu. E ca şi cum în mine s-ar umfla un balon. E ca şi cum o încărcătură uriaşă de emoţii extrem de puternice se bulucesc nebunește să iasă afară din trupul meu.

Nu mai sînt singură la părinţi.

Am şi eu o soră. *Am o soră.*

Am o *SORĂ*!

Nouă

De o săptămînă aproape că n-am închis un ochi. Și nu m-am putut concentra la nimic. De fapt, nici nu mai știu ce am făcut tot timpul ăsta, totul e în ceață. Nu mă pot gîndi la nimic altceva decît la faptul că eu, Rebecca Brandon, née Bloomwood, am o soră. Și am avut o soră toată viața!

Iar azi, în fine, am să mă întîlnesc cu ea!

Simplul gînd mă face superfericită și fără stare. Cît de tare semănăm? Și cît de diferite sîntem? Oare ce fel de voce are? Și cum se îmbracă?

— Cum arăt? OK? îl întreb pe Luke pentru a mia oară, și-mi examinez îngrijorată înfățișarea în oglindă. Mă aflu în vechiul meu dormitor din casa părinților mei, și-mi fac ultimele retușuri la ținuta de „întîlnire-cu-sora-în-fine-regăsită".

Mi-a luat cîteva zile să mă hotărăsc, dar, după ce m-am gîndit mult și bine, am ales o ținută casual, dar totuși specială. Port cei mai flatanți jeanși Seven, ghete cu toc cui, un tricou pe care mi l-a făcut Danny acum o mie de ani și o jachetă superbă Marc Jacobs, roz pal.

— Arăți super, zice Luke răbdător, ridicînd ochii de la mobil.

— Ideea e să... amesteci lejer vestimentația formală cu cea casual, îi explic. Deci, jacheta spune „Este o ocazie specială". În timp ce blugii spun „Sîntem surori, așa că putem să ne simțim în largul nostru, una cu cealaltă!" Iar tricoul spune...

Mă opresc. Adevărul e că habar n-am care e mesajul pe care îl transmite tricoul, în afara faptului că „sînt bună prietenă cu Danny Kovitz".

— Becky, spune Luke, sincer, nu cred că are nici cea mai mică importanță cu ce ești îmbrăcată.

— Poftim? Mă răsucesc pe călcîie spre el, nevenindu-mi să cred ce a putut să spună. Evident că are importanță! E unul dintre cele mai importante momente din viața mea! Am să țin minte cît voi trăi cu ce eram îmbrăcată în ziua în care mi-am văzut sora pentru prima dată. Vreau să spun... tu îți amintești cu ce erai îmbrăcat cînd ne-am văzut prima oară, nu?

Urmează cîteva clipe de tăcere. Luke se uită la mine fără nici o expresie.

Nu-și amintește? Cum să nu-și amintească?

— Ei, bine, eu îmi amintesc, zic ofuscată. Aveai un costum gri, o cămașă albă și o cravată verde închis Hermès. Iar eu purtam fusta scurtă neagră, cizmele de antilopă și bluza aia albă oribilă, care făcea să pară că am brațele mai groase decît în realitate.

— Te cred pe cuvînt. Luke ridică din sprîncene.

— Toată lumea știe că prima impresie e cea care contează. Îmi netezesc ușor tricoul. Nu vreau decît să arăt cum trebuie. Ca o soră.

— Și cum arată surorile? întreabă Luke amuzat.

— Foarte... simpatic! Mă gîndesc o clipă. Și prietenoase. Și gata să-ți ofere sprijinul. Și pe

recepție, gata să-ți spună imediat că ți se vede bareta de la sutien.

— Atunci înseamnă că arăți exact ca o soră. Mă sărută. Becky, relaxează-te! O să fie bine!

— OK. O să mă relaxez.

Știu că sînt un pic cam încordată. Dar n-am ce face! Pur și simplu nu mă pot obișnui cu ideea că sînt sora cuiva, după ce am fost copil unic la părinți atîta timp.

Nu vreau să spun că m-a deranjat în vreun fel că am fost de capul meu. M-am simțit întotdeauna de milioane cu ai mei. Dar știți cum e. Uneori i-am mai auzit pe unii și pe alții vorbind despre frații și surorile lor și m-am tot întrebat cum o fi. Nici prin cap nu mi-a trecut că am să ajung să aflu, pe pielea mea!

Partea cea mai stranie a poveștii e că toată săptămîna am început să văd peste tot numai surori. Sînt peste tot! De exemplu, alaltăieri a fost la televizor filmul *Little Women* – și, imediat după el, a fost o emisiune despre Beverley Sisters! Și, de fiecare dată cînd am văzut două femei împreună pe stradă, în loc să mă uit să văd cu ce sînt îmbrăcate, m-am gîndit „Oare sînt surori?"

E ca și cum lumea ar fi plină de surori. O lume din care, în fine, fac parte și eu.

Simt că mi se lasă o ceață pe ochi și clipesc cît pot de tare. E ridicol, dar din clipa în care am auzit de Jessica, am fost cuprinsă de niște emoții de nedescris. Aseară citeam o carte senzațională, cu titlul *Surori regăsite – Dragostea de care n-au știut niciodată* și, pur și simplu, au început să-mi șiroiască lacrimile pe obraji! Era cu niște povești extraordinare. Una era cu trei surori din Rusia, care fuseseră în același lagăr de concentrare în timpul războiului, dar nu știuseră una de alta.

Altă poveste era cu o femeie căreia i se spusese că sora ei a murit, dar ea refuzase mereu să creadă, după care se îmbolnăvise de cancer și nu avea pe nimeni care să aibă grijă de cei trei copii ai ei, dar au găsit-o pe sora ei, care de fapt era în viață, la timp ca surorile să apuce să își ia adio pentru totdeauna...

O, Doamne, îmi dau lacrimile numai cînd îmi aduc aminte.

Trag aer în piept adînc și mă duc la masa pe care am pus un cadou pentru Jessica. E un coș împletit impozant, plin cu tot felul de chestii de baie de la firma Origins, plus niște ciocolate, plus un mic album cu poze cu mine cînd eram mică.

I-am mai luat și un colier de la Tiffany cu un bob ca de fasole, din argint, exact ca al meu, dar Luke a zis că s-ar putea să fie cam mult să-i fac cadou bijuterii de la prima întîlnire. Lucru pe care chiar nu l-am înțeles. Mie mi-ar plăcea la nebunie să primesc un colier de la Tiffany! Nu aș fi deloc „copleșită" sau cum a zis el.

Dar atîta m-a bătut la cap cu chestia asta, că am zis c-o să-l păstrez pentru mai tîrziu.

Mai examinez o dată coșul, vag nemulțumită. Poate-ar trebui, oare, să...

— Arată foarte bine, spune Luke, exact în clipa în care deschid gura. Nu e nevoie să mai adaugi absolut nimic.

De unde o fi știut ce vreau să spun?

— OK, zic fără prea mare tragere de inimă. Mă uit la ceas și mă străbate un fior de încîntare. Nu mai e mult! Tre' s-apară din clipă-n clipă!

Am stabilit ca Jessica să sune cînd ajunge trenul în gara Oxshott, și tata se duce s-o ia. E pură coincidență faptul că săptămîna asta o să

fie la Londra. Ea locuiește în Cumbria, care e în celălalt capăt al țării – dar se pare că oricum venea la o conferință academică. Așa că vine mai devreme cu o zi, special ca să se întîlnească cu mine!

— Coborîm? zic, uitîndu-mă iar la ceas. Poate c-ajunge mai devreme!

— Stai. Luke își închide mobilul cu zgomot. Becky, înainte să înceapă toată nebunia asta... aș vrea să vorbesc ceva cu tine. Despre achizițiile noastre din peregrinările în timpul lunii de miere.

— A.

Simt că mă cuprinde brusc amărăciunea. De ce era nevoie să aducă în discuție chestia asta tocmai acum? E o zi unică pentru mine! Ar trebui să fie un moment de respiro, în care să suspendăm orice ceartă, ca atunci cînd inamicii din război fac piua și joacă fotbal de Crăciun.

Nu că am fi în război unul contra altuia. Dar ieri ne-am cam ciondănit un pic în clipa în care Luke a dat peste douăzeci de halate de mătase chinezească sub pat. Și mă tot întreabă cînd am de gînd să fac odată ordine în apartamentul ăsta. Așa că îi spun întruna că asta fac de zile întregi.

Ceea ce e cît se poate de adevărat. Lucrez la chestia asta. Oarecum.

Dar e incredibil de obositor. Și n-ai unde să pui nimic. Plus că a venit peste mine, ca un buldozer, vestea că am o soră de care nu știam! Așa că nu e deloc de mirare că sînt un pic cu gîndul aiurea.

— Am vrut doar să-ți spun că am vorbit cu niște firme care comercializează mobilă, spune el. Și o să vină luni să ia masa daneză.

— A, da? zic, cu glas stins. Mersi. Și ne dau toți banii pe ea înapoi?

— Aproape.

— Ce bine! Deci, pînă la urmă, nu e chiar atît de tragic!

— Nu, e de acord Luke. E OK, dacă nu pui la socoteală costurile de depozitare, de transport, de reîmpachetare...

— A, bine, mă grăbesc să zic. Evident. Dar oricum... totu-i bine cînd se termină cu bine!

Încerc un zîmbet de împăcare, dar Luke nici măcar nu se uită la mine. Își deschide servieta și scoate un teanc de – o, Doamne.

Facturi de cărți de credit. Ca să fiu mai exactă, facturile pentru cartea de credit de Extremă urgență. Luke m-a întrebat zilele trecute de ele și n-am avut cum s-o întorc, a trebuit să le scot din ascunzătoare și să i le dau.

Undeva în sinea mea sperasem totuși că nu le va citi.

— Aha! zic și vocea îmi urcă rapid cu vreo două octave. Deci... te-ai uitat peste ele!

— Le-am plătit, spune Luke scurt. Ai tăiat cartea de credit?

— Ăă... da.

Se întoarce și mă fulgeră cu privirea.

— Vorbesc foarte serios. Ai tăiat-o?

— Da! zic încolțită. Și am aruncat bucățelele la coș!

— OK. Se întoarce la facturi. Și nu mai e pe drum nici o altă factură? De la vreun lucru pe care ți l-ai luat recent?

Simt că mi se pune o gheară pe stomac.

— Îhm... nu, zic. Astea sînt toate.

Nu pot să-i spun de geanta Angel. Pur și simplu nu pot. El e ferm convins că unica achiziție de

la Milano a fost cadoul pentru el. La ora asta e unicul lucru care îmi spală obrazul.

Și, oricum, pot să mi-o plătesc și singură, fără probleme. Vreau să spun că în trei luni o să am și eu serviciu și venit propriu! O să fie floare la ureche!

Spre ușurarea mea, începe să-mi sune mobilul. Cotrobăi surescitată în geantă și îl scot – pe ecran pîlpîie numărul lui Suze.

Suze.

Simt că mă traversează un val gigantic de nervozitate. Mă uit la numele de pe ecran, cu un junghi în inimă.

N-am mai vorbit cu Suze nici măcar o dată din clipa în care am plecat din casa ei. Nu m-a sunat... și nici eu n-am sunat-o pe ea. Dacă e atît de ocupată și de fericită cu noua ei viață file de poveste, și eu sînt la fel. Habar n-are că între timp m-am făcut cu o soră.

Nu încă.

Apăs pe butonul verde și trag aer în piept, adînc.

— Bună, Suze! exclam pe cel mai lejer ton cu putință. Ce faci? Ce mai fac ai tăi?

— Bine, zice ea. Sîntem bine cu toții. Știi cum e... vechea...

— Și Lulu, ce mai face? spun degajată. Bănuiesc că ați făcut o groază de chestii împreună și v-ați distrat de milioane, nu?

— E... bine. Suze pare puțin stînjenită. Bex, uite care e... situația. Voiam să...

— Adevărul e că și eu am o veste pentru tine, o întrerup. Ghici! Se pare că am o soră de care nu știam.

La celălalt capăt al firului se lasă o tăcere înmărmurită.

— Poftim? face Suze în cele din urmă.

— E adevărat! Am o soră vitregă de care n-am ştiut niciodată. Iar azi mă văd cu ea pentru prima oară. O cheamă Jessica.

— Nu... îmi vine să cred. Vestea a lăsat-o fără glas. Ai o *soră*?

— Nu e ca lumea de tot? Toată viaţa mi-am dorit o soră!

— Şi... cîţi ani are?

— E cu doi ani mai mare ca mine. Sîntem aproape de aceeaşi vîrstă! Sînt sigură c-o să fim foarte bune prietene, adaug, purtată de val. De fapt, cred că... o să fim *mult mai apropiate* decît poţi fi cu o prietenă. Vreau să zic că în venele noastre curge acelaşi sînge şi tot restul. O să avem o legătură pe viaţă.

— Da, spune Suze după o pauză. Cred că... aşa e.

— Oricum, trebuie să plec! O să vină din clipă-n clipă! Abia aştept!

— Păi, atunci... baftă! Distracţie plăcută.

— O să ne distrăm pe cinste, sînt convinsă! spun cu însufleţire. A, să nu uit, salutări lui Lulu. Să te distrezi cît se poate de bine cu ea de ziua ta, da?

— Absolut, spune Suze, pe un ton de om bătut de soartă. Pa, Bex. Şi... felicitări.

În clipa în care se termină convorbirea, îmi dau seama că mai am un pic şi-mi ia foc faţa. Suze şi cu mine n-am mai fost niciodată atît de răutăcioase una cu alta.

Dar nu e vina mea.

Ea e cea care s-a apucat să-şi caute o altă cea mai bună prietenă. Nu eu.

Îmi arunc telefonul înapoi în geantă, apoi ridic privirea spre Luke, care mă fixează cu sprînceana ridicată.

— Ce face Suze, e bine?

— Foarte bine, spun cu uşoară emfază. Hai. Hai să coborîm.

În timp ce coborîm scările, simt furnicături de nerăbdare în tot corpul. Sînt chiar mai încordată decît în ziua în care m-am măritat. E una din cele mai importante zile din viaţa mea!

— Gata? zice mama, în clipa în care intrăm în bucătărie. E îmbrăcată cu o rochie albastră elegantă şi machiată stil Ocazie specială, cu mult fard strălucitor de culoare deschisă sub pleoape, pentru „ochi mai luminoşi". Ştiu asta din catalogul pe care i l-a făcut cadou Janice de Crăciun.

— V-am auzit cumva spunînd că vindeţi nişte mobilă? adaugă în clipa în care dă drumul la filtru.

— Returnăm o masă, spune Luke lejer. Se pare că am comandat din greşeală două mese. Dar gata, s-a rezolvat.

— Ce voiam eu să spun e că aţi putea s-o vindeţi pe eBay! zice mama. Aţi lua un preţ foarte bun pe ea!

eBay.

Nu e o idee rea.

— Şi... poţi să vinzi absolut orice pe eBay, nu? întreb în treacăt.

— O, da! zice mama. Absolut orice.

Cum ar fi, să spunem, nişte ouă pictate de mînă, care reproduc legenda Dragon King. OK. Ăsta ar putea fi răspunsul la problema mea.

— Hai să bem cîte o cafea cu toţii, zice mama, luînd nişte căni. Să fie aşteptarea mai plăcută.

Privirile tuturor sînt involuntar atrase de ceasul de pe perete. Trenul Jessicăi trebuie să sosească în Oxshott în cinci minute. Cinci minute!

— Iu-hu!

Se aude un ciocănit în uşa din spate şi toate privirile sînt imediat fixate asupra geamului, dincolo de care se află Janice.

O, Doamne. De unde şi-o fi luat fardul ăla de pleoape albastru cu sclipici?

Te rog, Doamne, n-o lăsa să-i dea aşa ceva şi mamei mele, mă trezesc rugîndu-mă.

— Intră, Janice! zice mama, deschizînd uşa. Bună, Tom! Ce surpriză plăcută!

Dumnezeule mare, Tom arată absolut horror. Are părul turtit şi nespălat, mîinile îi sînt pline de băşici şi tăieturi şi pe frunte are o cută adîncă.

— Am trecut doar să vă urăm mult noroc! spune Janice. Nu că aţi avea nevoie! Îşi trînteşte cutiuţa de îndulcitor pe blatul de la bufet, apoi se întoarce spre mine.

— Şi zi aşa, Becky. Ai o soră!

— Felicitări! zice Tom. Dacă asta se spune în asemenea situaţii.

— Ştiu! zic. Nu e incredibil?

Janice clatină din cap şi se uită spre mama cu oarece reproş.

— Jane, Jane, nu pot să cred că ai ţinut secretul ăsta ascuns atîta amar de vreme!

— Am vrut ca Becky să fie prima care află, zice mama, bătîndu-mă uşor pe umăr. Vrei un biscuit cu alune, Janice?

— Cu mare plăcere! spune Janice, luînd un biscuit de pe farfurie şi aşezîndu-se. Ronţăie

cîteva momente din el, apoi ridică privirea. Ce nu-nţeleg eu e... de ce a luat legătura cu voi? După atîta timp?

Ha! De cînd aşteptam să întrebe cineva chestia asta!

— Există un motiv foarte întemeiat, zic pe un ton de dramă solemnă. E din cauză că avem o boală ereditară.

Janice scoate un ţipăt.

— O boală! Jane! Nu mi-ai spus niciodată asta!

— Nu e o *boală*, zice mama. Becky, ştii bine că nu e vorba de o boală. Numai că există un „factor de risc".

— Un „factor de risc"? repetă Janice, părînd şi mai îngrozită decît înainte. Ce fel de factor de risc? O văd cum se uită la biscuitul din mînă, de parcă i-ar fi frică să n-o contamineze.

— Nu e ceva care îţi pune viaţa în pericol! rîde mama. Doar că îţi face sîngele să se coaguleze. Ceva de genul ăsta.

— Nu-mi spune! se strîmbă Janice. Nu pot să suport să aud vorbindu-se despre sînge!

— Doctorii i-au spus lui Jess că ar fi bine să-i avertizeze pe ceilalţi membri ai familiei să-şi facă testul şi asta i-a dat imboldul de care avea nevoie. Ştia de mult că are un tată pe undeva, dar nu-i cunoştea numele.

— Aşa că a întrebat-o pe maică-să cine este tatăl ei... completează Janice surescitată, de parcă tocmai ar urmări o miniserie cu Ruth Rendell la televizor.

— Mama ei a murit, explică mama.

— A murit! icneşte Janice.

— Dar mătuşa ei avea numele tatălui lui Jessica scris într-un jurnal de demult, explică

mama. Aşa că a scos jurnalul de la naftalină şi i l-a dat fetei.

— Şi care era numele? întreabă Janice cu sufletul la gură.

Se lasă liniştea.

— Mamă, e vorba de Graham! zice Tom, dîndu-şi ochii peste cap. De Graham Bloomwood. Evident.

— A, da! zice Janice, oarecum dezamăgită. Fireşte că despre el era vorba. Şi... v-a sunat?

— Ne-a scris o scrisoare, zice mama. După ce a reuşit să dea de noi. Nu ne-a venit să credem! Am fost zile întregi în stare de şoc. De asta n-am venit nici în seara aia la biserică, la concursul de cultură generală pe teme hawaiene, adaugă. Şi nu fiindcă avea migrenă Graham.

— Ştiam eu! zice Janice triumfătoare. I-am spus atunci lui Martin că „Ceva nu-i regulă cu alde Bloomwood". Dar habar n-am avut că e vorba de un membru al familiei, cu care v-aţi regăsit de curînd!

— Ei, dragă Janice, spune mama cu înţelegere, de unde-ai fi putut şti?

Janice rămîne tăcută un moment, procesînd la greu informaţiile primite. Apoi, fără veste, înţepeneşte şi-şi pune o mînă pe umărul mamei.

— Jane, un singur lucru te rog, să ai mare grijă. A emis vreo pretenţie la averea lui Graham? L-a făcut să-şi modifice testamentul în favoarea ei?

OK. E clar, Janice s-a uitat la un pic prea multe filme poliţiste la televizor.

— Janice! zice mama rîzînd. Nu! Stai liniştită, nu e vorba de asta. Întîmplarea face că familia lui Jess e... coboară glasul şi şopteşte discret, destul de înstărită.

— A! face Janice, ținîndu-și respirația.

Mama coboară și mai tare glasul.

— Au făcut o avere de pe urma *produselor congelate*.

— Am înțeles, spune Janice. Deci nu e singură pe lume, atunci.

— A, nu, zice mama, reluîndu-și tonul normal. Are un tată vitreg și doi frați. Sau or fi trei?

— Dar nici o soră, intervin eu. Amîndouă am crescut cu acest mic handicap. Cu acest... dor neîmplinit.

Toată lumea se întoarce să mă privească.

— Vrei să spui că ai avut mereu un dor neîmplinit de a avea o soră, Becky? zice Janice.

— A, da. Categoric. Iau o gură de cafea și rămîn un pic pe gînduri. Acum că mă gîndesc, cred că nu știu cum, dar dintotdeauna am știut că am o soră.

— Serios, scumpa mea? zice mama surprinsă. Nu mi-ai spus asta niciodată.

— Nu ți-am spus-o niciodată, așa e. Îi surîd lui Janice cu curaj. Dar, undeva în adîncul sufletului, am simțit asta mereu.

— Dumnezeule! face Janice. De unde ai știut?

— Am simțit-o aici, spun, ducîndu-mi mîna la inimă. Am simțit mereu că... o parte din mine lipsește.

Fac un gest larg cu mîna – și fac greșeala de a-i surprinde privirea lui Luke.

— Și ce parte anume din tine lipsea, draga mea? zice el extrem de interesat. Sper că nu vreun organ vital.

Doamne, omul ăsta n-are pic de suflet. Nici un gram. Azi-noapte a citit pe sărite cu voce tare din cartea mea *Surori regăsite* și, din cînd în

cînd, se uita la mine și-mi zicea „Nu se poate să vorbești serios".

— Dacă vrei neapărat să știi, mă refer la sufletul meu pereche, ripostez.

— Mersi. Ridică din sprîncene.

— Nu vorbesc de genul ăla de suflet pereche! Vorbesc de sufletul de soră pereche!

— Și Suze? spune mama, fixîndu-mă mirată. Din cîte știu, fata asta ți-a fost exact ca o soră. E o fată de aur, o drăguță.

— Prietenii vin și se duc, spun, ferindu-mi privirea. Ea nu face parte din familie. Și nu mă înțelege așa cum numai o soră bună te poate înțelege.

— Cred că a fost un șoc imens! Janice privește spre mama cu compasiune. În primul rînd pentru tine, Jane.

— A fost, spune mama, așezîndu-se la masă. Aș minți dac-aș spune că n-a fost. Deși, evident, legătura lor s-a terminat cu mult înainte ca Graham să mă cunoască.

— Evident! se grăbește Janice să zică. Firește! N-am vrut nici măcar o clipă să sugerez că... el... că tu...

Se oprește brusc, fîstîcită, și ia o gură de cafea.

— Și, într-un fel... Mama face o pauză, amestecînd în cană cu un surîs ușor trist. Într-un fel, trebuia să mă aștept la asta. Cînd era tînăr, Graham era un adevărat Don Juan. Nu-i deloc de mirare că femeile i se aruncau singure în brațe.

— E... de înțeles, spune Janice ușor sceptică.

Ne uităm cu toții pe geam și-l vedem pe tata traversînd peluza spre ușa din spate. Are părul grizonat complet ciufulit, e roșu tot la față și, în

ciuda faptului că i-am spus de o mie de ori să nu mai facă asta, poartă ciorapi la sandale.

— Femeile nu i-au rezistat niciodată, spune mama. Ăsta-i adevărul. Se mai înseninează puțin. Dar mergem la terapie, ca să ne ajute să depășim această criză.

— Terapie? repet siderată. Tu vorbești serios?

— Categoric! zice tata, intrînd pe ușa din spate. Am fost deja la trei ședințe.

— Psihiatra la care mergem e o fată foarte drăguță, spune mama. Deși un pic cam nervoasă. Ca toți tinerii din ziua de azi.

Uau. Asta chiar că e o noutate. Habar n-am avut că ai mei se duc la terapeut. Dar, dacă stai să te gîndești, e perfect normal. Vreau să spun că... Dumnezeule! Cum m-aș simți eu dacă Luke m-ar anunța brusc, la un moment dat, că are o fiică de care nu știa?

— Terapie! zice Janice. Nu-mi vine să cred că faceți așa ceva!

— Janice, trebuie să fim realiști, spune mama. Nu te poți aștepta ca o revelație de genul ăsta să nu lase sechele.

— O descoperire de felul ăsta poate distruge complet o familie, e de acord tata, vîrîndu-și un biscuit în gură. Așa ceva poate să clatine serios fundațiile unei căsnicii.

— Dumnezeule. Janice își acoperă gura cu mîna, uitîndu-se de la mama la tata și înapoi cu ochi mari. Și... la ce fel de sechele vă așteptați?

— Mînie, mă gîndesc, spune mama stăpînă pe subiect. Incriminări. Cafea, Graham?

— Da, dragă. Îi zîmbește cu căldură.

— Toată chestia asta cu terapia e o prostie cît casa, zice Tom brusc. Am încercat și eu cu Lucy.

Toată lumea se întoarce şi-l priveşte. Îşi ţine cana de cafea cu ambele mîini şi se uită la noi încruntat pe deasupra ei.

— Terapeuta era femeie, adaugă, de parcă asta ar explica totul.

— Cred că majoritatea consilierilor matrimoniali sînt femei, spune mama prudentă.

— I-a ţinut partea lui Lucy. A zis că-i înţelege frustrările. Tom îşi încleştează şi mai bine mîinile pe cană. Dar frustrările mele de ce nu le-a înţeles? Lucy era nevasta mea! Dar nu dădea doi bani pe nimic din ceea ce mă interesa pe mine. Nici pe seră, nici pe baia din dormitor...

OK, am sentimentul că dacă nu fac ceva repede e în stare s-o ţină aşa pînă mîine.

— Îmi place foarte mult căsuţa de vară pe care ţi-ai făcut-o, Tom! intervin iute. E foarte... mare!

Ceea ce e perfect adevărat.

Dacă e s-o spun pe-aia dreaptă, e de-a dreptul monstruoasă. Am crezut că mor cînd am văzut-o azi-dimineaţă pe geam. Are trei etaje, mansardă şi pod.

— Sîntem doar un pic îngrijoraţi în legătură cu legile de urbanism, spune Janice, aruncîndu-i o privire stresată lui Tom. Ne temem ca nu cumva să fie considerată casă în toată regula.

— Ei, e o realizare! spun cît pot de încurajator. E mare lucru să construieşti aşa ceva!

— Îmi place foarte mult să lucrez cu lemnul, spune Tom înciudat. Lemnul nu te dezamăgeşte. Îşi termină cafeaua. De fapt cred că ar cam fi timpul să mă întorc la treabă. Sper ca întîlnirea voastră să decurgă cît mai bine.

— Mersi, Tom! zic. Mai vorbim!

În clipa în care ușa se închide în urma lui, se lasă o tăcere stînjenită.

— E un băiat tare drăguț, zice mama în cele din urmă. O să-și găsească el calea.

— Acum i-a intrat în cap să-și facă o barcă, spune Janice, încordată. O barcă pe peluză!

— Mai ia o cafea, Janice! spune mama pe un ton de alinare. Să-ți pun și o gură de sherry în ea?

Preț de o clipă, Janice pare distrusă.

— Mai bine nu, zice într-un final. Nu înainte de douăspe.

Începe să cotrobăie prin geantă și scoate o pastiluță, pe care o bagă în gură. După care trage din nou fermoarul genții și zîmbește larg.

— Și... cum arată Jessica? Aveți vreo poză cu ea?

— Am făcut cîteva, dar n-au ieșit! zice mama cu regret. Dar e... drăguță, nu-i așa, Graham?

— Foarte drăguță! spune tata. Înaltă... subțire...

— Brunetă, adaugă mama. E o fată foarte *în banca ei*, dacă mă-nțelegeți.

Ascult avidă tot ce se spune despre ea. În ciuda faptului că am zărit-o atunci, în ziua în care ne-am întors, soarele era atît de puternic și eu eram atît de bulversată de comportamentul alor mei, că n-am apucat s-o văd ca lumea. Așa că toată săptămîna mi-am imaginat întruna cum arată.

Mama și tata vorbesc încontinuu despre cît e de înaltă și de subțire, așa că mi-am închipuit-o oarecum în genul lui Courteney Cox. Suplă și elegantă, poate îmbrăcată cu un costum alb de mătase, cu pantaloni.

Am întruna mii de viziuni cu prima noastră întîlnire. Cu noi care ne vom arunca brațele una

în jurul celeilalte, ne vom îmbrățișa strîns de tot. Apoi ea îmi va zîmbi, ștergîndu-mi lacrimile cu mîna, și îi voi zîmbi și eu... și legătura dintre noi va fi instantanee. Ne vom cunoaște una pe cealaltă la perfecție din prima clipă și ne vom înțelege mai bine decît ne înțelege oricine altcineva.

Adică cine știe? Poate se va dovedi că avem puteri paranormale, așa cum au unele surori. Sau poate că o să fim ca gemenele alea despre care am citit în *Surori regăsite*, care fuseseră separate la naștere și care ulterior au avut exact aceleași slujbe și s-au măritat cu bărbați cu același nume.

Ideea mă prinde. Poate se va dovedi că Jessica e tot consilier personal de shopping și că e măritată cu un tip pe nume Luke! Și va apărea aici cu exact aceeași jachetă Marc Jacobs și ne vom duce la breakfast TV și toată lumea va spune că...

A, da, nu e consilier personal de shopping, îmi amintesc brusc. Se pregătește să devină doctor. Doctor în geografie.

Nu. În geologie.

Dar, stai... nu m-am gîndit și eu la un moment dat să mă fac doctor? Nu poate fi o pură întîmplare.

— Și unde stă? întreabă Janice.

— În nord, spune mama. Într-un sat care se numește Scully, din Cumbria.

— În nord! spune Janice, cu un tremur în glas, de parcă mama tocmai ar fi spus că la Polul Nord. E mult de mers pînă aici! La ce oră ajunge?

— Păi, mama se uită la ceas și se încruntă, nu știu ce să zic. Trebuia să sosească deja. Graham dragule, la ce oră trebuia să ajungă trenul?

— Cam pe la ora asta... Tata se încruntă. Poate-ar trebui să sun la gară. Să nu se fi întîmplat ceva.

— Sun eu, dacă vreţi, zice Luke, ridicînd privirea din ziarul pe care-l citeşte.

— E-adevărat, a zis că ne sună ea... spune mama, în timp ce tata iese pe hol să dea telefon.

Şi, în acel moment, se aude soneria de la uşă.

Ne uităm unul la altul împietriţi. Cîteva momente mai tîrziu, se aude vocea lui tata din hol.

— Ea trebuie să fie!

O, Doamne.

Începe să-mi bubuie inima ca un motor cu pistoane.

A venit. Noua mea soră. Noul meu suflet pereche!

— Ei, eu mă duc atunci, zice Janice. Vă las să aveţi parte de un moment preţios, în familie. Îmi strînge mîna, apoi dispare pe uşa din spate.

— Mă duc să văd cum îmi stă părul, spune mama, iuţind pasul spre oglinda din hol.

— Repede! zic. Unde-i cadoul?

Nu mai pot să aştept. Trebuie să mă întîlnesc cu ea! Acum!

— Uite-l, zice Luke, dîndu-mi coşul împachetat în celofan. Şi Becky... Îmi pune o mînă pe braţ.

— Ce? spun surescitată. Ce-i?

— Ştiu că abia aşteptaţi s-o vezi pe Jessica, zice. Şi eu la fel. Dar sînteţi străine una pentru alta. În locul tău, eu aş... lua-o mai încet.

— Ba nu sîntem deloc nişte străine! zic uluită. E sora mea! Prin venele noastre curge acelaşi sînge!

Pe bune acum. Luke chiar nu ştie nimic?

Mă grăbesc în hol, ținînd coșul strîns. Prin geamul mat al ușii de la intrare se vede o siluetă în ceață. Ea e!

— Apropo, spune mama în timp ce ne îndreptăm spre ușă, îi place să i se spună Jess.

— Gata? zice tata cu licăr în ochi.

Ăsta e marele moment! Ăsta e! Îmi aranjez un pic jacheta, îmi netezesc rapid părul și-mi iau cel mai larg și drăgăstos surîs de bun-venit.

Tata apasă clanța și deschide ușa, cu o reverență.

Și acolo, în picioare în pragul ușii, se află sora mea.

Zece

Primul gînd care-mi trece prin cap e că nu e chiar *leită* Courteney Cox. Şi că nu e îmbrăcată în costum alb de mătase cu pantaloni.

Are părul negru tuns scurt şi e îmbrăcată cu o cămaşă maro simplă, de muncitor, peste blugi. În stil... şic utilitar.

Şi e frumoasă! Frumuşică. Chiar dacă are un machiaj un pic prea natural pentru mine.

— Bună, zice pe un ton egal, firesc.

— Bună! spun, cu voce tremurîndă. Eu sînt Becky! Sora ta regăsită!

Tocmai vreau să mă avînt spre ea şi să-mi arunc braţele de gîtul ei, cînd îmi dau seama că am în mînă coşul. Aşa că pur şi simplu i-l bag în faţă.

— De la mine!

— E un cadou, draga mea! adaugă mama, săritoare.

— Mersi, spune Jess, uitîndu-se fără prea mare încîntare la coş. Mulţumesc mult.

Urmează cîteva momente de tăcere. Aştept ca Jess să rupă nerăbdătoare hîrtia de ambalaj sau să zică „Pot să mă uit chiar acum?" sau măcar să exclame „Ooo! Origins! Firma mea preferată!" Însă ea... n-o face.

Probabil că e pur și simplu politicoasă, îmi trece prin cap. E destul de normal, nu m-a mai văzut în viața ei. Poate crede că sînt genul formal, rezervat și se sforțează să fie și ea la fel. Trebuie doar s-o fac să se simtă în largul ei.

— Nu-mi vine să cred că ești aici, zic cu emfază. Sora pe care n-am știut niciodată c-o am. Pun o mînă pe brațul ei și o privesc direct în ochii căprui cu punctișoare mai deschise.

Dumnezeule. E momentul cel mare. E exact ca într-o scenă din cartea mea *Surori regăsite*!

— Știai, nu-i așa? zic, zîmbind pentru a-mi ascunde emoția care-mi urcă în piept. Nu-i așa că tot timpul ăsta ai știut, cumva, că ai o soră?

— Nu, zice Jess, fără nici o expresie. Habar n-am avut.

— A, spun, ușor descurajată.

Nu asta trebuia să spună. Trebuia să spună „Te-am simțit mereu în inima mea!" și să izbucnească în lacrimi.

Nu prea știu ce să mai spun.

— Oricum! spune mama veselă ca o privighetoare, haide, intră în casă, Jess! Cred că ai nevoie de o cafea după atîta drum!

În timp ce ea o conduce pe Jess înăuntru, mă uit mirată la rucsacul ei. E destul de mititel. Și conferința ei durează o săptămînă întreagă!

— Ăsta-i tot bagajul tău? zic.

— Tot ce-mi trebuie. Ridică din umeri. Nu sînt genul care-și ia multe bagaje.

Nu e „genul care-și ia multe bagaje?" Ha! Știam eu!

— Restul l-ai trimis cu Fedexul, nu? spun complice, și-i arunc o privire prietenoasă, genul „am înțeles".

— Nu. Se uită mirată spre mama. Asta-i tot ce am.

— E OK. Zîmbesc iar, conspirativ. Stai liniştită, secretul tău e pe mîini bune.

Ştiam eu c-o să fim suflete pereche. Ştiam.

— Ce bine-mi pare să te revăd, Jess! Tata face un pas în faţă. Bine ai venit, draga mea.

În clipa în care o îmbrăţişează, mă simt brusc un pic ciudat. E ca şi cum abia acum mă izbeşte cu adevărat revelaţia, pentru prima oară. Tata mai are o fiică. Nu mă are doar pe mine. Familia noastră s-a mărit.

Dar... aşa se întîmplă cu familiile, nu? Se măresc. Apar mereu noi membri.

— El e Luke, soţul meu, adaug repede.

— Îmi pare bine, spune el pe un ton foarte cald şi plăcut, făcînd un pas spre ea.

În timp ce îi strînge mîna, mă uit mîndră la amîndoi. Îi arunc o privire mamei şi ea îmi surîde a încurajare.

— Haideţi să intrăm! spune.

Porneşte spre sufragerie, unde sînt aranjate îmbietor flori pe masă şi platouri cu fursecuri. Ne aşezăm cu toţii şi, preţ de cîteva momente, e tăcere absolută.

E ireal ce se întîmplă.

Stau în faţa surorii mele vitrege. Mă uit la ea în timp ce mama toarnă cafeaua în cesti, şi-i compar faţa cu a mea, încercînd să remarc asemănările dintre noi. Şi sînt foarte multe! Sau cel puţin... cîteva.

OK, bine, nu sîntem gemene identice – dar e evident că există o asemănare, dacă te uiţi suficient de atent. La ochi, de exemplu, semănăm foarte bine – doar că ai ei au o culoare un pic

diferită și un pic altă formă. Plus că ar avea nasul exact la fel cu al meu, dacă facem abstracție de faptul că al ei e un pic în vînt. Și părul îl are exact ca al meu! Adică l-ar avea, dacă l-ar lăsa puțin să crească, l-ar vopsi și i-ar face un tratament intensiv de regenerare.

Îmi dau brusc seama că probabil și ea mă scrutează exact cum o scrutez și eu.

— N-am închis nici un ochi azi-noapte! zic și-i surîd timid. Sînt atît de încîntată că ne-am întîlnit, în fine!

Jess încuviințează, fără să zică nimic. Dumnezeule, cît e de rezervată! Va trebui s-o scot un pic din cochilia ei.

— Sînt vreun pic așa cum ți-ai închipuit?

Rîd stresată și-mi netezesc părul spre spate.

Jess mă cîntărește atent din priviri, zăbovind asupra fiecărei trăsături a chipului meu.

— Nu mi-am putut deloc imagina cum arăți, spune într-un final.

— A.

— Nu sînt genul care-și pierde timpul imaginîndu-și diverse lucruri, adaugă. Iau totul așa cum e.

— Ia un biscuit, Jess, spune mama amabilă. Ăștia sînt cu pecan și cu sirop de arțar.

— Mersi, spune Jess, luînd un biscuit. Îmi place la nebunie pecanul.

— Și mie! Ridic ochii plăcut surprinsă. Mor după el.

Asta nu face decît să demonstreze că am avut dreptate! Genele nu se dezmint niciodată. Am crescut la sute de kilometri una de alta, în familii diferite... și, uite, avem exact aceleași gusturi!

— Jess, de ce nu m-ai sunat de la gară? zice tata, luînd o ceaşcă de cafea din mîna mamei. Veneam eu să te iau. Nu trebuia să iei taxiul.

— Dar n-am venit cu taxiul, spune ea. Am venit pe jos.

— Ai venit pe jos? spune tata bulversat. De la gara Oxshott?

— De la Kingston. Am luat autobuzul pînă-n centru. Ia o gură de cafea. A fost mult mai ieftin. Am economisit douăzeci şi cinci de lire.

— Şi ai venit pe jos tocmai de la Kingston? Mama pare de-a dreptul şocată.

— N-a fost chiar aşa mare distanţă, spune Jess.

— Becky, Jess e mare fană a mersului pe jos, îmi explică mama. Îi zîmbeşte lui Jess. Ăsta e principalul tău hobby, nu-i aşa, scumpa mea?

Asta-i prea de tot. Ar fi trebuit să vorbim să se facă un documentar despre noi sau aşa ceva.

— Şi al meu! exclam. Şi eu am hobby-ul ăsta! Nu e incredibil?

Se aşterne liniştea. Mă uit în jur spre chipurile nedumerite ale membrilor familiei mele. Pe bune, acum. Ce-o fi cu ei?

— Mersul pe jos e hobby-ul tău, draga mea? rosteşte mama cu îndoială în glas.

— Firește că da! În fiecare zi străbat Londra la pas! Nu, Luke? Zi şi tu?

Luke mă priveşte amuzat.

— Ce-i drept, e drept, anumite străzi din Londra sînt acum mai tocite de cît le-au călcat picioarele tale, e de acord el.

— Faci marş forţat? spune Jess, brusc interesată.

— Păi... Rămîn pe gînduri preţ de cîteva momente. Cum să-ţi spun... e un fel de combinaţie

între marş forţat şi alte activităţi. Aşa, pentru variaţie.

— Ca un fel de antrenament pentru cros?

— Ăă... da, cam aşa ceva, încuviinţez şi muşc din biscuit.

Se lasă iar tăcerea. E ca şi cum fiecare aşteaptă să înceapă să vorbească altcineva. Dumnezeule, ce stîngaci sîntem cu toţii! Ar trebui să ne simţim în largul nostru. Facem parte din aceeaşi familie, ce Dumnezeu!

— Îţi plac filmele? zic în cele din urmă.

— Unele, răspunde Jess, încruntată. Îmi plac filmele care spun ceva. Care au vreun fel de mesaj.

— Şi mie la fel, o aprob cu însufleţire. Categoric, orice film ar trebui să aibă un mesaj, sînt perfect de acord.

Ceea ce e cît se poate de adevărat. Uite, să luăm de pildă filmul *Grease*. Are o tonă de mesaje! Cum ar fi „Nu-ţi face griji dacă nu eşti cea mai cool din şcoală, fiindcă poţi să-ţi faci permanent, cînd vrei tu".

— Mai vrea cineva cafea? zice mama, privind în jur. Am pregătit filtrul pentru încă o tură.

— Mă duc eu, spun iute, sărind în picioare. Luke, nu vrei să vii să... ăă... mă ajuţi? Pentru eventualitatea în care... nu găsesc ce-mi trebuie.

Ştiu că nu sînt deloc convingătoare, dar nu-mi pasă. Pur şi simplu mor de nerăbdare să schimb cîteva cuvinte cu Luke.

Nici nu intrăm bine în bucătărie, că închid imediat uşa în urma noastră şi-l privesc intens.

— Deci? Ce părere ai despre sora mea?

— Pare drăguţă.

— E foarte drăguţă, nu-i aşa? Şi ai văzut cît de mult semănăm? Nu ţi se pare?

— Poftim? Luke se uită la mine mirat.

— Jess şi cu mine! Sîntem leite!

— Leite?

E complet bulversat.

— Da! spun, uşor iritată. N-ai fost atent la ce-am discutat? Unde erai? Ei îi place pecanul, mie la fel... ei îi place să meargă pe jos, mie la fel... amîndurora ne plac filmele...

Gesticulez explicativ, cu ambele mîini.

— E ca şi cum între noi ar exista deja o comunicare incredibilă!

— Dacă spui tu. Luke ridică din sprîncene şi simt o mică împunsătură în inimă.

— Nu-ţi place de ea, ai ceva cu ea?

— Normal că-mi place! Dar abia dacă am schimbat două vorbe. Şi tu la fel.

— Da... aşa e, recunosc. Însă asta se întîmplă din cauză că sîntem aşa protocolari cu toţii. Nu putem discuta ca lumea aici. Aşa că m-am gîndit să-i propun să facem ceva împreună, doar noi două. Ca să putem comunica pe bune.

— Unde să mergeţi?

— Nu ştiu. Să ne plimbăm. Sau... să dăm o raită prin magazine, poate!

— Aha, face el încuviinţînd din cap. Să daţi o raită prin magazine. Bună idee. Bănuiesc că asta se va întîmpla încadrîndu-te în bugetul zilnic de douăzeci de lire.

Poftim?

Nu-mi vine să cred că pomeneşte de buget într-un moment ca ăsta. Pe bune acum, cît de des ţi se oferă ocazia de a merge la cumpărături, pentru prima oară, cu sora de care nu ştiai şi pe care abia ai întîlnit-o?

— Este un eveniment extraordinar, care nu se întîmplă decît o dată în viaţă! îi explic. Firește că se cere o mică suplimentare de buget.

— Parcă hotărîserăm că nu facem nici cea mai mică excepție de la regulă, spune Luke. Parcă ziseserăm că terminăm cu „ocaziile unice". Nu-ţi aminteşti?

Simt că mă străbate un val de mînie.

— Bine! zic, încrucișîndu-mi brațele. Dacă așa vrei tu, n-am să încerc să stabilesc nici o legătură adevărată cu sora mea.

În bucătărie se așterne liniștea. Oftez din rărunchi și-i arunc pe furiș o privire de control, dar Luke pare de neclintit.

— Becky! ne întrerupe glasul mamei. E gata cafeaua aia? Haideți, că vă așteptăm! Intră în bucătărie și se uită alarmată de la mine la Luke și înapoi.

— Ce e, s-a întîmplat ceva? Sper că nu vă certaţi.

Mă întorc spre mama.

— Vreau s-o iau pe Jess cu mine la cumpărături, dar Luke zice că e musai să mă încadrez în bugetul pe care ni l-am stabilit!

— Luke! exclamă mama cu reproș. E o idee foarte bună, Becky! Ar trebui să vă petreceți mai mult timp împreună, tu și ea. Să mergeți în Kingston, de pildă! Puteți să și mîncaţi ceva împreună.

— Asta am spus și eu! Îl săgetez pe Luke cu o privire ofuscată. Dar toți banii mei sînt douăzeci de lire.

— Așa cum am mai spus, ne-am făcut un buget, zice Luke pe un ton implacabil. Sînt sigur că ești perfect de acord cu mine, Jane, că prima regulă

a unei căsnicii fericite este să te menţii în limitele unui buget prestabilit.

— Da, da, sigur că da... spune mama, uşor absentă. Imediat însă, i se luminează brusc faţa. Familia Greenlow!

Cine?

— Verii tăi din Australia! V-au trimis un cec, ca dar de nuntă! Am tot vrut să vi-l dau şi am uitat. E în dolari australieni, dar, chiar şi aşa, nu-i de colo...

Începe să scotocească agitată printr-un sertar şi scoate cecul.

— Uite! Cinci sute de dolari australieni!

— Uau! Iau cecul din mîna ei şi mă uit la el fericită. Super!

— Aşa că acum poţi s-o iei pe Jess şi să-i faci cinste cu ceva drăguţ!

Mă strînge de braţ zîmbitoare.

— Vezi? Îl săgetez pe Luke cu o privire victorioasă şi el dă ochii peste cap.

— OK, ai cîştigat. De data asta.

Intru valvîrtej în sufragerie, brusc surescitată.

— Jess, zic, ce-ar fi să ieşim undeva împreună? Cum ar fi... la magazine?

— A.

Jess pare complet luată prin surprindere.

— Păi...

— Hai, duceţi-vă, fetelor! spune mama, venind în spatele meu. Faceţi-vă un pic de cap!

— Ziceam să mergem să mîncăm ceva în oraş... aşa, ca să ne cunoaştem mai bine... ce zici?

— Păi... OK, spune în cele din urmă.

— Excelent!

Simt un fior de nerăbdare. Va fi prima mea ieşire la cumpărături împreună cu sora mea! Doamne, abia aştept!

— Mă duc să mă aranjez un pic și mergem.

— Stai un pic, zice Jess. Ți-am adus și eu ceva. Nu e mare lucru, dar...

Se duce la rucsac, îl deschide și scoate din el un pachet învelit în hîrtie imprimată cu cuvintele „La mulți ani 1999!"

Ce cool!

— Mor după hîrtia de ambalaj kitsch! zic, admirînd-o. Unde-ai găsit-o?

— Am luat-o gratis, de la bancă, spune Jess.

— A, spun surprinsă. Ăă... super!

Rup hîrtia și înăuntrul ei găsesc o cutie de plastic, împărțită în trei compartimente.

— Uau! exclam în clipa în care o văd. Ce mă bucur! Mulțumesc mult de tot! E exact ce aveam nevoie!

Îmi arunc un braț de gîtul ei și-o pup.

— Ce e? zice mama, privind cu interes obiectul.

Sinceră să fiu, n-am nici cea mai mică idee ce-ar putea să fie.

— E o cutie pentru mîncare, ne explică Jess. Poți să pui mîncarea care-ți rămîne de la masă ca să nu se amestece. Orezul... mîncare gătită... orice. Nu știu ce m-aș face fără a mea.

— Super! O să-mi fie de mare folos. Mă uit gînditoare la cele trei compartimente ale cutiei. Cred c-o să-mi pun balsamurile de buze în ea.

— Balsamurile de buze? spune Jess, surprinsă.

— Mereu le pierd! Tu nu? Pun capacul la cutie și o admir iar cîteva momente. Apoi iau hîrtia în care a fost învelită și o fac ghemotoc.

Jess are o grimasă, de parcă tocmai ar fi călcat-o cineva pe picior.

— Puteai s-o împături, zice, iar eu mă uit la ea siderată.

De ce naiba aş împături un ambalaj folosit?

Dar imediat îmi trece prin cap că ăsta o fi vreun obicei de-al ei mai ciudat, cu care va trebui să mă obişnuiesc. Cine nu are micile lui damblale?

— A! zic. Sigur că da. Scuze.

Desfac hîrtia făcută cocoloş, o netezesc bine cu mîna, după care o împăturesc cu grijă în patru.

— Poftim. Cu un zîmbet larg pe faţă, arunc hîrtia la coş. Hai să mergem!

Unsprezece

Într-un sfert de oră cu mașina suntem la Kingston, unde e cel mai apropiat mall de casa alor mei. Găsesc un parcometru și, după vreo douăzeci de încercări, reușesc să parchez mașina, cît de cît drept.

Dumnezeule, ce stresant e să parchezi! Nimeni nu știe altceva decît să te claxoneze non-stop. Și e foarte greu să dai cu spatele într-un spațiu destul de strîmt, sub privirile a nu știu cîtor oameni, care te fac să fii foarte conștient de fiece gest al tău. Nu știu de ce nu-și dau seama de chestia asta toți ăștia care se zgîiesc la mine ca la televizor, în loc să-și dea coate cu prietenii și să mă arate cu degetul.

Oricum nu contează. Ideea e că am ajuns! E o zi superbă, însorită, dar nu e exagerat de cald, și pe cerul albastru mai trece din cînd în cînd cîte un norișor. În timp ce cobor din mașină, mă uit în jur spre strada luminată de soare, arzînd de nerăbdare. Prima mea raită la cumpărături cu sora mea! Oare cu ce să începem?

În timp ce bag cîteva fise în parcometru, încep să trec deja în revistă opțiunile. Trebuie neapărat să mergem și să ne facem un machiaj gratuit. Și

să trecem pe la buticul de lenjerie intimă de care mi-a zis mama...

— Cît timp crezi c-o să stăm aici? mă întreabă Jess, în clipa în care vîr în aparat a șasea monedă de o liră.

— Ihm... Mă uit cu ochi mijiți la parcometru. Astea ar trebui să fie de ajuns pînă la ora șase... după care, parcarea e gratuită!

— Pînă la șase? Pare ușor descumpănită.

— Nu-ți face probleme! zic ca s-o liniștesc. Magazinele nu închid la șase. Sînt deschise cel puțin pînă la opt!

Și trebuie neapărat să ne ducem la un magazin cu rochii de seară și să probăm cîte rezistăm. Una dintre cele mai frumoase zile din viața mea a fost cînd mi-am petrecut aproape o după masă întreagă cu Suze la Harrods, probînd rochii superelegante și scumpe. Ore întregi am probat cele mai extravagante rochii de un milion de lire și ne-am plimbat maiestuoase cu ele încoace și-ncolo, și toate vînzătoarele alea cu nasul pe sus au făcut plici și ne întrebau întruna dacă ne-am hotărît.

În cele din urmă, Suze a zis că da, crede că s-a hotărît... dar ar vrea să încerce și o diademă cu diamante Cartier, ca să fie sigură-sigură, și a întrebat dacă e posibil să-i fie trimisă de la etajul de bijuterii una?

Cred că în clipa aia ne-au rugat frumos să plecăm din magazinul lor.

Îmi vine să rîd și acum cînd îmi aduc aminte și mă trece o undă de tristețe. Dumnezeule, ce mă mai distram cu Suze! E singura persoană din lume în stare să-mi zică „Haide, ia-ți-o!" Chiar și cînd eram fără o lețcaie, chiar și atunci îmi zicea „Cumpără-ți-o! Plătesc eu! Îmi dai tu

banii cînd poți". După care își lua și ea ce-mi luam eu și mergeam să sărbătorim cu un cappuccino.

Dar, oricum. N-are nici un rost să o iau pe panta nostalgiei.

— Așa! Mă întorc spre Jess. Ce ai chef să facem, întîi și-ntîi? Sînt o tonă de magazine aici. Două magazine universale...

— Urăsc magazinele universale, spune Jess. Mă îmbolnăvesc.

— A. Fac o pauză.

Am înțeles. O groază de oameni nu pot să suporte magazinele universale.

— Păi, nu-i nimic, sînt buticuri cîte vrei, spun cu un surîs încurajator. De fapt, dacă stau să mă gîndesc, știu exact unde ar trebui să mergem!

O conduc pe o alee pietruită, admirîndu-mi reflexia din vitrina magazinelor în timp ce merg. Geanta asta Angel își merită banii pînă la ultimul penny. Arăt exact ca un star de cinema!

Dacă e s-o spun pe-aia dreaptă, sînt un pic derutată de faptul că Jess nu mi-a zis încă nimic de ea. Dacă sora mea, pe care acum o văd pentru prima oară, ar fi avut o geantă Angel, ăsta ar fi fost primul-primul lucru pe care i l-aș fi spus. Pe de altă parte, poate că face eforturi să-și mențină cumpătul și detașarea. O înțeleg perfect.

— Și... la ce magazine mergi de obicei? zic, ca să fac conversație.

— Unde e mai ieftin, spune Jess.

— Și eu! răspund imediat. Mi-am luat cel mai cool top Ralph Lauren de la un butic din Utah. Cu nouăzeci la sută reducere!

— Eu cumpăr mai degrabă angro, spune Jess ușor încruntată. Dacă iei cantități mai mari, faci o economie considerabilă.

O, Doamne. Nu-mi vine să cred, sîntem pe aceeași lungime de undă! Știam eu!

— Ai perfectă dreptate! exclam încîntată. Asta încerc și eu să-i explic lui Luke, de fiecare dată. Dar nu știu de ce, nu pot deloc să mă înțeleg cu el.

— Ai card cu reducere la un depozit? Mă fixează cu interes. Sau la un lanț de magazine alimentare?

Mă uit la ea fără expresie.

— Ăă... nu. Dar, în luna de miere, am cumpărat foarte multe lucruri în cantități mari! De exemplu, patruzeci de căni și douăzeci de halate de mătase!

— Halate de mătase? mă îngînă Jess, complet bulversată.

— Au fost o adevărată investiție! I-am spus eu lui Luke că e vorba de o decizie financiară de mare bun-simț, dar el pur și simplu n-a vrut să mă asculte... OK! Am ajuns!

Sîntem în fața ușilor de sticlă de la Georgina. E un butic spațios și luminos, unde se vînd haine, bijuterii și genți absolut splendide. Vin aici de cînd aveam doisprezece ani și e unul din magazinele mele preferate, din întreaga lume.

— O să-ți placă la nebunie magazinul ăsta, zic veselă către Jess și deschid ușa larg. Sandra, una dintre vînzătoare, tocmai aranjează o colecție de genți cu mărgele pe un piedestal și, în clipa în care aude clopoțelul de la ușă, ridică instinctiv ochii.

— Becky! De cînd nu te-am mai văzut! Unde-ai fost?

— În luna de miere!

— Sigur că da, așa e. Și, cum e viața de femeie măritată? Zîmbește cu gura pînă la urechi. Ați avut deja prima ceartă zdravănă, sau încă nu?

— Ha ha, zic, zîmbind și eu la rîndul meu. Tocmai vreau să i-o prezint pe Jess, cînd Sandra scoate un țipăt.

— Dumnezeule! E o geantă Angel? E adevărată?

— Da. Radiez de încîntare. Îți place?

— Nu-mi vine să cred. Are o geantă Angel! strigă către celelalte vînzătoare și aud cîteva respirații întretăiate. De unde o ai? Pot s-o ating?

— De la Milano.

— Numai Becky Bloomwood. Clatină admirativ din cap. Numai Becky Bloomwood putea să intre la noi în magazin cu o geantă Angel. Cît ai dat pe ea?

— Îhm... destul!

— Uau. O mîngîie încet. E absolut de vis.

— Ce-i atît de special la ea? zice Jess alb. E o geantă ca oricare alta.

Urmează o pauză, după care izbucnim în rîs la unison. Hai, că e mortală!

— Sandra, vreau să-ți prezint pe cineva, spun și o trag pe Jess mai în față. Ea e sora mea!

— Sora ta? Sandra o privește pe Jess șocată. Nu știam că ai o soră.

— Nici eu! Nici una dintre noi n-a știut de existența celeilalte pînă acum, nu-i așa, Jess? Îmi pun un braț în jurul umerilor ei.

— Vitrege, mă corectează Jess, un pic cam bătoasă.

— Georgina! strigă Sandra către partea din spate a magazinului. Georgina, trebuie neapărat să vii repede încoace! N-o să-ți vină să crezi! A venit Becky Bloomwood – și are o soră! Acum sînt două!

Urmează un moment de tăcere, apoi, de după o perdea, apare proprietara buticului, Georgina. Are cincizeci şi ceva de ani, păr grizonat şi cei mai uluitori ochi turcoaz. Poartă o bluză de catifea stil tunică şi are un stilou în mînă şi, în clipa în care ne vede pe mine şi pe Jess, începe să-i scapere ochii.

— Două surori Bloomwood, zice încetişor. E un lucru cu adevărat extraordinar.

Văd că schimbă priviri cu vînzătoarele.

— Vă rezervăm imediat două cabine de probă, spune Sandra prompt.

— Dacă nu aveţi destule libere, nu-i nimic, putem foarte bine să împărţim aceeaşi cabină, nu-i aşa, Jess? zic.

— Poftim? Jess pare complet bulversată.

— Sîntem surori! Îi strîng mîna cu afecţiune. N-are rost să ne ruşinăm una de alta!

— E OK, spune Sandra, scrutînd chipul lui Jess. Avem destule cabine. Nu vă grăbiţi, uitaţi-vă liniştite prin magazin şi... distracţie plăcută!

— Ţi-am zis că te duc într-un loc simpatic! îi zic veselă. Păi, ce mai stăm? Eu zic să-ncepem.

Mă duc glonţ spre un stativ plin cu bluze cît se poate de apetisante şi încep să le scanez, umeraş cu umeraş.

— Ce zici de ăsta, nu-i superb? Scot un tricou roz cu un motiv cu fluturaşi. Uite la ăsta cu margaretă, cred că ţi-ar sta foarte bine cu el!

— Vreţi să le probaţi? zice Sandra. Să le duc deja la cabine.

— Da, te rog! I le dau, şi-i zîmbesc radioasă lui Jess.

Dar ea nu schiţează nici cel mai mic zîmbet. Adevărul e că nici nu s-a mişcat, zici că e ţintuită

locului. Stă pur și simplu în mijlocul magazinului, cu mîinile în buzunare.

Cred că e destul de ciudat să mergi la cumpărături pentru întîia dată cu cineva. Uneori te înțelegi cu persoana din prima, cum a fost cînd m-am dus prima oară cu Suze – și amîndouă am întins mîna simultan după același portfard Lulu Guinness.

Dar altă dată poate fi destul de aiurea. Nu știi ce gusturi are celălalt... și tot încerci să ghicești oare ce i-ar plăcea și să zici întruna „Îți place asta? Dar asta?"

Cred că Jess are nevoie de puțină încurajare.

— Fustele astea sînt absolut nemaipomenite! spun, ducîndu-mă lîngă alt stativ, plin cu haine de seară. Uite, asta neagră cu plasă ți-ar sta extraordinar! O scot de pe stativ și o pun pe lîngă Jess. Ea întinde mîna după etichetă, o citește și se albește la față.

— Nu-mi vine să cred ce prețuri au! șoptește.

— Destul de rezonabile, nu crezi? îi răspund, la fel de șoptit.

— Și fusta? zice Sandra, ițindu-se în spatele nostru.

— Da, te rog! Am să încerc și eu una, dar pe gri... ooo, și pe roz! adaug, remarcînd brusc o fustă trandafirie pitită mai în spate.

Douăzeci de minute mai tîrziu, am făcut turul complet al magazinului și în cabinele de probă din spate ne așteaptă două maldăre de haine. Jess a fost destul de laconică în aprecieri. Dacă stau să mă gîndesc, aproape că n-a scos nici un cuvînt. Dar am compensat eu, alegînd de capul meu lucrurile care mi se părea că i-ar sta bine, și adăugîndu-le la hainele de probat.

— OK! zic, superîncîntată. Hai să mergem să le probăm! Pun pariu c-o să-ţi stea super cu fusta aia! Cred c-ai putea s-o încerci cu topul ăla cu umerii goi şi poate...

— Nu probez nimic, zice Jess. Îşi vîră mai adînc mîinile în buzunare şi se sprijină cu spatele de un perete gol.

Mă uit la ea amuzată la culme.

— Cum adică?

— Nu probez nimic. Arată spre cabinele de probă. Dar tu poţi să te duci. Te aştept aici.

În magazin se lasă o tăcere înmărmurită.

— Dar... de ce nu vrei să probezi nimic? zic.

— N-am nevoie de haine noi, răspunde Jess.

Mă chiorăsc la ea, perplexă. Sînt perfect conştientă de faptul că, de cealaltă parte a magazinului, vînzătoarele schimbă între ele priviri nedumerite.

— Nu se poate să n-ai nevoie de absolut nimic! zic. De un tricou... de o pereche de pantaloni...

— Nu. Nu-mi trebuie nimic.

— Nu vrei măcar să încerci una din bluzele astea dementiale? Ridic un umeraş spre ea, a încurajare. Măcar aşa, ca să vezi cum îţi stă?

— Oricum nu le cumpăr. Jess ridică din umeri. Aşa că ce rost are?

— Eu plătesc! spun, dîndu-mi brusc seama că am uitat să-i spun esenţialul. Ţi-am spus, nu, că eu fac cinste?

— Nu vreau să-ţi arunci banii aiurea. Dar asta nu înseamnă că tu nu poţi să-ţi iei ce vrei, adaugă. Du-te să le probezi.

Pur şi simplu nu ştiu ce să fac. Nici nu mi-a trecut prin cap că s-ar putea ca Jess să nu vrea să probeze nimic.

— Sînt toate în cabină, Becky, punctează Sandra.

— Hai, du-te, îmi face semn din cap Jess.

— Păi... OK, zic în cele din urmă. Nu stau mult.

Intru grăbită în cabina de probă și mă schimb repede cu aproape toate hainele. Dar surescitarea mea s-a cam evaporat. Nu e același lucru, cînd ești singur. Voiam să probăm toate astea împreună. Și să ne distrăm. Îmi închipuisem cum o să intrăm și o să ieșim din cabine în pași de dans, cum o să ne învîrtim prin fața oglinzilor, o să facem schimb de lucruri...

Pur și simplu nu înțeleg. Cum se poate să nu încerce absolut nimic?

Poate că detestă modul în care mă îmbrac eu, îmi trece prin cap brusc și simt că mă apucă disperarea. Și nu mi-a zis nimic pentru că a vrut să fie politicoasă.

— Ai găsit ceva care să-ți vină bine? mă întreabă Georgina într-un final, cînd ies.

— Îhm... da! zic, sforțîndu-mă să-mi iau un aer vesel. Am să iau două bluze și fusta roz. E absolut superbă cînd o pui pe tine!

Arunc o privire de control spre Jess, dar ea se uită în gol. Revine brusc la realitate, de parcă tocmai m-ar fi remarcat.

— Gata? zice.

— Îhm... da. Mă duc să plătesc și mergem.

Pornim spre tejgheaua din față, și Sandra începe să-mi scaneze cumpărăturile. În acest timp, Georgina o cîntărește curioasă din ochi pe Jess.

— Dacă n-ai chef de haine, spune brusc, ce zici de niște bijuterii? Scoate o tavă de sub biroul cu casa de marcat. Tocmai am primit niște brățările drăguțe foc. La doar zece lire. Uite, asta ți-ar sta foarte bine.

Ridică o brățară superbă din bucăți ovale de argint lipite una de alta. Îmi țin respirația.

— E drăguță, spune Jess încuviințînd din cap, și simt un val de ușurare.

— Pentru sora lui Becky... zice Georgina și o văd cum mijește ochii, făcînd un calcul rapid, trei lire.

— Uau! Îi zîmbesc fericită. E super! Îți mulțumesc foarte mult, Georgina!

— Nu, mulțumesc, spune Jess. N-am nevoie nici de brățară.

Poftim?

Îmi răsucesc automat capul, șocată. N-a auzit ce-a zis Georgina, oare?

— Dar... e doar trei lire, zic. E chilipir curat!

— Nu-mi trebuie. Jess ridică din umeri.

— Dar...

Pur și simplu am rămas fără cuvinte. Cum să nu cumperi o brățară care costă doar trei lire? Cum?

Vreau să spun că e împotriva legilor fizicii, sau ceva de genul ăsta.

— Poftim, Becky! zice Sandra, întinzîndu-mi mînerele din șnur ale sacoșelor. Sînt două sacoșe – ambele, roz deschis, lucioase, de fițe – însă, în clipa în care mîna mi se strînge în jurul mînerelor, nu mai simt vechiul val de încîntare. De fapt, nu simt aproape nimic. Sînt mult prea bulversată.

— Păi... atunci pa! zic. Și mersi! La revedere!

— Pa, Becky, scumpo! zice Georgina. Pa, Jess, adaugă, un pic mai rezervată. Sper să ne mai vedem.

— Becky! zice Sandra. Stai un pic, să-ți dau broșura despre reducerile pe care o să le avem.

Vine repede la mine, îmi întinde broșura lucioasă și se apleacă ușor spre urechea mea.

— Nu vreau să fac nici o poantă, îmi zice la ureche. Dar... eşti sigură că e sora ta?

În clipa în care ieşim pe stradă, sînt un pic descumpănită. N-a fost exact cum mă aşteptam.

— Aşa! zic cu uşoară şovăială. A fost distractiv!

Mă uit la Jess, dar ea are iar expresia aia serioasă şi rezervată, de nu-ţi dai deloc seama la ce se gîndeşte. Mi-ar plăcea foarte mult să zîmbească şi ea măcar o dată. Sau să zică „Da, a fost extraordinar!"

— Ce păcat că n-ai găsit nimic care să-ţi placă la Georgina, mă aventurez. Cum ţi s-au părut... hainele?

Jess ridică din umeri, fără să spună nimic şi simt că mă cuprinde disperarea. Ştiam eu. Nu-i place deloc stilul meu de a mă îmbrăca. Şi toată chestia aia cu „nu-mi trebuie nici o haină" a fost doar de politeţe.

Pe bune acum, cui nu-i trebuie un tricou nou? Exact. Imposibil.

Ei, nu contează, va trebui doar să găsim alt gen de magazine. Mai pe gustul ei. În timp ce mergem pe strada însorită, îmi screm cît pot creierii. Fuste nu... brăţări nu... Blugi! Tuturor le plac blugii! Perfect.

— Aş cam avea nevoie de o pereche nouă de jeanşi, arunc în treacăt.

— De ce? Jess se încruntă. Ăştia de pe tine ce-au?

— Păi... nimic. Dar îmi mai trebuie încă o pereche! zic rîzînd. Unii un pic mai lungi decît ăştia, cu talia nu foarte joasă, poate pe un bleumarin aşa, mai închis...

Mă uit la ea, aşteptînd evident să intervină, spunîndu-mi ce fel de blugi îi plac. Însă ea continuă să tacă.

— Zi... tu nu vrei nişte blugi noi? zic, simţindu-mă de parcă tocmai aş împinge un cărucior încărcat la maximum în sus pe o pantă.

— Nu, zice ea. Dar tu poţi să-ţi iei ce vrei.

Simt un nou fior de dezamăgire.

— Poate altădată. Trag un zîmbet chinuit. Nu contează.

Acum sîntem aproape la colţ – şi da! Sînt reduceri la LK Bennett!

— Ia uite la astea! exclam încîntată, grăbindu-mă spre vitrina uriaşă plină cu sandale vesele, cu barete. Nu sunt superbe? Ce fel de pantofi îţi plac?

Privirea lui Jess trece rapid peste zecile de încălţări.

— Nu-mi bat prea tare capul cu pantofii, zice. Cine stă să se uite la pantofi?

Şocul este atît de puternic, că simt că mă clatin pe picioare.

Cine stă să se uite la pantofi?

A... da, m-am prins. Glumeşte! Trebuie să-nvăţ să mă obişnuiesc cu genul ei de umor sec.

— Hai, că eşti o figură! spun şi îi dau un ghiont prietenesc. Păi... eu parcă aş intra o clipă, să încerc vreo două perechi, dacă nu te deranjează.

Dacă mă vede pe mine probînd mai mulţi pantofi, n-o să reziste şi o să mi se alăture şi ea.

Se pare, însă, că m-am înşelat. Nici la magazinul următor nu cere nimic. Aşa cum nu cere nici un parfum şi nici un fard de la Space NK. Am mîinile încărcate de sacoşe, şi Jess nu are

nici măcar o plăsuță. Cred că nu se distrează prea tare. Probabil că, în sinea ei, deplînge faptul că are o soră ca mine.

— N-ai nevoie nici de... vreun articol de menaj, electrocasnice? îi sugerez în disperare de cauză.

Ne-am putea cumpăra niște șorțuri simpatice sau niște drăcovenii de-alea care nu știu la ce folosesc din crom... Însă Jess scutură din cap.

— Cumpăr numai de la angro, cu reducere. E mult mai ieftin decît în magazinele astea de fițe.

— Dar ce zici de o geantă de voiaj? exclam, lovită de inspirație subită. Mereu uiți să-ți iei și te trezești cînd să pleci că n-ai în ce să-ți pui hainele!

— Nu-mi trebuie, spune Jess. Am rucsacul.

— A, da.

Sînt în pană totală de idei. Ce mai e? Poate are nevoie de vreo lampă? Sau de vreun... preș, ceva?

Deodată o văd că-i strălucesc ochii.

— Stai puțin, spune, mai însuflețită decît a fost toată ziua. Te superi dacă intru puțin aici?

Mă opresc. Sîntem în fața unui magazin minuscul și total lipsit de personalitate, de papetărie, în care n-am intrat în viața mea.

— Nu, cum să mă supăr? Cuvintele mi se rostogolesc singure, într-un val de ușurare. Nu, nu, du-te!

Papetărie! Deci asta-i place. Evident! De ce naiba nu m-am gîndit la asta pînă acum? Studiază... scrie tot timpul... asta trebuie să fie marea ei pasiune!

Magazinul e atît de îngust, că nu sînt sigură că am să încap cu toate sacoșele mele, așa că aștept afară pe trotuar, arzînd de nerăbdare. Oare ce și-o cumpăra? Niște caiete dementiale?

Sau niște felicitări făcute de mînă? Sau, cine știe, poate vreun stilou superb.

Pe bune, jos pălăria. Eu n-am remarcat în viața mea magazinul ăsta!

— Ce ţi-ai cumpărat? o întreb surescitată în clipa în care iese, cu două șacose grele. Arată-mi! Arată-mi!

Jess mă privește alb.

— Nu mi-am cumpărat nimic, zice.

— Dar... ai sacoșe! Ce-i în ele?

— N-ai văzut ce scrie în geam? Îmi arată spre o carte poștală din geam. Dau gratis plicuri folosite cu folie de protecție cu bule de aer.

Deschide o sacoșă și-mi arată un teanc de pungi de poștă rapidă jumulite și mai multe plicuri cu strat de protecție de plastic cu bule de aer, mototolite și jegoșele. Mă chiorăsc la ele și toată încîntarea mi se evaporă ca prin farmec.

— Cred c-am economisit cel puțin zece lire, adaugă cu satisfacție. Nu știi cînd îți trebuie.

Am amuţit.

Cum să fac să mă entuziasmez sincer în fața cîtorva pungi de poștă rapidă și a unor plicuri cu bule de aer?

— Ăă... super! reușesc să îngaim în cele din urmă. Sînt absolut bestiale! Îmi plac foarte mult... etichetele de pe ele. Deci... amîndouă ne-am descurcat de minune! Hai să mergem să bem un cappuccino!

După colţ e o cafenea și, în timp ce ne apropiem de ea, simt că-mi revine buna dispoziţie. Da, bine, poate că la cumpărături n-a fost chiar așa cum mi-am închipuit c-o să fie. Dar nu contează. Ideea e că iată-ne, sîntem două surori

care vin să bea un cappuccino, la o mică bîrfă nevinovată! Ne vom așeza la o măsuță de marmură cît se poate de drăguță și vom sorbi în voie din cafele, în timp ce fiecare îi va povesti celeilalte cîte ceva despre sine...

— Am eu în termos, aud vocea lui Jess în spatele meu.

Mă întorc spre ea amuzată și o văd cum scoate un termos alb de plastic din rucsac.

— Poftim? zic stins.

— Doar nu vrei să plătești cafeaua de zece ori cît face. Ridică o mînă în direcția cafenelei, oripilată. Au un adaos comercial absolut strigător la cer.

— Dar...

— Putem să stăm pe o bancă. O șterg eu cu un șervețel.

Mă holbez la ea necăjită. Nu pot accepta să beau prima cafea cu sora mea regăsită pe cine știe ce bancă veche și murdară, trecîndu-ne termosul de la una la alta.

— Dar eu vreau să mergem într-un loc frumos! Cuvintele îmi ies singure. Și să stăm la o masă de marmură, și să bem un cappuccino adevărat!

Urmează cîteva momente de tăcere.

— Te rog, spun cu un glas tînguios.

— OK, zice Jess. Bine, OK. Închide termosul. Dar ar trebui să te înveți să-ți faci singură cafeaua. În felul ăsta, economisești cîteva sute de lire pe an. Nu trebuie decît să-ți cumperi un termos la mîna a doua. Și poți să refolosești zațul. O să vezi, nu-și pierde mult din aromă.

— O să... țin minte asta, zic, abia putînd să fiu atentă. Haide!

În cafenea e cald și plin de arome îmbietoare, și miroase înnebunitor a cafea de calitate. Pe mesele de marmură dansează spoturi de lumini, cîntă muzica și e un murmur vesel și fericit.

— Vezi? Mă uit radioasă la Jess. Nu-i frumos? O masă pentru mine și sora mea, vă rog, adaug încîntată spre un chelner care stă în picioare lîngă ușă.

Îmi place la nebunie cum sună. *Sora mea.*

Ne așezăm și îmi pun toate sacoșele cu cumpărături pe jos – și, în sfîrșit, simt că mă relaxez cu adevărat. E mult mai bine. E un loc perfect pentru o conversație plăcută și intimă, ca între prieteni. Dacă mă gîndesc bine, cu asta trebuia să începem.

De masa noastră se apropie o chelneriță care nu pare să aibă mai mult de doisprezece ani, cu un ecuson pe care scrie „E prima mea zi aici!"

— Bună! Zîmbesc larg. Aș dori un cappuccino... sora mea încă nu știu ce vrea.

Sora mea. De cîte ori zic asta, simt cum mi se încălzește inima!

— Cred că ocazia ar cere șampanie, nu rezist să adaug. Sîntem surori și abia ne-am regăsit!

— Uau! zice chelnerița. Cool!

— Eu vreau doar niște apă de la robinet, mulțumesc, spune Jess, închizînd meniul.

— Nu vrei o cafea așa, drăguță, cu multă spumă? o întreb uluită.

— N-am de gînd să plătesc sume umflate cu pompa unei corporații globale pusă pe făcut bani. Îi aruncă o privire severă chelneriței. După părerea ta, e etic să ai un adaos comercial de 400 la sută?

— Îhm... Chelnerița e total bulversată. Doriți gheață în apă? zice în cele din urmă.

— Ia și o cafea, mă grăbesc să spun. Hai, te rog. Și pentru ea, tot un cappuccino.

În timp ce chelnerița se face nevăzută, Jess clatină dezaprobator din cap.

— Știi care e costul real al unui cappuccino? Cîteva pence. Și ei ne iau aproape două lire.

— Dar îți dau și o ciocolățică mică pe farfurioară, gratis, îi explic.

Dumnezeule, ce-o fi așa pornită pe chestia asta? Oricum. Nu contează. Hai să schimb subiectul.

— Așa! Mă reazem de spătar și-mi întind brațele larg. Spune-mi despre tine.

— Ce vrei să știi? mă întreabă Jess.

— Totul! zic cu entuziasm. De pildă... ce hobby-uri mai ai, în afară de mersul pe jos?

Jess rămîne cîteva momente pe gînduri.

— Îmi plac peșterile, zice într-un final, în momentul în care chelnerița ne pune două cappuccino în față.

— Peșterile? repet. Adică... să te plimbi prin peșteri?

Jess mă privește pe deasupra ceștii.

— Da, s-ar putea spune și așa.

— Uau! E ceva foarte...

Îmi storc creierii, în căutarea unui cuvînt adecvat. Ce aș putea să zic despre peșteri? În afară de faptul că înăuntrul lor e întuneric, frig și alunecos.

— E foarte interesant! zic în cele din urmă. Mi-ar plăcea să merg într-o peșteră!

— Și, evident, pietrele, adaugă Jess. Ele îmi sunt cele mai dragi.

— Și mie! Mai ales alea mari și strălucitoare, de la Tiffany's! Izbucnesc în rîs, pentru a-i arăta clar că glumesc, dar ea nu are nici o reacție.

Nu sînt prea sigură că s-a prins de poantă.

— Îmi dau doctoratul în petrogeneza și geochimia depozitelor de fluorit și hematit, zice, mai însuflețită decît a fost azi toată ziua.

Nu sînt sigură c-am înțeles vreun cuvînt din ce-a zis.

— Ăă... frumos! zic. Și... cum ți-a venit să te apuci să studiezi despre pietre?

— Tata mi-a stîrnit interesul, zice Jess, și chipul i se destinde brusc într-un surîs. Și pe el îl pasionează.

— Tata? zic uimită. Habar n-am avut că are asemenea preocupări!

— Nu tatăl tău. Mă fulgeră cu privirea. Tatăl *meu*. Tatăl meu vitreg. Cel care m-a crescut.

A, da.

Evident că n-avea cum să se refere la tata. Am zis o prostie.

Urmează un moment de tăcere stînjenitoare, punctată cînd și cînd de zgomotul cestilor. Nu-mi vine în cap absolut nici un subiect de discuție. Ceea ce e de-a dreptul ridicol. Doar sîntem surori, zău așa!

— Și... pleci în vacanță anul ăsta? întreb în cele din urmă.

Dumnezeule, chiar că sînt disperată. Parc-aș fi o coafeză.

— Nu știu încă, spune Jess. Depinde.

Deodată îmi vine cea mai extraordinară idee posibilă.

— Am putea să ne facem vacanța împreună! zic surescitată. N-ar fi mișto? Am putea închiria

o vilă în Italia sau ceva de genul ăsta... ca să ne putem cunoaște mai bine, cu adevărat...

— Rebecca, uite ce e, mă întrerupe Jess scurt. Nu-mi caut o altă familie.

Urmează cîteva clipe de tăcere tensionată. Simt că-mi ia foc fața.

— Știu... zic cu șovăială în glas. N-am vrut să spun că...

— Nu am *nevoie* de altă familie, continuă, la fel de apăsat. Le-am spus asta lui Jane și lui Graham astă-vară. Nu de asta v-am căutat. Ci pentru că era de datoria mea să vă aduc la cunoștință această problemă strict medicală. Punct.

— Cum adică „punct"? spun cu un tremur în glas.

— Adică îmi pare bine că te-am cunoscut. Ai niște părinți minunați. Dar tu ai viața ta... Se oprește. Și eu am viața mea.

Ce vrea să zică, că n-o interesează deloc să mă cunoască mai bine?

Nu vrea să-și cunoască *propria soră*?

— Dar abia ne-am regăsit! zic iute. După toți anii ăștia! Nu e incredibil? Mă aplec ușor în față și îmi pun mîna peste a ei. Avem același sînge!

— Și ce? Jess mă privește impasibilă. E doar un amănunt biologic.

— Dar... nu ți-ai dorit dintotdeauna să ai o soră? Nu te-ai întrebat mereu cum ar fi?

— Nu în mod special. Îmi remarcă expresia. Te rog, nu mă înțelege greșit. Întîlnirea cu tine a fost o experiență interesantă.

Interesantă? A fost *interesantă*?

Mă uit absent în ceașca de cappuccino și îmi învîrt spuma cu linguriță, cu gesturi mecanice.

Nu vrea să mă cunoască mai bine. Propria mea soră nu dorește să mă cunoască mai bine. Ce-am?

Nimic nu-mi iese cum trebuie. Credeam că azi o să fie una dintre cele mai frumoase zile din viața mea. Credeam că o să fie superamuzant să merg prin magazine cu sora mea. Credeam că la ora asta vom fi la cataramă. Că o să bem cafea încîntate, înconjurate de lucrurile noi, fabuloase, proaspăt cumpărate, că vom glumi una pe seama celeilalte, în timp ce ne gîndim încotro s-o mai apucăm...

— Ce facem, ne întoarcem acasă la ai tăi? zice Jess, golindu-și ceașca.

— Așa repede? zic, ridicînd privirea perplexă. Dar mai avem cîteva ore bune la dispoziție. Și tu n-ai apucat să-ți cumperi nimic!

Jess mă privește și oftează a nerăbdare.

— Uite ce e, Becky. Am vrut să fiu politicoasă și am venit cu tine. Dar adevărul e că nu pot să suport să merg la cumpărături.

Parcă m-a lovit cineva cu leuca. Deci nu mi s-a părut, chiar nu s-a simțit deloc bine azi. Trebuie neapărat să salvez situația cumva.

— Știu că încă n-am nimerit magazinele care trebuie. Mă aplec spre ea ambalată. Dar mai sînt și altele. Putem în mod sigur să găsim un magazin care să...

— Nu, mă întrerupe Jess. Văd că n-ai înțeles. Nu-mi place să merg la cumpărături. Punct.

— Știu, cataloage! zic cu inspirație subită. Putem să mergem acasă, să luăm o tonă de cataloage... o să ne distrăm de milioane!

— E chiar așa greu să-ți intre chestia asta în cap? exclamă Jess exasperată. Fii puțin atentă la mine, te rog. Eu. Urăsc. Să merg la cumpărături.

Conduc spre casă într-o stare de șoc. Parcă mi-a fost scurtcircuitat creierul. De fiecare dată cînd

încep să mă gîndesc la subiect, totul explodează în mici scîntei de maximă uimire.

Ajungem acasă și îl văd pe Luke în grădina din față, vorbind cu tata. Cînd ne vede oprind la bordură ne privește stupefiat.

— Ce-i cu voi acasă așa de repede? zice, grăbindu-se spre noi. S-a întîmplat ceva?

— Nu, nimic! spun, ca în transă. Doar că... am fost un pic mai expeditive decît am crezut.

— Mersi că m-ai adus, zice Jess dîndu-se jos.

— Cu plăcere.

În timp ce Jess pornește spre tata, Luke urcă în mașină lîngă mine. Închide portiera și-mi aruncă o privire circumspectă.

— Ești în regulă?

— Da. Adică... cred că da.

Nu reușesc deloc să înțeleg ce-a fost cu ziua asta. Revăd încontinuu în minte filmul pe care mi-l imaginasem. Cum aveam să hoinărim agale, legănându-ne sacoșele și rîzînd voioase... cum fiecare va proba și lucrurile alese de cealaltă... cum ne vom cumpăra brățările ale prieteniei... cum ne vom da porecle una alteia...

— Și? Cum a fost?

— A fost... mega! Scot un surîs chinuit. Chiar ne-am distrat. Foarte bine.

— Ce ți-ai luat?

— Niște topuri... o fustiță simpatică... niște pantofi...

— Îhm. Luke încuviințează din cap. Și Jess ce și-a luat?

Preț de o clipă, nu sînt în stare să scot nici un cuvînt.

— Nimic, spun stins, într-un final.

— Becky, Becky. Luke oftează și îmi înconjoară umerii cu brațul. Nu v-ați prea distrat, așa-i?

— Nu, zic cu voce mică. Nu prea.

— Sincer să fiu, nu sînt chiar așa surprins. Mă mîngîie pe obraz. Becky, știu că voiai ca Jess să devină cea mai bună prietenă a ta. Dar poate c-ar trebui să accepți adevărul, și anume că sînteți... mult prea diferite.

— Ba nu sîntem deloc atît de diferite, zic cu încăpățînare. Sîntem surori.

— Scumpa mea, e OK, spune Luke. Nu e nici o rușine să recunoști c-ai dat greș.

Am dat greș?

Cuvintele lui mă ard ca un fier înroșit.

— Ne înțelegem foarte bine! zic. Pe bune! Singurul lucru de care avem nevoie e să găsim... un teren comun, ceva care să ne lege. OK, nu-i place la cumpărături. Înghit în sec de cîteva ori. Nu e un capăt de țară! Și mie îmi plac atîtea alte lucruri, în afara mersului prin magazine!

Luke clatină din cap.

— Draga mea, trebuie să te obișnuiești cu gîndul. Sînteți diferite și e cît se poate de normal să nu vă înțelegeți una cu alta.

— Dar avem același sînge! Nu putem fi chiar atît de diferite! Pur și simplu nu se poate!

— Becky...

— N-am de gînd să renunț, că vrei tu! Ce Dumnezeu, Luke, vorbim despre sora mea pierdută și abia regăsită! Asta ar putea fi unica mea șansă s-o cunosc mai bine.

— Scumpa mea...

— Știu că putem fi prietene, îl întrerup scurt. Știu eu.

Cu hotărîre bruscă, dau portiera în lături și cobor din mașină.

— Hei, Jess! strig, iuțind pasul peste peluză. După conferință, vrei să vii pe la noi și să ne petrecem weekendul împreună? O să ne simțim de milioane, îți garantez.

— E o idee nemaipomenită, draga mea! zice tata, luminîndu-se instantaneu la față.

— Nu sînt prea sigură, spune Jess. Trebuie să mă întorc acasă...

— Te rog. Doar un weekend. Și îți promit că te scutesc de shopping! Acum că am început să vorbesc, nu mă mai pot opri. N-o să fie ca azi. O să facem absolut orice vrei. Program de voie. Ce zici?

Se lasă liniștea. Îmi frămînt nervoasă mîinile. Jess trage cu coada ochiului la chipul plin de speranță al lui tata.

— OK, spune într-un final. Ar fi frumos. Mersi.

PGNI First Bank Visa
Camel Square
Liverpool L1 5NP

Doamnei Rebecca Brandon
Maida Vale Mansions 37
Maida Vale
Londra NW6 0YF

12 mai 2003

Stimată doamnă Brandon,

Vă mulţumim pentru faptul că aţi aplicat pentru High Status Golden Credit Card. Ne face o deosebită plăcere să vă anunţăm că răspunsul la solicitarea dumneavoastră este unul pozitiv.

Drept răspuns la întrebările dumneavoastră, cardul vă va fi livrat la domiciliu, în formă de carte de credit. Din păcate, nu vă va putea fi înmînat „deghizat într-o prăjitură", aşa cum ne-aţi sugerat.

De asemenea, nu putem asigura un moment de zarvă bine-venită în faţa casei dumneavoastră.

În cazul în care aveţi şi alte întrebări, vă rog să nu ezitaţi a mă contacta. Sperăm că vă veţi bucura din plin de beneficiile oferite de acest nou card.

Cu stimă,

Peter Johnson,
Director Dept. Conturi Clienţi

PGNI First Bank Visa
Camel Square 7
Liverpool L1 5NP

Domnişoarei Jessica Bertram
Hill Rise 12
Scully
Cumbria

12 mai 2003

Stimată domnişoară Bertram,

Vă mulţumim pentru scrisoarea dumneavoastră.

Vă cer scuze pentru faptul că v-am agresat cu întrebarea mea referitoare la o carte de credit tip High Status Golden Credit Card. Nu am avut nici cea mai mică intenţie de a vă ofensa.

Prin afirmaţia mea, şi anume că aţi fost selectată personal pentru o limită de creditare de douăzeci de mii de lire, nu am dorit în nici un caz să sugerez că aţi fi „înglodată în datorii şi iresponsabilă" şi nici să vă aduc prejudicii morale de vreun fel.

Ca semn de bună-credinţă din partea mea, ataşez acestei scrisori un voucher de cadou în valoare de 25 de lire, aşteptînd cu nerăbdare să vă fiu de folos în eventualitatea în care vă veţi răzgîndi cu privire la subiectul cărţilor de credit.

Cu stimă,

Peter Johnson,
Director Dept. Conturi Clienţi

Doisprezece

N-am de gînd să mă las păgubaşă, nici în ruptul capului.

OK, bine, poate că prima mea întîlnire cu Jess n-a decurs chiar conform planului din mintea mea. Poate că nu ne-am înţeles din prima, aşa cum am crezut c-o să se întîmple. Însă în weekendul ăsta o să fie mult mai bine, simt eu asta. Acum, dacă stau să mă gîndesc, era normal ca prima noastră întîlnire să fie un pic cam aiurea. De data asta, am trecut deja de ce era mai greu şi vom fi mult mai relaxate una cu alta. Exact!

În plus, de data asta sînt mult mai pregătită decît am fost ultima dată. Sîmbăta trecută, după ce-a plecat Jess, mama şi tata au văzut că sînt la pămînt, aşa că au pus de-un ceai şi am stat un pic de vorbă, ca pe vremuri. Şi am căzut cu toţii de acord că e imposibil să te înţelegi cu cineva din prima, dacă nu ştii absolut nimic despre el. Aşa că şi-au stors creierii să-şi aducă aminte tot ce ştiu despre Jess şi au notat toate detaliile. Iar eu, toată săptămîna, le-am învăţat pe de rost.

Cum ar fi: că a dat nouă examene de GCSE[1] şi la toate a luat nota maximă. Nu mănîncă

1. General Certificate of Secondary Education, set de examene pre-bacalaureat dat de elevii de 15-16 ani,

avocado. În afară de peșteri și de mersul de jos, mai are ca hobby și potholingul[1]. Iubește poezia. Iar cîinele ei preferat este...

Fuck.

Iau repede copiuța și o citesc în diagonală.

A, da. Un ciobănesc.

E sîmbătă dimineață și mă aflu în camera de oaspeți, făcînd ultimele pregătiri înainte de sosirea lui Jess. Săptămîna asta mi-am cumpărat o carte cu titlul *Gazda perfectă*, și acolo am citit că odaia pentru musafiri trebuie să fie „bine gîndită, cu mici note personale, care să-l facă pe musafir să se simtă bine-venit".

Așa că pe măsuța de toaletă sînt flori și o carte de poezie, iar pe noptieră am pus o selecție bine cumpănită de reviste, ca: *Rambling News*, *Caving Enthusiast* și *Potholing Monthly*, ultima putînd fi comandată doar prin internet. (Pentru a face rost de un număr al acesteia, a trebuit să-mi fac abonament pe doi ani. Dar nu face nimic. Am să-i trimit toate celelalte douăzeci și trei de numere ulterioare lui Jess.)

Iar pe perete tronează *la pièce de resistance*, de care sînt extrem de mîndră. E un poster uriaș cu o peșteră! Cu stalag... cum se numesc.

Scutur puțin pernele, umflîndu-le mai bine, cu un fior de nerăbdare. În seara asta o să fie cu totul altfel decît ultima dată. În primul rînd, o să ne ținem departe de magazine. Am pregătit o seară simplă, plăcută și relaxantă acasă. Putem

---

în Anglia, Țara Galilor și Irlanda de Nord, unele de bază, iar altele opționale. În 2000 a fost introdus GCSE-ul profesional, cu un mare accent pe latura practică (inginerie, afaceri, IT, turism etc.).

1. Explorarea peșterilor subterane.

să ne uităm la un film și să mîncăm floricele, să ne facem unghiile una alteia și să lenevim cît avem chef. După care eu am să mă așez pe patul ei și o să ne îmbrăcăm cu pijamale la fel, o să mîncăm cremă de mentă și o să vorbim pînă tîrziu în noapte.

— Arată foarte bine, zice Luke, venind în spatele meu. Ai făcut o treabă foarte bună.

— Mersi, spun, ridicînd din umeri ușor jenată.

— Adevărul e că tot apartamentul arată incredibil!

Iese, iar eu îl urmez pe hol. Așa e, chiar dacă sînt eu cea care spune asta, arată destul de bine. Chiar dacă ici și colo mai vezi cîte o cutie, e iar spațiu!

— Încă n-am terminat, zic, aruncînd o privire spre dormitorul nostru și văzînd tonele de chestii înghesuite sub pat.

— Văd. Dar, chiar și așa, e mare lucru! Luke privește în jur admirativ.

— N-a fost nevoie decît de un pic de viziune creativă. Surîd cu modestie. De o nouă abordare.

Intrăm în sufragerie, care e complet transformată. Toate maldărele de covorașe, cutiile și lăzile au dispărut. Nu mai sînt decît două canapele, două măsuțe de cafea și gamelanul din Indonezia.

— Îmi scot pălăria în fața ta, Becky, zice Luke, dînd din cap. A redevenit o casă de oameni.

— Mă flatezi!

— Ba nu. Luke se încruntă. Îți datorez niște scuze. Mi-ai spus că poți să rezolvi situația – iar eu m-am îndoit de tine. Însă tu, nu știu cum, ai reușit. Nu mi-aș fi închipuit niciodată că talmeș-balmeșul ăla se poate transforma în atîta ordine.

Privește în jur, nevenindu-i să creadă.

— Erau atît de multe lucruri aici! Unde au dispărut? Începe să rîdă și, după o clipă, izbucnesc în rîs și eu.

— Le-am... găsit un loc mai bun! spun veselă.

— Sînt foarte impresionat, spune, trecîndu-și mîna peste polița șemineului, pe care nu se mai află decît cinci ouă pictate manual. Ar trebui să te faci consilier de depozitare.

— Poate-am să mă fac, cine știe?

OK, ar cam fi cazul să terminăm mai repede cu subiectul ăsta. Din clipă-n clipă, Luke o să se uite un pic mai atent și o să spună ceva de genul „Unde sînt urnele chinezești?" sau „Unde sînt girafele de lemn?"

— Auzi... e deschis computerul? arunc în treacăt.

— Îhî, zice Luke, ridicînd un ou și uitîndu-se la el.

— Ce bine! Îi trag un zîmbet radios. Păi atunci, în timp ce-mi verific eu mailul... nu vrei să pui tu de o cafea?

Aștept pînă cînd Luke e la loc sigur, în bucătărie, și mă grăbesc la computer, unde tastez repede www.eBay.co.uk.

eBay mi-a salvat, pur și simplu, viața. Pur și simplu.

Nici nu-mi mai amintesc cum a fost viața mea înainte de eBay. E cea mai senzațională, mai genială invenție de cînd... s-au inventat magazinele pînă astăzi.

Sîmbăta trecută, din clipa în care ne-am întors de la ai mei, am intrat pe site și am pus la vînzare urnele chinezești, girafele de lemn și trei carpete. Și, în trei zile, se vînduseră toate! Cît

ai bate din palme! Așa că a doua zi am mai scos la vînzare încă cinci carpete și două măsuțe de cafea. Și de atunci am ținut-o tot așa.

Clichez grăbită pe „Articole pe care le vînd", aruncînd priviri de control spre ușă. Trebuie să fiu cît mai expeditivă, altfel Luke o să intre și o să mă vadă, dar mor de curiozitate să știu dacă a licitat careva pentru stîlpul totemic.

O clipă mai tîrziu apare pagina... și da! Rezultatul! Cineva a licitat cincizeci de lire! Simt că mă traversează un val de adrenalină și ridic pumnul victorioasă (în liniște, ca să nu mă audă Luke). E o senzație incredibil de puternică să vinzi lucruri! Sînt o fană absolută!

Și lucrul care mă încîntă cel mai tare este că împușc doi iepuri dintr-o lovitură. Rezolv problema cu spațiul de locuit – și, în același timp, cîștig bani. Destul de mulți chiar! Nu vreau să mă laud, dar săptămîna asta n-a fost zi să nu fac și un mic profit. Sînt exact ca un broker specializat în tranzacționarea obligațiunilor City bond!

De exemplu, am scos 200 de lire pentru măsuța de cafea din ardezie – și noi categoric n-am dat mai mult de o sută pe ea. Pe urnele chinezești am luat 100 de lire, și cîte 150 pentru fiecare chilim, care nu are cum să ne fi costat mai mult de 40, dacă ne-a costat și atît. Afacerea cea mai profitabilă am făcut-o cu zece ceasuri Tiffany, pe care nici măcar nu-mi amintesc cînd le-am cumpărat, și pe care am luat 2 000 de lire! Tipul mi-a plătit chiar cu bani gheață și a venit să le ridice personal! Pe bune, mă descurc atît de bine la chestia asta, că aș putea să-mi fac o carieră din comercializarea de produse pe eBay!

Îl aud pe Luke scoţînd căni în bucătărie şi ies cu un clic de pe „Articole pe care le vînd".

După care mă conectez în mare viteză la „Articole pentru care licitez".

Evident, mi-am făcut cont pe eBay în primul rînd ca *vînzător*, şi nu în ideea de a cumpăra ceva. Dar alaltăieri, pur şi simplu din întîmplare, am dat peste pardesiul ăsta portocaliu absolut superb din anii '50, cu nasturi mari, negri. E unicat şi încă nu a licitat nimeni pentru el. Aşa că am făcut o excepţie, doar de data asta.

Aşa cum am făcut şi pentru o pereche de pantofi Prada, pentru care a licitat o singură persoană, cu cincizeci de lire. Pe bune acum. Pantofi Prada, la cincizeci de lire!

Şi pentru rochia aia fenomenală Yves Saint Laurent, pe care pînă la urmă a obţinut-o un alt licitator. Doamne, cît m-am enervat! N-am să mai fac greşeala asta niciodată.

Intru pe pagina cu haina retro şi... nu-mi vine să cred. Ieri am licitat pentru ea 80 de lire – care e preţul minim de pornire – şi am fost surclasată la 100 de lire. Ei bine, pe asta n-am de gînd s-o pierd. Cu nici un chip. Tastez iute „120 de lire" şi închid, exact în momentul în care Luke intră în cameră cu o tavă.

— Ai primit vreun e-mail? zice.

— Ăă... da, am cîteva, spun veselă şi iau o cană de cafea. Mersi!

Nu i-am spus despre chestia asta cu eBay, fiindcă n-are nici un sens să-l plictisesc cu detaliile financiare ale gospodăriei noastre. De fapt, treaba mea chiar asta e, să-l feresc cît se poate de ele.

— I-am găsit în bucătărie. Luke arată din cap spre o cutie cu biscuiţi de ciocolată Fortnum and Mason, de pe tavă. Arată foarte bine.

— Meritäm şi noi să ne răsfăţăm un pic. Îi zîmbesc. Şi nu-ţi face griji. M-am încadrat în buget.

Ceea ce e perfect adevărat! Bugetul meu este acum mult mai generos, aşa că îmi pot permite şi cîte o mică extravaganţă!

Luke ia o gură de cafea. Apoi îi cad ochii pe un dosar roz bombon de pe biroul lui.

— Ce-i ăsta?

Chiar mă întrebam cînd o să-l remarce. Ăsta e celălalt proiect la care am lucrat săptămîna asta. Proiectul: Soţia Care Sprijină.

— E pentru tine, arunc în treacăt. Sînt cîteva chestioare pe care le-am pus pe hîrtie, pentru a te ajuta. Sugestiile mele privind viitorul companiei tale.

Ideea mi-a venit zilele trecute, în baie. Dacă Luke cîştigă pitch-ul, o să trebuiască să se extindă. Iar eu cunosc la perfecţie subiectul extindere.

Chestia e că, pe vremea cînd eram consilier personal de shopping la Barneys, una dintre clientele mele, Sheri, avea propria ei afacere. Aşa că am ascultat-o povestindu-şi saga despre cum s-a extins mult prea repede şi despre greşelile pe care le-a făcut, cum ar fi să închirieze un spaţiu de birouri de două mii de metri pătraţi în TriBeCa, pe care nu i-a folosit niciodată. La momentul respectiv, povestea ei m-a cam plictisit. Ajunsesem să-mi fie tîrşă de întîlnirile cu ea. Dar acum mi-am dat seama că informaţiile pe care le-am obţinut gratis atunci îi pot fi de mare folos lui Luke acum!

Aşa că m-am hotărît să notez toate lucrurile cu care mă bătea la cap, cum ar fi că trebuie să-ţi consolidezi pieţele principale şi să intri în

competiție. Și, atunci, mi-a venit o idee și mai bună. Luke ar trebui să mai cumpere o firmă de PR!

Știu și care anume. David Neville, care a lucrat la Farnham PR, și-a fondat acum trei ani, pe vremea cînd eu eram jurnalistă financiară, propria companie. E foarte talentat și toată lumea vorbește întruna despre cît de bine îi merge. Dar eu știu că nu e chiar așa, fiindcă săptămîna trecută am văzut-o la coafor pe soția lui, Judy, și mi-a spus.

— Becky... Luke mă privește încruntat. Nu am timp de asta acum.

— Dar o să-ți fie de mare folos! zic iute. Cînd eram la Barneys, am aflat tot felul de...

— *Cînd erai la Barneys?* Becky, am o companie de PR. Nu un magazin de modă.

— Dar am niște idei foarte...

— Becky... mă întrerupe Luke nerăbdător, prioritatea mea la ora asta este să fac rost de noi clienți. Punct. Nu am timp pentru ideile tale, OK? Îndeasă dosarul în servietă, fără să-l deschidă. O să mă uit peste el, cînd o să am timp.

Mă așez ușor bulversată. Se aude soneria și ridic privirea, surprinsă.

— O! Poate e Jess, a venit mai devreme!

— Nu, trebuie să fie Gary, zice Luke. Mă duc să-i deschid.

Gary este omul de bază al lui Luke. El este cel care s-a ocupat de biroul de la Londra cît timp noi am locuit la New York și în timpul lunii de miere și se înțeleg foarte bine. A fost cavalerul nostru de onoare, la nuntă.

Aproximativ.

Cu nunta noastră e o poveste un pic mai lungă.

— Ce face Gary aici? întreb uimită.

— Eu i-am spus să vină, răspunde Luke, îndreptîndu-se spre interfon şi apăsînd pe buton. Trebuie să ne gîndim la prezentarea pentru pitch. După care o să mîncăm în oraş.

— Aha, zic, sforţându-mă să nu las să mi se citească dezamăgirea.

Abia aşteptam să mai stăm şi noi doi puţin împreună, înainte să vină Jess. Dar el e atît de ocupat! Toată săptămîna a ajuns acasă după opt seara, iar aseară s-a întors pe la unsprezece.

Da, ştiu, munceşte foarte mult. Ştiu că pitch-ul de la Arcodas e foarte important. Totuşi... Luni de zile am fost nedespărţiţi... şi acum abia dacă-l mai văd.

— Poate pot să vă ajut şi eu pentru pitch! spun, surescitată. Să mă alătur şi eu echipei!

— Nu cred că e o idee bună, spune Luke, fără măcar să ridice privirea.

— Dar sigur pot să vă ajut şi eu cu ceva, zic, aplecîndu-mă în faţă, nerăbdătoare. Luke, vreau foarte mult să te ajut la firmă! Fac orice e nevoie!

— Situaţia e destul de sub control, spune el. Dar mersi.

Simt o împunsătură de frustrare. De ce nu mă lasă să mă implic şi eu? Ar trebui să fie recunoscător.

— Vrei să vii cu noi la masă? adaugă cu căldură.

— Nu. E OK. Ridic absent din umeri. Distracţie plăcută. Bună, Gary, adaug, în clipa în care apare la uşă.

— Bună, Becky! spune Gary vesel.

— Intră, spune Luke şi îl invită în birou.

Ușa se închide în urma lor, apoi, aproape imediat, se deschide iar și Luke scoate capul afară.

— Becky, dacă sună telefonul răspunzi tu, da? Te rog să nu fim deranjați cîteva minute.

— OK! zic.

— Mersi. Surîde și îmi atinge mîna. E un ajutor concret pe care mi-l poți da.

— Nici o problemă! zic veselă.

Ușa se închide iar, și mă abțin cu greu să-i dau un șut.

Nu la postura de secretară care răspunde la telefon m-am referit, cînd am zis că vreau să-l ajut la firmă.

Pornesc posomorîtă pe holul spre camera de zi și închid ușa, trîntind-o nervoasă. Sînt o persoană inteligentă și creativă. I-aș putea ajuta, știu sigur. Ce Dumnezeu, se zice că trebuie să fim parteneri. Să facem lucrurile *împreună*.

Sună telefonul și tresar. Poate e Jess. Poate c-a venit deja! Înșfac grăbită receptorul și îl ridic.

— Alo?

— Doamna Brandon? aud un glas bărbătesc destul de neplăcut.

— Da!

— Sînt Nathan Temple.

În mintea mea e un blanc total. Care Nathan? Nu cunosc nici un Nathan.

— Poate vă mai amintiți, ne-am întîlnit acum cîteva săptămîni la Milano.

Dumnezeule. E tipul din magazin! Trebuia să-i fi recunoscut vocea imediat.

— Bună ziua! spun încîntată. Firește că îmi amintesc! Ce mai faceți?

— Bine, mulțumesc, spune Nathan Temple. Dumneavoastră? Vă bucurați de geanta cea nouă?

— Îmi place la nebunie! exclam. Mi-a schimbat, pur și simplu, viața! Vă mulțumesc foarte, foarte mult, pentru gestul dumneavoastră.

— Mi-a făcut plăcere.

Urmează un scurt moment de tăcere. Nu am nici cea mai mică idee ce să zic acum.

— Poate acceptați să luați masa cu mine într-o zi, mă trezesc spunînd. În chip de mulțumire mai adecvată. Oriunde doriți!

— Nu e nevoie. Pare amuzat. Și, în afară de asta, doctorul m-a pus la regim.

— Aha. Mare păcat.

— Oricum, c-ați adus vorba de asta... mă întrerupe cu vocea lui groasă. Așa cum ați spus chiar dumneavoastră la Milano... o favoare se plătește cel mai bine cu altă favoare.

— Categoric! Iar eu vă sînt datoare! Dacă vă pot ajuta cu ceva, cu orice...

— Mă gîndeam la soțul dumneavoastră, Luke. Speram că ar putea să-mi facă un mic serviciu.

— Cu mare plăcere! exclam. Sînt sigură!

— E acasă? Aș putea schimba două vorbe cu el?

Mintea îmi procesează cu viteza luminii.

Dacă îl chem pe Luke la telefon în clipa asta, va trebui să-l deranjez. Și să-i explic cine e Nathan Temple... și cum l-am cunoscut... și să-i spun despre geanta Angel...

— Îmi pare rău, zic, întorcîndu-mă la telefon. Mi-e teamă că nu e acasă. Dar îi pot transmite eu mesajul dumneavoastră.

— Uitați care-i treaba. Deschid un hotel de cinci stele în Cipru. O să fie un complex extrem de

scump și pretențios și doresc să-i fac o lansare pe măsură. Cu celebrități, acoperire media maximă. Mi-ar face mare plăcere dacă soțul dumneavoastră ar accepta să se ocupe de eveniment.

Mă holbez la telefon siderată. Petrecere cu celebrități în Cipru? Hotel de cinci stele? Dumnezeule, ce cool!

— Sînt convinsă că i-ar face mare plăcere! spun, regăsindu-mi glasul. Sună foarte tentant!

— Soțul dumneavoastră e foarte talentat. Are o reputație excelentă. Este exact omul de care avem nevoie.

— Ei, spun mîndră nevoie-mare, așa e, e foarte bun la ceea ce face.

— Am auzit însă că, de regulă, se ocupă de instituții financiare. Credeți că lansarea unui hotel ar putea fi o problemă?

Inima începe să-mi bubuie nebunește. Nu pot să las să-mi scape o asemenea șansă. De evenimentul ăsta trebuie să se ocupe Brandon Communications.

— Nici o problemă, spun cît de convingător pot. Noi, cei de la Brandon Communications sîntem specializați în toate domeniile de public relations, de la cel financiar la cel al marilor afaceri și hotelier. Mottoul nostru este versatilitatea.

Da! Hai, că am avut cel mai profi ton cu putință!

— A, și dumneavoastră lucrați pentru companie?

— Eu sînt... doar consultant, zic, încrucișîndu-mi degetele la spate. Mă ocup de strategii. Și întîmplarea face ca una dintre strategiile noastre curente să fie extinderea în... arena sejururilor la hoteluri de cinci stele.

— Ei, atunci, se pare că ne vom putea ajuta reciproc, spune Nathan Temple, de-a dreptul încîntat. Poate reuşim să stabilim o întîlnire în cursul acestei săptămîni, ce ziceţi? Cum v-am zis, perspectiva de a lucra cu soţul dumneavoastră Luke ne bucură nespus.

— Vă rog, domnule Temple, spun pe cel mai plăcut ton posibil. Mi-aţi făcut o favoare. Iar acum e momentul să vă întorc această favoare. Soţul meu va fi încîntat să vă ajute! Lăsaţi-mi numărul dumneavoastră de telefon şi vă va suna Luke puţin mai tîrziu.

— Aştept cu nerăbdare să mă sune. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu dumneavoastră, doamnă Brandon.

— Vă rog! Spuneţi-mi Becky!

În clipa în care pun receptorul în furcă, zîmbesc cu gura pînă la urechi.

Sînt un geniu.

Un geniu total şi absolut.

Luke şi Gary se spetesc lucrînd pentru pitch-ul ăla şi, în timpul ăsta, eu le aduc la nas un nou client senzaţional, fără nici cel mai mic efort! Şi nu e vorba de cine ştie ce bancă veche şi prăfuită. E vorba de un hotel de cinci stele, din Cipru! O ocazie uriaşă, cu megafason!

În acel moment, uşa de la birou se deschide şi iese Luke, cu un dosar în mînă. În timp ce îşi ia servieta, îmi aruncă o privire şi îmi zîmbeşte.

— Becky, noi plecăm să mîncăm în oraş. Cine era la telefon?

— Ei, o prietenă de-a mea, zic în treacăt. Ştii ceva? Cred că, pînă la urmă, am să vin şi eu cu voi.

— OK, zice Luke. Mă bucur!

Doamne, ce m-a subestimat! Habar nu are de ce sînt în stare. Și, cînd o să audă ce superafacere am pus la cale cu magnații zilei în numele lui, o să cadă pur și simplu pe spate. Și poate că atunci o să-și dea în fine seama ce ajutor neprețuit sînt. Și mă va aprecia la justa mea valoare.

Să vezi cînd i-oi da vestea! Abia aștept să-i văd fața!

Tot drumul spre restaurant, îmi îmbrățișez secretul în suflet, cu imensă bucurie. Pe bune, Luke ar trebui să mă angajeze să lucrez pentru el! Ar trebui să mă facă ambasador al firmei sau așa ceva!

Vreau să zic că sînt incredibil de talentată în domeniul socializării. Am o înclinație naturală pentru asta. Mă întîlnesc cu cineva absolut întîmplător la Milano – și uite care e rezultatul! Un nou client pentru firmă! Și cînd te gîndești cît de puțin efort am făcut pentru asta!

Totul se reduce la instincte. Le ai sau nu le ai.

— Ești bine, Becky? zice Luke în clipa în care intrăm în restaurant.

— Foarte bine!

Îi arunc un zîmbet misterios. Ce impresionat o să fie cînd am să-i dau vestea! Probabil că va comanda pe loc o sticlă de șampanie. Sau chiar va da o mică petrecere în cinstea mea. Așa se face cînd cîștigi un pitch important.

Și ăsta s-ar putea să fie de-a dreptul uriaș. S-ar putea să fie o oportunitate de afaceri absolut incredibilă pentru Luke! Poate că își va înființa o divizie întreagă de firme dedicate hotelurilor de cinci stele și spa-urilor. Brandon Communications Luxury Travel. Iar eu voi fi, probabil, director de divizie.

Sau persoana care testează serviciile spa-urilor.

— Deci... ca să revenim la dineul pe care îl vom da, îl aud pe Gary spunîndu-i lui Luke, în timp ce ne așezăm. Ai luat cadourile?

— Ihîm, zice Luke. Sînt acasă. Cum facem cu transportul? Ați vorbit deja pentru mașini?

— Am să pun pe cineva să se ocupe de asta. Gary notează ceva, apoi ridică privirea. Scuze, Becky. Cred că te plictisim de moarte cu chestiile astea. Dar asta e, pitch-ul ăsta e foarte important pentru noi.

— E OK, spun cu un surîs rasat. Luke tocmai îmi spunea că prioritatea voastră numărul unu la ora asta e să obțineți noi clienți, nu?

— Categoric. Gary încuviințează.

Ha!

— Bănuiesc că e foarte greu să aduci în firmă un client nou, adaug nevinovată.

— Da, destul de greu, spune el zîmbind.

Ha-ha-ha!

În timp ce chelnerul toarnă apă minerală pentru Luke și Gary, observ trei fete de la o masă vecină, care își dau coate, arătînd spre geanta mea Angel. Străduindu-mă să-mi ascund încîntarea, îmi aranjez mai bine geanta pe scaun, în așa fel încît îngerul imprimat și „Dante“ să fie cît mai vizibile.

E pur și simplu uluitor. Oriunde mă duc, lumea îmi remarcă geanta. Oriunde! Nimic din ce am cumpărat vreodată la viața mea nu mi-a adus atîta satisfacție ca geanta asta! Și acum, aceeași geantă, i-a făcut rost lui Luke de un nou client. Îmi poartă noroc!

— Noroc! spun, ridicînd paharul, în clipa în care chelnerul se retrage. Pentru noi clienți!

— Pentru noi clienţi! repetă Luke şi Gary, la unison. Gary ia o gură de apă, după care se întoarce spre Luke. Deci, Luke, în legătură cu ultima propunere pe care le-o facem. Am vorbit ieri cu Sam Church...

Nu mai pot aştepta, nici măcar o clipă. *Trebuie* neapărat să le spun.

— Că veni vorba de biserici[1]! îl întrerup veselă.

Urmează o pauză înmărmurită.

— Becky, nu vorbeam despre nici o biserică, spune Luke.

— Ba da. Mă rog, aproximativ.

Luke pare amuzat. OK, aş fi putut găsi un moment un pic mai bun. Dar acum nu mai contează.

— Deci, că veni vorba de biserici... o ţin eu pe-a mea. Şi despre... ăăă... clădiri religioase în general... bănuiesc că ai auzit de un tip pe nume Nathan Temple, nu?

Mă uit de la Luke la Gary, incapabilă să-mi mai ascund exaltarea. Ambii mă fixează uluiţi.

— Evident că am auzit de Nathan Temple, spune Luke.

Ha! Eram sigură.

— E un jucător important, aşa-i? Destul de important. Ridic din sprînceană, întrebător. Bănuiesc că e genul de persoană cu care ai dori să ai relaţii de afaceri. Poate chiar să-l ai drept client, nu?

— Doamne fereşte! Luke izbucneşte într-un rîs exploziv şi ia o înghiţitură de apă.

Mă opresc şocată. Cum adică „Doamne fereşte“?

---

1. Church înseamnă în limba engleză biserică.

— Firește că ai dori! o țin eu pe-a mea. Ar fi un super client!

— Ba nu, Becky. N-ar fi. Luke își lasă paharul jos. Iartă-mă, Gary, ce spuneai?

Mă holbez la el, deconcertată.

Nu e deloc conform planului. Aveam toată conversația, replică cu replică, atent planificată în minte. Luke zicea: „Ei, cui nu i-ar plăcea la nebunie ca Nathan Temple să fie clientul lui? Dar cum să pui mîna pe el?" La care Gary avea să ofteze și să spună: „E imposibil să-l ai pe Nathan Temple client". Și, în momentul ăla, eu aveam să mă aplec ușor deasupra mesei, cu un mic surîs tainic pe față...

— Deci, am vorbit cu Sam Church, continuă Gary, luînd niște hîrtii din servietă. Și mi-a dat astea. Uită-te și tu.

— Stați așa! îi întrerup, încercînd să readuc discuția pe făgașul anterior. Luke, de ce mă rog nu ți l-ai dori pe Nathan Temple drept client? E bogat... e faimos...

— Mai degrabă, rău famat, vrei să spui, intervine Gary, cu un rînjet.

— Becky, știi cine e Nathan Temple, nu? spune Luke.

— Firește că știu, zic. E un om de afaceri arhicunoscut și... hotelier...

Luke ridică din sprînceană.

— Becky, e proprietarul celui mai sordid lanț de moteluri care poate exista.

Zîmbetul îmi îngheață pe față. Preț de cîteva clipe nu sînt în stare să articulez nici un cuvînt.

— Poftim? îngaim în cele din urmă.

— Nu mai e chiar așa, spune Gary. Hai să fim cinstiți.

— Atunci, care a existat, poftim, spune Luke. Așa și-a făcut banii. Cu Value Motels. Paturi cu saltele cu apă gratis. Și cine știe ce alte chestii dubioase, în spatele ușilor închise. Ia o gură de apă, cu o expresie extrem de scîrbită pe față.

— Ai auzit zvonul ăla cum că se gîndește să cumpere *Daily World*, nu? spune Gary.

— Da, zice Luke, cu o grimasă. Nu-mi mai aduce aminte. Știi că a fost condamnat pentru vătămare corporală gravă? Tipul e un criminal.

Simt că mi se învîrte capul. Nathan Temple? Criminal? Dar... părea atît de drăguț. Și era atît de amabil! Mi-a făcut rost de o geantă Angel!

— Se pare că s-a cuminţit, spune Gary ridicînd din umeri. A devenit o cu totul altă persoană. Cel puţin așa zice el.

— O cu totul altă persoană? spune Luke total neconvins. Gary, individul e practic un gangster.

Mai să-mi cadă paharul pe jos cînd îl aud. Îi datorez o favoare unui gangster?

— „Ganster" e un pic cam mult, spune Gary amuzat. Sînt ani buni de-atunci.

— Oamenii de teapa lui nu se schimbă niciodată, zice Luke ferm.

— Ești necruțător, Luke! spune Gary rîzînd. Apoi îmi vede expresia de pe chip. Ce-i cu tine, Becky, s-a întîmplat ceva?

— Nu, nimic! spun strident și iau o gură mare de vin. Mă simt foarte bine!

Simt că mă ia cu frisoane. Planul meu a dat greș.

S-a ales praful de planul meu.

Prima mea victorie în conexiunile de afaceri. Primul client pe care-l cuceresc pentru Brandon Communications. Iar el se dovedește a fi regele

motelurilor, condamnat pentru molestare corporală gravă.

Dar de unde era să știu așa ceva? De unde? Părea atît de drăguț. Și era atît de bine îmbrăcat!

Înghit în sec de cîteva ori.

Iar acum i-am spus că Luke va lucra pentru el.

Aproximativ.

Vreau să spun că... nu i-am *promis* cu adevărat asta, nu?

O, Doamne.

Mă și aud ciripind veselă: „Soțul meu va fi încîntat să facă asta. Ce încîntat, va fi prioritatea lui numărul unu!"

Mă uit în meniu, străduindu-mă să-mi păstrez calmul. OK, e limpede ce am de făcut. Trebuie să-i spun lui Luke. Da. Pur și simplu să-i mărturisesc totul. Despre Milano... despre geanta Angel... despre telefonul pe care l-am primit azi... totul.

Asta trebuie să fac. Este unica opțiune matură.

Mă uit la chipul încordat al lui Luke, care se uită peste niște documente și simt un junghi de frică în stomac.

Nu pot.

Pur și simplu nu pot.

— E ciudat că ai adus vorba de Nathan Temple, Becky, spune Gary, luînd o gură de apă. N-am apucat să-ți spun, Luke, dar a luat legătura cu noi. Vrea să facem campania de PR a nu știu cărui nou hotel de-al lui.

Slavă Domnului. Slavă Domnului.

Evident că l-a abordat pe Luke și pe cale oficială. Evident! Mi-am făcut griji degeaba! Luke se va ocupa de treaba asta, iar eu voi fi chit cu Nathan Temple și totul va fi bine...

— Bănuiesc că-l refuzăm, nu? adaugă Gary.

Vor să-l refuze? Ridic capul cu o mișcare bruscă, îngrozită.

— Nu-ți dai seama ce-ar însemna asta pentru reputația noastră? spune Luke rîzînd. Refuză-l. Dar cu tact, adaugă încruntat. Dacă *Daily World* va fi al lui, nu vrem să ne punem rău cu el.

— Nu-l refuza! izbucnesc, înainte de a mă putea opri.

Amîndoi se întorc spre mine surprinși și mă sforțez să rîd lejer.

— Vreau să spun... nu crezi c-ar trebui să cîntărești mai bine și argumentele pro și cele contra? Înainte de a lua o decizie?

— Becky, în ceea ce mă privește, nu există decît un argument care contează, spune Luke apăsat. Nathan Temple nu e genul de personaj cu care să se asocieze compania mea. Deschide meniul. Ar trebui să comandăm.

— Nu crezi că exagerezi un pic? spun disperată. „Să nu fii primul care aruncă cu ciocanul" și toate astea...

— Poftim? Luke pare de-a dreptul uluit.

— E din Biblie!

Luke mă privește.

— Ai vrut să spui „cu piatra"? zice.

— Păi...

A. Poate că are dreptate. Dar, pe bune... Piatră... ciocan... care-i diferența?

— Ideea e... încep.

— Ideea e, mă întrerupe Luke, că Brandon Communications nu dorește să fie asociată cu cineva care are cazier. Ca să nu mai vorbesc despre restul.

— Dar e o viziune atît de... obtuză! În ziua de azi, sînt puțini oameni fără cazier! Fac un gest larg cu brațele. Vreau să spun, care din cei de la masa asta poate să afirme cu mîna pe inimă că nu a comis nici o fărădelege la viața lui?

Se așterne tăcerea.

— Păi, spune Luke... eu, de pildă. Și Gary. Și tu.

Mă uit la el, luată prin surprindere. Așa e, are dreptate. Nu am comis nici un delict.

Sinceră să fiu, vorbele lui m-au luat pe nepregătite. De cînd mă știu m-am imaginat trăind mereu la limita legalității.

— Chiar și așa...

— Becky, spune-mi și mie ce te-a apucat cu chestia asta? Luke se încruntă. De ce ești atît de obsedată de Nathan Temple?

— Nu sînt deloc obsedată! mă grăbesc să zic. Sînt doar...interesată de clienții tăi. Actuali și posibili.

— Ei bine, el nu se numără printre ei. Nici printre cei actuali, nici printre cei de perspectivă, spune Luke pe un ton tranșant, final. Și nu va fi niciodată clientul meu.

— Bine. Înghit în sec. Bine atunci... m-am lămurit.

Ne citim meniurile în tăcere. Cel puțin, doi dintre noi. Eu mă fac că-l studiez atentă, dar mintea mea e turată la maximum.

Deci nu-l pot convinge pe Luke. Va trebui să gestionez singură această situație. Așa fac nevestele ideale. Rezolvă problemele în mod discret și eficient. Pun pariu că Hillary Clinton a făcut asta de milioane de ori.

O să fie bine. Nu trebuie decît să-l sun pe Nathan Temple, să-i mulțumesc pentru oferta lui plină de amabilitate și să-i spun că, din păcate, Luke e extrem, extrem de ocupat...

Nu. Am să-i spun că *a încercat* să-l sune, dar nu i-a răspuns nimeni...

— Becky! Ce-i cu tine?

Ridic privirea și îi văd pe amîndoi fixîndu-mă atent. În acel moment îmi dau seama că bat darabana în masă din ce în ce mai tare, cu unul din creioanele lui Gary.

— Nimic! zic și las creionul jos.

OK. Am un plan. Am să spun... că Luke e bolnav.

Da. Genial. Nimeni nu are cum să riposteze la chestia asta.

Așa că, în clipa în care ajungem acasă și Luke se închide iar în birou cu Gary, mă grăbesc la telefonul din dormitor. Închid ușa cu un șut și formez iute numărul pe care mi l-a dat Nathan Temple. Spre marea mea ușurare, intră direct pe mesageria vocală.

Acum că îi ascult glasul cu atenție, îmi dau seama că sună *exact* ca un rege al motelurilor, cu trecut de delincvent. De ce naiba nu mi-oi fi dat seama pînă acum? Oi fi avut auzul dereglat sau ce?

Se aude bipul și tresar înfricoșată.

— Bună ziua! zic, străduindu-mă să-mi păstrez tonul lejer și relaxat. Acest mesaj este pentru domnul Temple. Sînt Becky Brandon. Îhm... I-am spus soțului meu despre hotelul dumneavoastră și oferta dumneavoastră i s-a părut foarte atrăgătoare! Din păcate, însă, nu se simte tocmai

bine în acest moment. Așa că mi-e teamă că nu va putea, pînă la urmă, să se ocupe de lansare. Îmi pare foarte, foarte rău! Sper din suflet să găsiți pe altcineva! La revedere!

Așez telefonul în furcă și mă prăbușesc pe pat, cu inima bătîndu-mi nebunește.

Așa. Am rezolvat.

— Becky? Luke deschide ușa și îmi sare inima.

— Ce? Ce e?

— Nimic, zice el rîzînd. Voiam doar să-ți zic că a venit Jess.

Treisprezece

— E în lift acum, zice Luke, deschizînd uşa de la intrare. Cu cine ai vorbit la telefon, apropo?

— Cu nimeni, zic iute. Am sunat... ăăă... la robot, să văd cît e ceasul.

Totul e în regulă, îmi spun. S-a făcut. Situaţia e rezolvată.

Aud liftul urcînd spre noi. Vine Jess!

Îmi înhaţ repede copiuţa şi o mai citesc rapid în diagonală, pentru ultima oară. Ciobăneşti... urăşte fructele de avocado... pe profesorul ei de mate îl chema domnul Lewis...

— Becky, în locul tău aş ascunde undeva hîrtia asta, înainte să ajungă aici, zice Luke, amuzat la culme.

— A, da.

O vîr repede în buzunar şi trag aer adînc în piept de cîteva ori, pregătindu-mă. Acum că trebuie să pice din clipă-n clipă, mă cuprinde o vagă nervozitate.

— Becky, ce vreau să-ţi spun, zice Luke privindu-mă cu atenţie. Înainte să vină... Sper din suflet ca de data asta să vă înţelegeţi. Dar sper că ţi-ai păstrat totuşi simţul proporţiilor. Şi că nu mizezi totul pe întîlnirea asta.

— Zău, Luke! zic. Așa mă știi tu pe mine?

Evident că mizez totul pe întîlnirea asta. Dar nu e nici cea mai mică problemă, fiindcă știu că de data asta o să iasă bine. Totul o să decurgă ca la carte. În primul rînd, nu vom face nimic din ceea ce nu-i place lui Jess. Am s-o las pe ea să hotărască ce și cum.

De asemenea, trebuie să nu uit un pont pe care mi l-a dat Luke. Mi-a zis că e extraordinar că sînt atît de prietenoasă cu Jess, dar că ea e mai degrabă genul rezervat și poate că expansivitatea nu e foarte pe gustul ei. Așa că mi-a sugerat să fiu puțin mai reținută, pînă cînd ne vom cunoaște mai bine. Are perfectă dreptate.

Dinspre hol se aude zgomotul liftului apropiindu-se. Aproape că nu mai pot respira. Ce-i cu liftul ăsta de merge atît de încet?

Și brusc, ușile liftului se deschid și apare Jess în blugi și un tricou gri, cu rucsacul în mînă.

— Bună! strig și fug spre ea. Bine ai venit! În weekendul ăsta facem tot ce vrei tu! Orice! Nu trebuie decît să spui ce! Tu ești șefa!

Jess nu se mișcă. Adevărul e că a împietrit pe loc.

— Bună, Jess! spune Luke, mai calm. Bine ai venit la Londra!

— Haide, intră! Îmi deschid larg brațele. Simte-te ca acasă! N-ai să vezi nici sămînță de avocado aici!

Jess se holbează la mine cu un aer buimăcit, după care se uită spre butoanele liftului, de parcă ar vrea să se urce înapoi în lift și dusă să fie.

— Dă-mi mie geanta, spune Luke. Cum a fost la conferință?

O conduce pe Jess în apartament și, după o mică ezitare, intră, privind precaută în jur.

— Foarte bine, mulțumesc, zice. Bună, Becky.

— Bună! Nici nu știi ce bine-mi pare că ești aici! Hai să-ți arăt camera ta.

Deschid cu mîndrie ușa de la camera de oaspeți, așteptînd ca ea să comenteze în vreun fel posterul cu peștera, sau prezența revistei *Potholing Monthly* pe noptieră. Însă ea se mulțumește să spună un „mulțumesc" scurt, în clipa în care Luke îi lasă rucsacul jos.

— Uite! îi arăt. E o peșteră!

— Ihm... da, spune Jess ușor bulversată.

Urmează un scurt moment de tăcere și simt un fior de alarmă. Dumnezeule, sper să nu se instaleze iar stînjeneala aia penibilă.

— Hai să bem ceva! exclam. Să deschidem o sticlă de șampanie!

— Becky... e abia ora patru, zice Luke. Nu crezi că ar fi mai potrivit să bem cîte un ceai?

— Mi-ar plăcea un ceai, spune Jess.

— Atunci, ceai să fie! zic. O idee excelentă!

Pornesc spre bucătărie, iar Jess mă urmează, privind în jurul ei, la apartament.

— E foarte plăcut la voi, spune.

— E meritul lui Becky, spune Luke afabil. Să fi văzut cum era săptămîna trecută! Primiserăm o groază de cumpărături făcute în timpul lunii de miere... și pur și simplu n-aveai loc să te-ntorci de ele. Clatină din cap. Nici acum nu știu cum ai reușit, Becky.

— Ei, știi cum e. Zîmbesc modestă. Totul e doar o problemă de organizare.

Dau drumul la filtru, moment în care Gary intră în bucătărie.

— El e Gary, asociatul meu, spune Luke. Ea e Jess, sora vitregă a lui Becky. E din Cumbria.

— A! spune Gary, în timp ce-i strînge mîna lui Jess. Cunosc Cumbria! E una dintre cele mai frumoase părți ale țării. Și în ce zonă locuiești?

— Într-un sat pe nume Scully, răspunde Jess. E o zonă încă rurală. Foarte diferită de Londra.

— Am fost și eu în Scully! spune Gary. Nu e un traseu montan faimos undeva în zonă?

— Te referi, probabil, la Scully Pike.

— Da! Am încercat să escaladăm vîrful, dar s-a schimbat vremea. Era să cădem în prăpastie, am avut noroc.

— E destul de periculos, spune Jess. Trebuie să știi exact ce faci. Vin tot felul de idioți din sud și o caută cu lumînarea.

— M-am numărat și eu printre ei, spune Gary vesel. Dar peisajul face toți banii. Pereții ăia de piatră îți taie pur și simplu respirația, adaugă către Luke. Artă în stare pură. Se întind pe kilometri întregi, traversînd întreaga zonă.

Le ascult conversația cu fascinație absolută. Mi-ar plăcea să cunosc și eu un pic mai bine Anglia rurală. Aș vrea foarte mult să văd și eu niște pereți de piatră. Singurele locuri din Anglia pe care le cunosc sînt Londra și Surrey, care e practic tot Londra.

— Ar trebui să ne cumpărăm o căsuță în Cumbria! zic entuziastă, oferind tuturor cești de ceai. În satul lui Jess! În felul ăsta ne vom putea vedea mult mai des, adaug către Jess. N-ar fi ca lumea?

Se lasă o tăcere lungă.

— Da, rostește Jess într-un tîrziu. Nemaipomenit.

— Nu cred c-o să ne cumpărăm nici o căsuță în viitorul apropiat, spune Luke, ridicînd din sprînceană în direcția mea. Trebuie să ne încadrăm într-un buget, ai uitat?

— Da, știu, răspund, ridicînd din sprînceană, la rîndul meu. Și îl respect, nu?

— Ei bine, da, spune Luke. Incredibil, dar e adevărat. Se uită spre cutia de biscuiți Fortnum de pe bufet. Deși, sincer să fiu, nu înțeleg deloc cum reușești. Deschide frigiderul. Ia uite aici. Măsline umplute... homar afumat... și toate astea, fără a depăși bugetul.

Simt că radiez de mîndrie. Toată mîncarea asta am luat-o în urma tranzacționării cu succes a ceasurilor Tiffany! Am fost atît de încîntată, că m-am dus în oraș și am cumpărat un coș mare, pe care l-am umplut cu toate felurile de mîncare preferate ale lui Luke.

— E vorba doar de o gospodărire eficientă a resurselor, arunc nonșalantă și îi întind farfuria. Ia un biscuit de ciocolată de lux.

— Hm. Luke îmi aruncă o privire suspicioasă, apoi se întoarce spre Gary. Ar cam trebui să ne întoarcem la ale noastre.

Ies amîndoi din bucătărie, iar eu rămîn singură cu Jess. Îi mai torn o ceașcă de ceai și mă cocoț pe un scaun de bar, în fața ei.

— Deci! zic. Ce-ai vrea să faci acum?

— N-am nici o preferință, spune Jess ridicînd din umeri.

— Tu hotărăști! Doar tu!

— Nu contează. Mai ia o gură de ceai.

Urmează un lung moment de tăcere, în care nu se aude decît zgomotul unor picături de apă la robinet.

E foarte bine. E o tăcere confortabilă și relaxată, de genul celor pe care le ai alături de membrii familiei. Asta nu face decît să demonstreze cît de bine ne simțim una în compania celeilalte. Nu e nici stîngace, nici penibilă...

O, Doamne, *zi ceva*. Te rog.

— Aș vrea să fac niște ridicări de greutăți, spune Jess brusc. Acasă fac sport în fiecare zi. Dar săptămîna asta n-am apucat.

— Perfect! zic încîntată. E o idee extraordinară! Fac și eu cu tine!

— Serios? Pare sincer surprinsă.

— Categoric! Iau o ultimă înghițitură de ceai, după care îmi las ceașca jos. Mă duc să mă pregătesc!

Ce idee super! Cea mai simplă cale de a te împrieteni la cataramă cu cineva e să faci sport cu persoana respectivă. Putem să mergem la Taylor's Health Club de după colț, unde sînt Gold Member, să facem un pic de sport, după care să ne ducem la barul cu sucuri. Știu că e deschis, pentru că am fost de multe ori acolo pe la ora asta.

Și cred că și sala de fitness de la parter va fi deschisă.

O fi jos sau la etaj?

Mă rog. Nu contează.

Deschid larg ușile de la șifonier și trag sertarul cu echipament sportiv. Mi-aș putea lua costumul Juicy, dar o să mă cam încălzesc în el... sau bluza aia roz cool de tot, doar că am văzut la barul cu sucuri o fată cu o bluză identică...

În cele din urmă îmi aleg niște colanți negri cu vipușcă retro, un tricou alb și adidașii hi-tech ultimul răcnet, pe care mi i-am luat din State.

M-au costat de m-au uscat, dar e şi normal – sînt cu reglaj automat biomecanic şi talpă mediană cu densitate dual㠄. Plus că, fiind un produs de inginerie avansată, poţi să-i iei la fel de bine şi la un maraton, şi cînd pleci în drumeţii.

Mă echipez rapid, îmi prind părul într-o coadă la spate şi îmi iau ceasul Adidas sports, cool de tot. (Ceea ce nu face decît să arate cît de tare s-a înşelat Luke. *Ştiam eu* că, într-o zi, voi avea nevoie de un ceas de sport.) Mă întorc grăbită în camera de oaspeţi şi ciocănesc în uşă.

— Bună!

— Intră, se aude vocea lui Jess, înăbuşită şi cam ciudată. Deschid cu prudenţă uşa. S-a schimbat într-un şort vechi gri şi tricou şi, spre marea mea surpriză, e lungită pe podea.

Şi face abdomene, îmi dau seama brusc, în clipa în care trunchiul i se ridică de la podea. La naiba. E destul de bună la chestia asta.

Şi ia uite, acum face răsuciri dintr-alea de care eu n-am fost niciodată în stare să fac.

— Ei... mergem? zic.

— Unde? răspunde Jess, fără să clipească.

— La sală! Am crezut că vrei să... Mă opresc în mijlocul frazei, în clipa în care o văd că începe să-şi ridice picioarele.

OK, hai că nu face decît să se dea mare.

— N-am nevoie să mă duc nicăieri. Pot foarte bine să-mi fac exerciţiile aici.

Aici? Doar nu vorbeşte serios. N-avem nici o oglindă. Şi nici MTV. Ca să nu mai zic de bar de sucuri.

Îmi cad ochii pe o cicatrice în formă de şarpe, aflată în partea de sus a tibiei ei. Tocmai sînt pe punctul de a deschide gura să o întreb de unde

o are, cînd îmi surprinde privirea și se înroșește instantaneu. Poate că e hipersensibilă. Mai bine nu pomenesc nimic de asta.

— N-ai nevoie de greutăți?

— Am. Caută în rucsac și scoate două sticle hărtănite de plastic, pline cu nisip.

Astea sînt greutățile ei?

— Nu mă prinzi nici moartă într-o sală de sport, spune, ridicînd sticlele deasupra capului. Bani irosiți degeaba. Oricum, jumate din cei care se duc la sală nu se duc de fapt ca să facă sport. Nu fac altceva decît să-și cumpere treninguri scumpe, pe care nici măcar nu le poartă. Ce rost are?

— Așa e, categoric! zic iute. Sînt perfect de acord.

Jess se oprește și prinde mai bine una dintre greutăți. Apoi privirea îi cade pe partea din spate a colanților mei.

— Ce-i aia? zice.

— Ăă... Îmi duc mîna la gleznă, căutînd.

La naiba. Îmi atîrnă prețul.

— Ăă... nimic! zic, băgîndu-l repede înăuntru. Mă duc să-mi aduc... niște greutăți.

Mă întorc din bucătărie cu două sticle de Evian, fără a-mi putea reprima un oarecare sentiment de disconfort. Nu e chiar cum mi-am închipuit c-o să fie. În mintea mea, aveam să alergăm amîndouă cu efort minim pe două aparate alăturate, însoțite de ritmul vesel al unei melodii de top, iar părul avea să ne strălucească în lumina spoturilor.

Asta e. Nu contează.

— Păi... să îți urmez exemplul, nu? spun, lungindu-mă lîngă ea pe covor.

— Acum o să trec la niște exerciții pentru bicepși, spune Jess. E destul de simplu.

Începe să-și ridice brațele și să și le coboare alternativ, iar eu o copiez. Dumnezeule, ce ritm alert are!

— Să pun niște muzică? spun după cîteva clipe.

— Eu n-am nevoie de muzică, zice ea.

— Nu. Nici eu, zic iute.

Încep să mă doară brațele. Chestia asta nu e prea benefică pentru ele, asta e clar. Arunc o privire de control către Jess – dar ea exersează de zor. Mă aplec cît pot de firesc și încep să-mi aranjez șiretul de la adidas. Și, în acel moment, îmi vine un gînd.

— Vin imediat, zic și mă grăbesc iar spre bucătărie. După cîteva clipe mă întorc cu două sticluțe argintii și filiforme.

— Uite, o băutură energizantă, zic, întinzîndu-i una dintre ele. Ca să-și recapeți tonusul.

— Ca să ce? Jess își lasă greutățile jos încruntată.

— Zice pe sticlă – uite... îi explic. Conține un amestec unic de vitamine și ierburi care conferă vitalitate.

Jess scanează rapid eticheta.

— E doar apă cu zahăr. Uite. Apă... sirop de glucoză... Lasă sticla jos. Nu, mersi.

— Dar are proprietăți speciale! zic uimită. Îți reface echilibrul pielii, îți redă vitalitatea și îți hrănește pielea, dinspre interior spre exterior.

— Și cum anume face asta?

— Păi... nu știu exact.

— Cît costă? Ia din nou sticla și citește eticheta cu prețul. 2 lire 95? Pare total scandalizată. Trei

lire pentru niște zahăr și niște apă? Cu banii ăștia puteai cumpăra un sac de douăzeci de kile de cartofi!

— Dar... eu nu vreau un sac de douăzeci de kile de cartofi! spun amuzată.

— Foarte rău! spune Jess. Cartofii sînt unul dintre alimentele cele mai hrănitoare și mai ieftine care există. Mă privește dezaprobator. Lumea îi subestimează. Știai că o coajă de cartof are mai multă vitamina C decît o portocală?

— Ăă... nu, zic agasată. Nu, nu știam.

— Un om poate foarte bine să trăiască doar cu cartofi și lapte. Începe iar să ridice greutăți. Alimentele astea două oferă corpului tău practic orice îi trebuie.

— Aha! spun. E foarte... bine! Păi, știi ceva? Eu mă duc să fac un duș.

În clipa în care închid ușa băii în urma mea, sînt complet dată peste cap. Ce-a fost toată chestia asta despre cartofi? Nici nu-mi mai aduc aminte cum am ajuns la subiectul ăsta.

Pornesc pe hol și îl văd pe Luke prin ușa întredeschisă a biroului, luînd ceva de pe un raft.

— Ia uite la tine, ce sportivă ești! zice, ridicînd privirea. Te duci la sală?

— Am făcut sport cu Jess, răspund, dîndu-mi părul spre spate.

— Bravo. Și, cum vă înțelegeți?

— De excepție! zic și trec mai departe pe hol.

Ceea ce... cred că e destul de adevărat.

Deși, sinceră să fiu, cu Jess nu știi niciodată. Nu e genul care *te copleșește* cu efuziunile.

Dar, oricum, pînă acum e destul de bine. Și, după atîta sport, meritățm să ne răsfățăm un

pic! Ne trebuie doar cîteva băuturi, un pic de atmosferă de petrecere și niște muzică. După care o să ne destindem cu adevărat.

În timp ce fac duș, perspectiva începe să mi se pară din ce în ce mai atrăgătoare. Nimic nu se compară cu o noapte petrecută acasă, „între noi, fetele". Suze și cu mine am avut parte de multe asemenea seri, pe vremea cînd locuiam împreună. Îmi amintesc de ziua în care prietenul ei cel oribil tocmai îi dăduse papucii și ne-am petrecut toată seara trimițînd tone de formulare pe internet, în numele lui, pentru tratamente împotriva impotenței. Și de seara cînd ne-am făcut julep cu mentă și mai era un pic și intram în comă alcoolică. Și de ziua în care ne-am hotărît să ne facem roșcate – și pe urmă a trebuit să găsim un coafor deschis non-stop.

Pe urmă, au fost toate serile alea în care nu s-a întîmplat nimic special... n-am făcut altceva decît să ne uităm la filme, să mîncăm pizza, să rîdem și să ne simțim bine.

Mă opresc, cu prosopul cu care îmi șterg părul în mînă. E ciudat să nu mai vorbesc cu Suze. Nu m-a sunat nici măcar o dată de cînd i-am zis că am o soră. Și nici eu nu am sunat-o.

Oricum. Îmi înalț bărbia, hotărîtă. Așa e viața. Oamenii își fac prieteni noi și își găsesc surori de care nu știau. Se numește selecție naturală.

Iar Jess și cu mine ne vom simți de milioane în seara asta. *Mai bine* decît m-am simțit vreodată cu Suze.

Cu un fior de nerăbdare, îmi trag repede niște blugi și un tricou cu „sîntem surori" scris cu argintiu. Aprind beculețele de la masa de toaletă

și scot afară fiecare articol de machiaj pe care îl posed. Scotocesc printr-o cutie de sub pat și-mi scot cele trei peruci, cele patru meșe, genele false, sclipiciul pentru păr și abțibildurile cu tatuaje. După care deschid dulapul special în care îmi țin pantofii.

Mor după dulapul meu cu pantofi.

Pe bune, *îl iubesc la nebunie*! E lucrul la care țin cel mai mult, din toată lumea! Toți pantofii mei sînt aranjați aici în șiruri absolut superbe, și am pus chiar și un spot bine plasat, ca să-i lumineze mai bine. Îi sorb din ochi, rînd după rînd, preț de cîteva clipe, după care scot cei mai dementiali și mai haioși pantofi cu toc înalt și-i arunc pe pat.

Gata pentru pavoazare!

După asta, aranjez livingul. Îmi scot toate casetele video preferate și le împrăștii ca un evantai pe podea, adaug un vraf de reviste și aprind niște lumînări. Mă duc la bucătărie și umplu mai multe castronașe cu chipsuri, floricele și dulciuri, mai aprind alte cîteva lumînări și scot șampania. Mă uit la bucătăria în care granitul strălucește, iar inoxul e scăldat în lumina blîndă a lumînărilor. Ce frumos arată!

Mă uit la ceas, și e aproape șase. Cred că Jess o fi terminat cu exercițiile pînă la ora asta. Mă duc la camera de oaspeți și bat ușor în ușă.

— Jess? zic încet.

Nu primesc nici un răspuns. O fi la duș sau așa ceva. Ei, nu-i nimic, nu e nici o grabă.

Dar, în timp ce mă apropii de bucătărie, îi aud deodată glasul venind dinspre birou. Ce ciudat. Mă apropii de ușă și o deschid ușor – și uite-o,

așezată la computer și flancată de Gary într-o parte și de Luke în cealaltă, cu ochii țintă în monitor, unde îi văd capul lui Luke, vorbind pe un ecran verde.

— În felul ăsta poți să suprapui chestii grafice, o aud, în timp ce tastează butoanele. Și poți să sincronizezi cu banda sonoră. Pot să te ajut eu, dacă vrei.

— Ce se întîmplă aici? zic mirată.

— E noul meu CD de prezentare, spune Luke. Tipii care l-au făcut n-au înțeles nimic din ce le-am zis. Trebuie refăcut complet.

— Sora ta e mare expertă în softuri! zice Gary.

— Mă rog, mai mult în teorie, spune Jess, dînd clicuri după clicuri. Toată universitatea s-a dus la curs, acum un an. Și pe mine mă pasionează chestiile astea, mai tehnice. Îmi plac.

— E super! zic. Zăbovesc cîteva clipe în pragul ușii, în timp ce Jess continuă să tasteze de zor. Și zi... după ce termini aici vii să bem ceva amîndouă? Am făcut toate pregătirile pentru o seară ca la carte „între noi, fetele".

— Aoleu, îmi pare rău, spune Luke, privindu-mă cu aerul că abia acum și-a dat seama. Te țin din ale voastre, Jess. Lasă, că de aici ne descurcăm. Mersi mult!

— Mersi! repetă și Gary.

O privesc cu atîta admirație amîndoi, că nu-mi pot reprima un mic junghi de gelozie.

— Haide! spun veselă. Ne așteaptă șampania!

— Mulțumesc mult, Jess, spune Luke. Ești un geniu!

— Pentru puțin. Jess se ridică și mă urmează afară din cameră.

— Bărbaţii ăştia! spun cînd sîntem destul de departe să nu mă audă. N-au în cap decît computere!

— Şi eu sînt fană a computerelor, spune Jess, ridicînd din umeri.

— Ăă... şi eu la fel, mă repliez din mers. Fan de fan!

Ceea ce nu e departe de adevăr.

Îmi place la nebunie să accesez eBay-ul.

O conduc pe Jess în bucătărie şi mă cuprinde un val de nerăbdare. Gata. A venit şi clipa mult aşteptată! Iau telecomanda CD playerului, zapez şi, o clipă mai tîrziu, Sister Sledge încep să urle cît le ţin bojocii la boxele din bucătărie, la volum maxim. Am cumpărat albumul special pentru ocazia asta!

— *We are family*! cînt şi eu odată cu ele, privind radioasă spre Jess. Iau sticla de şampanie din frapieră şi o deschid. Hai să bem şampanie!

— Aş prefera ceva mai slab alcoolizat, dacă ai, zice ea, vîrîndu-şi mîinile în buzunare. Mă doare capul de la şampanie.

— A, zic, cu elanul tăiat brusc. Păi... OK!

Îi torn un pahar de Aqua Libra şi iau repede sticla, înainte să apuce să-i vadă preţul şi să înceapă să mă toace iar la cap cu cartofii.

— Mă gîndeam ca în seara asta să ne relaxăm pur şi simplu, zic, încercînd să acopăr muzica. Să ne simţim bine... să tăiem frunze la cîini... să ne distrăm...

— Sună bine, zice Jess, încuviinţînd.

— Aşa că m-am gîndit... ce-ar fi să ne aranjăm în fel şi chip?

— Să ne aranjăm? Jess mă privește alb.

— Vino încoace! O trag după mine pe hol, spre dormitor. Putem să ne machiem una pe cealaltă... să încercăm diverse haine... dacă vrei, îți usuc părul cu föhnul...

— Nu știu ce să zic. Are umerii aduși în față, ca o persoană care nu se simte în largul ei.

— O să ne distrăm! Uite, așază-te aici, în fața oglinzii. Încearcă una dintre perucile mele! Îmi trîntesc peruca blondă stil Marilyn pe cap. Nu e superbă?

Jess se crispează.

— Urăsc oglinzile, spune. Și nu mă fardez niciodată.

Mă holbez la ea, deconcertată. Cum să urăști oglinzile?

— Și, în afară de asta, sînt foarte mulțumită de felul în care arăt, adaugă, ușor defensiv.

— Firește că ești! spun uluită. Dar nu despre asta e vorba! Chestia asta ar trebui să fie... mă-nțelegi. Distractivă.

Se așterne tăcerea.

— Oricum! spun, străduindu-mă să nu las să se vadă cît sînt de dezamăgită. Era doar o idee. Nu e obligatoriu să facem asta.

Îmi dau jos peruca stil Marilyn și sting becurile de la masa de toaletă. Încăperea se posomorăște brusc și, odată cu ea, și eu. Abia așteptam să o machiez pe Jess. Mă gîndisem deja la mai multe variante super pentru ochii ei.

Dar nu contează. N-are rost să mă cramponez. Sînt atîtea alte moduri în care să ne simțim bine împreună!

— Așa! Păi, atunci, să... ne uităm la un film? sugerez.

— Sigur. Jess aprobă din cap.

Şi oricum, e *mult mai bine* să te uiţi la un film. Tuturor le plac filmele, plus că, în timpul părţilor mai plicticoase, putem pălăvrăgi despre diverse. O iau înainte spre sufragerie şi îi arăt cu gesturi largi şi entuziaste spre casetele răsfirate pe jos, în chip de evantai.

— Alege tu! Avem de toate!

— Am înţeles. Începe să se uite pe casete.

— Eşti genul care preferă *Patru nunţi...* o îndemn eu. Sau *Nopţi albe în Seattle... Cînd Harry a întîlnit-o pe Sally...*

— Nu are importanţă, zice Jess într-un final, ridicînd privirea. Alege tu.

— Trebuie să ai un film preferat!

— Nu prea mă omor după genul ăsta de filme, spune ea, cu o mică grimasă. Prefer ceva mai consistent.

— A, zic dezamăgită. Am înţeles. Păi... pot să mă duc să iau alt gen de film de la centrul de închirieri casete! Nu-mi ia decît cinci minute! Spune-mi ce ţi-ai dori să vezi...

— E OK, nu e cazul să te stresezi. Ridică din umeri. Hai să ne uităm la una dintre astea.

— Nu te prosti! zic rîzînd. Dacă nu-ţi plac, ce rost are? Putem să... facem altceva! Nici o problemă!

Îi surîd, dar simt că mă cuprinde o uşoară nelinişte. Nu ştiu ce să-i mai propun. Planul de rezervă era caseta de karaoke cu Dancing Queen – dar ceva îmi spune că n-o să accepte nici asta. Plus că n-are nici un sens, dacă nu avem perucile pe cap.

De ce e, oare, totul atît de *stîngaci*? Crezusem că în momentul ăsta o să cădem de pe scaun de rîs. Că o să ne distrăm.

O, Doamne. Nu putem să stăm așa, în tăcere, toată noaptea. Trebuie să abordez problema frontal.

— Uite ce e, Jess, spun, aplecîndu-mă ușor spre ea. Vreau să facem orice dorești *tu* să facem. Dar trebuie să mă ghidezi un pic. Așa că... spune-mi sincer. Să presupunem că nu te-aș fi invitat să ne petrecem weekendul împreună. Ce ai face în momentul ăsta?

— Păi... Rămîne o clipă pe gînduri. În seara asta trebuia să mă duc la o întîlnire a ecologiștilor. Fac parte dintr-un grup de sprijin local. Aducem diverse probleme în atenția publicului. Organizăm pichete și marșuri de protest... chestii de genul ăsta.

— Păi, hai să facem asta! zic iute. Hai să organizăm un pichet! O să fie foarte amuzant! Aș putea să confecționez niște bannere...

Jess pare de-a dreptul siderată.

— Pichet pentru ce?

— Ăă... nu are importanță. Pentru ce vrei tu. Tu ești musafira – hotărăște tu.

Jess se uită la mine ca la o nebună.

— Pichetele nu se organizează așa, pur și simplu. Trebuie să începi cu problemele la care te raportezi. Cu chestiunile legate de soarta mediului pe care vrei să le combați. Nu le faci ca să te distrezi.

— OK, zic iute. Atunci hai să uităm de pichete. Ce-ai fi făcut dacă n-ai fi fost la întîlnirea respectivă? Ce-ai face în clipa asta? Și, indiferent despre ce e vorba... o vom face. Împreună!

Jess se încruntă gînditoare și o urmăresc plină de speranță. Cu maximă curiozitate. Pentru prima

oară, simt că, în fine, sînt pe cale să aflu ceva important despre sora mea.

— Probabil că mi-aș face bilanțul contabil, zice în cele din urmă. De fapt, chiar mi-am adus toate actele cu mine, pentru eventualitatea că aș avea timp de ele.

Contabilitatea. Vineri seara. Contabilitatea.

— Aha! reușesc să îngaim în cele din urmă. Super! Păi, atunci... hai să ne facem bilanțul contabil!

OK. Așa mai merge. E bine.

Sîntem în bucătărie, și ne facem bilanțul contabil. Cel puțin, asta face Jess. Eu habar n-am ce fac aici.

Am scris „Bilanț contabil" în susul paginii și am subliniat cuvintele de două ori.

Din cînd în cînd, Jess ridică privirea, și notez și eu ceva repede pe hîrtie, ca să pară că sînt foarte implicată în povestea asta. Pînă acum, am scris:

„20 de lire... buget... 200 de milioane de lire... bună, numele meu e Becky..."

Jess se încruntă deasupra unui teanc de chestii, care arată ca niște extrase de cont și le răsfoiește încontinuu.

— S-a întîmplat ceva? o întreb preocupată.

— Încerc să înțeleg unde mi-au scăpat niște bani, zice ea. Or fi în celălalt registru. Se ridică. Mă întorc imediat.

În clipa în care pleacă din bucătărie, iau o gură de șampanie și arunc o privire asupra extraselor ei de cont.

Evident că n-am de gînd să trag cu ochiul la ele sau ceva de genul ăsta. Sînt proprietatea lui

Jess și respect chestia asta. Și, oricum, nu e treaba mea. Absolut deloc.

Singura problemă e că am o mîncărime ciudată la picior. Pe bune. Mă aplec ușor să mă scarpin... apoi mă aplec încă puțin... apoi încă un pic... pînă cînd văd cifrele scrise pe ultimul extras de cont.

30 002 lire.

Parcă mi-a dat cineva un pumn în stomac. Mă ridic repede, aproape răsturnîndu-mi paharul de șampanie. În urma șocului, inima începe să-mi bubuie nebunește. Treizeci de mii de lire? *Treizeci de mii de lire?*

Nici eu n-am avut o depășire de cont atît de uriașă, în viața mea. Niciodată. *Niciodată!*

Abia acum încep să se lege lucrurile. Totul capătă brusc sens. Nu-i de mirare că își face singură greutățile de ridicat. Nu-i de mirare că-și cară după ea termosul cu cafea. Probabil că face economie la sînge, cum am făcut și eu odată. Probabil că a citit și ea *Cum să-ți controlezi banii* de David E. Barton!

Dumnezeule, cine și-ar fi închipuit?

În clipa în care revine în cameră, nu mă pot abține să n-o privesc cu alți ochi. Ridică un extras de cont și oftează adînc – și simt că mă străbate un val subit de afecțiune pentru ea. De cîte ori n-am ridicat *și eu*, la rîndul meu, un extras de cont și am oftat? Sîntem suflete pereche!

Trece cifrele în revistă, la fel de bulversată ca înainte. Nu e deloc de mirare, cu o depășire de cont atît de babană!

— Hei, zic, cu un zîmbet înțelegător. Tot n-ai dat de banii care nu-ți ieșeau la socoteală?

— Trebuie să fie undeva, nu se poate. Se încruntă și se întoarce la alt extras de cont.

Dumnezeule, poate că banca are de gînd să o declare falimentară sau ceva de genul ăsta. Ar trebui să-i vînd cîteva ponturi.

Mă aplec în față, cu un aer înțelept.

— Băncile sînt un coșmar, nu-i așa?

— Nu folosesc la nimic, zice ea.

— Știi, uneori ajută să le scrii cîte o scrisorică. Să le spui că ți-ai rupt piciorul sau așa ceva. Sau că ți-a murit cățelul.

— Poftim? Jess ridică nedumerită capul. Și de ce mă rog să spun una ca asta?

Dumnezeule, habar n-are în ce situație se află. Nu e deloc de mirare că a ajuns aici!

— Știi cum e! Ca să obții un gram de simpatie. Și atunci poate că vor renunța la penalizările pentru depășire de cont. Sau poate chiar îți vor extinde limita de creditare!

— Dar eu nu am nici o depășire de cont! spune ea, bulversată.

— Dar...

În clipa în care îmi dau seama ce vrea să spună, mă opresc brusc. Nu are nici o depășire de cont. Ceea ce înseamnă...

Simt că mă ia cu leșin.

Că cele treizeci de mii de lire sînt de fapt...

Bani în cont?

— Becky, nu te simți bine? Îmi aruncă o privire ciudată.

— Ba da... mă simt foarte bine, spun cu o voce sugrumată și iau cîteva înghițituri de șampanie, străduindu-mă să-mi regăsesc calmul. Deci așa... nu ai nici o depășire de cont. E foarte bine! E super!

— N-am avut nici o depășire de cont, în viața mea, spune Jess apăsat. Nu cred că e nevoie de

așa ceva. Oricine se poate menține în limitele contului său, dacă dorește acest lucru. Cei care intră în datorii pur și simplu stau prost cu autocontrolul. Nu au nici o scuză. Își aranjează hîrtiile, apoi se oprește brusc. Dar parcă ai fost ziarist financiar, nu? Mama ta mi-a arătat cîteva articole de-ale tale. Așa că probabil știi și tu asta.

Ochii ei căprui se întîlnesc cu ai mei întrebător și simt că mă cuprinde o teamă subită, inexplicabilă. Deodată, nu mai sînt chiar așa de sigură că vreau ca ea să cunoască adevărul despre situația mea financiară. Nu *sută la sută.*

— Păi... da... categoric! zic. Sigur că știu asta. E doar o problemă de... planificare pe termen lung și de gestionare atentă.

— Exact! spune Jess, privindu-mă aprobator. Primul lucru pe care-l fac, atunci cînd îmi intră bani în cont, e să pun deoparte jumătate din ei, pentru viitor.

Poftim?

— Bravo! reușesc cu greu să îngaim. E absolut firesc.

Sînt pur și simplu în stare de șoc. Pe vremea cînd eram jurnalist financiar, scriam tot soiul de articole în care le spuneam oamenilor să-și pună mereu deoparte niște bani. Dar nu mi-am închipuit niciodată că există oameni care chiar *o fac.*

Jess mă fixează cu însuflețire.

— Deci... și tu faci la fel, Becky?

Preț de cîteva clipe nu găsesc nimic de răspuns.

— Păi... zic în cele din urmă și îmi dreg glasul. Poate nu chiar jumătate, *în fiecare* lună...

— Și eu la fel. Chipul i se destinde într-un zîmbet. Cîteodată nu reușesc să pun deoparte decît douăzeci la sută.

— Douăzeci la sută! repet cu glas stins. Ei... nu contează. N-ai nici un motiv să te stresezi pe chestia asta.

— Dar mă stresez, zice ea, aplecîndu-se peste masă. Cred că mă înțelegi.

N-am văzut-o niciodată atît de sinceră și de deschisă.

O, Doamne. În fine, comunicăm la modul real.

— Douăzeci la sută din ce? auzim glasul lui Luke în clipa în care intră, însoțit de Gary, în bucătărie, amîndoi extrem de binedispuși.

Simt un mic fior de alarmă.

— Ăă... nimic, zic.

— Vorbim despre bani, îi zice Jess lui Luke. Ne-am făcut bilanțul contabil.

— *Bilanțul contabil*? spune Luke, izbucnind în rîsul cel mai sincer. Ce bilanț, Becky, dacă îmi permiți să te întreb?

— Ei, știi și tu! zic veselă. Situația mea financiară și așa mai departe.

— A. Luke încuviințează din cap, în timp ce scoate o sticlă de vin din frigider. Și... ai chemat deja o echipă SWAT? Și Crucea Roșie?

— Ce vrei să spui? zice Jess nedumerită.

— Parcă ei sînt cei chemați în zonele de calamități, nu? Rînjește vesel spre mine.

Ha-ha-ha, ce amuzant.

— Dar... Becky a fost jurnalist financiar! spune Jess, de-a dreptul șocată.

— Jurnalist financiar? Luke pare amuzat la culme. Vrei să-ți spun o poveste de pe vremea cînd sora ta era ziarist financiar?

— Nu, zic repede. Nu vrea.

— Aia cu bancomatul, zice Gary, amintindu-și.

— Cu bancomatul! Luke dă una în masă, superîncîntat. Asta se întîmpla pe vremea cînd Becky era o ilustră expertă financiară la un post TV, îi spune lui Jess. Filma un material despre pericolul utilizării bancomatelor. Și-a băgat propriul card pentru a demonstra... Începe să se scuture de rîs. Și aparatul i l-a înghițit chiar acolo, în direct, în fața camerei.

— L-au dat din nou alaltăieri, într-o emisiune cu cele mai haioase momente, îmi spune Gary. Partea aia în care începi să lovești aparatul cu pantoful e deja antologică!

Îi arunc o privire otrăvită.

— Dar de ce i-a înghițit-o? spune Jess perplexă? Doar nu... *avea o depășire de cont*!

— Avea Becky o depășire de cont? spune Luke vesel nevoie-mare, scoțînd niște pahare. E catolic papa?

Jess e total bulversată.

— Dar, Becky, mi-ai spus că în fiecare lună îți pui bani deoparte.

Shit.

— Ce face? Luke se întoarce încet pe călcîie. Ce ți-a zis că face?

— N-am zis... chiar asta, spun, fîstîcită. Am zis că e *o idee foarte bună* să-ți economisești salariul. În principiu. Și chiar e! O idee excelentă!

— Dar ce zici de ideea de a nu mai face datorii uriașe pe cartea de credit, pe care să le ascunzi de soțul tău? spune Luke, ridicînd din sprînceană. Ce zici, e o idee bună, așa, în principiu?

— Datorii uriașe pe cartea de credit? spune Jess, privindu-mă îngrozită. Deci... ai datorii?

Dumnezeule, de ce a trebuit oare să spună cuvîntul ăsta? *Datorii*. De parcă ar fi vorba de

ciumă. Sună ca și cum ar trebui să ajung direct la azilul de săraci. Pe bune, acum, să revenim cu picioarele pe pământ. Sîntem în secolul douăzeci și unu. *Toată lumea* are datorii.

— Știi cum se zice, nu, să nu faci ce face popa, nu? zic, cu un rîs stresat. Ei bine, să nu faci ce fac jurnaliștii financiari...

Aștept s-o aud rîzînd sau măcar să o văd că zîmbește. Dar ea pare pur și simplu oripilată.

Simt că mă apucă toți dracii. OK, poate că am avut datorii la un moment dat din viața mea. Dar nu cred că asta îi dă vreun drept să mă privească atît de *dezaprobator*.

— Apropo, Jess, spune Gary. Ne-am cam împotmolit un pic cu programul ăla.

— Serios? Jess ridică privirea. Vin să mă uit un pic, dacă vreți.

— Crezi că ai putea? Gary îmi aruncă o privire. Nu vrem să vă deranjăm...

— Nu e nici o problemă, spun, fluturînd din mînă. Duceți-vă!

În clipa în care dispar cu toții în birou, pornesc și eu pe hol, spre sufragerie. Mă prăbușesc pe o canapea și mă uit nefericită la televizor.

Nu am reușit deloc să comunic cu Jess.

Nu ne înțelegem absolut deloc. Ăsta e adevărul.

Mă simt brusc epuizată și dezamăgită. Din clipa în care a venit, am făcut eforturi uriașe să îi fac pe plac. Am cumpărat pentru ea posterul cu peștera... am pregătit toate snackurile alea delicioase... și am încercat să ne fac seara cît am putut de plăcută. Iar ea nici măcar *n-a încercat* să mă ajute vreun pic. OK, poate că nu-i place

nici unul dintre filmele mele. Dar putea măcar să se prefacă, nu? În locul ei, eu aşa aş fi făcut.

De ce trebuie să fie aşa o *pacoste*? De ce nu poate şi ea să se *distreze*, pur şi simplu?

În timp ce îmi beau şampania, simt că mă năpădeşte cea mai adîncă frustrare.

De ce urăşte să meargă la cumpărături? De ce? Are treizeci de mii de lire, pentru numele lui Dumnezeu! Ar trebui să *adore* cumpărăturile!

Şi încă ceva. Ce e cu obsesia asta a ei cu cartofii? Ce-i atît de senzaţional la nişte amărîţi de cartofi?

Pur şi simplu nu o înţeleg deloc. E sora mea, dar nu o înţeleg absolut deloc. Luke a avut dreptate. Totul se reduce la modul în care ai fost educat. Iar moştenirea genetică n-are nici cea mai mică importanţă.

Oftez adînc, apoi încep să iau casetele video, una cîte una, cu o tristeţe iremediabilă. Poate că am să mă uit singură la un film. Şi o să mănînc nişte floricele. Şi nişte ciocolăţele Thorntons care ţi se topesc în gură.

Probabil că Jess nu mănîncă niciodată ciocolată. Dacă nu e făcută de ea însăşi, din cartofi.

Ei, bravo ei. Eu una o să mă-ndop cu toate bunătăţile din lume şi o să mă uit la un film.

Tocmai întind mîna după *Pretty Woman*, cînd sună telefonul.

— Alo, zic, ridicînd receptorul.

— Alo, Bex? aud un glas familiar, uşor ascuţit. Eu sînt.

— Suze! Mă străbate un val de bucurie pură. Dumnezeule! Bună! Ce faci?

— Bine! Tu?

— Bine! Foarte bine!

Şi deodată îmi doresc din adîncul inimii ca Suze să fie cu mine acum, aici. Ca în zilele noastre bune de odinioară, din Fulham. Ce dor îmi e de ea! Îmi lipseşte atît de mult!

Dar acum totul s-a schimbat.

— Ia zi, cum a fost la spa cu Lulu? întreb, sforţîndu-mă să-mi iau un ton cît mai firesc.

— Destul de... bine, spune după o pauză. Ştii cum e. Un pic... altfel decît altădată... dar distractiv!

— Bine!

Urmează o tăcere stînjenită.

— Mă... întrebam cum merg lucrurile cu noua ta soră, spune Suze ezitînd. V-aţi...împrietenit la cataramă?

Vorbele ei mi-au răsucit cuţitul în rană.

Nu pot, în ruptul capului, să recunosc adevărul în faţa lui Suze. Nu pot să recunosc că totul a fost un mare fiasco. Nu pot să-i spun că în timp ce ea se duce la spa cu noua ei prietenă, eu nu sînt în stare să mă înţeleg măcar cîteva ore cu propria mea soră.

— Bine! zic. Cum nu se poate mai bine! Ne înţelegem de milioane!

— Serios? spune Suze, destul de amărîtă.

— Absolut! Chiar în clipa asta ne facem de cap ca fetele! Ne uităm la un film... rîdem... ne simţim bine. Ştii cum e!

— La ce vă uitaţi? spune Suze imediat.

— Ăă... Mă uit la ecranul negru. La *Pretty Woman*.

— Îmi place la nebunie *Pretty Woman*, spune Suze cu regret în glas. Mor după scena din magazin!

— Știu! E cea mai bună din tot filmul!

— Și cum e la final, cînd Richard Gere se urcă la ea pe scara aia? Glasul i s-a însuflețit brusc. O, Doamne, ce chef mi-a venit să văd și eu filmul ăsta acum!

— Și mie! zic, fără să mă gîndesc. Adică... să văd... restul.

— A, spune Suze cu glasul schimbat. Te-am întrerupt. Scuze.

— Nu! zic iute. Adică, vreau să zic, nu contează...

— Hai să te las. Probabil te așteaptă sora ta. Din cîte îmi dau eu seama vă distrați de minune împreună. Are un ton visător. Probabil că aveți foarte multe lucruri de vorbit.

— Da, spun, privind în jur spre camera goală. Da... categoric... foarte multe lucruri.

— Păi atunci... mai vorbim, spune ea. Pa, Bex.

— Pa! zic și simt cum mi se pune un nod în gît.

Stai! îmi vine să strig brusc. Nu închide!

În loc de asta însă pun receptorul în furcă și rămîn privind în gol. În celălalt capăt al apartamentului îi aud pe Luke, Gary și Jess rîzînd. Se înțeleg la fix! Eu sînt singura cu care nu se înțelege Jess.

Și, fără veste, mă cuprinde cea mai autentică depresie.

Îmi făcusem atîtea gînduri. Eram atît de încîntată de ideea de a avea o soră! Dar nu are nici un rost să mai încerc, nu-i așa? Am făcut tot ce mi-a trecut prin cap – și totul a fost un eșec monumental. Jess și cu mine nu vom fi niciodată prietene. Nici într-o mie de ani.

Mă ridic de pe canapea, bag posomorîtă caseta cu *Pretty Woman* în video și apăs pe butonul telecomenzii. Singurul lucru pe care îl pot face este să fiu cît pot de politicoasă tot restul weekendului. Politicoasă și amabilă, ca o gazdă perfectă. Măcar atîta lucru sper să reușesc.

WEST CUMBRIA BANK
STERNDALE STREET 45
COGGENTHWAITE
CUMBRIA

Domnişoarei Jessica Bertram
Hill Rise 12
Scully
Cumbria

16 mai 2003

Stimată domnişoară Bertram,

Vă mulţumesc pentru scrisoarea dumneavoastră.

În urma examinării atente a situaţiei contului dumneavoastră trebuie să admit că este adevărat, există o mică discrepanţă, în valoare de 73 de pence.

Regret nespus această eroare a băncii, aducîndu-vă la cunoştinţă faptul că suma în cauză a fost inclusă în contul dumneavoastră, retroactiv, pentru ultimele trei luni. La solicitarea dumneavoastră, am adăugat de asemenea dobînda aferentă.

Vă rog să îmi permiteţi să vă felicit încă o dată pentru deosebita meticulozitate şi seriozitate cu care abordaţi situaţia dumneavoastră financiară.

În altă ordine de idei, aştept cu nerăbdare să ne întîlnim la seara Grupului Economilor Prudenţi, la care se vor servi vin şi brînză, prilej cu care directorul departamentului conturi clienţi va ţine un discurs pe tema „Cum să strîngi mai bine băierile pungii".

Cu stimă,

Howard Shawcross,
Manager de cont

Paisprezece

A doua zi dimineață mă trezesc cu o durere cumplită de cap, care e posibil să aibă o mică legătură cu faptul că azi-noapte am băut de una singură o sticlă de șampanie pînă la ultima picătură, în timp ce am ras un platou și jumătate de bomboane de ciocolată.

În acest timp, Jess, Luke și Gary au petrecut ore întregi în fața computerului. Cînd am intrat să le aduc niște pizza, nici măcar nu m-au băgat în seamă. Așa că m-am uitat la tot filmul *Pretty Woman* și la jumătate din *Patru nunți*, după care m-am dus la culcare de una singură.

Abia îmi trag cu greu pe mine un capot, și Luke a făcut deja duș și s-a îmbrăcat în hainele de „weekend casual" pe care le poartă atunci cînd se duce de fapt la birou.

— La cît ați terminat aseară? zic, cu voce răgușită și spartă.

— Nu era foarte tîrziu. Clatină din cap. Am vrut foarte mult să am CD-ul făcut ca lumea. Naiba știe ce ne-am fi făcut fără Jess.

— Aha. Simt o mică împunsătură de frustrare.

— Mă văd nevoit să retractez ce am spus despre ea, adaugă el, legîndu-se la șiret. Are foarte multe

calităţi. Ne-a fost de mare ajutor aseară. Ce ajutor, ne-a salvat pur şi simplu. E tobă de computer!

— Pe bune? zic uşor mai relaxată.

— O, da. E o tipă pe cinste! Se ridică şi mă sărută. Ai avut dreptate. Îmi pare foarte bine că ai invitat-o în weekend.

— Şi mie! spun, sforţîndu-mă să zîmbesc. Toţi ne distrăm de milioane!

Îmi tîrşîi picioarele spre bucătărie, unde Jess stă la masă în jeanşi şi un tricou, cu un pahar de apă în faţă.

Se sparge în figuri cu cunoştinţele ei.

Bănuiesc că în dimineaţa asta o să se ocupe de fisiunea atomică. Între abdomene.

—'neaţa, zice.

—'neaţa, zic pe cel mai plăcut ton de gazdă ca la carte.

Azi-noapte am recitit *Gazda perfectă* şi acolo scria că, chiar dacă musafirul te calcă pe nervi, tu trebuie să te porţi cît poţi de amabil şi de curtenitor.

Foarte bine. Pot foarte bine să fiu amabilă. Şi curtenitoare, cît cuprinde.

— Ai dormit bine? Să-ţi pregătesc micul dejun!

Deschid frigiderul şi scot sucul de portocale proaspete, sucul de grepfrut şi de afine. Deschid cutia de pîine şi scot nişte pîine cu tărîţe de grîu, nişte croasante şi nişte brioşe. După care încep să dau iama în bufet după gem. Scot trei feluri de marmeladă de lux, gem de căpşuni cu şampanie, miere de flori sălbatice... şi cremă de ciocolată belgiană de pus pe pîine. În cele din urmă, aleg între diverse sortimente de cafea scumpă şi ceai. Aşa. Ca să nu poată nimeni să spună că nu le ofer musafirilor mei un mic-dejun adecvat.

Sînt conştientă de faptul că Jess îmi urmăreşte fiecare mişcare şi, în clipa în care mă răsucesc pe călcîie, observ o expresie ciudată pe chipul ei.

— Ce? zic. Ce s-a întîmplat?

— Nimic, spune uşor jenată. Ia o gură de apă, apoi ridică din nou privirea spre mine. Luke mi-a spus aseară. Despre... problema ta.

— Despre ce?

— Despre faptul că cheltuieşti prea mulţi bani.

Mă holbez la ea, în stare de şoc. Nu-mi vine să cred că i-a putut zice aşa ceva.

— N-am nici o problemă, zic, gratulînd-o cu un surîs larg. A exagerat el.

— Mi-a zis că ţi-a făcut buget. Jess pare sincer preocupată. Din cîte am înţeles, nu staţi chiar pe roze cu banii în momentul ăsta.

— Aşa e, spun pe un ton cît mai plăcut cu putinţă.

Dar nu văd de ce te-ar interesa pe tine, adaug în sinea mea. Nu-mi vine să cred că Luke a putut să-i facă asemenea confidenţe.

— Aşa că... m-am întrebat cum de vă puteţi permite cafea de calitate superioară şi gem de căpşuni cu şampanie? Arată spre toată mîncarea de pe masă.

— Secretul este gestiunea inteligentă, spun cu blîndeţe. Stabilirea unor priorităţi. Dacă economiseşti într-o parte, îţi poţi permite să dai mai mulţi bani într-alta. E prima regulă a gestionării finanţelor. Aşa cum am învăţat la facultatea de jurnalism financiar, subliniez.

OK, de acord, aici am cam mînţit un pic. N-am făcut nici o facultate de jurnalism financiar. Dar pe bune acum. Ce-i dă dreptul să mă ia aşa, la rost?

— Și... la ce anume economisești? spune ea încruntată. În bucătăria asta nu există absolut nimic care să nu provină fie de la Fortnums, fie de la Harrods.

Tocmai vreau să-i ripostez vehement, cînd îmi dau seama că s-ar putea să aibă dreptate. După ce am început să cîștig toți banii ăia pe eBay, mi-am cam făcut un obicei de a trece zilnic pe la Harrods Food Hall. Și ce-i cu asta? Harrods e un magazin alimentar de la care poate cumpăra oricine dorește.

— Soțului meu îi place să ne menținem la un anume standard de viață, zic crispată, cu un zîmbet ușor exagerat. Iar țelul meu în viață este să îi asigur acest standard.

— Dar ai putea să o faci și cu mai puțini bani. Jess se apleacă în față, cu însuflețire bruscă. Ai putea să economisești la absolut toate capitolele! Îți dau eu niște ponturi.

Ponturi? De la Jess?

Deodată, soneria de la cuptorul cu microunde face ping și ridic privirea, încîntată. E timpul!

— Gătești ceva? spune Jess, cu un aer mirat.

— Ăă... nu tocmai. Servește-te, te rog... Vin imediat...

Mă grăbesc în birou și dau drumul la computer. Licitația pentru haina orange se termină în cinci minute și a naibii să fiu dacă n-o să fie a mea. Tastez cu viteză maximă și, în clipa în care ecranul se luminează, clichez repede pe pagina de eBay salvată.

Știam eu. „kittybee111" a licitat din nou. 200 de lire.

Se crede deșteaptă nevoie-mare. Ei, ia fii atentă aici, „kittybee111".

Scot ceasul cu cronometru al lui Luke din sertar și îl fixez să-mi arate cînd mai sînt doar trei minute. Pe măsură ce timpul se apropie de expirare, îmi poziționez atentă mîinile deasupra tastaturii, ca un atlet la linia de pornire.

OK. Mai e un minut pînă se termină licitația. Acum.

Cît pot de repede, tastez *@00,50.

Shit. Ce naiba am scris aici? Șterge. Scrie din nou. 200,50 lire.

Apăs „trimite" și îmi apare ecranul mai mic. User ID... parola... bat cît pot de repede.

„Sînteți persoana care a licitat cel mai mult pînă în acest moment."

Mai sînt zece secunde. Îmi bate inima nebunește. Dacă licitează altcineva *chiar în momentul ăsta*?

Clichez iar, frenetic, pe „refresh".

— Ce faci, Becky? aud glasul lui Jess dinspre ușă.

Shit.

— Nimic! zic. Nu vrei să-ți faci tu niște pîine prăjită, în timp ce eu...

Îmi reapare pagina. Mi se taie respirația. Oare am... oare am...?

„Felicitări! Ați cîștigat articolul licitat!"

— Daaaa! țip, incapabilă să mă stăpînesc și bat cu pumnul în aer victorioasă. Da! E a mea!

— Ce anume? Jess a înaintat în cameră și încearcă să vadă dincolo de umărul meu, în ecran. Tu ești asta? spune șocată. Trebuie să te încadrezi într-un buget extrem de drastic și tu îți cumperi o haină de două sute de lire?

— Nu e cum crezi tu! zic, deranjată la culme de expresia de pe chipul ei. Mă ridic, închid ușa de la birou și mă întorc cu fața spre ea.

— Uite care-i treaba, spun aproape în șoaptă. E OK. Am o groază de bani despre care Luke habar nu are. Am vîndut o tonă de lucruri pe care le-am cumpărat în luna de miere – și am făcut o căruță de bani! Chiar zilele trecute, am vîndut zece ceasuri Tiffany și am scos două mii de lire pe ele! Îmi înalț bărbia mîndră. Așa că, înțelegi, pot foarte lejer să-mi permit chestia asta.

Însă expresia dezaprobatoare a lui Jess rămîne la locul ei.

— Puteai să-ți fi pus banii ăștia într-un cont de economii, zice. Sau să-i folosești pentru o factură curentă.

Îmi înăbuș cu greu o dorință subită de a-i plesni una peste față.

— Ei, bine, n-am făcut-o, zic, sforțîndu-mă să adopt un ton cît mai plăcut. Mi-am cumpărat o haină.

— Și Luke habar nu are de asta, nu? Jess mă fixează cu o privire acuzatoare.

— Nu are nevoie să aibă habar de asta! Jess, Luke, soțul meu, e o persoană extrem de ocupată, îi explic. Iar rolul meu este să-i fac traiul acasă cît mai plăcut cu putință. Și nu să-l fac să-și piardă timpul atît de prețios cu amănuntele plicticoase ale vieții de zi cu zi.

— Așa că îl minți.

Cînd îi aud tonul, simt că mă apucă iritarea.

— Orice căsnicie are nevoie de puțin mister. E un fapt bine știut!

Jess clatină din cap.

— Deci așa se explică și faptul că îți poți permite gem de la Fortnum, nu? Arată spre computer. Nu crezi c-ar fi cazul să fii pur și simplu sinceră?

Of, pentru numele lui Dumnezeu. Văd că vorbesc la pereți.

— Jess, lasă-mă te rog să îți explic, îi spun cu blîndețe. Căsnicia noastră este un organism viu și complicat, pe care numai noi doi îl putem înțelege cu adevărat. Iar eu pur și simplu știu la modul intuitiv ce anume să-i spun lui Luke și care sînt lucrurile cu care ar fi mai bine să nu îl plictisesc. Spune-i instinct... discreție... inteligență emoțională, cum vrei tu.

Jess mă privește în tăcere preț de cîteva momente.

— Ei bine, eu cred că ai nevoie de ajutor, zice în cele din urmă.

— Ba nu am nevoie de nici un ajutor! îi răspund.

Închid computerul, îmi trag scaunul și trec cu pași mari pe lîngă ea, intrînd în bucătărie, unde Luke pune de cafea.

— Ești mulțumit de micul dejun, dragule? zic cît pot de tare.

— E fenomenal! zice Luke, plin de admirație. De unde ai luat ouăle astea de prepeliță?

— Ei... secretul meu... Îi zîmbesc plină de afecțiune. Știam că îți plac, așa că am făcut rost. Îi arunc o privire triumfătoare lui Jess, care își dă ochii peste cap.

— Dar nu mai avem șuncă, zice Luke. Și încă vreo cîteva alte lucruri. Ți-am făcut o listă.

— OK, zic, cuprinsă de o idee subită. Știi ce?... Cred că am să ies să le iau chiar în dimineața asta. Jess, nu te superi dacă mă ocup de cîteva treburi ce nu mai suportă amînare, nu? Firește, nu mă aștept să mă însoțești, adaug cît pot de

dulce. Știu cît de mult urăști și disprețuiești mersul la cumpărături.

Slavă Cerului. Pot să evadez.

— E OK, spune Jess, umplîndu-și un pahar cu apă de la robinet. Mi-ar face plăcere să vin cu tine.

Zîmbetul îmi îngheață pe loc.

— La Harr... la supermarket? spun pe tonul cel mai cald și mai încîntător posibil. Dar o să fie extrem de plicticos. Te rog să nu te simți obligată să vii cu mine.

— Mi-ar face plăcere. Mă fixează lung. Dacă n-ai nimic împotrivă.

— Împotrivă? spun, cu același surîs împietrit. De ce aș avea ceva împotrivă? Mă duc să mă pregătesc.

Pornesc pe hol, arzînd de indignare. Cine se crede să spună că am nevoie de ajutor?

Mai degrabă ea este cea care are nevoie de ajutor. De cineva care s-o ajute să-i tragă de gura aia rea, obligînd-o să zîmbească.

Și ce tupeu pe capul ei să-mi dea sfaturi despre căsnicie! Ce știe ea despre subiectul ăsta? Eu și Luke avem un mariaj extraordinar! Nu ne-am certat aproape niciodată!

Sună interfonul și ridic receptorul, cu gîndul în altă parte.

— Bună ziua.

— Bună ziua, aud o voce de bărbat. Am niște flori pentru familia Brandon.

Apăs butonul încîntată. Mi-a trimis cineva flori?

O, Doamne. Îmi duc o mînă la gură, cuprinsă de o revelație subită. Probabil că sînt de la Luke. Cît e de romantic! Probabil că e vorba de cine

ştie ce motiv simpatic de aniversare, de care eu am uitat complet, cum ar fi prima dată cînd am luat masa împreună, prima noastră noapte împreună sau ceva de genul ăsta.

De fapt, dacă stau bine să mă gîndesc, e cam acelaşi lucru.

Dar oricum. Ideea e că asta nu face decît să demonstreze că am avut dreptate. Asta nu face decît să demonstreze ce relaţie extraordinară avem şi că Jess se înşală amarnic. Din toate punctele de vedere.

Deschid uşa de la apartament larg şi aştept nerăbdătoare lîngă lift. Asta o s-o facă să-şi înghită cuvintele! O să mă duc cu florile drept la ea, în bucătărie, şi o să-l sărut pe Luke lung şi pasional, iar ea va rosti, pe un ton extrem de umil, ceva de genul „Habar n-am avut ce relaţie absolut perfectă aveţi". La care eu voi zîmbi înţelegătoare şi voi zice „Ştii, Jess..."

Gîndurile îmi sînt întrerupte de uşile liftului, care se deschid. Şi... o, Dumnezeule! Cred că Luke a dat *o avere* pe florile astea!

Doi curieri în uniformă ţin cel mai uriaş buchet de trandafiri pe care l-am văzut vreodată – plus un coş imens cu fructe, plin ochi cu portocale, papaya şi ananas, toate învelite în ultimul tip de design, în rafie.

— Uau! fac încîntată. Sînt de vis! Îi zîmbesc radioasă individului care îmi întinde un clipboard şi semnez.

— Vă rugăm foarte mult să i le daţi dumneavoastră domnului Brandon, spune acesta, intrînd înapoi în lift.

— Sigur! spun veselă.

Abia peste o secundă înregistrez cu adevărat sensul cuvintelor lui.

Ia stai așa. Sînt pentru Luke? Cine naiba îi trimite flori lui Luke?

Zăresc cartonașul așezat între flori și îl scot cu un fior plăcut de curiozitate. Apoi, în timp ce le scanez în diagonală, încremenesc.

Stimate domnule Brandon,

Mi-a părut extrem de rău cînd am aflat că sînteți bolnav.
Vă rog spuneți-mi dacă vă pot fi de folos în vreun fel. Stați fără grijă, putem amîna lansarea hotelului oricît este nevoie, pînă la completa dumneavoastră însănătoșire.

Cu cele mai bune urări,

Nathan Temple.

Mă holbez la el, paralizată de groază. Nu așa trebuia să se întîmple.

Nathan Temple nu trebuia să trimită flori. Nici să amîne lansarea hotelului. Trebuia să ne lase definitiv *în pace.*

— Ce-s astea? aud glasul lui Luke.

Intru în panică văzându-l apropiindu-se dinspre bucătărie. În mai puțin de o fracțiune de secundă, fac cartonașul lui Nathan Temple ghemotoc în palmă și-l strecor în buzunarul de la halat.

— Bună! zic, falsînd ușor. Nu sînt superbe?

— Sînt pentru mine? spune Luke uluit, remarcînd eticheta de la florărie. De la cine sînt?

Hai, repede. Pune-ți mintea la contribuție.

— Sînt... îhm... de la mine! zic veselă.

— *De la tine?* Luke mă fixează perplex.

— Da! M-am gîndit că poate îţi face plăcere să-ţi trimit nişte flori. Şi... ăăă... nişte fructe. Poftim, iubitule! O sîmbătă fericită!

Nu ştiu cum, dar reuşesc cumva să manevrez buchetul imens şi coşul şi să le poziţionez direct în braţele lui Luke, după care îi dau un pupic pe obraz. Luke pare de-a dreptul siderat.

— Becky, sînt extrem de impresionat, spune. Serios. Dar de ce mi-ai trimis toate astea? De ce mi-ai trimis un coş cu fructe?

Cîteva clipe îmi storc în zadar creierii, căutînd un răspuns.

— Trebuie neapărat să am un motiv anume pentru a-i trimite propriului meu soţ un coş cu fructe? rostesc într-un final, reuşind să-mi iau un ton uşor jignit. M-am gîndit că vei primi acest mic cadou drept simbol al căsniciei noastre. Ne apropiem cu paşi repezi de prima noastră aniversare!

— Aşa e, spune Luke după o pauză. Păi, ce pot să zic decît... mulţumesc. E foarte frumos. Se uită mai atent la buchet. Ce-i asta?

Îi urmăresc privirea şi simt că mi se urcă tot stomacul în gît. Cuibărite între flori se află cîteva litere de plastic aurit, care formează mesajul „Însănătoşire grabnică".

Shit.

— „Însănătoşire grabnică?" Luke ridică privirea, complet bulversat.

În mintea mea începe o activitate frenetică.

— Asta... asta nu înseamnă exact ce se aude, zic rîzînd. E... codificat!

— Codificat?

— Da! În fiecare cuplu trebuie să existe un cod secret între soţ şi soţie! Aşa, pentru mici

mesaje de dragoste. Așa că m-am gîndit că e cazul să încep eu cu unul!

Luke mă fixează lung.

— Și ce înseamnă „Însănătoșire grabnică"? spune în cele din urmă. În acest limbaj codificat.

— E... de fapt, e... foarte simplu. Îmi dreg glasul, ușor teatral. „Însănătoșire" înseamnă „te". Iar „grabnică" înseamnă...

— „Iubesc"? se prinde în joc Luke.

— Da! zic. Te-ai prins! Nu e supermișto?

Se lasă tăcerea. Am rămas cu mîinile în șolduri. Luke mă privește ironic.

— Și nu s-a întîmplat – zic și eu – să comanzi din greșeală buchetul greșit la florărie, nu? sugerează.

A.

Da, asta era o explicație *mult mai bună*. De ce nu m-oi fi gîndit la ea?

— Hai, că m-ai terminat! exclam. La naiba! Cum ți-ai dat seama? Mă cunoști mult prea bine. Acum, ăă... du-te și ia un mic-dejun ca la carte, iar eu mă duc să mă pregătesc pentru supermarket.

În timp ce mă fardez, inima îmi bate să-mi sară din piept.

Cum am s-o scot la capăt cu chestia asta?

Dacă sună Nathan Temple să vadă cum se mai simte Luke? Și dacă îi mai trimite și alte flori?

Dacă o să vrea să vină să-i facă o vizită bolnavului? Simt cum mă cuprinde un atac de panică și-mi dau din greșeală cu rimel pe pleoapă. Arunc exasperată pensula de la rimel.

OK, nu trebuie decît... să fiu calmă. Hai să trec rapid în revistă opțiunile pe care le am.

Opțiunea numărul 1: Să-i spun lui Luke totul.

Nu. În nici un caz. La simplul gînd mă ia cu nervi la stomac. E atît de prins cu pitch-ul ăsta de la Arcodas. O să se enerveze la culme. În plus de asta, ca nevastă-partener ar trebui să-l feresc cît pot de asemenea motive de iritare.

Opțiunea 2: Să-i spun lui Luke ceva.

Să inventez o poveste, plecînd de la cîteva date reale. Într-un fel care să mă pună pe mine într-o lumină bună și, dacă se poate, să omit cu desăvîrșire numele de Nathan Temple...

O, Doamne. E imposibil.

Opțiunea 3: Să gestionez situația în maniera discretă a lui Hillary.

Dar am încercat deja asta. Și n-a mers deloc.

Oricum, pun pariu că Hillary avea ajutoare. Asta mi-ar trebui și mie, o echipă. Ca în *Viața la Casa Albă*. Ce simplu ar fi totul! Ar fi de ajuns să mă duc la Alison Janney și să-i șoptesc „Avem o problemă – dar președintele nu e nevoie să afle despre ea". La care ea mi-ar răspunde în șoaptă „Nu-ți face griji, totul rămîne între noi". După care am schimba cîteva zîmbete calde, dar pline de încordare, am intra în Biroul Oval, unde Luke tocmai ar promite unui grup de copii defavorizați că terenul lor de joacă va fi salvat. Iar ochii lui îi vor întîlni pe ai mei și se vor lumina brusc... și gîndul ne va zbura înapoi în timp, la noaptea trecută, cînd am dansat vals pe coridoarele Casei Albe, sub privirile impasibile ale unui agent de pază...

Zgomotul unei pubele tîrșîite afară mă readuce brusc la crunta realitate. Luke nu e președinte. Iar eu nu mă aflu în *Viața la Casa Albă*. Și tot nu știu ce să fac.

Opțiunea 4. Să nu fac nimic.

Asta are o sumedenie de avantaje evidente. Și ideea e... chiar *trebuie neapărat* să fac ceva?

Îmi iau creionul de buze și încep să mă dau cu el temeinic. Vreau să spun, ia stai așa o clipă. Să nu fac din țînțar armăsar. Luke a primit niște flori, și cu asta basta. Nimic mai mult.

Plus că tipul vrea ca Luke să lucreze pentru el. Și e de părere că i se datorează o favoare.

Și e gangster.

Nu. Termină. Nu e gangster. E doar... un om de afaceri care a fost condamnat mai demult pentru vătămare corporală. E cu totul și cu totul altceva.

Și oricum. *Oricum*. Probabil că a fost pur și simplu politicos trimițînd acel mesaj, nu? Pe bune, să nu exagerăm. Doar n-are de gînd să țină pe loc un eveniment de proporții uriașe, cum e lansarea unui hotel, doar ca să se ocupe Luke de ea. Ce idee ridicolă!

Cu cît mă gîndesc mai mult la asta, cu atît mai liniștită mă simt. Nathan Temple nu se așteaptă ca Luke chiar să lucreze pentru el. În mod sigur și-a găsit deja altă companie de PR cu care să colaboreze. Care a și început să lucreze pentru eveniment, făcîndu-l să uite complet de Brandon Communications. Exact. Așa că nu trebuie să fac absolut nimic! O să fie bine.

Chiar și așa, poate îi scriu totuși o scrisorică de mulțumire. În care să aduc cumva în treacăt vorba despre faptul că starea lui Luke se înrăutățește de la zi la zi.

Așa că, înainte de a porni spre supermarket, îi scriu repede un bilețel de mulțumire lui Nathan Temple și îl arunc iute în prima cutie poștală. După cîțiva pași, mă simt deja mult mai bine.

Situația e sub control, iar Luke nu știe absolut nimic. Sînt o supernevastă!

Buna dispoziție îmi sporește și mai tare cînd ajungem la supermarket. Doamne, ce-mi place la supermarket! Totul e luminat și strălucește, cîntă muzica și mereu ți se oferă tot felul de degustări de brînză sau mai știu eu ce. Plus că poți să-ți iei tone de CD-uri și farduri, și toate astea vor fi trecute pe chitanța de la cardul de credit ca Tesco.

Primul lucru care îmi atrage privirea în clipa în care intrăm este o promoție de ceaiuri speciale, la care, dacă iei trei cutii, ți se oferă gratis o strecurătoare în formă de floare.

— Chilipir! zic încîntată, înhățînd repede trei cutii la întîmplare.

— Nu e chiar așa un chilipir, aud glasul dezaprobator al lui Jess în spatele meu, și simt că mi se suie instantaneu tot sîngele în cap.

De ce a trebuit să vină și ea cu mine?

Oricum, nu contează. Am să rămîn la fel de politicoasă și plină de grație.

— Ba este un chilipir, îi explic. Ți se dă un cadou gratuit.

— Bei vreodată ceai de iasomie? îmi replică ea, uitîndu-se la cutia din mîna mea.

— Păi...

Ceai de iasomie. Ăsta e ăla cu gust de bălegar, nu?

Și ce dacă? Vreau strecurătoarea.

— Dar poți oricînd să găsești ceva de făcut cu ceaiul de iasomie, spun princiar și-l trîntesc în cărucior. Așa! Acum încotro?

Împing căruciorul spre raionul de legume, oprindu-mă în drum pentru a lua un exemplar din revista *InStyle*.

Ooo. Ia uite, a apărut și noul număr din *Elle*. Cu un tricou gratuit!

— Ce faci? aud vocea ca din mormînt a lui Jess, în urechea mea.

Oare are de gînd să-mi stea așa în coastă la fiecare pas?

— Cumpărături! zic veselă și strecor o carte în ediție ieftină în cărucior.

— Asta ai putea s-o iei de la bibliotecă pe gratis! spune Jess, absolut oripilată.

De la *bibliotecă*? O privesc la fel de oripilată. N-am nevoie de o carte cu urme de mîini murdare, într-o copertă oribilă de plastic, pe care să trebuiască să-mi aduc aminte s-o dau înapoi.

— E o carte clasică a zilelor noastre, zic. Toată lumea ar trebui să aibă propriul exemplar.

— De ce? nu se lasă ea. De ce să n-o iei de la bibliotecă?

Hai că începe să mă agaseze de-a binelea.

Fiindcă vreau să am propria mea ediție, nouă și strălucitoare! Cară-te și lasă-mă naibii să-mi tihnească!

— Fiindcă... e posibil să doresc să-mi fac notițe pe margine, spun cu un aer de regină. Sînt foarte atrasă de critica literară, dacă vrei să știi.

Împing căruciorul mai departe, dar ea fuge după mine.

— Becky, uite ce e. Vreau să te ajut. Trebuie să faci un efort să-ți controlezi impulsul de a cumpăra. Să înveți să te mulțumești cu mai puțin. Și Luke e de aceeași părere cu mine...

— A, da? spun, jignită. Mă bucur!

— Aș putea să-ți vînd cîteva ponturi... să te învăț cum să fii mai chibzuită...

— N-am nevoie de ajutorul tău! îi răspund indignată. Sînt foarte chibzuită! Sînt extrem de chibzuită!

Jess pare complet bulversată.

— Ți se pare că e o dovadă de chibzuință să cumperi tot felul de reviste scumpe pe care le-ai putea citi pe gratis într-o bibliotecă publică?

O clipă nu-mi vine în minte nici o replică adecvată. Apoi privirea îmi cade pe *Elle*. Da!

— Dacă nu le-aș cumpăra, nu aș primi nici cadourile gratuite, nu? răspund victorioasă și dau colțul cu căruciorul.

Ha! Hai că ți-am închis pliscul, don'șoară Știe-tot.

Mă îndrept spre raionul de fructe și încep să-mi încarc căruciorul cu tot felul de sortimente ambalate în plăsuțe.

Ce dovadă de chibzuință mai mare ca asta mai vrea? Uite, mere sănătoase. Ridic privirea – și Jess se strîmbă toată.

— Ce? zic. Acum ce mai e?

— Ar trebui să cumperi neambalate. Îmi arată spre celălalt capăt al culoarului, unde o femeie își croiește cu greu loc printr-o movilă de mere și își umple o sacoșă cu cele alese. Ieși mult mai ieftin! Economisești... nu știu, vreo douăzeci de pence de măr.

Măiculiță, ce economie! Douăzeci de pence – o avere!

— Timpul costă bani, îi răspund rece. Sinceră să fiu, Jess, nu cred că merită să-mi irosesc vremea alegînd măr cu măr.

— De ce nu? zice ea. La urma urmei, ești șomeră.

Trag aer în piept adînc, absolut șocată de afront.

Şomeră? *Şomeră?*

Ba nu sînt deloc şomeră! Sînt consilier personal de shopping, înalt calificat! Iar viitorii mei patroni abia aşteaptă să lucrez pentru ei!

De fapt... nici măcar nu cred că are rost să mă cobor la a-i da un răspuns. Mă răsucesc pe călcîie şi pornesc grăbită spre zona cu salate. Umplu două cartoane uriaşe cu măsline marinate de calitate superioară, le duc la cărucior – şi mă opresc siderată.

Cine a pus sacul ăsta imens în căruciorul meu?

Am zis eu că vreau un sac mare de cartofi? Am pomenit eu ceva de vreun cartof?

Dacă urmez regimul Atkins, fără carbohidraţi?

Mă uit în jur furibundă, dar nici urmă de Jess. Iar drăcia asta de sac e greu ca o ghiulea, e imposibil să-l ridic singură. Poate că ea, Miss Condiţia Fizică a anului o putea, dar eu ce vină am? Şi unde o fi dispărut?

Deodată, spre mirarea mea, o văd ieşind pe o uşă laterală, cu o cutie de carton şi vorbind cu un angajat al magazinului. Ce-o mai fi făcînd?

— Hai că am vorbit cu directorul de la fructe şi legume, spune, apropiindu-se de mine. A zis că ne dă toate bananele atinse, gratis.

Ce face?

Mă uit în cutie – şi e plină de cele mai urîte şi mai negre banane pe care le-am văzut în viaţa mea.

— Sînt foarte bune, dacă tai partea înnegrită, spune Jess.

— Dar eu nu vreau să tai partea înnegrită! Vocea mea intră pe nişte acute pe care nu le pot controla. Vreau banane frumoase, galbene! Şi nu-mi trebuie nici porcăria asta de sac de cartofi!

— Un singur sac îți ajunge să gătești din el trei săptămîni zilnic, spune Jess, ofensată. E alimentul cel mai economic și mai hrănitor care există. Un singur cartof...

O, Doamne, ai milă. Te rog n-o lăsa să mă ia iar cu discuția despre cartofi.

— Și unde să-i țin? o întrerup. N-am nici un bufet atît de mare.

— E un dulap în hol, spune Jess. Îl poți folosi pe ăla. Și, dacă te-ai înscrie într-un club al depozitelor, ai putea face rost și de făină și de ovăz vrac.

Mă holbez la ea perplexă.

Ovăz? Și de ce mă rog aș avea eu nevoie de ovăz? Și oricum, evident că ea nu știe ce e în dulapul din hol.

— E dulapul în care îmi țin gențile! îi atrag atenția. Și e plin pînă la refuz.

Jess ridică din umeri.

— Ai putea să renunți la cîteva genți.

O clipă, sînt prea uluită ca să mai pot replica. Vorbește serios cînd spune că ar trebui să-mi arunc cîteva genți... ca să pun în locul lor cartofi?

— Hai să mergem, zic în cele din urmă și împing căruciorul, cît pot de calmă.

Rămîi politețea întruchipată. Nu-ți uita nici o clipă bunele maniere. În douăzeci și patru de ore scapi de ea.

Însă, pe măsură ce avansăm în interiorul magazinului, încep să-mi pierd cumpătul. Vocea lui Jess îmi zumzăie încontinuu în ureche, asemenea unui bondar care îmi dă tîrcoale, pînă cînd îmi vine să mă întorc spre ea și s-o plesnesc.

Ți-ai putea face propria pizza, la jumătate de preț... te-ai gîndit vreodată să-ți cumperi o cratiță

cu aburi second-hand?... Detergent de firmă cu 40 de pence mai ieftin... Poți să folosești oțet în loc de balsam de rufe....

— Dar nu vreau să folosesc oțet! aproape explodez. Vreau să folosesc balsam de rufe, OK? Pun o sticlă de balsam în cărucior și pornesc enervată spre raionul de sucuri, cu Jess în urma mea.

— Aici ai vreun comentariu? zic punînd două cutii de suc în cărucior. Ai ceva de spus despre acest suc de portocale perfect și sănătos?

— Nu, zice Jess ridicînd din umeri. Decît că exact același aport de vitamine îl poți obține și de la un pahar de apă de la robinet, cu o tabletă de vitamina C.

OK. Acuma serios, chiar îmi vine să-i trag una.

Drept ripostă, trîntesc alte două cutii de suc în cărucior, îl întorc și pornesc spre raionul de brutărie. În aer e un miros extrem de plăcut de pîine la cuptor și, în clipa în care mă apropii, remarc lîngă tejghea o femeie care demonstrează ceva în fața unei mulțimi de oameni.

Aaa, îmi plac la nebunie chestiile de genul ăsta.

Are un aparat de crom strălucitor băgat într-o priză din perete și, în momentul în care deschide capacul aparatului, acesta e plin de gofre în formă de inimă, rumen-aurii și cu aspect delicios.

— Cu acest aparat puteți face gofre extrem de rapid și de simplu! spune. În fiecare dimineață, vă puteți trezi în mirosul apetisant de gofre proaspete.

Dumnezeule, ce super ar fi! Am o viziune subită cu mine și cu Luke în pat, mîncînd gofre în formă de inimă, cu sirop de arțar, cu cîte un cappuccino cu spumă de două degete în față.

— Acest aparat de făcut gofre costă 49,99 lire, zice femeia. Însă astăzi vi-l oferim la prețul

special de... douăzeci și cinci de lire. Adică la jumătate de preț.

Simt că mă trece un curent electric. Cincizeci la sută reducere?

OK, trebuie neapărat să-mi iau și eu unul.

— Da, vă rog! spun și-mi împing căruciorul în față.

— Ce faci? spune Jess, îngrozită.

— Cumpăr un aparat de făcut gofre, firește. Îmi dau ochii peste cap. Vrei, te rog, să te dai din calea mea?

— Nu! spune Jess, postîndu-se în fața căruciorului meu. N-am de gînd să te las să arunci douăzeci și cinci de lire pe o tîmpenie care nu-ți trebuie!

O săgetez cu privirea, furibundă. De unde știe ea ce-mi trebuie și ce nu-mi trebuie mie?

— Ba am mare nevoie de un aparat de făcut gofre! îi răspund. E pe lista de lucruri care îmi trebuie neapărat. De fapt, chiar Luke a zis zilele trecute „Știi ce ne-ar trebui neapărat? Un aparat de făcut gofre".

Ceea ce, OK, e o minciună. Dar ar fi putut foarte bine să spună asta. De unde știe ea?

— Și-n plus de asta, în felul ăsta *economisesc* bani, în cazul în care nu ai remarcat, adaug, împingînd hotărîtă căruciorul în jurul ei. E un chilipir!

— Nu e nici un chilipir dacă n-ai nevoie de el!

Apucă de cărucior și vrea să-l tragă înapoi.

— Ia-ți mîinile de pe căruciorul meu! zic indignată. Am nevoie de un aparat de gofre! Și îmi permit să-l cumpăr! Fără probleme! Vreau și eu unul! zic către femeie și iau o cutie de pe masă.

— Ba nu, spune Jess, luîndu-mi-l din mînă.

Poftim? *Poftim?*

— Fac asta pentru binele tău, Becky! Ești dependentă de cheltuit bani aiurea! Trebuie să înveți să spui nu!

— Pot foarte bine să spun nu! Aproape scuip de furie. Pot să spun nu oricînd doresc! Doar că acum nu este un asemenea moment! Am să iau unul, îi zic femeii care nu mai înțelege nimic. Știți ceva? Dacă mă gîndesc mai bine, am să iau două. Am să-i dau unul mamei mele, de Crăciun.

Înhaț două cutii și le pun provocator în cărucior.

Așa.

— Deci pur și simplu vrei să arunci pe geam cincizeci de lire, da? face Jess cu dispreț. Vrei pur și simplu să arunci bani pe care nici măcar nu-i ai.

— Nu-i arunc deloc.

— Ba da!

— Ba nu, și nu mă mai aia atîta la cap! îi răspund. Și am bani. Am o tonă de bani.

— Trăiești pe tărîmul pur al fanteziei! strigă Jess brusc. O să ai bani pînă termini de vîndut toate chestiile alea. Și pe urmă ce faci? Și ce-o să se întîmple cînd Luke o să afle ce-ai făcut? Nu faci decît să-ți sapi singură groapa!

— Nu-mi sap nici o groapă! îi arunc în față furioasă.

— Ba da!

— Ba nu!

— *Fetelor, vreți vă rog să terminați odată cu cearta asta între surori?* ne întrerupe vocea exasperată a unei femei, și tresărim amîndouă.

Mă uit nedumerită în jur. E și mama în magazin?

Apoi, imediat, o observ pe femeia care a vorbit. Nici măcar nu se uită la noi. Se adresează

unor fetițe, aflate pe scăunelul dintr-un cărucior pentru copii.

A.

Îmi dau părul înapoi de pe fața înfierbîntată, cuprinsă de o jenă subită. Îi arunc o privire lui Jess – și o văd că e și ea la fel de jenată.

— Hai să mergem să plătim, zic demnă și împing căruțul.

Conduc spre casă într-o tăcere absolută. Dar sub acest calm aparent fierb de mînie.

Cine se crede, să-mi dea mie lecții? Cine se crede, să-mi spună că am o problemă?

Ajungem acasă și descărcăm cumpărăturile, cu cel mai mic efort verbal posibil. Nici măcar nu ne uităm una la alta.

— Vrei o ceașcă de ceai? întreb excesiv de formal, în momentul în care pun bine ultimul pachet.

— Nu, mersi, răspunde, la fel de formal.

— Atunci, cît eu o să-mi fac de lucru prin bucătărie, găsește-ți ceva de făcut, să nu te plictisești.

— Bine.

Dispare în camera ei și, o clipă mai tîrziu, apare din nou cu o carte intitulată *Petrografia rocilor vulcanice de pe teritoriul britanic.*

Măiculiță, ce bine știe să se distreze fata asta!

În clipa în care se așază pe un scaun de bar, dau drumul la filtru și scot cîteva căni. Cîteva clipe mai tîrziu, Luke intră în bucătărie, destul de îngrijorat.

— Bună, scumpule! spun, cu mai multă căldură în glas decît de obicei. Ne-am luat un aparat extraordinar pentru făcut gofre! O să ne putem face în fiecare dimineață!

— Bravo! spune el absent și o săgetez pe Jess cu o privire răzbunătoare.

— Vrei niște ceai?

— Păi... da. Mersi. Se freacă absent pe frunte și se uită în spatele ușii de la bucătărie. Apoi pe frigider.

— Ce e? spun. S-a întîmplat ceva?

— Am pierdut ceva. Se încruntă. E ridicol. Lucrurile nu pot *dispărea* așa, pur și simplu.

— Despre ce e vorba? zic extrem de înțelegătoare. Să te ajut să cauți.

— Nu-ți face griji. Clatină din cap. E o chestie pentru serviciu. O să apară. Nu se poate să se fi evaporat.

— Dar vreau foarte mult să te ajut! Îi mîngîi umerii cu afecțiune. Ți-am spus deja asta, scumpul meu. Spune-mi ce cauți și vom căuta împreună, ca o echipă. E vorba despre un dosar... despre o carte... despre niște acte...?

— Drăguț din partea ta. Mă sărută. Adevărul e că nu e vorba despre nimic din toate astea. E vorba de niște ceasuri. De la Tiffany. Zece ceasuri.

Îmi stă inima.

În cealaltă parte a camerei, o văd deja cu coada ochiului pe Jess ridicînd capul din carte.

— Ai spus... ceasuri de la Tiffany? reușesc cu greu să îngaim.

— Îhm hm. Aprobă din cap. Știi că mîine seară dăm un mare dineu pentru Arcodas Group. Ca parte a pitch-ului nostru. Încercăm să-i cîștigăm de partea noastră. Așa că am cumpărat niște ceasuri pe post de cadouri din partea firmei – și nu le mai văd nicăieri. Se încruntă și mai tare. Nu-nțeleg unde dracu' au putut să dispară așa. Acum erau aici... și, peste o clipă, s-au evaporat!

Simt privirea lui Jess fixîndu-mă ca niște raze laser.

— Destul de ciudat să-ți dispară atîtea ceasuri, spune pe un ton lipsit de orice modulație.

Ia mai du-te dracu'!

Înghit în sec. Cum am putut să vînd ceasurile de făcut cadou ale lui Luke? Cum am putut să fiu atît de idioată? Vreau să zic că *mi s-a părut mie* că parcă n-am cumpărat așa ceva în timpul lunii de miere...

— Poate le-am pus în garaj. Luke își ia cheile. Mă duc să mă uit.

O, Doamne. Trebuie să-i mărturisesc.

— Luke... spun cu voce mică. Luke, te rog nu te înfuria...

— Ce? Se răsucește pe călcîie – și, în clipa în care îmi zărește expresia, devine brusc atent. Ce e?

— Ei bine. Îmi umezesc buzele uscate ca iasca. E posibil ca eu să fi...

— Ce? Mă privește cu ochi mijiți. E posibil ca tu să fi ce, Becky?

— Să le fi vîndut, șoptesc.

— *Să le fi vîndut?*

— Tu ai zis că trebuie să decongestionăm locul! mă tîngui. N-am știut cum să fac asta! Aveam incredibil de multe troace! Așa că am mai vîndut din ele pe eBay. Și... am vîndut și ceasurile. Din greșeală.

Îmi mușc buza, pe jumătate sperînd că Luke va zîmbi sau chiar va rîde. Însă el nu face decît să mă privească buimăcit.

— Iisuse, Becky. Sîntem în ultimul hal de stresați. Numai problema asta ne mai lipsea. Își ia

mobilul, formează cu gesturi precipitate un număr şi ascultă preţ de cîteva secunde.

— Marie? Bună. Avem o mică problemă cu cina festivă pentru Arcodas Group, de mîine. Sună-mă.

Închide telefonul cu zgomot şi în bucătărie se aşterne liniştea.

— N-am ştiut! zic disperată. Dacă mi-ai fi spus că e vorba despre cadouri din partea firmei... dacă m-ai fi lăsat să te ajut...

— *Să mă ajuţi*? mi-o taie Luke scurt. Cred că glumeşti, Becky.

Clătinînd din cap, iese cu paşi mari din cameră.

Mă uit la Jess. Deasupra capului, ca în reviste, văd un balon mare în care scrie „Ţi-am zis eu!" O clipă mai tîrziu, se ridică şi îl urmează în birou.

— Dacă pot să te ajut cu ceva, o aud zicînd încet, nu trebuie decît să-mi spui.

— E OK, răspunde el. Mersi.

Jess mai spune ceva, dar acum nu mai reuşesc să aud ce zice. Probabil că a închis uşa.

Deodată, simt că trebuie neapărat să aud ce spune. Mă apropii fără să fac zgomot de uşa de la bucătărie, apoi mă strecor pe hol. Mă apropii încet de uşa de la birou şi-mi lipesc urechea de ea.

— Nu ştiu cum poţi trăi cu ea, o aud zicînd, şi mă trece un val de indignare. Apoi împietresc, în aşteptarea răspunsului lui Luke.

Dincolo de uşă e tăcere absolută. Nu pot nici să respir. Şi nici să mă mişc. Nu ştiu decît că stau cu urechea strîns lipită de uşa de lemn.

— Nu-i uşor, aud, într-un final, glasul lui Luke.

Parcă tocmai mi-a fost împlîntat un pumnal rece ca gheaţa în inimă.

Lui Luke nu-i e uşor să trăiască alături de mine.

Se aude zgomot de paşi care au pornit spre uşă şi sar în lături, panicată. Fug repede înapoi în bucătărie şi închid uşa. Inima îmi bate să se spargă şi simt că îmi arde faţa.

Sîntem căsătoriţi de doar unsprezece luni. Cum e posibil să i se pară că traiul cu mine e dificil?

Apa din ceainic a început să fiarbă, dar mi s-a luat total de ceai. Deschid frigiderul, scot o sticlă de vin pe jumătate plină şi-mi torn un pahar. Îl golesc pe tot din cîteva înghiţituri şi tocmai îl umplu, cînd Jess intră în bucătărie.

— Bună, zice. Se pare că Luke a găsit o soluţie la problema cu cadourile.

— Mă bucur, spun încordată la maximum, şi mai iau o gură de vin.

Deci acum ea şi Luke găsesc soluţii la orice problemă împreună. Ea şi Luke au tot felul de discuţii private, la care eu nu sînt invitată. O privesc cum se aşază şi îşi deschide cartea şi simt cum mă străbate un val de orgoliu rănit.

— Mă aşteptam să fii de partea mea, zic, străduindu-mă să fiu calmă. La urma urmei, se spune că sîntem surori.

— Ce vrei să spui? se încruntă Jess.

— Puteai să-mi iei apărarea!

— *Să-ţi iau apărarea?* Ridică privirea spre mine. Crezi că îţi pot lua apărarea cînd tu te porţi în halul ăsta de iresponsabil?

— A, deci sînt iresponsabilă, zic, uşor agresiv. Şi bănuiesc că tu eşti perfecţiunea însăşi.

— N-am zis că eu sînt perfectă! Dar da! Tu eşti iresponsabilă! Jess închide cartea cu zgomot. Sincer, Becky, cred că e cazul să-ţi vii în fire odată şi odată. Nu ai nici cea mai mică idee ce e aia

simțul răspunderii... tot ce știi e să cheltuiești cu nemiluita... minți...

— Iar tu ești o nenorocită! aproape că urlu. Ești o vacă nesimțită și zgîrcită, care habar n-are să se distreze!

— *Poftim?* Jess pare de-a dreptul bulversată.

— M-am străduit din răsputeri pentru week-endul ăsta! țip. Am făcut tot ce-am putut ca să te simți bine-venită și tu ai strîmbat din nas la absolut orice ți-am propus! OK, bine, am înțeles, nu-ți place *Cînd Harry a întîlnit-o pe Sally*. Dar puteai măcar să te prefaci că te interesează!

— Deci preferai să fiu nesinceră? spune Jess, cu brațele încrucișate. Să mint? Chestia asta te caracterizează foarte bine, Becky.

— Să te arăți cît de cît interesată de un lucru nu înseamnă să minți! strig ofuscată. Tot ce voiam era să ne simțim bine împreună! M-am documentat, ți-am aranjat camera să-ți placă și tot restul... și tu ești mai rece ca un sloi de gheață! Parcă nu ai nici un gram de sentiment în inima aia a ta!

Deodată, simt că-mi dau lacrimile. Nu-mi vine să cred că urlu la sora mea. Mă opresc și trag adînc aer în piept de cîteva ori. Poate că nu-i tîrziu să retractez, măcar parțial. Poate că încă nu e prea tîrziu.

— Jess, ideea e... că am făcut toate astea pentru că am vrut să fim prietene, zic, cu voce ușor tremurîndă. Voiam doar să fim prietene.

Ridic privirea, așteptînd să-i văd chipul cît de cît mai îmblînzit. Însă ea mă privește cu și mai mare dispreț ca înainte.

— Și tu obții întotdeauna ce-ți dorești, spune. Nu-i așa, Becky?

Sînt atît de şocată că simt că-mi ia foc faţa.

— Ce... vrei să spui? spun cu glas stins.

— Vreau să spun că eşti o răsfăţată! Vocea ei aspră îmi perforează creierii. Orice vrei, obţii! De fiecare dată, primeşti totul pe tavă! Dacă intri în vreo belea, apar imediat părinţii tăi şi te salvează; dacă nu ei, atunci Luke! Viaţa ta îmi face pur şi simplu greaţă! Gesticulează cu cartea în mînă. Eşti superficială şi materialistă... şi în viaţa mea n-am întîlnit pe nimeni atît de obsedat de cum arată şi de shopping...

— Tu vorbeşti de obsesii? zbier. Tu vorbeşti? Tu, care eşti atît de obsedată să nu cheltui bani? În viaţa mea n-am întîlnit pe cineva mai demn de milă! Ai treizeci de mii de lire în bancă şi te porţi de parcă ai fi săracă lipită! Te bucuri să iei gratis ce aruncă alţii – plicuri folosite cu bule de aer şi banane stricate! Cui îi pasă dacă detergentul e mai ieftin cu patruzeci de pence?

— Ţi-ar păsa, dacă ai fi fost obligată să-ţi cumperi singură detergentul, de la vîrsta de paisprezece ani, îmi răspunde furioasă Jess. Poate că, dacă aveai mai mare grijă să economiseşti cîte patruzeci de pence ici şi colo, nu mai ajungeai aici! Am auzit cum aproape l-ai adus la sapă de lemn pe Luke la New York! Pur şi simplu nu te înţeleg!

— Ei bine, nici eu nu te înţeleg pe tine! urlu, cu lacrimile şiroindu-mi pe obraji. Am fost în al nouălea cer cînd am auzit că am o soră. Am crezut c-o să putem comunica şi că o să ne împrietenim. Am crezut c-o să mergem împreună prin magazine şi să ne distrăm... şi să mîncăm cremă de mentă în pat!

— Cremă de mentă? Jess mă privește de parcă aș fi luat-o complet razna. Și de ce mă rog am mînca cremă de mentă?

— De-aia! îmi deschid larg brațele, a frustrare maximă. Pentru că ar fi foarte distractiv! Ai auzit vreodată de cuvîntul ăsta, „distracție"?

— Știu foarte bine să mă distrez, mi-o taie Jess.

— Citind despre *roci*? Înșfac *Petrografia rocilor vulcanice de pe teritoriul britanic*. Ce e atît de interesant la roci, mă rog? Sînt doar niște... pietre! E cel mai stupid și mai plicticos hobby din lume! Și ți se potrivește la fix!

Jess aproape că se sufocă de indignare.

— Rocile nu sînt deloc... plicticoase! ripostează vehement, apucînd cartea. Sînt de o mie de ori mai interesante decît cremele de mentă, shoppingul nesăbuit și intratul în datorii pînă la gît!

— Ai fost cumva operată și ți s-a extras glanda distracției?

— Și tu ai fost cumva operată și ți s-a extras glanda responsabilității? urlă Jess. Sau pur și simplu așa te-ai născut, o răsfățată și o îmbuibată?

Ne fixăm ca doi luptători în ring, gîfîind ușor. Singurul zgomot din bucătărie este zumzăitul egal al frigiderului.

N-am nici cea mai mică idee ce ar trebui să facă o Gazdă Perfectă într-o asemenea situație.

— Foarte bine. Jess mă fixează cu bărbia rigidă. Păi atunci... nu cred că mai are nici cel mai mic rost să ard gazul pe aici. Dacă plec acum, prind o cursă de autocar spre Cumbria.

— Foarte bine.

— Mă duc să-mi fac bagajul.

— Te rog.

Se răsucește pe călcîie și părăsește bucătăria, iar eu iau o înghițitură de vin. Încă îmi plesnește capul de atîta țipat și inima îmi bubuie nebunește.

Nu se poate să fie sora mea. E imposibil. E o vacă nenorocită, o linge-blide care face pe mironosița și nu mai vreau s-o văd cîte zile oi avea.

În viața mea.

THE CINDY BLAINE SHOW
Cindy Blaine TV Productions
Hammersmith Bridge Road 43
Londra W6 8TH

Doamnei Rebecca Brandon
Maida Vale Mansions 37
Maida Vale
Londra NW6 0YF

22 mai 2003

Stimată doamnă Brandon,

Vă mulțumesc pentru mesajul dumneavoastră.

Ne pare extrem de rău că nu veți mai putea apărea în cadrul emisiunii lui Cindy Blaine, *Mi-am găsit o soră și un suflet pereche*.

Prezența dumneavoastră ar fi extrem de bine-venită, dacă ne este permis să vă sugerăm, în cadrul emisiunii *Sora mea e o jagardea*!!! Dacă această idee vă atrage cumva, nu ezitați să mă sunați.

Cu cele mai bune urări,

Kayleigh Stuart
Asistent de producție

(mobil: 077878 3456789)

Finerman Wallstein
Avocaţi
Finerman House
Avenue of the Americas 1398
New York, NY 10105

Doamnei Rebecca Brandon
Maida Vale Mansions 37
Maida Vale
Londra NW6 0YF

27 mai 2003

Stimată doamnă Brandon,

Vă mulţumesc pentru mesajul dumneavoastră. Am modificat clauzele testamentului dumneavoastră, conform instrucţiunilor primite. Clauza 5, alineatul (f) sună acum în felul următor :

„Şi absolut nimic lui Jess, fiindcă e îngrozitor de rea. Şi oricum, are o căruţă de bani".

Cu cele mai bune urări,

Jane Cardozo

Cincisprezece

Nu-mi pasă. Cine are nevoie de o soră? Eu una n-am.

Niciodată n-am ţinuţ morţiş să am o soră. Şi *n-am cerut* să am una. Sînt foarte bine mersi de una singură.

Şi oricum, nu sînt singură. Am o căsnicie solidă şi plină de iubire. N-am nevoie de o proastă de soră.

— O tîmpită, zic cu voce tare, desfăcînd capacul unui borcan de gem.

Sînt aproape două săptămîni de cînd a plecat Jess. Luke are o întîlnire tîrzie în oraş, iar mama şi tata or să treacă pe la mine în drum spre aeroport, aşa că pregătesc micul dejun pentru toată lumea.

— Poftim? zice Luke, intrînd în bucătărie.

E palid şi încordat, şi aşa e de cîteva zile. Arcodas Group urmează să se hotărască cine a cîştigat pitch-ul şi acum tot ce poate face este să aştepte. Iar Luke nu prea suportă să aştepte.

— Mă gîndeam la Jess, zic, trîntind borcanul de gem pe masă. Ai avut mare dreptate în legătură cu ea. N-aveam cum să ne înţelegem, nici într-o mie de ani! N-am văzut în viaţa mea aşa o persoană care să-ţi taie orice chef de viaţă!

— Mm, face Luke absent, turnîndu-şi nişte suc de portocale.

Cred că ar putea fi un pic mai receptiv.

— Altă dată am să-ţi urmez sfaturile, zic, încercînd să-l atrag în conversaţie. N-ar fi trebuit s-o aduc aici niciodată. Nu-mi vine să cred că sîntem rude!

— Mie mi s-a părut OK pînă la urmă, zice Luke. Dar înţeleg perfect că n-aveaţi cum să vă-nţelegeţi.

Mă străbate un vag sentiment de frustrare.

Nu trebuia să zică „mie mi s-a părut OK". Trebuia să spună „Ce nesimţită, nu-mi vine să cred că ai putut s-o suporţi atîta!"

— Becky... ce faci aici?

Privirea lui Luke trece în revistă firimiturile şi pungile de plastic care umplu blatul de granit.

— Gofre! spun cu însufleţire.

Ceea ce nu face decît să demonstreze încă un lucru. Şi anume că Jess s-a înşelat amarnic. Am folosit aparatul de făcut gofre aproape în fiecare zi. Poftim! Aproape că îmi pare rău că nu-i aici să mă vadă.

Singura problemă e că nu mă prea pricep să fac compoziţia. Aşa că iau gofre gata făcute, le tai în formă de inimioare şi le pun în aparat, să se încălzească.

Dar ce e rău în asta? Se cheamă că îl folosesc, nu? Şi că mîncăm gofre, nu?

— Gofre?... Iar...? face Luke, cu o vagă grimasă. Eu nu vreau, mulţumesc.

— A, spun necăjită. Păi atunci, ce zici de nişte pîine prăjită? Sau ouă? Sau... brioşe?

— Mă mulţumesc doar cu cafeaua.

— Dar trebuie să mănînci ceva! zic, fixîndu-l alarmată.

S-a ascuțit destul de mult în ultimul timp, din cauza pitch-ului. Trebuie să-l hrănesc cum trebuie.

— Hai să-ți fac niște clătite! spun repede. Sau o omletă!

— Becky, lasă-mă! îmi taie brusc macaroana. Iese cu pași mari din bucătărie, deschizîndu-și din mers mobilul cu zgomot. Ai vreo veste? îl aud zicînd înainte ca ușa de la birou să se închidă în urma lui.

Mă uit la gofra sfărîmată din mîna mea. Și simt că mă ia cu fiori pe șira spinării.

Știu că e încordat din cauza serviciului. Probabil că de-asta mai ridică uneori tonul la mine în ultimul timp. Dar asta nu înseamnă că avem vreo problemă.

Dar nu-mi iese deloc din minte ce l-am auzit spunîndu-i în noaptea aia lui Jess. Că nu-i e ușor să trăiască cu mine.

Simt o bine-cunoscută împunsătură în inimă și mă așez, cu senzația că mi se învîrte capul. Toată săptămîna m-am gîndit întruna la chestia asta, încercînd să înțeleg la ce se referă.

Cum poate să-i fie greu să trăiască alături de mine? Vreau să zic... unde greșesc?

Iau repede o hîrtie și un creion. OK. Hai să-mi cercetez adînc sufletul și să fiu sinceră cu mine. Ce fac de e atît de greu să trăiești cu mine? Scriu titlul și îl subliniez apăsat.

Becky Bloomwood: Motive pentru care e greu de trăit cu ea

1.

Nu-mi vine absolut nimic în minte. Nici măcar un lucru.

Hai, hai. Gîndește-te. Fii sinceră și necruțătoare. Trebuie să fie ceva. Care sînt problemele fundamentale dintre noi? Care sînt cauzele pentru care ne certăm?

Deodată, mă pălește revelația. Uit mereu să pun capacul la sticla de șampon și Luke se plînge întruna că se împiedică de el la duș.

Becky Bloomwood: Motive pentru care e greu de trăit cu ea

1. Uită capacul de la șampon scos.

Da. Și sînt cam aiurită. Mereu uit codul de la alarmă. O dată am sunat la poliție să-i întreb pe ei, iar ei au înțeles greșit și mi-au trimis două echipaje de intervenție.

Becky Bloomwood: Motive pentru care e greu de trăit cu ea

1. Uită capacul de la șampon scos.

2. Uită codul de la alarmă.

Citesc lista, îndoită. Nu știu de ce, dar nu mi se pare suficient. Trebuie să mai fie și alte motive. Trebuie să mai existe ceva mult mai important și mai esențial.

Și, brusc, îmi acopăr gura cu mîna.

CD-urile. Luke se plînge mereu că le scot și nu le mai bag pe fiecare în carcasa lui.

Ceea ce știu că nu sună *chiar atît* de esențial – dar poate că asta a fost picătura care a umplut paharul. Și, în plus de asta, se spune că o relație poate fi distrusă de cele mai mici și mai insignifiante chestii.

OK. Am să îndrept lucrurile.

Mă grăbesc în sufragerie şi mă duc ţintă la maldărul de CD-uri de lîngă combină. În timp ce le aranjez, simt că mi se ia o greutate de pe suflet. E ca un fel de eliberare. Acesta va fi momentul de cotitură al căsniciei noastre.

Le aşez frumos în ordine şi aştept ca Luke să treacă pe lîngă uşa sufrageriei, în drum spre dormitor.

— Uite! strig, cu o urmă de mîndrie în glas. Am pus la loc CD-urile! Fiecare în carcasa lui!

Luke aruncă o privire în cameră.

— Bravo, zice cu o încuviinţare absentă şi trece mai departe.

Mă holbez în urma lui, cu oarece reproş în privire.

Asta-i tot ce a găsit de spus?

Eu mă dau de ceasul morţii să ne salvez mariajul aflat în pericol, iar el nici măcar *nu observă*.

Se aude brusc interfonul şi tresar, ridicîndu-mă în picioare. Trebuie să fie mama şi tata. O să revin la problema căsniciei noastre mai tîrziu.

OK. Ştiam că ai mei au început şedinţele de terapie şi chestii dintr-astea. Dar nu ştiu, nu mă aşteptam să-i văd apărînd chiar aşa, cu tricouri cu sloganuri pe ele. Pe tricoul mamei scrie „Sînt femeie, sînt o zeiţă", în timp ce pe al tatei văd inscripţionat „Nu-i lăsa pe nemernicii cu comportament pasiv-agresiv să te doboare".

— Uau! exclam, făcînd eforturi să-mi ascund uimirea. Sînt foarte cool!

— Ni le-am luat de la centru, spune mama radioasă. Nu sînt haioase?

— Înseamnă că vă place la terapie, nu?

— E extraordinar! exclamă mama. E mult mai interesant decît la bridge. Şi lumea e atît de sociabilă! Zilele trecute am participat la o sesiune de grup şi cine crezi că a apărut? Marjorie Davis, care stătea chiar vizavi de noi!

— Serios? zic surprinsă. Înseamnă că s-a măritat?

— A, nu! Mama coboară glasul, plină de tact. Are probleme cu fixarea limitelor, sărăcuţa.

Simt că-mi zumzăie creierii în gol. Ce naiba or fi alea probleme cu fixarea limitelor?

— Şi... ăă... voi ce probleme aveţi? zic, în clipa în care intrăm în bucătărie. A fost o experienţă chiar atît de dificilă pentru voi?

— A, am fost pînă în fundul genunii şi înapoi, spune mama, încuviinţînd. Nu-i aşa, Graham?

— Chiar pînă în hăul cel mai negru, spune tata destins.

— Dar acum, gata, am reuşit să lăsăm în urmă şi mînia, şi vina. Acum avem amîndoi puteri întreite pentru a trăi şi a iubi. Îmi zîmbeşte larg şi începe să scotocească prin geanta încăpătoare. Am adus o ruladă. Să punem apa la fiert, ce zici?

— Mama ta şi-a găsit zeiţa interioară, spune tata mîndru. A mers chiar şi pe cărbuni încinşi, dacă-ţi vine să crezi!

Mă holbez la ea.

— Ai mers pe cărbuni încinşi? O, Doamne! Şi eu am făcut asta, în Sri Lanka! Te-a durut?

— Nici un pic! Absolut deloc! spune mama. Mi-am păstrat pantofii de grădinărit în picioare, firește, nu uită să adauge.

— Uau! fac. E... super.

— Dar încă mai avem multe lucruri de învățat, spune mama, tăind expertă rulada. De asta plecăm în croaziera asta.

— Aha, fac după o pauză.

Da. Croaziera... pentru terapie. Prima dată cînd am auzit-o pe mama vorbind despre ea am crezut că glumește. Deci ideea e că navighezi în jurul Mediteranei și toată lumea face ședințe de terapie.

— Nu e vorba doar de terapie! spune mama. Mai sînt și expediții turistice.

— Și programe artistice, intervine tata. Se pare că au niște spectacole foarte bune. Și va fi și o cină festivă, cu dans.

— Merg toți colegii noștri de la centru, adaugă mama. Am organizat deja un mic cocteil în prima seară! Plus... Aici ezită puțin. Unul dintre invitați e specializat în reîntîlnirile cu membrii de familie pierduți și regăsiți. Ceea ce cred că ne va prinde foarte bine.

Simt o mică senzație de disconfort. Nu vreau să mă gîndesc la membri de familie pierduți și regăsiți.

Se lasă liniștea și îi văd că schimbă priviri între ei.

— Deci... nu te-ai prea înțeles cu Jess, se aventurează tata în cele din urmă.

O, Doamne. E foarte dezamăgit, îl văd.

— Nu chiar, zic, ferindu-mi privirea. Sîntem... firi destul de diferite.

— E și normal, nu? zice mama, înconjurîndu-mi umerii cu brațul, protectoare. Ați crescut separat. De ce ai avea mai multe în comun cu Jess decît cu... să zicem... Rămîne puțin pe gînduri. Kylie Minogue?

— Becky are mult mai multe în comun cu Jess decît cu Kylie Minogue! sare tata ca ars. În primul rînd, Kylie Minogue e australiancă.

— Asta nu înseamnă nimic, spune mama. Face parte tot din Commonwealth, nu? Sînt sigură că Becky s-ar înțelege la perfecție cu Kylie Minogue, nu-i așa, scumpa mea?

— Păi...

— N-ar avea nici un subiect de discuție, spune tata, clătinînd din cap. Ascultă-mă pe mine.

— Ba sigur că ar avea! sare mama. Ar avea o conversație extrem de plăcută! Și sînt convinsă că s-ar împrieteni la cataramă!

— Uite, de pildă, Cher, spune tata. Aia da femeie interesantă.

— Becky nu e deloc interesată să se împrietenească cu Cher! face mama indignată. Cu Madonna, poate...

— Ei bine, în ziua în care mă voi întîlni cu Kylie Minogue, Cher sau Madonna, am să v-anunț, OK? spun, un pic mai tăios decît am intenționat.

Se lasă liniștea și atît mama, cît și tata se întorc și mă privesc atent. Apoi mama se uită la tata.

— Graham, du-te și du-i cafeaua lui Luke. Îi întinde o cană cu cafea și, în clipa în care tata a ieșit, mă cîntărește din priviri.

— Becky, scumpa mea! zice. Ești bine? Pari un pic cam încordată.

O, Doamne. Văzîndu-i expresia plină de căldură, toată siguranța pe care încerc s-o afișez se face țăndări. Fără veste, toate grijile pe care am încercat atît de tare să le îngrop cît mai adînc încep să iasă la suprafață.

— Nu-ți face griji în legătură cu Jess, spune ea cu blîndețe. Nu are nici cea mai mică importanță dacă vă înțelegeți sau nu. N-o să se supere nimeni pe chestia asta.

Înghit în sec de cîteva ori, străduindu-mă să-mi țin emoțiile în frîu.

— Nu e vorba de Jess, zic. Cel puțin, nu doar de Jess. E vorba... de Luke.

— De Luke? spune mama bulversată.

— Lucrurile nu merg foarte bine în momentul ăsta. De fapt... Începe să-mi tremure vocea. De fapt... cred că mariajul nostru e în pericol.

O, Doamne. Acum că am rostit aceste cuvinte cu voce tare, par extrem de adevărate și de convingătoare. *Mariajul nostru e în pericol.*

— Ești sigură, draga mea? Mama pare de-a dreptul perplexă. Mie amîndoi îmi păreți extrem de fericiți!

— Ei bine, nu sîntem! Tocmai am avut o ceartă absolut oribilă!

Mama mă fixează preț de cîteva clipe, apoi izbucnește în rîs. Simt că-mi crește un val de indignare în piept.

— Nu rîde! A fost oribil!

— Firește că a fost, draga mea! spune. Vă apropiați de prima voastră aniversare, nu-i așa?

— Păi... da.

— Ei bine. E absolut normal să aveți și voi Prima Voastră Ceartă Importantă! Știai asta, nu-i așa, Becky?

— Poftim? zic alb.

— Prima Voastră Ceartă Importantă! Cînd îmi remarcă expresia, începe să țîțîie a comentariu. Of, of! Nu știu, zău, ce vă-nvață revistele

de femei din ziua de azi, dacă nu vă spun nici măcar atîta lucru!

— Ăă... cum să ne punem unghii false?

— Foarte rău! Ar trebui să vă învețe cum să faci să ai o căsnicie fericită! Nu există cuplu care să nu aibă o Primă Ceartă Importantă, în jurul aniversării de un an! O ceartă așa, ca la carte, care să limpezească aerul, și totul revine la normal.

— Dumnezeule, n-am știut asta, zic încet. Deci... căsnicia noastră nu e în nici un pericol?

Dacă stau să mă gîndesc bine, e destul de logic. Chiar foarte logic. Prima Ceartă Importantă – și pe urmă totul revine la starea de calm și fericire. Ca după o furtună. Aerul se limpezește și se înnoiește. Sau cum sînt incendiile alea în care ard păduri întregi, care par absolut îngrozitoare, dar de fapt sînt *bune* pentru că, în urma lor, plăntuțele care altfel n-ar avea nici o șansă pot crește din nou. Exact.

Și ideea este – da! Ideea este că nimic din ce s-a întîmplat n-a fost din vina mea! Oricum aveam să ne certăm, indiferent ce aș fi făcut eu! Hai că simt că-mi vine inima la loc. Totul o să fie iar frumos ca înainte. Îi surîd mamei radioasă și iau o gură mare dintr-o felie de ruladă.

— Deci... de acum încolo, n-am să mă mai cert deloc cu Luke, zic, ca să mă asigur că am înțeles bine.

— A, nu! mă liniștește mama. N-o să vă mai certați pînă la A Doua Ceartă Importantă, care va avea loc undeva...

E întreruptă de faptul că ușa de la bucătărie e deschisă cu zgomot și apare Luke. Are telefonul

în mînă, ochii îi strălucesc şi are lăţit pe faţă cel mai mare zîmbet pe care i l-am văzut în viaţa mea.

— Am cîştigat. Am cîştigat pitch-ul de la Arcodas Group.

Ştiam eu că lucrurile au să se aranjeze pînă la urmă! Ştiam eu. Ce bine îmi pare! De fapt, toată ziua a fost ca de Crăciun!

Luke şi-a contramandat toate întîlnirile şi s-a dus direct la birou pentru a sărbători evenimentul şi, după ce i-am condus pe ai mei cu taxiul, m-am dus şi eu. Doamne, ce-mi place biroul de la Brandon Communications! E foarte funky, cu lemn deschis la culoare şi spoturi peste tot, şi e un loc cît se poate de vesel. Toată lumea se foieşte în toate direcţiile, zîmbeşte şi dă pe gît pahare de şampanie, cît e ziulica de lungă!

Sau cel puţin, aşa fac atunci cînd tocmai au cîştigat un pitch de maximă importanţă. Toată ziua n-am auzit decît rîsete şi glasuri surescitate de încîntare şi cineva a programat toate computerele să cînte „Felicitări" la fiecare zece minute.

Luke şi ceilalţi membri ai conducerii s-au întrunit repede pentru o şedinţă de celebrare/strategie ad-hoc, la care am participat şi eu. La început, toată lumea zicea lucruri de genul „Acum trebuie să punem osul la treabă" şi „Va trebui să recrutăm personal" şi „În faţa noastră există mari provocări". Dar asta a fost pînă în clipa în care Luke a exclamat deodată „Ia mai dă-o încolo de şedinţă. Hai să petrecem. Avem tot timpul să ne gîndim la strategie, începînd de mîine".

Aşa că a pus-o pe secretară să sune la diverse firme de catering şi la ora cinci au apărut în

birou tone de tipi cu șorțuri negre, care au adus o nouă tranșă de sticle de șampanie și gustări aranjate în cutii cool de tot, de plexiglas. Toți angajații s-au adunat în cea mai mare sală de conferințe, au pus muzică, iar Luke a ținut un mic discurs în care a zis că e o zi mare pentru Brandon C și bravo tuturor și toată lumea a aplaudat.

Iar acum cîțiva dintre noi vom merge la restaurant, ca să mai serbăm o dată, în cadru restrîns! Mă aflu în biroul lui Luke și-mi refac machiajul, iar el își schimbă cămașa.

— Felicitări! spun pentru a mia oară. E fantastic!

— E o zi mare. Îmi zîmbește larg, încheindu-se la manșetă. De ani de zile visez să pun mîna pe un client atît de important. Asta ar putea să deschidă drumul pentru enorm de multe lucruri.

— Sînt atît de mîndră de tine.

— Și eu de tine. Chipul i se îmblînzește brusc. Vine la mine și își pune brațele în jurul meu. Știu că în ultima vreme ți-am acordat destul de puțină atenție. Și îmi pare rău.

— E OK, zic, cu privirea în jos. Iar mie... îmi pare rău că ți-am vîndut ceasurile.

— Nu mai contează acum! Mă mîngîie pe păr. Știu că nu ți-a fost deloc ușor. Șocul reîntoarcerii... chestia cu sora ta...

— Da, bine, zic imediat. Hai să nu vorbim despre ea acum. Să ne gîndim *la noi*. La viitor. Îl trag ușor spre mine și îl sărut. O să fie foarte bine.

Preț de o clipă rămînem în tăcere. Dar e o tăcere plăcută, reconfortantă. Sîntem doar noi doi, îmbrățișați, relaxați și mulțumiți și împreună,

cum am fost în luna de miere. Şi simt că mă cuprinde un val enorm de uşurare. Mama a avut atîta dreptate! Prima Ceartă Importantă a limpezit total aerul! Sîntem mai apropiaţi ca niciodată!

— Te iubesc, murmur.

— Şi eu te iubesc. Luke îmi dă un pupic pe nas. Ar cam trebui să mergem.

— OK. Îi zîmbesc radioasă. Cobor să văd dacă a venit maşina.

Pornesc pe coridor, plutind pe un nor de fericire. Totul e perfect. Totul! În clipa în care trec pe lîngă tăvile cu mîncare, înhaţ un pahar cu şampanie şi iau cîteva înghiţituri. Poate că mergem şi să dansăm. După cină. După ce toată lumea va pleca acasă, Luke şi cu mine ne vom duce la un club şi vom sărbători ocazia cum se cuvine, doar noi doi.

O iau cu paşi uşor nesiguri în jos pe scări, cu paharul în mînă şi deschid uşa de la recepţie. Şi, în acel moment, mă opresc nedumerită. La cîţiva metri de mine, un tip cu faţa îngustă, îmbrăcat în costum cu dunguliţe albe vorbeşte cu Janet, fata de la recepţie. Chipul lui îmi pare cunoscut cumva – dar nu ştiu deloc de unde să-l iau...

Şi, în acel moment, parcă mi-a dat cineva un pumn zdravăn în stomac.

Ba da, ştiu de unde să-l iau.

E tipul de la Milano. Cel care a ieşit din magazin cărînd sacoşele lui Nathan Temple. Ce caută aici?

Înaintez prudentă cîţiva paşi, ca să aud ce vorbesc.

— Deci domnul Brandon *nu-i bolnav*? zice individul.

Shit.

Mă retrag repede în spatele uşii şi o închid, cu inima bubuindu-mi. Ce mă fac acum?

Iau o gură de şampanie pentru a mă calma, apoi încă una. Doi tipi de la IT trec pe lîngă mine şi mă privesc ciudat, iar eu le răspund cu un surîs exagerat de vesel.

OK. N-o să mă pot ascunde după uşa asta la nesfîrşit. Ridic capul pe deasupra geamului marmorat al uşii, pînă cînd am în vizor recepţia – şi slavă Domnului. Tipul cu costum cu dunguliţe a plecat. Extrem de uşurată, deschid uşa şi pornesc cu paşi relaxaţi spre recepţie.

— Bună! îi arunc în treacăt lui Janet, care bate de zor la computer. Cine era individul care a fost aici adineaori? Care a vorbit cu tine.

— A, ăla! Lucrează pentru un tip pe nume... Nathan Temple?

— Am înţeles. Şi... ce voia?

— A fost foarte ciudat, spune ea, cu o grimasă. Mă tot întreba dacă Luke e „mai bine".

— Şi tu ce i-ai zis? Încerc din răsputeri să nu par prea interesată de subiect.

— Păi, i-am zis că se simte foarte bine, ce să-i zic? Că se simte mai bine ca niciodată! Începe să rîdă extrem de amuzată, apoi, în clipa în care îmi surprinde expresia, se opreşte din scris. O, Doamne. N-a păţit nimic, nu?

— Poftim?

— Individul de adineaori era doctor, aşa-i? Se apleacă puţin în faţă, panicată la culme. Becky, spune-mi adevărul, te rog. A luat vreo boală tropicală de prin peregrinările voastre?

— Nu! Firește că nu!

— Are ceva la inimă? La rinichi? Are ochii umezi. Știi... anul trecut mi-a murit mătușa. Nu mi-a fost deloc ușor...

— Îmi pare rău, zic, îmbujorată. Dar, pe bune, n-ai de ce să-ți faci griji! Luke se simte perfect! Totul e minunat, cît se poate de minunat...

Ridic privirea – și cuvintele îmi amuțesc pe buze.

Te rog, Doamne, nu.

Nu poți să-mi faci una ca asta.

În clădire intră Nathan Temple în persoană.

E mai mare și mai voinic decît mi-l aminteam și e îmbrăcat cu haina garnisită cu piele pe care a încercat-o la Milano. Inspiră putere și bani și miroase a trabuc. Iar ochii săi albaștri ca oțelul se uită țintă la mine.

— Bună ziua, spune cu puternicul său accent cockney. Doamnă Brandon. Ne întîlnim din nou.

— Bu...nă ziua! spun. Doamne... ce surpriză plăcută!

— Încă vă mai bucurați de geantă? Mă fixează schițînd un zîmbet.

— Ăă... da! E nemaipomenită!

Trebuie neapărat să-l scot imediat de aici, îmi spun. *Trebuie neapărat să-l scot imediat de aici.*

— Am venit să vorbesc cu soțul dumneavoastră despre hotel, îmi zice amabil. Credeți că e posibil?

— Aha! Înghit în sec. Sigur că da. Minunat! Doar că, din păcate, Luke e un pic cam prins în momentul ăsta. Poate doriți să bem ceva împreună? Putem merge la un bar... să vorbim de una, de alta... poate-mi spuneți cîte ceva despre eveniment...

Da. Genial. Să-l fac să iasă naibii de aici... să-i dau ceva să bea... Luke nu va ști niciodată...

— Nici o problemă, pot să aştept, zice, instalîndu-şi trupul uriaş într-un scaun de piele. Fiţi vă rog drăguţă să-l anunţaţi că sînt aici. Ochii lui îi întîlnesc pe ai mei cu un licăr vag. Am înţeles bine, s-a însănătoşit?

Simt că mi se taie picioarele.

— Da! zic veselă. E... mult mai bine! Mulţumim pentru flori!

Arunc o ocheadă către Janet, care a urmărit acest schimb de replici uşor bulversată.

— Să sun şi să-i spun lui Luke? zice, ridicînd receptorul.

— Nu! Adică vreau să spun... nu e cazul să te stresezi! Am să-l anunţ chiar eu, zic, cu vocea uşor stridentă.

Pornesc spre lifturi şi inima îmi face treişpe-paişpe.

OK. Încă mai pot găsi o soluţie. Am să-l scot pe Luke din clădire pe uşa din dos, spunîndu-i că cineva a vărsat apă pe podeaua din hol şi alunecă foarte tare. Da. Şi intrăm repede în maşină... după care eu mă fac că am uitat ceva şi mă întorc la Nathan Temple şi îi spun...

— Becky?

Sar de trei metri şi ridic privirea spre Luke, care coboară scările, cîte două trepte odată. Îşi pune haina, radiind de fericire.

— A venit maşina? Îmi remarcă mirat expresia încremenită. Scumpa mea... s-a întîmplat ceva?

Sau aş putea să-i spun pur şi simplu tot adevărul.

Îl fixez mut preţ de cîteva secunde, cu stomacul strîns.

— Ăă... Luke? reuşesc în cele din urmă să îngaim.

— Da?

— Trebuie... trebuie să-ţi spun ceva. Înghit în sec. E un lucru pe care trebuia să ţi-l spun de mult timp... dar pe care nu ţi l-am spus... şi m-am tot gîndit cum să-ţi spun, dar...

Deodată, îmi dau seama că Luke nu e deloc atent la mine. Chipul i se întunecă brusc în clipa în care se focalizează dincolo de mine, asupra lui Nathan Temple.

— Ăla nu e... Clatină din cap, neîncrezător. Ce caută individul ăsta aici? Credeam că Gary l-a trimis deja la plimbare.

— Luke...

— Stai aşa, Becky. E ceva important. Îşi scoate mobilul şi apelează un număr. Gary, spune în şoaptă. Ce caută Nathan Temple la noi în hol? Parcă trebuia să te ocupi tu de el.

— Luke, mai fac o încercare.

— Scumpa mea, aşteaptă o clipă. Revine la telefon. Da, e chiar aici. În carne şi oase.

— Luke, te rog frumos, ascultă-mă. Îl trag de mînecă, insistent.

— Becky, vrei te rog să aştepţi puţin, indiferent despre ce e vorba? spune Luke uşor agasat. Am o problemă pe care trebuie să o rezolv cumva...

— Dar asta încerc şi eu să-ţi spun! zic disperată. Despre problema asta! Despre Nathan Temple!

Luke se uită la mine ca la o nebună.

— Ce legătură poate să fie între problemele tale şi Nathan Temple? Becky, tu nici măcar *nu-l cunoşti* pe Nathan Temple!

— Ăă... păi... adevărul e... că, da, îl cunosc. Îmi muşc buza. Aproximativ.

Se lasă liniștea. Luke închide cu gesturi lente telefonul.

— Îl cunoști pe Nathan Temple, „aproximativ"?

— Uitați-l pe domnul Brandon! răsună un glas și ridicăm privirile către Janet, care tocmai ne-a văzut. Luke, te caută cineva!

— Vin imediat, Janet! îi strigă Luke cu un zîmbet profesional pe față. După care se întoarce spre mine, încă zîmbind. Becky, ce dracu' se întîmplă aici?

— E... o poveste un pic mai lungă, spun, cu fața arzîndu-mi.

— Și aveai de gînd să-mi împărtășești și mie această poveste la un moment dat? Surîsul de pe chipul lui e bine fixat, dar în tonul lui răzbate o iritare greu de stăpînit.

— Da! Firește! Doar că așteptam... momentul potrivit.

— Și crezi că ăsta e cel mai potrivit moment? Avînd în vedere că individul se află la doar cîțiva metri de noi?

— Ihm... da! Categoric. Înghit în sec, agitată. Uite care-i treaba. Întîmplarea face că totul a început... ăă... într-un magazin...

— Prea tîrziu, mă întrerupe Luke pe un ton schimbat. Vine.

Îi urmăresc privirea și mă cuprinde o spaimă bruscă. Nathan Temple s-a ridicat din scaun și se îndreaptă spre noi.

— Deci iată-l, spune cu glasul său răgușit, în loc de salut. Luke Brandon cel greu de văzut la față. Ați făcut tot posibilul, doamna mea, să-l țineți cît mai departe de mine, așa-i? Îmi face cu degetul pe jumătate acuzator, pe jumătate în glumă.

— Sigur că nu! rîd strident. Îhm... Luke, îl cunoşti pe domnul Nathan Temple? Ne-am întîlnit la Milano, îhm... îţi aminteşti, dragul meu? Îmi trag un zîmbet enorm şi artificial, de parcă aş fi gazda unui dineu, iar acest lucru ar fi perfect normal.

— Bună seara, domnule Temple, zice Luke calm. Îmi face plăcere să fac cunoştinţă cu dumneavoastră, personal.

— Plăcerea e de partea mea. Nathan Temple îl bate pe Luke pe spate. Deci, vă simţiti mai bine, sper.

Luke mă fulgeră cu privirea, iar eu îi răspund cu o privire în agonie.

— Mă simt destul de bine, răspunde. Îmi permiteţi să vă întreb... cu ce ocazie pe la noi?

— Ei bine, spune Nathan Temple, scoţînd din buzunarul hainei o tabacheră de argint cu monogramă, se pare că nu doriţi să-mi răspundeţi la telefon.

— Am fost extrem de ocupaţi săptămîna asta, răspunde Luke fără să clipească. Regret nespus dacă secretarele mele au uitat să-mi transmită mesajele dumneavoastră. Doreaţi să discutăm un subiect anume?

— Despre proiectul meu hotelier, spune Nathan, oferindu-i lui Luke un trabuc. Despre proiectul *nostru* hotelier, mai exact.

Luke dă să răspundă, însă Nathan Temple ridică o mînă, oprindu-l. Îşi aprinde cu grijă trabucul şi pufăie din el de cîteva ori.

— Îmi cer scuze c-am venit aşa, neanunţat, rosteşte într-un final. Însă eu, atunci cînd doresc foarte tare un lucru, nu pierd nici un moment.

Mă duc şi îl obţin. Aşa cum face şi soţia dumneavoastră, aici de faţă. Are un licăr jucăuş în ochi. Sînt sigur că v-a spus povestea.

— Mi-e teamă că a omis să-mi spună partea cea mai interesantă, spune Luke cu un zîmbet încordat.

— Îmi place soţia dumneavoastră, spune Nathan Temple afabil. Pufăie un nor de fum şi mă măsoară din priviri. Draga mea, dacă vreodată vei dori să lucrezi pentru mine, nu trebuie decît să-mi dai un telefon.

— Dumnezeule! spun, luată ca din oală. Ăă... mulţumesc!

Mă uit îngrijorată la Luke. Pe frunte îi pulsează o venă.

— Becky, spune pe un ton politicos şi cumpănit, eşti te rog amabilă să vii puţin? Vă rog să ne scuzaţi o clipă, adaugă.

— Nici o problemă. Nathan Temple îşi flutură trabucul regeşte. Eu am ce face. Apoi, sper să vorbim.

Luke mă trage după el într-o sălită de şedinţe din apropiere şi închide uşa. Apoi se întoarce spre mine, cu chipul încordat la maximum şi cu aerul ăla al lui, de om de afaceri. I-am mai văzut expresia asta, atunci cînd se pregăteşte să dea cu angajaţii de pămînt.

O, Doamne. Deodată, mi se face o frică nebună.

— OK, Becky, să începem cu începutul. Nu... se opreşte brusc. Mai bine să trecem direct la miezul poveştii. De unde îl cunoşti pe Nathan Temple?

— L-am cunoscut la Milano, rostesc cu glas tremurător. Eram într-un magazin, iar el... mi-a făcut o favoare.

— Ți-a făcut *o favoare*? Pare luat complet pe nepregătite. Ce fel de favoare? Ți s-a făcut rău? Te-ai rătăcit?

Urmează o tăcere lungă, chinuită.

— Am văzut o... geantă, spun în cele din urmă.

— O geantă? Luke pare de-a dreptul siderat. Ți-a cumpărat o geantă?

— Nu! Eu am cumpărat-o. Dar el m-a ajutat să trec în capul listei. A fost nemaipomenit de drăguț! Iar eu am fost extrem de recunoscătoare... îmi răsucesc mîinile la spate. Așa că, atunci cînd ne-am întors în Anglia, a sunat și a zis că vrea să te ocupi de lansarea hotelului lui...

— Și tu ce i-ai spus? zice Luke, îngrijorător de liniștit.

— Chestia e... înghit în sec. Am crezut că o să fii foarte bucuros să te ocupi de lansarea unui hotel.

Ușa se deschide brusc și Gary intră în cameră.

— Ce se întîmplă? zice, cu ochii mari. Ce e cu Nathan Temple aici?

— Întreab-o pe Becky. Luke arată spre mine. Se pare că a întreținut o corespondență acerbă cu el.

— N-am știut cine e! zic în chip de scuză. Habar n-am avut! Pentru mine, era doar un tip foarte amabil cu accent de Cockney, care m-a ajut să-mi obțin geanta la care visam...

— Geantă? zice Gary, întorcînd capul stresat spre Luke. Ce geantă?

— Se pare că Becky i-a oferit serviciile mele lui Nathan Temple în schimbul unei genți, zice Luke laconic.

— *În schimbul unei genți?* Gary e absolut șocat.

— Nu era o geantă oarecare! exclam, disperată. Era o geantă Angel în ediție limitată! Nu există decît cîteva asemenea genți în toată lumea! A fost pe coperta de la *Vogue*! Nici măcar starurile de cinema nu pot obține una dacă doresc!

Cei doi mă fixează muți. Nici unul nu pare absolut deloc impresionat.

— Și oricum, zic, cu fața arzîndu-mi, credeam că o să fiți superîncîntați să vă ocupați de lansarea unui hotel! E un megahotel de cinci stele, cu mii de facilități! Și vă întîlneați cu toate vedetele!

— *Cu toate vedetele*? repetă Luke, ieșindu-și complet din fire. Becky, eu nu am nevoie să mă întîlnesc cu vedetele lui! Și n-am nevoie să lansez hotelul unui infractor de ultimă speță! Am nevoie să rămîn aici, cu echipa mea, și să mă concentrez asupra nevoilor noului meu client.

— N-am știut! zic disperată. Credeam că e o lovitură de geniu!

— Liniștește-te, șefu', zice Gary încercînd să-l calmeze pe Luke. Nu i-am promis nimic.

— I-a promis ea. Arată către mine, iar Gary se întoarce în direcția mea, uluit.

— Nu... i-am promis. Îmi tremură un pic glasul. I-am zis doar... c-o să fii încîntat.

— Îți dai seama cît de greu îmi e acum să-l refuz? Luke își ține capul în mîini. Becky, de ce naiba nu mi-ai spus? De ce nu mi-ai spus atunci, la Milano?

Se lasă tăcerea.

— Fiindcă geanta Angel costă două mii de euro, zic cu voce mică. Am crezut c-o să te superi.

— Iisuse Hristoase. Luke pare pur și simplu la capătul răbdării.

— Şi n-am vrut să te supăr! Erai atît de prins cu pitch-ul de la Arcodas... că m-am gîndit să încerc să rezolv singură problema. Şi chiar asta făceam, încercam s-o rezolv.

— Încercai s-o rezolvi, repetă Luke după mine, nevenindu-i să creadă. Şi cum anume voiai s-o rezolvi?

— I-am spus lui Nathan Temple că eşti bolnav, zic, înghiţînd în sec.

Încet-încet, expresia lui Luke se schimbă.

— Buchetul de flori, spune pe un ton lipsit de orice modulaţie. De la el era?

O, Doamne.

— Da, şoptesc.

— Ţi-a trimis flori? spune Gary siderat.

— Şi un coş cu fructe, adaugă Luke.

Gary izbucneşte în rîs.

— Nu e deloc amuzant, spune Luke pe un ton şfichiuitor. Tocmai am cîştigat cel mai mare pitch din viaţa noastră. Ar trebui să sărbătorim evenimentul şi să fim fericiţi. Şi nu să stăm cu spaimă că Nathan Temple se află la noi în hol. Se lasă să cadă în scaun.

— Luke, nu ne permitem să ni-l facem duşman, spune Gary, cu o uşoară grimasă. Mai ales dacă cumpără *Daily World*.

În cameră se lasă tăcerea, singurul zgomot care se aude fiind cel făcut de ticăitul unui ceas.

Nu îndrăznesc să rostesc nici un cuvînt.

Apoi Luke se ridică brusc.

— Nu putem să stăm aici toată ziua. Mă duc să vorbesc cu el. Dacă trebuie, trebuie. Îmi aruncă o privire. Sper că geanta aia merită, Becky. Sper din suflet că merită.

Simt un junghi puternic în inimă.

— Luke, îmi pare rău, zic disperată. Îmi pare extrem de rău. N-am avut nici cea mai mică intenție să... nu mi-am dat seama că...

— Da, Becky, mă întrerupe obosit. Mă rog.

Părăsește încăperea, urmat de Gary. Iar eu rămîn acolo, în tăcere. Deodată simt o lacrimă pe obraz. A fost absolut perfect. Iar eu am stricat totul.

Șaisprezece

Lucrurile nu stau bine deloc.

De fapt, a fost cea mai urîtă săptămînă de la nunta noastră pînă azi.

Luke e atît de ocupat, că am petrecut foarte puțin timp împreună. În fiecare zi a avut întîlniri cu cei de la Arcodas Group, plus că a avut de soluționat o situație de criză a unui client din domeniul bancar, iar unul dintre principalii lui manageri de cont a trebuit să fie dus urgent la spital, cu meningită. A fost o nebunie.

Iar astăzi, în loc să se mai liniștească și el un pic și să-și vină în fire, trebuie să plece cu avionul spre Cipru, pentru a vedea hotelul lui Nathan Temple și a începe să se ocupe de lansare. O lansare pe care nici măcar nu dorește să o facă.

Și toate astea sînt din vina mea.

— Pot să te ajut cu ceva? zic cuprinsă de nervozitate, în timp ce îl privesc cum își aranjează cămășile în geamantan.

— Nu, spune el scurt. Mersi.

Așa a fost toată săptămîna. Extrem de laconic, înfricoșător și aproape că nu m-a privit deloc în ochi. Iar cînd o face, pare atît de sastisit că aproape că mă ia cu greață de la stomac.

Fac mari eforturi să-mi păstrez optimismul și să mă concentrez doar asupra părții pline a paharului. Vreau să spun că probabil e normal pentru orice cuplu să treacă și prin asemenea momente de tensiune. Așa cum a spus și mama. Asta e A Doua Ceartă Importantă din căsnicia noastră și aerul se va limpezi din nou și totul va fi bine...

Doar că nu sînt atît de sigură că e normal ca A Doua Ceartă Importantă să aibă loc la două zile după Prima Ceartă Importantă.

Așa cum nu sînt sigură că e normal să dureze o săptămînă întreagă.

Am încercat să-i trimit un e-mail mamei în croazieră pentru a-i cere sfatul, dar am primit înapoi un mesaj care zicea că această croazieră Mind Body Spirit este o activitate de retragere completă din lumea exterioară, motiv pentru care este imposibil să se ia legătura cu pasagerii.

Luke trage fermoarul de la geamantan și dispare în baie fără să-mi arunce măcar o privire, și simt o împunsătură direct în inimă. În cîteva minute o să plece. Nu putem să rămînem certați atît de urît. Pur și simplu nu se poate.

Revine în cameră și-și trîntește trusa de toaletă în geamantan.

— Știi, în curînd va fi aniversarea noastră, spun cu glas șovăitor. Ar trebui... să ne facem un plan, ceva.

— Nu știu nici măcar dacă mă întorc pînă atunci, spune Luke.

Pare să nu-i pese absolut deloc. Prima noastră aniversare și pe el îl lasă total rece. Fără veste, mi se urcă tot sîngele în cap și ochii mi se umplu de lacrimi. Toată săptămîna a fost de-a dreptul

cumplită, iar acum Luke va pleca, fără măcar să-mi zîmbească.

— Luke, chiar nu cred că e cazul să te porți chiar așa, zic iute. Știu că am făcut o prostie cît casa. Dar nu am avut nici cea mai mică intenție să te supăr. Ți-am spus că îmi pare rău de un milion de ori.

— Știu, spune Luke pe același ton obosit cu care mi s-a adresat toată săptămîna.

— Ce mai vrei de la mine?

— Ce mai vrei *tu* de la mine, Becky? îmi răspunde, brusc exasperat. Să zic că nu contează? Să-ți spun că nu mă deranjează că, tocmai cînd trebuie să-mi concentrez toate eforturile pe Arcodas Group, trebuie să plec la mama naibii, pe o insulă? Închide geamantanul zgomotos, cu gesturi nervoase. Ce vrei, să-ți spun că *zburd de fericire* că sînt asociat cu un hotel oribil și sordid?

— Nu cred că e sordid deloc! exclam necăjită. Sînt sigură că nu e! Nathan Temple a zis că o să fie un hotel de cel mai înalt nivel! Păcat că nu l-ai văzut în magazinul ăla de la Milano, Luke! Nu se mulțumește decît cu ce-i mai bun! Cea mai bună piele... cel mai bun cașmir...

— Și sînt sigur că va avea și cele mai bune saltele cu apă, spune Luke cu sarcasm în glas. Nu înțelegi, Becky? Am și eu cîteva principii.

— Și eu am! zic șocată. Și eu am principii! Dar asta nu înseamnă că trebuie neapărat să fiu *o snoabă*!

— Eu nu sînt snob, răspunde Luke ofuscat. Pur și simplu, am anumite standarde.

— Ba ești snob! Cuvintele îmi ies înainte de a apuca să le opresc. Îl disprețuiești doar pentru

că înainte de asta s-a ocupat de niște moteluri ieftine! Am citit despre Nathan Temple pe internet. E implicat într-o groază de acțiuni de binefacere, ajută oamenii...

— Da, și i-a mutat unui tip falca, mi-o taie Luke scurt. Despre asta ai citit?

Preț de cîteva momente sînt blocată.

— Asta a fost... cu mult timp în urmă, rostesc în cele din urmă. A plătit pentru asta... s-a schimbat...

— Cum zici tu, Becky. Oftează și își ia servieta. Vrei te rog să punem punct acestei discuții?

Pornește spre ușă și, o clipă mai tîrziu, îl urmez.

— Nu. Nu vreau să-i punem punct. Trebuie să vorbim, Luke. Abia dacă te-ai uitat la mine toată săptămîna.

— Am fost ocupat. Caută în servietă, scoate o folie de ibuprofen, din care extrage două pastile.

— Nu e vorba de asta. Îmi muşc buza. Ci de faptul că ai vrut să mă pedepsești.

— Și nu ți se pare normal? Își trece mîinile prin păr. A fost o săptămînă de coşmar.

— Atunci lasă-mă să te ajut! spun repede. Îl urmez în bucătărie, unde își pune apă de la robinet într-un pahar. Trebuie să pot să te ajut cu ceva. Aş putea să fiu asistenta ta... sau să mă documentez...

— Te rog! mă întrerupe Luke și dă pe gît ibuprofenul. Nu mai vreau să mă ajuți. Tot „ajutorul" tău nu face altceva decît să-mi irosească timp prețios. OK?

Mă holbez la el și simt că-mi ia foc fața. Probabil că s-a uitat la ideile mele din dosarul roz. Și e de părere că sînt complet idioate.

— Am înțeles, spun în cele din urmă. Atunci... n-am să te mai deranjez.

— Chiar te rog.

Se duce în birou și îl aud deschizînd sertarele mesei de lucru.

Cum stau așa, cu tîmplele explodîndu-mi, aud cutia de scrisori deschizîndu-se cu zgomot. Ies pe hol și pe prețul de la intrare se află un pachet. E un plic de poștă rapidă pentru Luke, cu ștampila poștei ușor mînjită. Îl ridic și mă uit la scrisul cu marker negru. Parcă l-aș cunoaște, și totuși nu-l cunosc.

— Ai un pachet, zic.

Luke iese din birou cu un teanc de dosare, pe care le trîntește în servietă. Ia pachetul din mîna mea, rupe hîrtia și scoate un CD, însoțit de o scrisoare.

— A! exclamă, mai încîntat decît a fost toată săptămîna. Excelent.

— De la cine e?

— De la sora ta, spune el.

Parcă m-a lovit cineva drept în plexul solar.

De la sora mea? De la *Jess*? Mă uit la pachet, nevenindu-mi să cred. Ăsta e scrisul lui Jess?

— Și de ce... Fac eforturi să-mi păstrez calmul din voce. Și de ce îți scrie ție Jess?

— Ne-a editat CD-ul ăla. Citește rapid scrisoarea în diagonală. E o minune de fată. E mai bună decît computeriștii mei. Să nu uit să-i trimit niște flori, neapărat.

Vorbește cu căldură și apreciere, și îi strălucesc ochii. Mă uit la el și, fără veste, mi se pune un nod uriaș în gît.

Deci, după el, Jess e o fată de vis, nu? Jess e de vis... iar eu sînt bună de aruncat la gunoi.

— Să-nţeleg că ţi-a fost de mare ajutor, nu? spun, cu glas tremurător.

— Da. Sincer să fiu, da.

— Atunci bănuiesc că ai fi preferat să fie ea aici, în locul meu. Bănuiesc că ai prefera de o mie de ori să fii cu ea.

— Nu te prosti. Luke împăturește scrisoarea şi o vîră înapoi în plicul de poştă rapidă.

— Dacă ai o părere atît de bună despre Jess, de ce nu te duci să stai cu ea? spun, incapabilă să-mi mai ţin în frîu supărarea. De ce nu te duci la ea să... vorbiţi despre computere?

— Becky, stai calmă, spune Luke mirat.

Dar eu nu pot deloc să stau calmă. Acum mi-e imposibil să mă mai opresc.

— E OK! Poţi să-mi spui sincer în faţă, Luke! Dacă preferi o vacă nenorocită şi strînsă la pungă, fără nici cea mai mică urmă de simţ vestimentar şi total lipsită de simţul umorului... spune-mi! De ce nu te însori cu ea, dacă eşti atît de încîntat de ea? E veselia întruchipată! Sînt sigură că v-aţi simţi minunat împreună...

— Becky! Luke îmi taie macaroana cu o privire care face să-mi îngheţe sîngele în vine. Termină.

Rămîne tăcut preţ de cîteva clipe, împăturind plicul. Nu îndrăznesc să fac nici o mişcare.

— Ştiu că nu te-ai înţeles cu Jess, spune în cele din urmă, ridicînd privirea spre mine. Dar ar trebui să ştii un lucru. Sora ta e un om bun. E cinstită, de încredere şi foarte muncitoare. Şi-a pierdut ore întregi să facă chestia asta pentru noi. Bate uşor în CD. S-a oferit singură să îl facă, gratis şi fără să accepte nici o mulţumire din partea noastră. Asta mă face să cred că e o persoană cu adevărat altruistă. Face cîţiva paşi

spre mine, cu aceeași expresie necruțătoare pe chip. Ai multe de învățat de la sora ta.

Simt că mă ia cu frisoane, de șoc. Deschid gura să zic ceva, dar nu sînt în stare să rostesc nici un cuvînt.

— Trebuie să plec. Luke se uită la ceas. Să-mi iau bagajul.

Iese cu pași mari din bucătărie. Dar eu rămîn pe loc, țintuită.

— Hai c-am plecat. Reapare în ușa bucătăriei, cu geamantanul în mînă. Nu știu cînd mă întorc.

— Luke... îmi pare rău. Îmi regăsesc într-un final vocea, chiar dacă e nesigură. Îmi pare rău că te-am dezamăgit atît de tare. Ridic capul, străduindu-mă să-mi păstrez cumpătul. Dar, dacă vrei să știi... și tu m-ai dezamăgit pe mine destul de tare. Te-ai schimbat. În luna de miere, a fost o plăcere să fiu cu tine. A fost o plăcere să fiu cu tine, pentru că erai destins și te purtai extrem de frumos cu mine...

Am o viziune subită cu Luke, așa cum era atunci. Cum stătea pe prețuleț de yoga, cu șuvițele lui împletite decolorate și cu cercel în ureche. Cum îmi zîmbea în lumina soarelui, în Sri Lanka. Cum îmi lua mîna într-a lui.

Simt un jind de nesuportat, să mai am din nou toate acestea. Tipul din viziunea mea, relaxat și fericit, nu are absolut nici o legătură cu bărbatul încordat din fața mea.

— Te-ai schimbat. Cuvintele îmi ies însoțite de un hohot de plîns și simt o lacrimă luînd-o la vale pe obraz. Ești din nou așa cum ai fost înainte. Așa cum mi-ai promis că nu vei mai fi niciodată. Nu așa am crezut că va fi viața mea alături de tine, Luke.

În bucătărie se lasă tăcerea.

— Nici eu, spune el. În glasul lui îi recunosc tonul grav pe care îl cunosc atît de bine, dar nu zîmbește. Trebuie să plec. Pa, Becky.

Se întoarce pe călcîie și, o clipă mai tîrziu, aud ușa de la intrare închizîndu-se.

Înghit de cîteva ori în sec, străduindu-mă să mă controlez. Dar lacrimile au început deja să-mi șiroiască în voie pe obraji și mi se clatină picioarele. Mă prăbușesc pe podea și-mi îngrop fața în genunchi. A plecat. Și nici măcar nu m-a sărutat de la revedere.

Preț de o clipă, nu sînt în stare să mă mișc. Rămîn așa, în hol, cu genunchii la piept, ștergîndu-mi din cînd în cînd ochii cu mîneca. Într-un final, lacrimile îmi seacă și trag aer adînc în piept, simțindu-mă mult mai calmă. Însă greața și pustiul din stomac persistă.

Căsnicia noastră e făcută ferfeniță. Și n-a trecut nici măcar un an.

În cele din urmă, mă ridic cu greu. Mă simt amorțită și de pe altă planetă. Pornesc încet spre sufrageria tăcută și goală, în mijlocul căreia tronează mîndră masa de lemn sculptat, din Sri Lanka.

La vederea ei, îmi dau din nou lacrimile. Ce visuri am avut cu masa asta! Ce visuri am avut despre viața noastră ca soț și soție! Toate aceste viziuni îmi năvălesc acum în minte: o cină la lumina lumînării, eu punînd musafirilor cîte o porție zdravănă de tocăniță, Luke zîmbindu-mi cu dragoste, toți prietenii noștri adunați în jurul mesei...

Fără veste, simt că mă cuprinde un jind coplepitor, aproape fizic. Trebuie neapărat să vorbesc cu Suze. Trebuie neapărat să-i aud glasul plin de înțelegere. Ea sigur știe ce e de făcut. Ea întotdeauna știe.

Mă grăbesc, aproape fugind, spre telefon și tastez precipitat numărul ei.

— Alo? îmi răspunde un glas de fată în falset, dar nu e Suze.

— Bună! zic, luată prin surprindere. Becky sînt. Este...

— Bună, Becky! Sînt Lulu! Ce mai faci?

Glasul ei vesel și strident e ca un glaspapir pentru simțurile mele aflate la pămînt.

— Bine, spun. Suze e cumva acasă?

— Adevărul e că tocmai îi pune pe gemeni în scăunele în mașină! Plecăm la un picnic, la Marsham House. Știi locul?

— Ăă... Îmi trec absent degetele peste față. Nu. Nu-l știu.

— A, trebuie neapărat să mergi să-l vezi! Cosmo, iubitul lui mama! Te rog, nu pe salopetă! E un conac senzațional care face parte din National Trust[1]. E minunat pentru copii. Au chiar și fermă de fluturi!

— Aha, îngaim. Frumos.

— Te sună ea în două secunde, da?

— Mersi, spun ușurată. Ar fi foarte bine. Spune-i doar... că trebuie neapărat să vorbesc cu ea.

---

1. Organizație de patrimoniu fondată în 1895 pentru păstrarea monumentelor, clădirilor și locurilor istorice sau de mare frumusețe naturală, sprijinită de subsidii private și de stat.

Mă duc la fereastră, îmi lipesc faţa de geam şi mă uit în jos la strada aglomerată. La semaforul din colţ care se face roşu şi toate maşinile se opresc. Se face din nou verde şi toate maşinile pornesc iar, cu o viteză năucitoare. Apoi se face iar roşu... şi alte maşini se opresc la stop.

Suze nu m-a sunat. Au trecut mai mult de două secunde.

N-o să mă sune. Acum trăieşte într-o altă lume. O lume de salopeţele, picnicuri şi ferme de fluturi. În care nu e loc pentru mine şi pentru problemele mele tembele.

Înghit în sec.

Poate n-ar fi rău să sun la Danny. Doar că... I-am lăsat vreo şase mesaje şi nu mi-a răspuns la nici unul.

Oricum. Nu contează. Va trebui să mă repun pe picioare de una singură.

Mă duc la bucătărie, cu paşi hotărîţi. Am să... îmi fac un ceai. Da. Şi dup-aia, văd eu. Dau drumul la filtru, arunc un pliculeţ de ceai într-o cană şi deschid frigiderul.

Nu avem lapte.

O fracţiune de secundă, îmi vine să mă arunc din nou la podea, plîngînd în hohote.

În loc de asta, însă, trag aer în piept adînc şi ridic bărbia. Bine. Mă duc să cumpăr nişte lapte. Şi ce mai am nevoie. Îmi va prinde bine să mai iau nişte aer şi să nu mă mai gîndesc la toate astea.

Îmi iau geanta, îmi dau repede cu nişte gloss pe buze şi ies din casă. Trec cu paşi iuţi de uşile de la intrare în clădire, ies pe stradă, trec de magazinul ăla ciudat cu mobilă aurie şi intru în cel de delicatese, de la colţ.

În clipa în care intru parcă îmi mai revin puţin. E atît de cald şi de plăcut aici, şi în aer

plutește cel mai delicios miros de cafea și brînzeturi și nu știu ce supă au azi în meniu. Iar vînzătoarele au șorțuri lungi și asortate, în dungi, și arată exact ca niște brînzărese franțuzoaice.

Iau un coș împletit, pornesc spre raionul de lactate și pun în coș mai multe cutii de lapte natural, parțial degresat. Apoi îmi cad ochii pe un borcan cu iaurt grecesc de calitate superioară. Aș putea să mă răsfăț și eu un pic, ca să-mi mai revină un pic cheful de viață. Pun iaurtul în coș, împreună cu niște cutii de cremă de ciocolată. Apoi mă întind după un borcan din sticlă suflată manual, cu vișine fine în coniac.

Bani irosiți aiurea, aud o voce în minte. *Nici măcar nu-ți plac vișinele în coniac.*

Parc-ar fi Jess. Ce ciudat. Și oricum, *mie îmi plac* vișinele trase în ciocolată, cu coniac. Oarecum.

Scutur enervată din cap și arunc borcanul în coș, după care pornesc spre raionul următor și iau o minipizza focaccia, cu măsline și anșoa.

Porcării cu prețuri strigătoare la cer, continuă vocea din capul meu. *Poți foarte bine să-ți faci și tu singură, și te costă doar 20 de pence.*

Tacă-ți fleanca, răspund vocii din minte. Ba nu pot. Lasă-mă-n pace.

Arunc pizza în coș, apoi trec în viteză și pe la celelalte raioane, apucînd la întîmplare coșuri cu piersici albe și pere miniaturale, mai multe bucăți de brînză, trufe de ciocolată amăruie, un minitort franțuzesc cu fragi...

Dar vocea lui Jess din capul meu nu mă lasă nici o clipă, e ca un zgomot de fond.

Arunci banii pe fereastră. Ce s-a întîmplat cu bugetul? Crezi că dacă te îndopi cu toate astea, îl faci pe Luke să se întoarcă la tine?

— Termină! strig, înnebunită.

Dumnezeule, o iau complet razna. Vîr sfidătoare trei cutiuțe de caviar rusesc în coșul arhiplin și mă duc clătinîndu-mă sub greutatea lui spre casă. Las coșul să cadă pe tejghea și caut cardul de credit în geantă.

Fata de la casă începe să scoată produsele din coș, zîmbind.

— Minitortul e delicios, spune, împachetîndu-l cu grijă într-o cutie. Și piersicile albe sînt o nebunie. Caviar! Pare de-a dreptul impresionată. Dați o masă festivă?

— Nu! spun, surprinsă. Nu dau nici o masă festivă. Eu doar... doar...

Și, deodată, nu mai sînt în stare să continuu.

Brusc, mi se face o jenă cumplită. Mă uit la tonele de produse de lux complet tembele, cu prețuri exagerat de piperate, care tocmai sînt trecute, unul cîte unul, prin fața aparatului de scanat și simt că îmi ia foc fața. Ce fac aici? De ce cumpăr toată mîncarea asta? N-am nevoie de ea. Are dreptate Jess.

Are dreptate Jess.

Simplul gînd mă face să mă crispez și să-mi întorc privirea instinctiv. Nu vreau să mă gîndesc la Jess.

Dar nu mă pot abține. Nu pot scăpa de toate gîndurile astea, care mi se învîrt în cap asemenea unor corbi mari și negri. Și, brusc, aud glasul sever al lui Luke. *E un om bun... E sinceră, de încredere și extrem de muncitoare... Ai multe de învățat de la sora ta...*

Ai multe de învățat de la sora ta.

Și, din senin, mă lovește ca un fulger. Rămîn pironită locului, cu creierii zumzăindu-mi și cu inima bătîndu-mi să-mi spargă pieptul.

Dumnezeule. Asta e.

Ăsta e răspunsul.

— Face o sută treizeci de lire şi şaptezeci şi trei de pence, spune fata de la casă, cu un surîs. Mă holbez la ea, ca în transă.

— Tre... buie să plec, zic. Acum.

— Şi mîncarea? spune fata.

— Nu-mi trebuie.

Mă răsucesc pe călcîie şi ies precipitată din magazin, cu cardul de credit în mînă. Ies pe trotuar şi inspir adînc de cîteva ori, de parcă aş fi rămas fără aer.

Am aflat răspunsul. Trebuie să mă duc şi să învăţ de la Jess.

Ea e Yoda al meu.

Am să fiu ucenica ei, iar ea mă va învăţa cum să trăiesc cu puţin. Ea îmi va arăta cum să devin o persoană mai bună, genul de persoană care Luke îşi doreşte să fiu. Iar eu voi învăţa cum să-mi salvez căsnicia.

Iuţesc pasul, pînă cînd practic fug. Lumea se uită la mine, dar nu-mi pasă. Trebuie să plec în Cumbria. Chiar acum.

Merg în pas forţat pînă acasă şi urc în goană trei etaje, pînă îmi dau seama că mai am un pic şi îmi explodează plămînii şi nu voi reuşi să ajung pînă la ultimul etaj. Mă aşez şi pufăi ca o locomotivă cu abur preţ de cîteva clipe, după care îmi continuu drumul cu liftul. Mă năpustesc în apartament şi fug în dormitor, trag repede o valiză roşie de sub pat şi încep să arunc în ea tot ce-mi cade în mînă, aşa cum fac mereu actorii din filme. Un tricou... nişte chiloţi... nişte pantofi turcoaz cu toc mic şi barete cu strasuri... Vreau

să zic, nu contează ce îmi iau la mine, nu? Nu trebuie decît să ajung acolo și să fac un pod între mine și Jess.

Închid iute valiza și o dau jos de pe pat. Înșfac o jachetă, trag valiza pe rotile în hol și apoi pe palier, apoi mă întorc și răsucesc de două ori cheia în ușa de la intrare. Mai arunc o privire de control în urma mea, apoi intru în lift, puternică și hotărîtă. Din clipa asta totul se va schimba. În clipa asta începe noua mea viață. Pornesc în căutarea lucrurilor cu adevărat importante în...

Aoleu. Mi-am uitat aparatul de îndreptat părul.

Instinctiv, apăs pe butonul de „Oprire". Liftul, care tocmai se pregătea să coboare, se hurducă scoțînd un huruit posac, dar rămîne pe loc.

Nu pot să plec fără aparatul de îndreptat părul. Și fără fixativ.

Și fără balsamul de buze Kiehl. Aș muri fără el.

OK, poate că va trebui să regîndesc un pic strategia mea nu-contează-ce-ți-iei-la-tine.

Ies repede din lift, descui ușa și mă întorc în dormitor. Mai trag o valiză de sub pat, de culoare verde deschis și încep să o umplu și pe aceasta.

Acum că mă gîndesc mai bine, cred că n-ar fi rău să-mi mai pun o cremă. Și poate și una dintre pălăriile cele noi, pentru eventualitatea că nimeresc la o nuntă. Mai bag niște haine și un joc de table pentru eventualitatea că m-aș plictisi în tren (și că aș întîlni pe cineva care să-mi arate cum se joacă).

În cele din urmă, îmi iau geanta Angel. În clipa în care îmi arunc o privire de control în oglindă, pe neașteptate, îl aud pe Luke spunîndu-mi:

Sper doar că a meritat, Becky.

Mi se taie picioarele. Cîteva clipe, mă ia cu leșin.

Aproape că-mi vine să o las acasă.

Dar ar fi complet ridicol. Cum să-mi las acasă bunul cel mai de preţ?

Mi-o pun mai bine pe umăr şi mă uit la reflexia mea din oglindă, în încercarea de a retrăi dorinţa şi încîntarea pe care le-am simţit cînd am zărit-o prima oară. *E o geantă Angel*, îmi reamintesc mîndră. Este lucrul cel mai rîvnit din toată lumea. Lumea se omoară să pună mîna pe aşa ceva. Pe întreg mapamondul sînt liste de aşteptare pentru o asemenea achiziţie.

Îmi mut greutatea de pe un picior pe celălalt. Nu ştiu de ce, dar parcă e mai grea decît altădată. Ceea ce e destul de ciudat. E imposibil ca o geantă să devină brusc mai grea, nu?

A, da. Mi-am pus în ea încărcătorul de la mobil. De-aia.

OK. Hai, gata, plec. Şi-mi iau şi geanta.

Cobor la parter şi îmi trag valizele după mine, afară. Se apropie un taxi pîntecos, cu semnalul aprins că e liber, şi îi fac semn cu mîna. Îmi urc valizele, surescitată, cu gîndul la ceea ce am de gînd să fac.

— La gara Euston, vă rog, zic către şofer cu glasul uşor spart de emoţie. Mă duc să mă împac cu sora-mea-pierdută-şi-regăsită-şi-apoi-din-nou-pierdută.

Taximetristul mă priveşte impasibil.

— La intrarea din spate, drăguţă, sau unde?

Pe bune acum. Ai zice că taximetriştii au simţul dramei. Ai zice că învaţă asta în primele lecţii la şcoala de taxiuri.

Drumul e liber şi ajungem la Euston în zece minute. Cum pornesc spre casa de bilete, cărînd valizele după mine, mă simt brusc ca într-un film

vechi, alb-negru. Ar trebui să fiu înconjurată de fum, de scrîșnetul și de fluieratul trenului, iar eu ar trebui să fiu îmbrăcată într-un taior de tweed cu etolă de blană la gît și permanent gen anii '30.

— Un bilet pentru Cumbria, vă rog, spun cu un zvîcnet de emoție și trîntesc o bancnotă de cincizeci de lire pe tejghea.

În momentul ăsta, un bărbat cu bărbie puternică ar trebui să mă remarce și să-mi ofere un cocteil sau să-mi scoată un fir de praf din ochi. În loc de asta, însă, o femeie în uniformă de nailon orange mă privește de parcă aș fi redusă mintal.

— Cumbria? zice. Unde anume în Cumbria?

A. Are dreptate aici. Oare în satul lui Jess o fi existînd gară?

Am un flash brusc de memorie. Cînd m-am întîlnit prima oară cu Jess, a zis că vine de la...

— North Coggenthwaite. Dus-întors, vă rog. Dar nu știu cînd mă întorc. Îi arunc un surîs larg. Mă duc să mă împac cu sora-mea-pierdută-și-regăsită-și...

Femeia îmi taie scurt macaroana.

— O sută șaptezeci și șapte de lire.

Ce face? *Cît?* Cu banii ăștia mă duc la Paris.

— Îhm... poftim, zic, dîndu-i niște bani din fișicul pe care l-am obținut pe ceasurile Tiffany.

— Peronul nouă. Trenul pleacă în cinci minute.

— Aha. Mulțumesc.

Mă întorc și pornesc cu pas rapid spre peronul nouă. Dar, în clipa în care zăresc trenul Intercity uriaș, îmi cam scade încrederea în tempoul pasului meu. Lumea se bulucește în jurul meu în toate direcțiile, pupîndu-și prietenii, săltînd bagaje și trîntind ușile de la vagoane.

E un moment critic. Inima îmi bubuie nebunește și mi-au transpirat mîinile pe mînerele de la valize. Pînă în clipa asta, totul a fost mai mult un joc. Dar nu e un joc. E pe bune. Nu-mi vine să cred că într-adevăr am de gînd să fac asta.

Chiar am de gînd să străbat cîteva sute de kilometri spre un loc străin – pentru a mă întîlni cu o soră care mă urăște?

Șaptesprezece

O, Doamne. Am ajuns.

Au trecut cinci ore și mă aflu în Cumbria, în satul lui Jess. Sînt în nordul țării!

Merg pe drumul principal din Scully – și e un loc superb! E exact așa cum a zis Gary, cu pereți din piatră și tot restul. În stînga și în dreapta mea sînt case vechi de piatră, cu acoperișuri de ardezie. Dincolo de case sînt dealuri abrupte, din care ies stînci, cu oi care pasc iarbă. Iar toate acestea sînt dominate de un deal uriaș, care e practic un munte.

În momentul în care trec de o căsuță superbă de piatră, văd că perdeaua e trasă un pic la o parte și din spatele ei mă urmărește cineva. Cred că, din cauza valizelor mele, una roșie și una verde, e evident că nu sînt de prin partea locului. Rotițele valizelor huruie pe drum, iar cutia pălăriei se lovește de acestea la fiecare pas pe care îl fac. Trec pe lîngă o bancă, și două femei cu rochii cu imprimeu și pulovere mă cîntăresc din ochi cu suspiciune, iar una dintre ele arată spre pantofii mei din antilopă roz. Le zîmbesc prietenos și tocmai sînt pe cale să le spun „Sînt de la Barneys!“, cînd cele două se ridică și pleacă,

aruncînd din cînd în cînd priviri peste umăr, către mine. Mai fac cîțiva pași pe stradă, după care mă opresc, gîfîind ușor.

E cam la deal, nu? Nu că aș avea ceva cu dealurile. N-am nici cea mai mică problemă cu ele.

Dar chiar și așa, poate n-ar fi rău să stau vreo cîteva clipe să admir peisajul și să-mi trag sufletul. Taximetristul s-a oferit să mă ducă pînă la ușă, dar i-am spus că prefer să fac ultima bucată de drum pe jos, ca să mă liniștesc un pic. Și, de asemenea, ca să trag în secret o duș că dintr-o sticluță de vodcă pe care mi-am cumpărat-o în tren. Mă cuprinde o vagă nervozitate la gîndul de a o revedea pe Jess, ceea ce e total ridicol, avînd în vedere că am avut toate orele din tren să mă pregătesc.

Am primit chiar și sfaturi de la experți! M-am dus la vagonul-restaurant și am comandat un Bloody Mary – doar așa, să mai prind puțină inimă – și acolo am dat peste o trupă de actori shakespearieni aflați într-un turneu cu *Henric al V-lea*, care beau vin și fumau. Am început să pălăvrăgim și am sfîrșit prin a le depăna întreaga poveste și prin a le spune că acum mă duc să mă împac cu Jess. Iar ei au început să bată din palme, încîntați! Au zis că e exact ca în *Regele Lear* și au comandat Bloody Mary pentru toată lumea și au insistat să-mi dea niște ponturi despre dicție.

Nu sînt prea sigură că am să le urmez chiar *toate* sfaturile. Cum ar fi să îmi smulg părul din cap sau să mă fac că-mi înfig pumnalul în inimă. Dar o groază dintre ponturile lor mi-au fost de mare, mare folos! Cum ar fi, de pildă, să nu-i iei

niciodată fața colegului tău actor, adică să nu stai niciodată în așa fel încît să-l obligi să stea cu spatele la public. Cu toții au căzut de acord că ăsta e lucrul cel mai urît pe care i l-aș putea face surorii mele și că, dacă fac asta, îmi ucid din față orice șansă de împăcare și, sincer, ei ar înțelege-o perfect. Le-am spus că nu vom avea public, dar ei au zis pe naiba, se va strînge mulțimea ciorchine imediat.

Vîntul îmi suflă părul în toate direcțiile și simt că aerul puternic dinspre nord îmi usucă cumplit buzele, așa că îmi scot niște strugurel și îmi dau pe buze. Apoi, cu o mică împunsătură în inimă, îmi scot pentru a mia oară mobilul să văd dacă nu cumva m-a sunat Luke și n-am auzit. Dar nu am semnal. Probabil că e din cauza dealurilor. Mă uit cîteva clipe la ecranul mort, și în inimă mi se strecoară, absurd, crîmpeiul unei speranțe. Dacă nu am semnal, poate că totuși a încercat să dea de mine! Poate chiar în clipa asta încearcă, dar nu reușește să mă prindă...

În adîncul sufletului, știu însă că nu e așa. Au trecut șase ore de cînd a plecat. Dacă voia să mă sune, o putea face pînă acum.

Mă simt iar pustiită, cînd îmi amintesc. Glasul aspru al lui Luke. Felul în care m-a privit înainte de a ieși pe ușă, atît de dezamăgit și de obosit. Toate lucrurile pe care mi le-a spus. Toată ziua am reluat iar și iar în minte filmul certei noastre, pînă cînd mi s-au încins creierii și m-a luat durerea de cap.

Spre groaza mea, îmi dau brusc lacrimile. Clipesc furioasă pentru a mi le opri și trag aer în piept adînc. N-am să plîng. Totul o să fie

bine. O să mă schimb și o să mă transform într-o persoană nouă, iar Luke nici nu mă va recunoaște.

Încep din nou să-mi trag valizele după mine în susul dealului, pînă ajung la colțul străzii Hill Rise. Mă opresc să mă uit la șirul de căsuțe de piatră cenușie și mă ia cu furnicături pe șira spinării. Asta e. Asta e strada lui Jess. Aici locuiește, într-una din casele astea!

Bag mîna în buzunar ca să verific adresa exactă, cînd remarc mișcare la o fereastră de la etajul uneia dintre aceste case. Ridic ochii – și e Jess! Stă la fereastră, uitîndu-se țintă la mine, total bulversată.

În ciuda tuturor celor întîmplate între noi, în clipa în care o văd mă copleșește o emoție puternică. La urma urmei, asta e sora mea. Încep să fug pe stradă, cu valizele huruind în urma mea, și cu cutia de la pălărie izbindu-se ritmic de ele. Ajung la ușă, cu respirația întretăiată și tocmai vreau să ridic de mîner, cînd se deschide ușa. Jess se află în fața mea, în reiați maro deschis și o bluză de trening, complet oripilată.

— Becky... ce naiba faci aici?

— Jess, vreau să mă-nveți tot ce știi, zic cu voce nesigură și ridic mîinile într-un gest de implorare, așa cum m-au îndemnat actorii shakespearieni. Am venit să-ți fiu elevă.

— Poftim? Face un pas înapoi, îngrozită. Becky, ai băut?

— Nu! Adică da. Vreo cîteva Bloody Mary... dar nu sînt beată, îți dau cuvîntul meu! Jess, vreau să fiu un om bun. Vorbele îmi ies singure din gură. Vreau să învăț de la tine. Și să te

cunosc. Știu că am făcut greșeli în viață... dar vreau să învăț din ele. Vreau să fiu ca tine, Jess.

Se lasă o tăcere grea. Jess mă privește țintă.

— Vrei să fii ca mine? spune. Parcă eram o „vacă nenorocită și zgîrcită".

La naiba. Speram că a uitat de chestia asta.

— Ăă... îmi pare sincer rău că am spus asta, murmur, rușinată. N-am vrut să zic asta.

Jess nu pare deloc convinsă. Reiau repede în minte pregătirea din tren.

— Timpul a vindecat rănile dintre noi... încep, luîndu-i mîna.

— Ba nu le-a vindecat deloc! spune Jess, trăgîndu-și mîna. Și ai ditamai tupeul să vii aici.

— Dar te rog să mă ajuți, ca soră ce-mi ești! zic disperată. Vreau să învăț de la tine! Tu ești Yoda, iar eu sînt...

— *Yoda*? Jess face ochii mari, uluită.

— Bine, nu arăți ca Yoda, mă grăbesc să adaug. În nici un fel! Am vrut doar să zic că...

— Ei, bine, Becky, nu mă interesează, mă întrerupe Jess. Nici tu, nici ideea ta idioată. Te rog, pleacă.

Îmi trîntește ușa în față și eu rămîn uitîndu-mă la ea, perplexă. Mi-a trîntit ușa în față? Mie, propriei ei surori?

— Dar vin tocmai de la Londra! strig prin ușă.

Nu primesc nici un răspuns.

Nu pot renunța. Nu atît de ușor.

— Jess! spun, începînd să bat cu mînerul în ușă. Te rog, dă-mi drumul! Te rog! Știu că au existat anumite neînțelegeri între noi...

— Lasă-mă în pace!

Ușa se deschide violent și în pragul ei se află, din nou, Jess. Dar de data asta nu e doar ostilă. E pur și simplu lividă la față.

— Becky, între noi nu au existat doar anumite neînțelegeri! Sîntem extrem de diferite! Și nu am timp pentru tine. Zău. Îmi pare rău că ne-am întîlnit vreodată. Și habar n-am ce cauți aici.

— Nu înțelegi, zic repede, înainte să apuce să închidă iar ușa. Viața mea a fost dată peste cap. M-am certat cu Luke. Am... făcut o prostie imensă.

— Ce surpriză. Jess își încrucișează brațele.

— Știu că mi-am făcut-o cu mîna mea. Începe să-mi tremure vocea. Știu că e vina mea. Dar cred că mariajul meu e în mare pericol. Sînt convinsă de asta.

În timp ce rostesc aceste cuvinte, simt că îmi dau ghes din nou lacrimile. Clipesc de cîteva ori, străduindu-mă să le țin în frîu.

— Jess... te rog, ajută-mă. Ești singura persoană căreia îi pot cere ajutorul. Dacă aș învăța de la tine ce trebuie să fac, poate că Luke ar reveni la sentimente mai bune. Îi placi. Simt că mi se pune un nod în gît, dar mă sforțez să o privesc drept în față. Îi placi mai mult decît îi plac eu.

Jess clatină din cap, dar nu îmi dau seama dacă din cauză că nu mă crede sau pentru că i se rupe.

— Cine e, Jess? aud o voce în spatele ei și la ușă apare o altă fată. Are păr drept și lins și ochelari și are în mînă un ditamai blocnotesul. Alt martor al lui Yehova?

— Nu sînt martora lui Yehova! zic. Sînt sora ei!

— *Sora lui Jess?* Fata se holbează la mine interzisă și îmi cîntărește din ochi îmbrăcămintea, pantofii și cele două valize.

— Înțeleg acum ce-ai vrut să spui, zice către Jess, coborînd glasul. Chiar pare ușor într-o dungă.

Într-o dungă?

— Ba nu sînt deloc în nici o dungă! ripostez. Și tu ce te bagi? Jess...

— Becky, du-te acasă, spune Jess alb.

— Dar...

— Vorbesc turcește sau ce? Du-te acasă! Ridică o mînă, de parcă tocmai ar vrea să gonească un cîine.

— Dar... eu sînt familia ta! Începe să-mi tremure vocea. Iar membrii unei familii se ajută unul pe celălalt! Au grijă unul de celălalt! Jess, sînt *sora ta*!

— Asta nu e vina mea, mi-o taie Jess scurt. N-am cerut să fiu sora ta. La revedere, Becky.

Închide ușa iar, atît de violent încît tresar. Ridic din nou mîna să bat în ușă, apoi o las iar jos. N-are nici un rost, așa-i?

Rămîn așa preț de cîteva clipe, privind în gol spre ușa vopsită în maro. Apoi mă răsucesc fără grabă pe călcîie și pornesc, tîrîndu-mi valizele după mine, pe drum.

Am bătut tot drumul ăsta degeaba.

Ce să fac acum?

Gîndul de a mă duce direct acasă e insuportabil. Toate orele alea în tren ca să ajung unde? Într-un apartament pustiu.

Un apartament pustiu și fără soț.

În secunda în care mă gîndesc la Luke, nu mă mai pot controla. Lacrimile încep să-mi șiroiască

pe obraji și mă scutur de un hohot de plîns, apoi de încă unul. Ajung la colțul străzii și două femei cu cărucioare mă privesc curioase, dar aproape că nici nu le observ. Plîng prea tare. Probabil că mi s-a scurs tot machiajul... și nu am nici o mînă liberă să-mi caut o batistă, așa că trebuie să-mi trag nasul... Și să mă opresc. Trebuie să stau un pic să-mi revin.

În stînga mea e fel de parc cu iarbă, în mijlocul căruia se află o bancă de lemn. Mă îndrept spre ea. Îmi las să cadă valizele și mă prăbușesc, cu capul în mîini și mă las iar pradă lacrimilor.

Iată-mă la sute de kilometri de casă, singură singurică, și nimeni nu vrea să știe de mine. Și e numai și numai vina mea. Am stricat totul.

Iar Luke n-o să mă mai iubească niciodată.

Îmi tremură umerii și aproape că nu mai am aer, cînd aud vag, deasupra capului meu, o voce de bărbat.

— Ei, ei. Ce se-ntîmplă aici?

Ridic privirea încețoșată și văd un bărbat între două vîrste în pantaloni reiați și un pulover verde privindu-mă, pe jumătate a dezaprobare, pe jumătate a îngrijorare.

— Că doar n-o fi sfîrșitul lumii! zice destul de aspru. Deranjezi lumea în etate care încearcă să tragă un pui de somn. Arată spre căsuțele din jur. Faci atîta zgomot, că sperii oile.

Arată spre deal, unde, e adevărat, mai multe oi mă privesc destul de curioase.

— Îmi cer scuze că v-am deranjat, spun cu noduri. Dar, în momentul ăsta, nu îmi merge prea bine.

— Te-ai certat cu flăcăul matale, afirmă tipul aproape automat.

— Nu, adevărul e că sînt măritată. Dar da, căsnicia mea e în pericol. Mi-e teamă că se va sfîrşi curînd. Şi am venit pînă aici ca să-mi văd sora, iar ea nu vrea nici să-mi vorbească... Simt că-ncep să-mi curgă iar lacrimile pe obraz. Părinţii mei sînt plecaţi într-o croazieră terapeutică, iar soţul meu a plecat în Cipru cu Nathan Temple, şi cea mai bună prietenă a mea se simte mai bine cu altcineva decît cu mine şi n-am absolut pe nimeni cu care să vorbesc. Şi pur şi simplu nu ştiu încotro s-o apuc! Vreau să zic că efectiv nu ştiu încotro s-o iau după ce-am să mă ridic de pe banca asta...

Cu un sughiţ, îmi iau un şervеţel şi-mi şterg ochii înlăcrimaţi. Apoi ridic privirea.

Bărbatul a rămas tablou.

— Ştii ceva, drăguţă? spune pe un ton mult mai blînd. Ce zici de o ceaşcă de ceai?

— Sună foarte bine, zic cu glas nesigur. Vă mulţumesc mult de tot.

Tipul traversează parcul, cărîndu-mi ambele valize de parcă ar fi goale, iar eu îl urmez îndeaproape, cu cutia de pălării în mînă.

— Eu îs Jim, apropo, zice peste umăr.

— Iar eu sînt Becky. Îmi suflu nasul. E foarte amabil din partea dumneavoastră. Azi, cînd eram încă la Londra, am vrut să beau şi eu un ceai, dar rămăsesem fără lapte. De fapt... aşa a început totul.

— Cam mare distanţa pentru un ceai, remarcă el neutru.

Îmi dau brusc seama că asta s-a întîmplat nu mai departe de azi-dimineaţă. Mi se pare că au trecut o mie de ani de atunci.

— Stai liniștită, că aici n-o să rămînem fără lapte, orice-ar fi, adaugă el, intrînd într-o căsuță deasupra ușii căreia scrie cu negru Magazinul Scully. În clipa în care intrăm se aude un clopoțel și, de undeva din spate, latră un cîine.

— A. Mă uit în jur cu interes renăscut. E un magazin!

— *Singurul magazin*, vrei să spui, mă corectează el. Lasă valizele jos și mă trage ușor de pe preșul de la intrare, și clopoțelul încetează. Familia mea se ocupă de el de cincizeci și cinci de ani.

— Uau. Privesc spre magazinul extrem de primitor. Sînt rafturi cu pîine proaspătă, rafturi cu conserve și pachete frumos aranjate, cu borcane ca pe vremuri cu dulciuri și un raion de cărți poștale și cadouri. Ce drăguț! Deci... dumneavoastră sînteți domnul Scully?

Jim îmi aruncă o privire ciudată.

— Scully se numește satul în care te afli, fată dragă.

— A, da. Mă înroșesc. Am uitat.

— Numele meu e Smith. Și cred că ai mare nevoie de ceaiul ăla. Kelly! Ridică vocea și o clipă mai tîrziu apare pe ușa din spatele prăvăliei o fată. Are cam treisprezece ani, e slăbuță și are păr frumos, prins într-o coadă și ochi frumos fardați, iar în mînă are o revistă *Heat*.

— Să știi că am stat în magazin pînă acum, pe cuvîntul meu, tată, spune imediat. M-am dus doar puțin sus, să iau o revistă.

— Bine, fata mea. Te rog să faci tu un ceai bun de tot pentru domnița asta de-o vezi. A trecut prin tot felul de... necazuri.

— Imediat. Kelly mă privește cu maximă curiozitate înainte de a dispărea din nou pe ușă și,

deodată, îmi dau seama că trebuie să arăt cam ca muma pădurii.

— Nu vrei să stai jos? îmi spune Jim, trăgînd un scaun.

— Mulţumesc, îi zic recunoscătoare.

Las cutia de pălării jos şi încep să scotocesc prin geanta mea Angel după trusa de fard. Deschid oglinjoara şi mă privesc şi... o, Doamne... în viaţa mea n-am arătat atît de rău. Am nasul roşu, ochii injectaţi, dermatograful mi s-a întins de jur împrejur de-arăt ca un panda şi, cumva, fardul turcoaz de ochi, care „ţine 24 de ore", mi s-a prelins pe obraz.

Scot repede un şervеţel demachiant şi mă şterg de toate astea, pînă cînd faţa îmi rămîne curată şi trandafirie şi mă priveşte cu tristeţe din oglindă. Îmi vine să mă las aşa. De ce să mă mai fardez? La ce bun, dacă nu mai am soţ?

— Poftim. În faţa mea, pe tejghea, apare o cană de ceai aburindă, şi ridic ochii spre Kelly, care mă priveşte cu interes.

— Îţi mulţumesc mult, spun, cu glasul încă ezitant. Eşti o scumpă.

— Pentru puţin, zice Kelly, în clipa în care iau prima înghiţitură delicioasă.

Dumnezeule, o cană de ceai e răspunsul la toate problemele.

— Asta e cumva... – ridic ochii şi o văd pe Kelly cu ochii cît cepele la geanta mea – ...asta e cumva... o geantă Angel?

Mă străbate un fior rapid de încîntare, pe care mi-l ascund schiţînd un surîs.

— Da. E o geantă Angel autentică.

— Tată, are o geantă Angel! face Kelly către Jim, care scoate nişte pungi de zahăr dintr-o

rulie. Ți le-am arătat în revista *Glamour*! Îi strălucesc ochii de surescitare. Toate vedetele sînt la Harrods s-au epuizat imediat! De unde le ai?

— De la... Milano, spun după o pauză.

— Milano! spune Kelly, cu respirația întretăiată. Ce cool! Acum i-au căzut ochii pe conținutul portfardului meu. Ăla e lip gloss Stila?

— Ăă... da.

— Emily Masters are lip gloss Stila, spune vînătoare. Nu-i mai ajungi la nas nici cu prăjina.

Mă uit la ochii ei aprinși și la obrajii în flăcări și, fără veste, îmi doresc să mai am iar treisprezece ani. Să colind prin magazine sîmbătă, cheltuindu-mi toți banii de buzunar. Fără alte griji decît tema de la biologie și întrebarea dacă lui James Fullerton îi place de mine.

— Uite... poftim, zic, scotocind în portfard după un gloss Stila nou-nouț, cu aromă de grepfrut. Eu oricum nu cred c-am să-l folosesc.

— Pe bune? face Kelly ținîndu-și respirația. Ești sigură?

— Vrei și fardul ăsta de obraz? Îi întind cutiuța. Nu că ai avea nevoie de culoare în obraz...

— Uau!

— Ia stați așa, se aude glasul lui Jim din celălalt colț al magazinului. Kelly, nu poți să-i iei fardul. Clatină vag din cap mustrător, spre aceasta. Dă-i-le înapoi, fata mea.

— Dar ea mi le-a dat, tată! spune Kelly, iar pielea ei strălucitor de albă devine brusc trandafirie. Nu i le-am cerut eu...

— Jim, te rog. Eu i le-am dat. Eu oricum nu cred c-am să le folosesc vreodată. Izbucnesc într-un

rîs forțat. Motivul pentru care le-am cumpărat e că îți dădeau un parfum gratis, dacă cheltuiai peste optzeci de lire...

Din senin ochii mi se umplu iar de lacrimi. Dumnezeule, Jess are dreptate. Sînt un dezastru.

— Ești bine? spune Kelly alarmată. Uite, ia-le înapoi...

— Nu, sînt bine. Mă sforțez să zîmbesc. Trebuie doar... să încerc să mă gîndesc la altceva.

Îmi șterg ochii repede cu un șervețel, mă ridic în picioare și pornesc spre raionul de cadouri. Să iau niște suveniruri, dacă tot sînt aici. Iau un suport de pipă pentru tata și o tavă de lemn pictat, care sigur o să-i placă mamei. Tocmai mă uit la o machetă de sticlă a lacului Windermere, cînd observ în fața ferestrei două femei. Între timp, li se alătură o a treia.

— Ce așteaptă? spun nedumerită.

— Asta, spune Jim. Se uită la ceas, apoi afișează o tăbliță pe care scrie „Pîinea de azi, la jumătate de preț".

Abia a apucat să pună tăbliţa, că femeile au și intrat în magazin.

— Vreau și eu două franzele, Jim, spune una dintre ele, cu păr gri metalizat și un balonzaid bej. Ai și croasante la reducere?

— Azi nu, spune Jim. Doar la preț întreg.

— A. Rămîne puțin pe gînduri. Nu, atunci nu.

— Dă-mi și mie trei integrale, face alta, cu basma verde pe cap. Dînsa cine e? Mă arată cu degetul. V-am văzut plîngînd în parc. Sînteți turistă?

— Mereu se pierd, spune prima femeie. La ce hotel stai, drăguțo? Vorbești engleză? *Speke Inglese?*

— Pare daneză, spune a treia femeie, sigură pe ea. Știe cineva daneza?

— Sînt englezoaică, spun. Și nu m-am rătăcit. Am fost supărată fiindcă... Înghit în sec. Fiindcă am probleme în căsnicie. Și am venit aici pentru a-i cere ajutorul surorii mele, dar ea nu vrea să mi-l dea.

— Surorii tale? face femeia cu basma verde, neîncrezătoare. Dar cine e sora dumitale?

— E de aici din sat. Iau o gură de ceai. Se numește Jessica Bertram.

Se lasă o tăcere înmărmurită. Femeile arată de parcă tocmai le-ar fi lovit cineva cu leuca. Mă uit în jur confuză și văd că și lui Jim i-a căzut fața de un metru.

— *Tu* ești sora ei? spune el.

— Ei bine... da, eu sînt. Sora ei vitregă.

Mă uit în jur la oamenii rămași fără grai – dar nimeni nici nu se clintește. Cu toții se holbează la mine ca la o extraterestră.

— Știu că, dacă te uiți la noi, sîntem destul de diferite... încep.

— A zis că ești nebună, o trîntește Kelly.

— Kelly! zice Jim.

— Poftim? Mă uit de la unul la altul. *Ce-a zis?*

— Nimic, spune Jim, săgetînd-o cu privirea pe Kelly.

— Toată lumea știa că se duce să se întîlnească cu sora ei abia regăsită, spune Kelly, ignorîndu-l. Și, cînd s-a întors, ne-a zis că ești complet dusă. Îmi pare rău, tată, dar e adevărat!

Simt că m-am făcut roșie ca sfecla.

— Nu sînt deloc nebună! zic. Sînt cît se poate de normală! Doar că sînt... puțin altfel decît

Jess. Ne plac alte lucruri. Ei îi plac pietrele. Mie... îmi plac magazinele.

Toți cei din prăvălie mă privesc curioși.

— Deci nu îți plac pietrele? spune femeia cu basma verde.

— Nu tocmai, recunosc. Adevărul e... că ăsta a fost unul dintre motivele pentru care ne-am certat.

— Ce s-a întîmplat? zice Kelly, numai ochi și urechi.

— Păi... Mă joc puțin cu pantoful pe podea. I-am spus că n-am auzit în viața mea de un hobby mai plicticos și că i se potrivește.

Toți cei din prăvălie rămîn cu respirația tăiată.

— Cea mai mare greșeală, să te iei de pietrele ei, spune femeia în balonzaid bej, clătinînd din cap. Îi plac mult pietrele alea ale ei, fie bine-cuvîntată.

— Jess e o fată foarte bună, intervine femeia cu păr gri, aruncîndu-mi o privire severă. Serioasă. De nădejde. Oricine s-ar bucura să o aibă de soră.

— Nimeni nu și-ar putea dori mai mult, e de acord femeia cu basma verde, încuviințînd din cap.

Sub privirile lor critice, simt nevoia de a mă apăra.

— Nu e vina mea! Eu vreau să mă împac cu ea! Dar ea nu are nici cel mai mic chef să fie sora mea! Și habar nu am de ce a luat-o totul razna atît de rău. Am vrut să fim prietene. Am pregătit un weekend special cu ea, dar ei nu i-a plăcut nimic. Și m-a criticat încontinuu. Și am sfîrșit prin a ne certa la cuțite... iar eu am făcut-o troacă de porci...

— Ce i-ai zis? spune Kelly avidă.

— Păi... mă frec pe nas. I-am zis că e o nenorocită. Că e mama plictiselii...

Cei din prăvălie rămîn din nou cu respirația tăiată. Kelly pare de-a dreptul înspăimîntată și ridică o mînă, de parcă ar vrea să mă oprească. Dar eu nu am chef să mă opresc. E un moment catarctic. Acum, că m-am pornit, simt nevoia să mărturisesc totul.

— ... și că e cea mai zgîrcită persoană pe care am cunoscut-o în viața mea, continuu, stîrnită de chipurile lor terifiate. Că n-are pic de gust vestimentar, și că a fost operată și i s-a extras glanda distracției...

Mă opresc, dar de data asta nu mai obțin aceeași reacție. Toată lumea pare că a împietrit.

Și, deodată, aud undeva în jur zgomot de clopoțel. Un zgomot care, dacă stau să mă gîndesc mai bine, se aude de vreo cîteva secunde. Foarte lent mă întorc.

Și mă ia cu fiori pe șira spinării.

În ușă se află Jess, lividă la față.

— Jess! bîigui. Dumnezeule, Jess! Nu voiam să... N-am avut nici cea mai mică intenție să... Nu făceam decît să explic...

— Auzisem că ești aici, zice, rostind cuvintele cu efort vizibil. Am venit să văd dacă ești în regulă. Și dacă ai unde să dormi diseară. Dar... cred că m-am răzgîndit. Mă privește drept în ochi. Știam că ești superficială și răsfățată, Becky. Dar n-am știut că ești și cu două fețe.

Se întoarce și iese cu pași mari, trîntind ușa în urma ei.

Kelly e ca racul, Jim are o grimasă. Toți cei de față nu știu cum să-și mai mascheze stînjeneala.

Apoi femeia cu basma verde își încrucișează brațele.

— Ei, zice. Ai cam făcut-o de oaie, nu crezi, drăguță?

Sînt într-o stare de șoc.

Am venit aici să mă împac cu Jess și n-am reușit decît să înrăutățesc și mai tare lucrurile.

— Poftim, fata mea, spune Jim, așezîndu-mi o nouă cană de ceai în față. Cu trei cuburi de zahăr.

Cele trei femei beau și ele ceai, iar Jim a scos de undeva și un chec. Nu știu de ce, dar am senzația că toți se așteaptă să fac ceva distractiv.

— Nu sînt cu două fețe, zic disperată și iau o gură de ceai. Pe bune! Sînt un om drăguț! Am venit aici ca să fac un pod al împăcării! Da, știu, Jess și cu mine nu ne prea înghițim una pe alta. Credeam însă că mă poate ajuta să-mi salvez căsnicia...

Toată lumea din prăvălie își ține respirația.

— Are probleme și cu soțul? îl întreabă femeia cu basma verde pe Jim și țîțîie din buze. O, Doamne.

— Cînd îți dă Dumnezeu, îți dă, cînd nu, îți ia și cenușa din vatră, rostește lugubru femeia cu păr metalic. A fugit cu vreo artistă?

Jim îmi aruncă o privire, apoi se apleacă spre femei, coborînd vocea.

— Se pare că a plecat în Cipru cu un individ pe nume Nathan.

— O. Femeia cu păr metalic face ochii mari. O, înțeleg.

— Și ce-o să faci, Becky? spune Kelly, mușcîndu-și buza.

Să mă duc acasă, îmi trece un gînd. *Să mă dau bătută.*

Dar nu-mi iese din minte chipul livid al lui Jess şi simt o împunsătură în inimă. Ştiu foarte bine ce înseamnă să te bîrfească lumea. Am avut parte din plin de asta la viaţa mea. Îmi vine în minte instantaneu imaginea Aliciei, Scorpia-cu-picioare-lungi, cea mai rea şi mai intrigantă fată pe care am cunoscut-o vreodată.

Nu pot suporta ideea ca propria mea soră să creadă că sînt şi eu ca Alicia.

— Trebuie să-i cer scuze lui Jess, spun, ridicînd privirea. Ştiu că nu vom fi niciodată prietene. Dar nu mă pot întoarce acasă ştiind că are o părere atît de proastă despre mine. Iau o gură de ceai fierbinte, apoi ridic ochii. Există vreun loc în care aş putea înnopta aici?

— Edie are o pensiune, cu mic dejun inclus, spune Jim, arătînd spre femeia cu basma. Mai ai vreo cameră liberă, Edie?

Edie caută în geanta uriaşă maro, scoate o agendă şi o consultă.

— Ai noroc, spune, ridicînd privirea. Mi-a rămas o cameră single de lux.

— Edie o să aibă mare grijă de tine, spune Jim, cu atîta blîndeţe că simt că îmi dau iar lacrimile, în mod total ridicol.

— Aş putea s-o închiriez chiar din seara asta, vă rog? spun, ştergîndu-mă la ochi. Vă mulţumesc foarte mult. Mai iau o înghiţitură de ceai şi abia acum îmi remarc cana. E de ceramică albastră, pe care e pictat de mînă cu alb „Scully". Ce drăguţă e, spun, dregîndu-mi glasul. Aveţi şi la vînzare?

— Pe raftul din spate, spune Jim, privindu-mă amuzat.

— Pot să cumpăr şi eu vreo două? Adică vreo patru? Iau un şerveţel şi îmi suflu nasul. Voiam doar să vă spun... că vă mulţumesc tuturor. Sînteţi foarte drăguţi.

Pensiunea e o casă mare şi albă aflată chiar lîngă parc. Jim îmi cară valizele, iar eu îmi car cutia de pălării şi sacoşa plină cu suveniruri, iar Edie vine în urma mea, dîndu-mi instrucţiunile.

— N-aveţi voie să primiţi vizite după ora unsprezece... să daţi petreceri de mai mult de trei persoane... să folosiţi solvenţi chimici sau sprayuri insecticide... plata se face în avans, în numerar, dar accept şi cecuri, cu mare plăcere, conchide în clipa în care ajungem la uşa luminată.

— De aici te descurci singură, da? zice Jim, lăsînd jos valizele.

— Da, sigur. Şi mulţumesc foarte mult, zic, atît de recunoscătoare că îmi vine să-i dau un pupic. Dar nu prea îndrăznesc – aşa că mă mulţumesc să-l privesc tăind-o prin parc.

— Cu mare plăcere, repetă Edie cu subînţeles.

— A! zic, dîndu-mi seama că vrea s-o plătesc. Categoric!

Încep să-mi scotocesc prin geantă după portofel şi nimeresc mobilul. Din obişnuinţă, îl scot şi mă uit la ecran. Dar tot nu am semnal.

— Dacă vrei să suni, poţi să vorbeşti de la telefonul din hol, spune Edie. Avem o cabină, pentru intimitate.

Pe cine să sun?

Cu o strîngere de inimă, mă gîndesc la Luke în Cipru, încă supărat pe mine. La mama şi tata

ocupați cu croaziera și cu workshopul de terapie. La Suze care stă la picnic pe o pășune pitorească scăldată în razele soarelui, cu Lulu și toți copiii lor în salopetele.

— Nu. E OK, zic, cu un surîs schimonosit. N-am pe cine să sun. Sinceră să fiu... nu cred c-a remarcat cineva că am plecat.

5 iunie 03 16.54
pentru Becky
de la Suze

Bex. Scuze că nu m-ai găsit. De ce nu răspunzi la telefon? Zi de coşmar la picnic. Înţepaţi de viespi. Mi-e dor de tine. Vin la Londra să te văd. Sună-mă.

Suze
pupici

6 iunie 03 11.02
pentru Becky
de la Suze

Bex. Unde eşti??????????????

Suze
pupici

Optsprezece

Nu pot să dorm.

Sinceră să fiu, cred că n-am închis un ochi azi-noapte. Se pare că mi-am petrecut toată noaptea cu ochii în tavanul cu stucatură de ipsos de la pensiunea lui Edie, gîndindu-mă iar şi iar, la aceleaşi chestii.

Doar că totuşi cred că am aţipit măcar un pic, fiindcă dimineaţa m-am trezit cu un vis îngrozitor, în care mă transformasem în Alicia Scorpia-cu-picioare-lungi. Eram îmbrăcată într-un taior roz şi rîdeam înfumurată, iar Jess era lividă la faţă şi distrusă. De fapt, dacă stau bine să-mi amintesc, Jess semăna destul de mult cu mine.

Simplul gînd la acest vis îmi dă o stare de disconfort. Trebuie neapărat să fac ceva.

Nu mi-e foame, dar Edie a pregătit un mic dejun englezesc şi nu pare prea impresionată cînd îi spun că de obicei nu mănînc decît o felie de pîine prăjită. Aşa că iau de cîteva ori din farfuria cu omletă şi costiţă, după care mă fac că iau din black pudding[1] – apoi iau o gură de cafea şi plec în căutarea lui Jess.

1. Cîrnat franţuzesc făcut din carne şi sînge de porc închegat, numit şi *boudin noir*, aproximativ echivalent cu sîngeretele românesc.

Urc dealul spre casa ei cu soarele de dimineață în ochi și un vînt rece în păr. Pare o zi perfectă pentru o împăcare. Un nou început, o pagină albă.

Mă apropii de ușa de la intrare, sun la sonerie și aștept, cu inima bătîndu-mi nebunește.

Nici un răspuns.

OK, m-am cam săturat de oameni care nu sînt acasă cînd îi caut să-mi refac legătura emoțională cu ei. Mijesc ochii spre ferestre, întrebîndu-mă dacă nu cumva se ascunde. Poate ar trebui să arunc cu niște pietre în geam.

Și ce fac dacă îi sparg un geam? Atunci chiar că o să mă urască de-a binelea.

Mai sun de cîteva ori la sonerie, apoi o iau înapoi pe cărare. Aș putea s-o aștept. Oricum n-am nimic altceva mai bun de făcut. Mă așez pe zid și-mi caut o poziție mai confortabilă. Așa e bine. O să stau să aștept și, cînd vine acasă, am să năvălesc asupra ei cu discursul despre cît de rău îmi pare.

Zidul nu e chiar atît de confortabil cum mi s-a părut inițial și mă foiesc de cîteva ori. Mă uit la ceas, verific dacă merge, apoi mă uit la o bătrînă care își plimbă cățelușul pe trotuarul de vizavi.

Apoi mă uit din nou la ceas. Au trecut cinci minute.

Dumnezeule, ce mă plictisesc.

Cum naiba or rezista tipii care-i urmăresc pe alții? Cum or face să nu se urce pe pereți de plictiseală?

Mă ridic să-mi întind picioarele și mă mai duc o dată pînă la casa lui Jess. Sun la ușă, doar așa, ca să fiu sigură, apoi pornesc iar spre zid. În timp ce fac asta, văd un polițist venind spre

mine. Ce naiba caută un polițist aici, pe stradă? Credeam că stau la birou îngropați pînă la gît în hîrtii sau că vîjîie prin orașe în mașini de poliție.

Simt o ușoară nervozitate în clipa în care îmi dau seama că se uită țintă la mine. Dar nu fac nimic rău, nu? Vreau să spun, ce, n-ai voie să te ții pe urmele cuiva?

A. Bine, OK, poate că da, e interzis prin lege să te ții pe urmele cuiva. Dar o fac de abia cinci minute. Nici nu se pune. Și, oricum, de unde știe el că urmăresc pe cineva? Poate că stau pur și simplu aici de plăcere.

— Toate bune și frumoase? spune, apropiindu-se.

— Da, mulțumesc!

Urmează o pauză, și el mă privește impacientat.

— E vreo problemă? spun politicoasă.

— Sînteți amabilă să vă ridicați, domnișoară? Nu aveți voie să stați aici.

Simt un fior de frustrare.

— De ce n-am voie? zic vitează. Asta e problema cu țara asta! Toți cei care nu se supun sînt persecutați! De ce, mă rog, n-am voie să stau pe un zid, fără să fiu dată la o parte?

— Este zidul meu, spune el și arată către ușa de la intrare. Iar aceasta este casa mea.

— Am înțeles. Mă fac roșie ca sfecla și sar în picioare. Eu tocmai... ăă... plecam. Mersi! E un zid foarte drăguț!

OK. Uită planul cu urmăritul. Vin mai tîrziu.

Cobor dealul pînă la parc și mă trezesc că pașii mi se îndreaptă singuri spre magazin. În clipa în care intru, Kelly se află în spatele casei de marcat, cu o revistă *Elle*, iar Jim aranjează niște mere pe raft.

— M-am dus s-o văd pe Jess, spun posomorîtă. Dar nu era acasă. Va trebui să aştept pînă se întoarce.

— Vrei să-ţi citesc horoscopul? spune Kelly. Să vedem dacă zice ceva de surori?

— Fata mea, zice Jim pe un ton mustrător, parcă trebuia să înveţi pentru examene. Dacă nu munceşti, du-te şi fă-te chelneriţă la ceainărie.

— Nu! sare Kelly. Repet! Se strîmbă în direcţia mea, apoi lasă jos revista *Elle* şi ia o carte intitulată *Algebra elementară*.

Dumnezeule mare, algebra. Am uitat complet de ea. Poate că totuşi e bine că nu mai am iar treisprezece ani.

Simt o nevoie imperioasă de ceva dulce, aşa că mă duc la raionul aferent şi înhaţ cîţiva biscuiţi digestivi de ciocolată şi cîţiva Orange Club. Apoi mă îndrept spre raionul de papetărie. Ador papetăria şi sînt de părere că niciodată nu ai chiar tot ce ţi-ai dori. Iau un pachet de piuneze în formă de oiţe, care îmi vor fi extrem de folositoare la un moment dat. Şi n-ar fi rău să iau şi un capsator şi nişte dosare asortate.

— Te ajut cu ceva? spune Jim, zărindu-mi braţele pline.

— Nu, mulţumesc!

Îmi iau marfa şi mi-o depun pe tejghea, unde Kelly face socoteala.

— Vrei un ceai? zice.

— Nu, mulţumesc, spun politicoasă. Nu vreau să deranjez. V-aş sta în drum.

— Care drum? răspunde ea. Nu vine nimeni pînă la patru, cînd se ieftineşte pîinea. Şi mă poţi testa la limba franceză, dacă vrei.

— Foarte bine, zic luminîndu-mă la față. Dacă îți pot fi de vreun folos...

Trei ore mai tîrziu, mă aflu tot aici. Am băut trei ceaiuri, am mîncat jumătate de pachet de biscuiți digestivi și un măr, și am mai cumpărat cîteva cadouri pentru cei de acasă, cum ar fi niște halbe Toby și niște suporturi pentru farfurii, care îmi vor prinde foarte bine odată și odată.

Plus că am ajutat-o și pe Kelly cu temele. Doar că acum am trecut de la recapitularea la algebră și franceză la hainele cu care se va îmbrăca la petrecerea disco de la școală. Am deschis toate revistele și am fardat-o, altfel la fiecare ochi, doar ca să-i arăt cum îi stă. O parte a feței este extrem de dramatică, cu umbre fumurii și genele false pe care le-am găsit la mine în portfard; cealaltă este argintie și în stil anii '60, cu rimel alb, gen era spațială.

— Ai grijă să nu te vadă maică-ta, e tot ce zice Jim întruna, de fiecare dată cînd trece pe lîngă noi.

— Ce rău îmi pare că nu am toate agrafele la mine, zic examinîndu-i fața. Ți-aș fi făcut o coadă de vis.

— Arăt incredibil! Kelly se uită uluită la imaginea ei din oglindă.

— Ai pometi minunați, îi spun, și-i aplic puțină pudră sidefie pe ei.

— Ce mă distrez! Kelly mă privește, cu ochi strălucitori. Doamne, Becky, ce rău îmi pare că nu stai la noi în sat! Am fi putut face asta în fiecare zi!

Pare atît de încîntată, că mă simt ridicol de mișcată.

— Păi... cine știe? zic. Poate mai vin și altădată. Dacă mă împac cu Jess.

Doar gîndindu-mă la Jess, simt o gheară în stomac. Pe măsură ce trece timpul, sînt tot mai stresată la gîndul revederii cu ea.

— Am vrut să mă distrez în felul ăsta și cu Jess, adaug, cu ușor regret. Dar pe ea n-a interesat-o.

— E o proastă, atunci, spune Kelly.

— Ba nu e proastă. Doar că ei... îi plac alte lucruri.

— E o fire mai acidă, intervine Jim, trecînd pe lîngă noi cu niște sticle de suc de cireșe. Nici acum nu-mi vine să cred că sînteți surori. Trîntește sticlele jos și se șterge pe frunte. Poate să fie din cauză că ați fost educate diferit. Jess a avut o copilărie foarte grea.

— Îi cunoști familia? zic, ridicînd ochii, interesată.

— Da. Încuviințează. Nu prea bine, dar îi știu. Am avut afaceri cu tatăl ei. El e proprietarul de la Bertram Foods. Locuiește în Nailbury. La opt kilometri de aici.

Deodată, mor de curiozitate. Jess nu mi-a zis absolut nimic despre familia ei. Și nici ai mei nu păreau să știe prea multe.

— Și... cum sînt? întreb, cît de firesc sînt în stare. Cum e familia ei?

— Cum ți-am zis, nu i-a fost deloc ușor. Mama ei a murit cînd ea avea vreo cinșpe ani. E o vîrstă foarte dificilă pentru o fată.

— N-am știut niciodată asta! Kelly face ochii mari.

— Iar taică-său... Jim se apleacă gînditor peste tejghea. E un om bun. Și corect. E un om de

succes. A construit Bertram Foods, de la zero, cu sudoarea frunții. Dar nu e ceea ce s-ar putea numi... un om cald. Întotdeauna a fost la fel de aspru cu Jess, cum a fost și cu frații ei. Întotdeauna au trebuit să-și poarte de grijă singuri. Îmi aduc aminte cînd a intrat Jess la liceu. A făcut liceul la Carlisle. Un liceu cu pretenții.

— Acolo am vrut și eu să intru, spune Kelly, strîmbîndu-se. Dar n-am intrat.

— Jess e o fată foarte deșteaptă. Jim clatină din cap cu admirație. Dar, în fiecare dimineață, trebuia să schimbe trei autobuze ca să ajungă la liceu. Treceam cu mașina pe lîngă stație, în drumul meu – și imaginea asta n-am s-o uit cît oi trăi. Dimineața devreme, ceață, și Jess singură în stație, cu ghiozdanul. Pe vremea aia nu era fata în putere care e acum. Era numai piele și os, o lua vîntul.

Se oprește, dar eu nu găsesc nimic de zis. Mă gîndesc doar cum mă duceau ai mei pe mine la școală cu mașina, în fiecare zi. Deși nu era prea departe.

— Cred că sînt foarte bogați, spune Kelly, căutînd prin portfardul meu. Dacă Bertram Foods e a lor. De la ei avem toate plăcintele congelate! spune către mine. Și înghețata. Au un catalog cît o cărămidă!

— Da, stau destul de bine, spune Jim. Dar întotdeauna au fost destul de strînși la pungă. Deschide o cutie de carton cu CupaSoups și începe să le aranjeze pe raft. Bill Bertram se lăuda mereu cu treaba asta. Că toți copiii lui trebuie să muncească, dacă vor bani de buzunar. Face o pauză, apucînd un vraf de pliculețe de supă de pui și de ciuperci. Și, dacă nu-și permiteau să se

ducă în vreo excursie sau ceva de genul ăsta... pur și simplu nu se duceau. Simplu ca bună ziua.

— Nu se duceau în excursie cu școala? Mă uit la el cu niște ochi cît cepele. Dar toată lumea știe că părinții plătesc pentru excursiile cu școala!

— Ei bine, în familia Bertram nu se întîmpla așa. Voia să-i învețe valoarea banului. La un moment dat circula o poveste cum că unul din băieții Bertram a fost singurul din școală care nu s-a dus la teatrul de păpuși. N-a avut bani, iar taică-său n-a vrut să-i dea. Jim își reia aranjatul supelor. Nu știu dacă a fost adevărat. Dar nu m-ar mira deloc. Se uită spre Kelly mustrător. Domnișoară, tu habar n-ai pe ce lume trăiești. Ai o viață extrem de ușoară.

— Ba fac o groază de treabă! sare Kelly imediat. Uite! Te ajut la prăvălie, nu?

Ia niște gumă de pe un raft și o desface, după care se întoarce spre mine.

— Acum, te fardez eu pe tine, Becky! Începe să scotocească prin portfard. Fard cu aspect de bronz n-ai?

— Ăă... ba da, zic, absentă. Am pe undeva.

Încă mă mai gîndesc la Jess stînd în stația de autobuz, palidă și firavă.

Jim rupe și netezește cartonul de la CupaSoup. Se întoarce și mă măsoară din priviri.

— Nu-ți fă griji, drăguță. O să vă-mpăcați.

— Poate. Fac un efort să zîmbesc.

— Sînteți surori. Sînteți rude. Cei între care există legături de sînge se ajută la greu. Se uită pe fereastră. Of of. Văd că azi încep să se strîngă destul de devreme.

Îi urmez privirea și văd două femei în vîrstă pîndind în fața magazinului. Una din ele mijește

ochii spre raionul de pîine, apoi se întoarce şi clatină din cap către cealaltă.

— Nu-nţeleg, aici nimeni nu cumpără pîinea la preţ întreg? zic.

— În satul ăsta, nu, spune Jim. Doar turiştii. Dar nu avem prea mulţi. În general, e vorba de alpinişti care vor să-şi încerce norocul pe Scully Pike – iar la ăştia nu le trebuie pîine. Doar salvamontişti.

— Ce vrei să spui? zic, intrigată.

— Cînd rămîn blocaţi ca proştii. Jim ridică din umeri, apoi ia tăbliţa cu detaliile reducerii. Nu contează. Pîinea o pun la pierderi.

— Dar e atît de bună cînd e proaspătă! zic, privind spre şirurile de franzele dolofane. Deodată, mi se face brusc milă de ele, de parcă ar fi nişte fete pe care nu le ia nimeni la dans. Am să cumpăr eu cîteva. La preţ întreg, adaug apăsat.

— Dar tocmai le reduc, subliniază Jim.

— Nu-mi pasă. Vreau două mari albe şi una neagră. Dintr-un pas sînt la raionul de brutărie şi iau franzelele.

— Şi ce-o să faci cu atîta pîine? zice Kelly.

— Nu ştiu. S-o fac toast. Îi întind nişte monede de o liră, iar ea pune franzelele într-o pungă, chicotind.

— Are dreptate Jess, eşti sărită de pe fix, zice. Hai, te fardez? Ce stil preferi?

— Vin clienţi, ne avertizează Jim. Pun tăbliţa.

— Îţi fac doar un ochi, spune Kelly, luînd repede un fard de ochi cu multe culori. Şi, după ce pleacă, îţi fac şi celălalt ochi. Închide ochii, Becky.

Începe să-mi dea cu fard pe pleoapă, iar eu închid ochii, bucurîndu-mă de senzaţia plăcută,

de gîdilare. Mi-a plăcut dintotdeauna să mă machieze cineva.

— OK, zice ea. Acum îţi dau cu dermatograf. Să nu te mişti...

— Am pus semnul, aud glasul lui Jim. Urmează o pauză, apoi aud iar sunetul familiar de clopoţel şi murmurul mulţimii care dă năvală.

— Ăă... nu deschide ochii încă, Becky. Kelly pare uşor alarmată. Nu sînt sigură dacă mi-a ieşit chiar bine...

— Dă-mi să văd!

Deschid ochii şi-mi înşfac oglinjoara. La unul dintre ochi sînt dată cu roz aprins, iar partea de jos a pleoapei e conturată cu linie tremurată cu creion roşu. Arăt de parcă aş avea cine ştie ce boală contagioasă.

— Kelly!

— Am citit în *Elle*! zice defensiv, arătînd spre poza unui model pe podium. Se poartă foarte tare rozul şi roşul!

— Arăt ca un monstru!

Nu mă pot abţine să nu izbucnesc în chicote de rîs la vederea chipului meu asimetric. În viaţa mea nu am arătat în halul ăsta! Ridic ochii să văd dacă m-a văzut vreun client şi zîmbetul îmi îngheaţă pe buze.

Jess tocmai intră în magazin.

În clipa în care dă cu ochii de mine, mi se pune un nod de teamă în stomac. Pare atît de rece şi de ostilă, şi nu are absolut nimic de fetiţă aschilambică de zece ani. Cîteva clipe, rămînem privindu-ne una pe alta, în tăcere. Se uită cu dispreţ la reviste, la portfardul deschis şi la toate fardurile mele înşirate. După care se întoarce pe

călcâie, se îndepărtează fără să scoată o vorbă și începe să caute prin coșul cu conserve la reducere.

Agitația din prăvălie a amuțit. Am sentimentul că toată lumea știe exact ce se întîmplă.

Trebuie să vorbesc. Chiar dacă îmi bubuie inima de spaimă.

Mă uit la Jim, care încuviințează din cap, încurajator.

— Ăă... Jess, încep. Am trecut azi-dimineață pe la tine, să te văd. Am vrut să-ți explic...

— N-ai ce să-mi explici. Chiar nu înțeleg deloc ce cauți aici.

— Încercăm noi stiluri de fardare, spune Kelly loială. Nu, Becky?

Îi arunc o privire de mulțumire. Dar atenția mea e încă centrată asupra lui Jess.

— Am rămas să vorbesc cu tine. Să... îți cer scuze. Vrei să mîncăm împreună diseară?

— Nu știu dacă sînt destul de bine îmbrăcată să iau masa cu tine, Becky, spune Jess alb. Are chipul liniștit – dar văd limpede că, sub masca asta, e încă rănită.

— Jess...

— Și oricum. Sînt ocupată. Trîntește trei cutii lovite pe tejghea, împreună cu încă una care aproape că nu mai are pic de hîrtie în jur și e marcată cu 10 pence. Ai cumva idee ce e asta, Jim?

— Cocteil de fructe, cred. Dar ar putea foarte bine să fie și morcovi...

— OK, o iau. Trîntește niște monede pe tejghea și scoate o sacoșă de plastic mototolită din buzunar. N-am nevoie de pungă. Mersi.

— Altădată, atunci! zic disperată. Sau poate mîncăm de prînz...

— Lasă-mă în pace, Becky.

Iese grăbită din magazin, iar eu rămîn țintuită locului, și mă ustură fața, de parcă tocmai m-ar fi pălmuit cineva. Murmurele devin șoapte, care se transformă în conversații în toată regula. Îmi dau seama că, în clipa în care vine să plătească, lumea se uită la mine curioasă, dar nici nu-i bag în seamă.

— Ești OK, Becky? spune Kelly, punîndu-mi o mînă pe braț.

— Am dat-o în bară. Ridic brațele a disperare. Ai văzut-o.

— Întotdeauna a fost încăpățînată ca un catîr. Jim clatină din cap. De cînd era mică. Ea e cel mai mare dușman al ei. Necruțătoare atît cu ea, cît și cu restul lumii. Face o pauză, ștergînd un cuțit Stanley. I-ar prinde foarte bine o soră ca tine, Becky.

— Ei, treaba ei! sare Kelly imediat. Becky n-are nevoie de ea! Uită că e sora ta. Fă-te că nici nu există.

— Nu e chiar atît de simplu, așa-i? spune Jim, ridicînd privirea cu o expresie îngîndurată. Rudele sînt rude. Nu le poți întoarce, pur și simplu, spatele.

— Nu știu, zic, ridicînd din umeri descumpănită. Poate că totuși poți. Vreau să spun, am trăit douăzeci și șapte de ani fără să știm una de alta...

— Și vrei să mai treacă încă doua'șapte? Jim mă privește cu asprime bruscă. Ia-o așa. Nici una dintre voi nu are nici o soră. Dar puteți măcar să fiți prietene.

— Nu e vina mea... încep defensiv, apoi mă opresc cînd îmi amintesc discursul meu de seara trecută. Bine, nu e *în întregime* vina mea...

— Nici n-am zis c-ar fi, spune Jim. Mai servește doi clienți, după care se întoarce spre mine. Am o idee. Știu ce face Jess în seara asta. Pentru că o să fiu și eu acolo.

— Serios?

— Mda. E un miting de protest al ecologiștilor. Vine toată lumea. Îi licăresc brusc ochii. Ce-ar fi să vii și tu?

MESAJ TRIMIS PRIN FAX

CĂTRE LUKE BRANDON
APHRODITE TEMPLE HOTEL
CIPRU

DE LA SUSAN CLEATH-STUART

6 IUNIE 2003

URGENTĂ EXTREMĂ

Luke,

Becky nu e acasă. Nu a văzut-o nimeni nicăieri. Încă n-am reuşit să dau de ea la telefon.

Încep să mă îngrijorez de-a binelea.

Suze

Nouăsprezece

OK. Asta-i şansa mea de a o impresiona pe Jess. E şansa mea de a-i arăta că nu sînt superficială şi răsfăţată. De data asta n-am voie s-o mai dau în bară.

Iar primul lucru important e cum mă îmbrac. Îmi trec în revistă încruntată toate hainele, pe care le-am răsfirat pe patul de la pensiune. Care e cea mai adecvată îmbrăcăminte pentru mitingul ecologist? Nu pantalonii de piele... nici topul sidefat... Deodată, îmi cad ochii pe o pereche de pantaloni de camuflaj, şi îi extrag din maldărul de ţoale.

Excelent. Sînt roz, dar n-are a face. Şi... da. În sus am să-mi iau un tricou inscripţionat. Genial!

Scot un tricou pe care scrie „HOT" şi care merge la fix cu pantalonii. Dar parcă nu prea arăt chiar ca un protestatar, nu? Rămîn o clipă pe gînduri, apoi scot un pix roşu din geantă şi adaug cuvîntul „BAN".

„BANHOT"[1] nu prea are nici un sens... dar totuşi, gîndul contează. Plus că n-am să mă fardez deloc, mă dau doar cu puţin contur la ochi, puţin rimel şi nişte lip gloss transparent.

---

1. Aproximativ „Interzis fierbinte".

Mă îmbrac şi-mi prind părul în două codiţe, după care mă admir în oglindă. Adevărul e că am un aer destul de militant! Ridic mîna, încercînd un salut şi-mi arăt pumnul în oglindă.

— Hai muncitorii! zic cît pot de tare. Uniţi-vă, fraţilor!

Dumnezeule. Cred că aş fi destul de bună la chestia asta. OK. E momentul să plec.

Mitingul de protest are loc în primăria satului şi, în clipa în care ajung, locul e împînzit de afişe, cu sloganuri ca „Nu ne distrugeţi ţara". Înăuntru oamenii mişună în toate direcţiile şi mă duc ţintă spre o masă cu pahare de plastic şi biscuiţi.

— Vrei o cafea, drăguţă? spune un bătrîn îmbrăcat cu o jachetă Barbour.

— Mersi, zic. Ăă, adică vreau să spun, mersi, frate. Ţine-o tot aşa. Îl salut camaradereşte. Sus greva!

Bărbatul pare uşor confuz şi îmi aduc aminte subit că nu e o grevă. Nu ştiu de ce, dar mă tot gîndesc la *Billy Elliot*.

Dar e tot aia, nu? E vorba tot de solidaritate şi de a lupta împreună pentru o cauză dreaptă. Pornesc spre centrul încăperii, cu paharul în mînă şi îl văd pe un tip tînăr cu păr roşu ţepos şi o geacă denim plină de insigne că se uită la mine.

— Bine ai venit! zice, despărţindu-se de grupul cu care e şi întinzîndu-mi mîna. Sînt Robin. Nu te-am mai văzut în grupul ăsta.

— Sînt Becky. De fapt, sînt doar în trecere. Dar Jim a zis că e OK dacă vin...

— Sigur că da! spune Robin, strîngîndu-mi mîna cu entuziasm. Oricine e bine-venit. Nu contează dacă eşti din sat sau turist... problemele

sînt aceleași. E foarte important ca lumea să știe de ele.

— Categoric! Iau o gură de cafea și remarc că are în mînă un teanc de foi volante. Dacă vrei, pot să iau cîteva din astea cu mine la Londra. Și să le împrăștii prin oraș.

— Ar fi super! Chipul lui Robin se destinde într-un surîs. De genul ăsta de atitudine proactivă avem nevoie! Ce probleme de mediu te preocupă cel mai tare?

Shit. Hai, gîndește-te. Probleme de mediu.

— Îhm... Iau o înghițitură de cafea, trăgînd de timp. Toate! Copacii... și ăăă... aricii...

— Aricii? Robin pare bulversat.

La naiba. Asta mi-a venit de la părul lui, care arată exact ca un arici.

— Da, pentru că îi calcă mașinile, improvizez. E un adevărat pericol al zilelor noastre.

— Sînt sigur că ai dreptate. Robin se încruntă gînditor. Deci, ești într-un grup de acțiune axat pe soarta aricilor?

Gata, Becky, taci. Schimbă subiectul.

— Da, mă trezesc spunînd. Se numește... Țepici.

— Țepici! Zîmbește. Un nume foarte bun.

— Da, zic sigură pe mine. Înseamnă Țară... Epurată... de Pericole pentru...ăă...

OK. Poate că ar fi trebui să aleg un cuvînt care să aibă măcar un „A" în el.

— Impetuoasele... Aici ezit un pic... Creaturi mici... inclusiv arici...

Mă opresc ușurată în clipa în care îl văd pe Jim venind spre mine, însoțit de o femeie subțirică dar bine făcută, îmbrăcată în blugi și cămașă în pătrățele. Asta trebuie să fie nevastă-sa!

— Salut, Jim, zice Robin cu un surîs prietenesc. Mă bucur că ai putut să vii.

— Bună, Jim! zic și mă întorc spre femeie. Tu trebuie să fii Elizabeth.

— Iar tu trebuie să fii celebra Becky! Îmi ia mîna. Kelly a noastră nu mai știe altceva decît Becky-n sus, Becky-n jos, toată ziua.

— E o drăguță! Îi zîmbesc radioasă. Ne-am distrat de milioane fardîndu-ne una pe cealaltă... În acel moment, zăresc privirea încruntată a lui Jim. Și ăă... recapitulînd pentru examene, adaug iute. Am făcut o groază de probleme de algebră și am repetat toată cartea de franceză.

— Jess e aici? întreabă Jim, privind în jur.

— Nu știu, spun, cu ușoară teamă. N-am văzut-o.

— Păcat. Elizabeth țîțîie din buze. Mi-a povestit Jim tot. Două surori, și să nu vorbiți una cu cealaltă! Atît de tinere! Aveți toată viața înainte să fiți prietene. O soră e o adevărată binecuvîntare!

— O să se împace, spune Jim sigur pe el. A. Uite-o!

Mă răsucesc pe călcîie și așa e, Jess se apropie cu pași mari de noi, părînd complet interzisă că mă vede.

— Ea ce caută aici? îl întreabă pe Jim.

— E o nouă membră a grupului nostru, Jess, spune Robin, apropiindu-se. Faceți cunoștință. Ea e Becky.

— Bună, Jess! spun cu un surîs nervos. M-am gîndit să mă alătur și eu ecologiștilor!

— Becky e în principal interesată de problema aricilor, adaugă Robin.

— *Poftim?* Jess se holbează la Robin preț de cîteva secunde, apoi clatină din cap. Nu. Nu. Nu sînt de acord să facă parte din grupul nostru. Și nu vine la miting cu noi. Trebuie să plece. Acum!

— Vă cunoașteți? spune Robin uluit, iar Jess își ferește privirea.

— Sîntem surori, îi explic.

— Nu se prea înghit, se bagă și Jim, șoptind teatral.

— Jess, dă-mi voie să-ți reamintesc, spune Robin foarte apăsat, de principiile grupului nostru. Am stabilit să facem abstracție de orice diferende personale dintre noi. Toată lumea e bine-venită. Și sîntem cu toții prieteni! Îmi zîmbește. Becky s-a oferit deja să facă muncă de voluntariat în teritoriu!

— Nu! Jess scutură vehement din cap. N-o cunoști deloc...

— Haide, Becky, spune Robin, ignorînd-o. Să-ți găsesc un scaun.

Încet-încet murmurul general încetează și toată lumea se așază pe scaunele aranjate în formă de potcoavă. Mă uit în jur spre șirurile de oameni și le recunosc pe Edie și pe femeia cu păr gri metalizat, pe care se pare că o cheamă Lorna, și pe mai mulți pe care îi știu în calitate de clienți ai lui Jim.

— Bine ați venit, vă spun tuturor, zice Robin, așezat în centrul potcoavei. Înainte de a începe, am de făcut cîteva anunțuri. Mîine, așa cum știți, se va desfășura concursul sponsorizat de rezistență fizică și escaladare a vîrfului Scully Pike. Cine dorește să se înscrie?

În jur de jumătate dintre cei prezenți ridică mîinile, inclusiv Jess. Simt un puternic imbold de a ridica și eu mîna, dar cuvîntul „escaladare" mă face să mă opresc. Și, că veni vorba, și „vîrful".

— Mulțumesc! Robin se uită în jur, încîntat. Aceia dintre dumneavoastră care se vor aventura să încerce, vă rog nu uitați să vă echipați adecvat. Mi-e teamă că prognoza meteo nu e prea favorabilă. Va fi ceață, posibil să și plouă.

Din public se aude un murmur supărat, la unison, amestecat cu rîsete.

— Dar stați liniștiți, la linia de finiș veți fi așteptați de o echipă care vă va ura bun sosit și vă va pregăti băuturi fierbinți, adaugă. Și mult noroc participanților. Acum... Zîmbește spre asistență. Aș dori să vă prezint un nou membru al grupului. Becky, aici de față, este specialistă în arici și... Se uită către mine întrebător. Și în alte creaturi de talie mică, pe cale de dispariție, sau doar în arici?

— Ăă... Îmi dreg glasul, conștientă de privirea lui Jess care e fixată asupra mea, tăioasă ca un pumnal. Păi... în principiu, doar în arici.

— În numele nostru, al tuturor, îi urez bun venit lui Becky. OK. Acum să trecem la lucruri mai importante. Ia un rucsac de piele și scoate din el un vraf de hîrtii. Proiectul Piper's Hill Shopping Centre.

Face o pauză de efect și, în rîndul celor prezenți, se stîrnește o oarecare rumoare.

— Primăria se face că nu știe nimic. Oricum... Ridică hîrtiile cu un gest înflorit al mîinii. Cum-necum, am reușit să fac rost de o copie a planurilor de construcție. Îi dă hîrtiile unui bărbat aflat la capătul rîndului, care începe să le

den mai departe pentru a fi împărțite. Evident, avem multe obiecții la acest plan. Vă rog să vă aruncați un pic ochii peste acest material...

În sală se așterne tăcerea. Citesc cuminte ce scrie pe hîrtie, apoi mă uit la desene. Mă uit apoi în jur și văd că lumea clatină din cap a supărare și dezamăgire, ceea ce, sincer, nu mă miră deloc.

— Așa. Robin privește în jur și îmi surprinde privirea. Becky, poate ne spui tu ce crezi, prima. Care este prima ta reacție, ca outsider?

Toată lumea se întoarce să se uite la mine, și simt că îmi iau foc obrajii.

— Păi... ce să zic, e clar care e problema, de la o poștă, încerc și eu marea cu degetul.

— Exact, spune Robin cu satisfacție. Asta nu face decît să demonstreze că avem dreptate. Problemele sînt clare ca lumina zilei, chiar și pentru cineva care nu cunoaște deloc zona. Te rog continuă, Becky.

— Păi. Studiez planul o clipă, apoi ridic privirea. În primul rînd, se închide mult prea devreme. Dac-ar fi după mine, eu aș propune să țină deschis pînă la zece noaptea. Vreau să spun că așa ar fi normal, avînd în vedere că, în timpul zilei, lumea e la muncă! Și nu cred că le convine deloc să-și facă cumpărăturile pe fugă!

Mă uit împrejurul meu la chipurile amuțite. Toți cei prezenți par de-a dreptul interzișii. Probabil că nu se așteptau să pun atît de rapid punctul pe i. Încurajată, bat cu degetul în lista magazinelor.

— Astea-s magazine? Ar trebui să aveți Space NK... Joseph... Și, categoric, L K Bennett!

În jurul meu e o tăcere desăvîrșită.

Jess și-a îngropat capul în mîini.

Robin pare complet năucit, dar face o tentativă curajoasă de a zîmbi.

— Becky... mi-e teamă că la mijloc e o mare neînţelegere. Noi aici nu protestăm în nici un fel împotriva modului în care e proiectat acest centru de shopping. Noi protestăm împotriva înseşi existenţei lui.

— Poftim? Mă holbez la el, pierdută în ceaţă.

— Nu dorim să fie construit, zice Jess pe un ton extrem de lent şi de sarcastic. Vor să distrugă o zonă de mare frumuseţe naturală. Ăsta e subiectul protestului nostru.

— A. Simt că-mi ies flăcări din obraji. Am înţeles. Aha. Frumuseţea naturală. Păi, eu... de fapt... ăă... tocmai aveam de gînd să pomenesc despre ea. Încep să răsfoiesc foile cu planurile fistîcită, încercînd să ies cumva cu faţa curată din încurcătură. Cred că ar reprezenta un mare pericol şi pentru arici, zic în cele din urmă. Am remarcat nişte puncte de maximă periculozitate pentru arici, sau PMPA, cum le spunem noi.

O văd pe Jess dîndu-şi ochii peste cap. Poate ar cam fi cazul să tac acum.

— E o problemă, spune Robin, cu un surîs uşor forţat. Deci – Becky ne-a împărtăşit nişte motive importante de preocupare vizavi de soarta aricilor. Alte păreri?

În clipa în care un tip cu părul alb începe să vorbească despre distrugerea peisajului rural, mă scufund înapoi în scaun, cu inima bubuindu-mi să-mi spargă pieptul. OK. Am să tac chitic.

Acum parcă îmi pare bine că n-am apucat să mai aduc în discuţie şi celălalt semn de întrebare

al meu referitor la centrul de shopping. Și anume că nu e suficient de mare.

— Eu sînt îngrijorată de economia locală, rostește răspicat o femeie îmbrăcată elegant. Centrele de shopping aflate la marginea satelor le dau peste cap viața. Dacă îl vor construi, tot comerțul din sat va da faliment.

— E o crimă, proclamă Lorna cea cu păr gri metalizat. Magazinele sătești sînt însăși viața comunității. Ele trebuie neapărat susținute.

I se alătură din ce în ce mai multe voci. Îi văd pe toți clienții lui Jim încuviințînd din cap.

— Cum să facă Jim față concurenței cu Asda?

— Trebuie să ajutăm aceste prăvălii să supraviețuiască!

— E numai și numai vina guvernului...

Știu că hotărîsem să tac chitic. Dar pur și simplu nu mai pot păstra tăcerea.

— Poftim? mă aventurez, ridicînd o mînă. Dacă toată lumea dorește din suflet să ajute micile prăvălii, de ce nu cumpărați pîinea la preț întreg?

Mă uit în jur și o văd pe Jess holbîndu-se la mine.

— Tipic, spune. Pentru tine, totul se reduce doar la a cheltui cît mai mulți bani, nu-i așa?

— Dar e un magazin! zic uluită. Asta e ideea! Să cheltui bani! Dacă toată lumea ar cheltui mai mulți bani, magazinul ar înflori brusc!

— Nu toată lumea e dependentă de cumpărături, OK, Becky? se rățoiește Jess.

— Din păcate, se bagă și Jim, cu un zîmbet ușor crispat. Cîștigurile mele s-au triplat de la venirea lui Becky.

Jess se uită la el să-l mănînce, nu altceva. O, Doamne. Acum chiar că am înfuriat-o de tot. Am călcat-o rău de tot pe coadă.

— A fost doar... o idee, spun repede. Nu contează. Mă fac iar mică de tot în scaun.

Discuţia reîncepe, dar rămîn cu capul plecat şi mă uit iar peste planurile centrului de shopping. Şi, trebuie să spun, am avut perfectă dreptate. Ce magazine sînt astea? Nu-i nici măcar un magazin de marochinărie... nici un salon de manichiură... vreau să spun că acum chiar că îi înţeleg perfect. Ce rost are să distrugi cine ştie ce cîmp ca-n ilustrate pentru un centru cu magazine oribile, de care n-are nevoie nimeni?

— ...aşa că noi, cei din comitet, am hotărît să luăm măsuri imediate şi radicale, tocmai spune Robin în momentul în care ridic iar capul. Peste o săptămînă, organizăm un marş de protest. Avem nevoie de oricît sprijin este posibil. Şi, evident, de oricîtă publicitate.

— E greu, spune o femeie, oftînd. Nu interesează pe nimeni.

— Edgar va scrie un articol în revista bisericii, spune Robin, consultînd o foaie de hîrtie. Şi ştiu că unii dintre voi au conceput deja scrisori de protest către primărie...

Mă mănîncă rău limba.

Deschid gura – o văd pe Jess fixîndu-mă cu ochii scoşi din orbite – şi o închid la loc.

Dar, Dumnezeule mare. Nu pot să tac. Pur şi simplu nu pot.

— Vom tipări o foiţă volantă cu toate informaţiile...

— Trebuie să faceţi ceva la o scară mult mai mare! Vocea mea îl acoperă pe Robin şi toată asistenţa se întoarce să mă privească.

— Taci din gură, Becky! spune Jess furioasă. E o discuție extrem de serioasă!

— Știu! Simt privirile tuturor pironite asupra mea, dar continuu. Cred că ar trebui să vă faceți o campanie de marketing de mare anvergură.

— Păi nu e scumpă? spune bărbatul cu păr alb, încruntat.

— În afaceri, dacă vrei să faci bani, trebuie mai întâi să cheltuiești niște bani. Și aici e la fel. Dacă vreți rezultate, trebuie să investiți!

— Iar bani! exclamă Jess exasperată. Iar ne ieși cu cheltuitul! Ești obsedată!

— Puteți obține o sponsorizare! spun răspicat. Trebuie să fie niște oameni de afaceri locali care să nu dorească deloc să se construiască centrul. Ați putea implica și un post de radio... să faceți un comunicat de presă...

— Scuză-mă, fata mea, mă întrerupe sarcastic un tip de lângă Jess. La vorbit văd că te pricepi. Dar știi cumva și *cum* se face asta?

— Nu prea, recunosc. Dar am lucrat ca ziaristă. Așa că mă pricep la comunicate de presă și campanii de marketing. Mă uit în jur spre camera amuțită. Și, vreme de doi ani, am lucrat la Barneys, magazinul universal din New York. Organizam tone de evenimente, cum ar fi petreceri, weekenduri cu reduceri speciale și seri promoționale... dacă stau bine să mă gîndesc, nu e o idee rea! Mă întorc spre Jim, cu inspirație bruscă. Dacă vrei să-ți crească vînzările, ar trebui să organizezi o sărbătoare! Să faci ceva pozitiv! De pildă, să organizezi un festival de shopping. Sau o petrecere! Ce amuzant ar fi! Ai putea face oferte speciale, cu cadouri gratuite... și să legi acest eveniment de protest...

— *Taci*! se aude un răcnet și mă opresc șocată. În fața mea, Jess s-a ridicat în picioare și e lividă de furie. Taci, măcar o dată în viața ta, Becky! De ce totul la tine trebuie să fie o petrecere? Și de ce trebuie ca tu să faci totul să pară ridicol? Proprietarii de prăvălii, ca Jim, nu sînt interesați de petreceri! Sînt interesați de acțiuni concrete și bine gîndite.

— Ba eu n-aș zice nu la o petrecere, spune Jim blînd, dar Jess pare să nu-l audă.

— Nu știi absolut nimic despre mediu! Nu știi nimic despre arici! Inventezi toate astea din mers! Termină și lasă-ne în pace.

— Jess, hai că acum ești puțin cam prea dură, spune Robin. Becky nu vrea decît să ne ajute.

— Nu avem nevoie de ajutorul ei!

— Jess, spune Jim pe un ton potolit. E sora ta. Hai, fată dragă. Fii puțin mai amabilă.

— Sînt surori? spune individul cu păr alb, surprins.

În încăpere se aude un murmur care crește.

— Nu e sora mea.

Jess și-a încrucișat brațele strîns la piept. Nici măcar nu se uită la mine și, fără veste, simt o împunsătură de orgoliu rănit.

— Știu că nu mă vrei de soră, Jess, zic, ridicîndu-mă pentru a-i ține piept. Dar sînt! Și n-ai ce face! Avem același sînge! Și aceleași gene! Avem același...

— Ei, bine, eu nu cred că avem nimic în comun, OK? Glasul lui Jess ricoșează în încăpere.

Urmează o tăcere încremenită.

— Poftim? O fixez confuză.

— Nu cred că avem același sînge, spune, o idee mai calmă.

— Dar... avem, o ştim amîndouă! zic buimacă. Ce tot spui aici?

Jess oftează şi se freacă nervos pe faţă. Cînd ridică privirea, pe chipul ei n-a mai rămas decît o vagă urmă de animozitate.

— Uită-te la noi, Becky, spune, aproape cu blîndeţe. Arată către mine, apoi către sine. Nu avem nimic în comun. Absolut nimic. Nu avem cum să facem parte din aceeaşi familie.

— Dar... tata e şi tatăl tău!

— O, Doamne, spune Jess, aproape pentru sine. Uite ce e, Becky. Nu aveam de gînd să-ţi spun asta acum.

— Ce anume? Mă holbez la ea şi inima îmi bate mai tare. Ce să-mi spui?

— OK. Uite care-i treaba. Jess expiră adînc şi se freacă pe faţă. Iniţial, am primit numele tatălui tău. Dar... nu am înţeles deloc treaba asta. Aşa că aseară am avut o lungă discuţie cu mătuşa mea Florence. Şi a recunoscut că mama n-a fost... chiar uşă de biserică. E posibil să fi fost şi alţi bărbaţi. Şovăie. Era destul de convinsă că au fost şi alţi bărbaţi în viaţa ei, chiar dacă nu putea să-mi dea numele lor.

— Dar... ţi-ai făcut testul! spun, năucită. Testul ADN! Ceea ce demonstrează... Cuvintele îmi amuţesc pe buze, în clipa în care o văd clătinînd din cap.

— Nu. N-am făcut nici un test. Urma să-l facem. Dar am avut numele tatălui tău, datele coincideau şi... cu toţii n-am făcut decît să presupunem. Priveşte în pămînt. Cred că am presupus greşit.

Simt că mi se învîrteşte capul. Nu au făcut niciodată un test ADN? Doar *au presupus*?

Toți cei din sală au amuțit. Nu li se aude nici respirația. Zăresc chipul îngrijorat și cumsecade al lui Jim și îmi feresc repede privirea.

— Deci... totul n-a fost decît o mare greșeală, spun în cele din urmă. Și, din senin, simt că mi s-a pus un nod imens în gît.

— Cred că da, a fost o greșeală, e de acord Jess. Ridică ochii și îmi vede chipul șocat. Haide, Becky. Dacă ne-ai putea privi un pic din afară... ai zice că sîntem surori?

— Cred... că nu, îngaim.

Fac față cu greu șocului și dezamăgirii. Dar, în același timp, undeva în adîncul sufletului, e o voce firavă care îmi spune că da, are sens. Mă simt ca și cum de săptămîni întregi tot încerc să-mi bag piciorul într-un pantof cu mărime greșită. L-am tot îndesat, l-am forțat... și, în fine, sînt în stare să recunosc că nu mi se potrivește.

Nu e sora mea. Nu e sînge din sîngele meu. E doar... o fată.

Stau acolo în picioare uitîndu-mă țintă la o fată pe care abia dacă o cunosc, și care nici măcar nu mă place.

Și, brusc, nu îmi mai doresc deloc să mă aflu aici.

— Bine, zic, străduindu-mă să-mi revin. Păi atunci... cred că o să plec. Mă uit în jur, spre sala înmărmurită. La revedere tuturor. Mult noroc cu protestul!

Nimeni nu spune nimic. Cu toții par ca loviți de bombe. Îmi ridic geanta cu mîini tremurînde și împing scaunul în spate. În timp ce trec pe lîngă ei, cîte unul îmi aruncă o privire de simpatie. Mă opresc cînd ajung lîngă Jim, care pare aproape la fel de dezamăgit cum mă simt și eu.

— Mulțumesc pentru tot, Jim, spun, cu un zîmbet forțat.

— La revedere, drăguță. Îmi strînge mîna cu căldură. Mi-a părut bine să te cunosc.

— Și mie. Să-i spui lui Kelly la revedere din partea mea.

Ajung la ușă și mă opresc cu fața spre Jess.

— Atunci, pa. Înghit în sec. Îți urez o viață frumoasă și toate celelalte.

— Pa, Becky, spune ea, și, pentru prima oară, zăresc în ochii ei ceva care aduce cu compasiunea. Sper să te împaci cu Luke.

— Mersi, încuviințez eu, neștiind ce altceva să spun. Apoi mă răsucesc pe călcîie și ies în noapte.

Douăzeci

Mă simt ca paralizată. Pînă la urmă, nu am nici o soră.

Stau pe marginea patului din camera mea de la pensiune de o oră, uitîndu-mă pe fereastră, spre dealurile din depărtare. Totul s-a terminat. Visul meu stupid de a avea o soră care să fie sufletul meu pereche, cu care să pălăvrăgesc şi să chicotesc, cu care să merg prin magazine şi cu care să mănînc cremă de mentă... s-a destrămat definitiv.

Nu că Jess ar fi mers vreodată prin magazine sau ar fi mîncat vreodată cremă de mentă cu mine. Şi nici n-ar fi chicotit, că veni vorba.

Dar poate că am fi pălăvrăgit. Poate că ne-am fi cunoscut mai bine. Poate că ne-am fi spus secrete şi ne-am fi cerut una alteia sfatul.

Oftez adînc şi-mi strîng genunchii tare la piept. Aşa ceva nu se întîmpla niciodată în *Surori regăsite – Dragostea despre care nu au ştiut.*

Ba, de fapt, s-a întîmplat o dată. Cu surorile alea două care urmau să facă un transplant de rinichi de la una la alta, după care au făcut testul ADN şi au aflat că totuşi nu sînt surori. Dar ideea e că pînă la urmă s-a constatat că

exista o compatibilitate genetică destul de bună între ele, așa că au reușit să facă transplantul de rinichi. După care au zis că vor fi toată viața surori, în inima lor. (Și în rinichi, bănuiesc.)

Ideea e că ele *se plăceau* reciproc.

Simt o lacrimă prelingîndu-mi-se pe obraz și mi-o șterg iritată. N-are nici un rost să mă supăr acum. Am fost singură la părinți toată viața... iar acum sînt din nou. Am avut o soră, vreme de cîteva săptămîni. Nici măcar n-am avut timp să mă obișnuiesc cu ideea. Nu ne-am atașat una de alta sau ceva de genul ăsta.

De fapt... de fapt, *mă bucur* că s-a întîmplat așa. Cine are nevoie de o soră ca Jess? Eu, una, n-am. În nici un caz. Vreau să spun că are dreptate. Nu avem absolut nimic în comun. Nu ne înțelegem deloc una pe alta. Trebuia să-mi dau seama că e o greșeală de la început.

Mă ridic brusc în picioare, îmi deschid valiza și încep să arunc haine în ea, la întîmplare. Am să-mi petrec noaptea aici, apoi, mîine dimineață, mă voi întoarce la Londra. Nu mai trebuie să irosesc nici un minut. Am o viață a mea. Și un soț al meu.

Cel puțin... cred că am.

Revăd în minte ultima dată cînd l-am văzut pe Luke și simt că mă apucă spaima cea mai cumplită. Probabil că încă e furios pe mine. Probabil că se simte îngrozitor în Cipru și mă blestemă în fiecare clipă. Mă opresc din împăturitul unui pulover. Simplul gînd de a mă întoarce și de a da ochii cu el îmi face rău.

Dar, imediat, îmi înalț bărbia mîndră și arunc puloverul în valiză. Și ce dacă relația mea cu

Luke scîrțîie momentan? N-am nevoie de o proastă de soră care să-mi salveze căsnicia. Am să mă descurc și fără ajutorul ei. Poate am să-mi iau o carte. Trebuie să existe vreo carte cu titlul *Cum să-ți salvezi căsnicia după primul an.*

Îndes toate suvenirurile pe care le-am cumpărat de la prăvălia lui Jim, mă așez pe capacul de sus al valizei verzi și acesta se închide cu un clic. Asta a fost. Sfîrșit.

Se aude un ciocănit în ușă și ridic capul.

— Da?

Edie bagă capul pe ușă.

— Te caută cineva, spune. Jos.

Mă simt brusc însufleţită de un licăr de speranță.

— Serios? Sar repede în picioare. Vin imediat!

— Aș vrea să profit de ocazie ca să-ţi reamintesc regulile casei. Vocea sonoră a lui Edie mă urmează în timp ce cobor scările. Fără vizitatori după ora unșpe noaptea. Fără gălăgie, ori chem poliția.

Sărind pur și simplu ultimele trepte, mă grăbesc spre cămăruța de la parter.

— Bună! Mă opresc unde sînt. Nu e Jess.

E Robin. Cu Jim. Și cu încă vreo cîteva persoane de la întrunire. Se întorc cu toţii spre mine și îi văd schimbînd priviri furișe.

— Bună, Becky, spune Robin, făcînd un pas spre mine. Ești OK?

— Ăă... da. Sînt bine, mulţumesc.

O, Doamne. E o vizită de milă. Poate că se tem ca nu cumva să-mi tai venele sau ceva de genul ăsta. În clipa în care Robin vrea să deschidă gura, i-o iau înainte.

— Pe bune, acum. Vă rog nu vă faceţi griji în legătură cu mine. E foarte amabil din partea voastră să vă gîndiţi la mine. Dar o să fie bine. Mă duc să mă culc, mîine mă sui în primul tren şi... pe urmă văd eu.

Nimeni nu zice nimic o vreme.

— Păi... nu de-asta am venit, spune Robin, şi-şi trece mîna stresat prin păr. Am vrea să te rugăm ceva.

— A, spun, luată prin surprindere. Aha.

— Ne întrebam... cu toţii... dacă n-ai vrea să ne ajuţi cu protestul. Se uită în jur, căutînd sprijin, şi toată lumea aprobă din cap.

— Să vă ajut? *Eu?* Mă uit la el, uluită. Dar... nu ştiu nimic despre asta. Are dreptate Jess. La simpla aducere aminte, simt o împunsătură în inimă. Tot ce v-am spus a fost pură invenţie. Nu ştiu nimic despre arici.

— Nu contează, spune Robin. Ai o groază de idei şi asta e ceea ce ne trebuie. Ai dreptate. Aşa ar trebui, să gîndim la o scară mai mare. Iar lui Jim îi place ideea cu petrecerea. Nu-i aşa, Jim?

— Dacă îmi aduce clienţi în magazin şi înainte de ora patru, nu poate să fie rea, zice Jim cu un licăr în ochi.

— Tu ai experienţă cu genul ăsta de evenimente, intervine bărbatul cu părul alb. Ştii cum se face. Noi nu.

— După ce ai plecat, am votat, spune Robin. Şi a fost o hotărîre practic unanimă. Vrem să te invităm să faci parte din comitetul de acţiune. Toată lumea ne aşteaptă la primărie, să afle răspunsul tău.

Au chipuri atît de calde şi de prietenoase, că simt că-mi dau lacrimile.

— Nu pot, spun, ferindu-mi privirea. Îmi pare rău, dar nu pot. Nu mai are nici un rost să rămîn în Scully. Trebuie să mă întorc la Londra.

— De ce? spune Jim.

— Pentru că am... anumite lucruri de pus la punct, spun. Angajamente pe care trebuie să mi le onorez. Ştiţi cum e.

— Şi despre ce angajamente e vorba? spune Jim blînd. Nu lucrezi nicăieri. Bărbatul tău e plecat. Apartamentul e gol.

OK, de asta nu e bine să-ţi destăinui toată povestea vieţii dintr-o suflare, la supărare, în faţa unor oameni necunoscuţi. Preţ de cîteva clipe rămîn în tăcere, cu ochii la covorul lui Edie cu rotocoale roz şi movalii, încercînd să-mi pun gîndurile în ordine. Apoi ridic privirea.

— Şi Jess ce părere are despre treaba asta?

Mă uit în jur spre grup – dar nimeni nu zice nimic. Robin nu îndrăzneşte să mă privească în ochi. Tipul cu păr alb se uită în tavan. Iar Jim are pe chip aceeaşi expresie tristă pe care i-am văzut-o şi la primărie.

— Pun pariu că e singura care a votat împotrivă, nu-i aşa? Îmi forţez un zîmbet, dar îmi tremură vocea.

— Jess are... anumite păreri, începe Robin. Dar nu e nevoie de acordul ei pentru asta...

— Ba da! Sigur că e nevoie! Ea e motivul pentru care mă aflu aici! Mă opresc brusc, străduindu-mă să-mi păstrez calmul. Uite ce e, îmi pare rău. Dar nu pot face parte din comitetul vostru. Vă doresc succes cu protestul... dar nu pot să rămîn.

Îl văd pe Robin că se pregăteşte să mi se adreseze iar.

— Nu pot. Mă uit la Jim. Trebuie să mă înțelegi. Nu pot.

Și văd în ochii lui. Mă înțelege.

— Mi se pare corect, spune în cele din urmă. Dar trebuia să încercăm. Face un semn vag din cap către ceilalți, ca pentru a spune „gata, s-a terminat".

Printre murmure de la revedere și mult noroc, ies unul în urma altuia din cămăruță. Ușa de la intrare se închide și rămîn singură, mai dezumflată decît am fost vreodată.

Cînd mă trezesc a doua zi dimineață, cerul e întunecat și acoperit de nori cenușii. Edie îmi oferă un mic dejun englezesc complet, cu black pudding, dar nu reușesc decît să beau o cană de ceai. O plătesc cu banii care mi-au mai rămas, după care urc în cameră pentru a mă pregăti de plecare. Văd dealurile din depărtare pe fereastră, înghițite de o ceață deasă.

Probabil că e ultima dată cînd le mai văd. Probabil că n-am să mă mai întorc aici niciodată.

Ceea ce nu mă deranjează deloc, îmi spun sfidătoare. Urăsc peisajul de țară. Și de fapt nici nu am vrut să vin aici.

Îmi pun ultimele lucruri în valiza roșie, apoi mă hotărăsc să îmi schimb încălțămintea, cu pantofii turcoaz cu toc mic, cu barete cu strasuri. În clipa în care îmi bag picioarele în ei, simt ceva mic și rotund sub degete și mă aplec, mirată. Scot un mic obiect împachetat și îl privesc, cu revelație bruscă.

E medalionul în formă de bob de fasole. E colierul de la Tiffany, pe care aveam de gând să

i-l fac cadou lui Jess, și care încă se mai află în săculețul lui albastru.

Dumnezeule, parcă au trecut o mie de ani de atunci.

Mă uit la el preț de cîteva clipe, apoi îl bag în buzunar, ridic valizele și cutia dungată de pălării și pornesc pe scări, trecînd pe lîngă cabina telefonică din hol.

Poate ar fi bine să-l sun pe Luke.

Dar ce rost are? Și, oricum, nu știu numărul de la hotel.

Edie nu e nicăieri, așa că trag pur și simplu ușa de la pensiune în urma mea și pornesc cu valizele hurducînd prin parc, spre magazin. Vreau să-mi iau la revedere de la Jim înainte de a pleca.

În clipa în care ușa se deschide cu clinchetul deja atît de familiar, Jim ridică privirea de la conservele de fasole pe care lipește etichete cu prețul. Se uită spre valizele mele și ridică din sprîncene.

— Deci pleci.

— Da. Plec.

— Nu pleca! se tînguie Kelly de dincolo de casa de marcat, unde *Julius Caesar* stă rezemat în spatele revistei *100 de coafuri.*

— Trebuie. Rîd scurt și-mi las valizele jos. Dar mai am niște chestii de la Stila pentru tine. Un cadou de la revedere.

În timp ce-i dau mai multe gloss-uri de buze și farduri de ochi, o văd cum i se luminează fața.

— Și eu am un cadou pentru tine, Becky, spune ea brusc. Scoate o brățară a prieteniei de pe încheietura ei și mi-o întinde. Ca să nu mă uiți.

Mă uit la brățara simplă împletită din mînă, incapabilă de a rosti vreun cuvînt. Seamănă cu

cele pe care le-am primit Luke și cu mine în cadrul ceremoniei Masai. Luke și-a scos-o pe a lui cînd s-a întors la serviciu.

Eu încă o mai am pe a mea.

— E... super, reușesc să rostesc și zîmbesc. Am s-o port în permanență. Mi-o pun la mînă, lîngă a mea, și o îmbrățișez strîns.

— Ce rău îmi pare că pleci, spune Kelly botoasă. O să mai treci să ne vezi?

— Nu știu, zic după o pauză. Nu prea cred. Dar, știi ceva, dacă ajungi cumva în Londra, sună-mă. OK?

— OK. Kelly se luminează imediat. Mergem și la Topshop?

— Categoric!

— Să-ncep să pun bani deoparte de pe acum? spune Jim făcînd pe supăratul și începem amîndouă să chicotim.

Sîntem întrerupți de un clinchet de la ușă, ne ridicăm ochii și vedem că în magazin intră Edie, cu basmaua ei verde pe cap, împreună cu Lorna și cu doamna bine îmbrăcată, de ieri. Toate trei au gesturi extrem de studiate.

— Edie! spune Jim, uitîndu-se la ceasul de mînă, mirat. Cu ce te pot ajuta?

— 'neața, Jim, spune Edie, ferindu-și privirea. Aș dori niște pîine, te rog. O integrală și o franzelă.

— Pîine? spune Jim, bulversat. Dar, Edie... e ora zece dimineața.

— Știu și singură cît e ceasul, mulțumesc, răspunde ea înțepată.

— Dar... e la preț întreg.

— Vreau să cumpăr niște pîine, se rățoiește ea. Îți cer prea mult?

— Sigur... că nu! spune Jim, încă buimac. Ia pîinile și le învelește în hîrtie. O liră și nouă'șase.

Urmează o tăcere și o aud pe Edie respirînd mai accelerat. Apoi scotocește în geantă după portofel și îl desface.

— Două lire, spune, dîndu-i monedele. Mulțumesc mult.

Nu-mi vine să cred. Kelly și cu mine ne uităm cu ochii mari în clipa în care celelalte două femei cumpără împreună trei franzele și o pungă de chifle pentru sandviciuri. În ultimul moment, Lorna o face lată, cerînd și niște cornuri dulci împletite, cu fructe.

După ce se închide ușa în urma lor, Jim se lasă să cadă pe taburet.

— Ei, ei, cine-ar fi crezut? Clatină încet din cap a uimire, apoi ridică ochii. Ăsta e numai meritul tău, Becky.

— Ba nu, spun, îmbujorîndu-mă ușor. Probabil că pur și simplu au avut nevoie de pîine.

— Ba da! spune Kelly. Vorbele tale și-au făcut efectul! Mi-a povestit mama despre întîlnire, adaugă. A zis că păreai o fată de treabă, chiar dacă un pic...

— Kelly, intervine Jim repede, ce-ar fi să-i faci lui Becky un ceai?

— Nu, e OK. Trebuie să plec. Șovăi, apoi bag mîna în buzunar și scot săculețul de la Tiffany. Jim, vreau să te rog ceva. Ai putea să-i dai ăsta lui Jess? E ceva ce am cumpărat pentru ea în urmă cu ceva timp. Știu că lucrurile stau altfel acum... și totuși...

— Spre casa ei merg acum, să duc o comandă, spune Jim. De ce nu i-l lași tu?

— A. Mă retrag instantaneu. Nu. Nu... vreau să mă întîlnesc cu ea.

— N-o să fie acasă. Au plecat cu toţii la concursul de rezistenţă fizică. Dar am eu cheie de la ea de-acasă.

— Aha. Şovăi.

— Nu mi-ar strica să-mi ţină cineva de urît, adaugă Jim, ridicînd din umeri.

— Păi... Mă uit o vreme la săculeţul de la Tiffany, apoi îl pun înapoi în buzunar. OK. Vin.

Pornim pe străzile pustii în tăcere, către casa lui Jess. Jim duce pe umeri un sac de cartofi. Norii sînt din ce în ce mai groşi şi simt cîte o picătură de ploaie căzîndu-mi pe faţă. Îmi dau seama că Jim îmi aruncă din cînd în cînd priviri îngrijorate.

— O să fii bine, la Londra? zice pînă la urmă.

— Sper.

— Ai vorbit cu bărbatul tău?

— Nu. Îmi muşc buza. N-am vorbit.

Jim tace şi-şi mută cartofii pe celălalt umăr.

— Deci, spune cu sinceră curiozitate, cum de a ajuns căsnicia unei fete atît de drăguţe ca tine pe butuci?

— E vina mea. Am făcut nişte... tîmpenii. Iar soţul meu s-a supărat rău pe mine. A zis... Înghit în sec. A zis că îi pare foarte rău că nu seamăn mai tare cu Jess.

— Serios, aşa a zis? Jim pare puţin luat prin surprindere. Nu mă înţelege greşit, Jess e o fată foarte de treabă, se corectează iute. Dar eu n-aş zice niciodată... În nici un fel. Nu înţeleg deloc cum de a putut zice aşa ceva. Tuşeşte jenat şi se freacă absent pe nas.

— De asta am venit aici. Ca să învăț de la ea. Oftez din rărunchi. Dar a fost o idee total idioată.

Am ajuns în capătul străzii lui Jess și Jim se oprește să-și tragă sufletul, înainte de a urca panta abruptă. Casele cenușii de piatră lucesc sub picăturile de burniță, golașe pe fondul dealurilor îndepărtate, cufundate în ceață. Undeva pe vîrful unei coline, văd o turmă de oi care paște, ca niște puncte albe de vată pe verdele pășunii.

— Îmi pare rău în legătură cu tine și cu Jess, spune Jim, și pe chipul lui citesc un regret sincer. E mare păcat.

— Ei, se întîmplă. Mă străduiesc să nu las dezamăgirea să mi se strecoare în glas. Ar fi trebuit să știu. Sîntem foarte diferite.

— Tu ești diferită, asta e clar ca bună ziua. Chipul i se destinde într-un surîs.

— Pare atît de... *rece*. Îmi strîng umerii, simțind cum mă năpădește iar frustrarea. Am făcut tot ce mi-a stat în putință. Pe cuvîntul meu. Dar ea nu a fost mișcată de nici un gest de-al meu... și nu mi-a arătat nici o urmă de sentiment! E un om total lipsit de orice pasiune!

Jim ridică din sprînceană.

— Ei, are și Jess pasiunile ei, spune. Crede-mă pe mine. Cînd ajungem acasă la ea, am să-ți arăt ceva.

Ridică sacul de cartofi și începem să urcăm dealul. Și, pe măsură ce ne apropiem de casa lui Jess, simt că mă încearcă o curiozitate crescîndă. Chiar dacă nu mai am nici cea mai mică legătură cu ea. Cu toate astea, sînt destul de curioasă să văd cum e casa ei.

Cînd ajungem la ușă, Jim scotocește prin buzunar și scoate o legătură imensă de chei,

selectează o cheie de yală și deschide cu ea. Intru în hol și mă uit în jur atentă. Însă locul nu-mi spune prea mare lucru. Seamănă destul de mult cu Jess. În sufragerie, două canapele îngrijite. O bucătărie albă, simplă. Cîteva ghivece de flori, bine întreținute.

Urc scările și deschid prudentă ușa de la dormitorul ei. E imaculat. Cu cuvertură albă gofrată simplă, draperii albe și banale de bumbac, cîteva poze plicticoase.

— Așa, spune Jim venind în urma mea. Vrei să vezi ce pasiuni are Jess? Ia uite aici.

Se îndreaptă spre ușa unui dulap încastrat în peretele de pe palier, răsucește cheia din ușă și îmi face semn din ochi să mă apropii.

— Iată, aici sînt pietrele ei prețioase, spune, deschizînd larg ușa. A comandat dulapul ăsta acum trei ani, special pentru ele. Singură l-a proiectat, cu luminițe și tot. Impresionant, ce zici? Amuțește brusc în clipa în care îmi zărește privirea. Becky? Ești OK, fata mea?

Am rămas fără grai. Nu mă mai pot mișca.

E dulapul meu de pantofi.

E perechea geamănă a dulapului meu de pantofi. Are aceleași uși. Și aceleași rafturi. Aceleași spoturi. Doar că, în loc de pantofi, pe rafturile lui se află pietre. Rînduri întregi de pietre frumos etichetate.

Și... sînt chiar frumoase. Unele sînt gri, unele sînt din cristal, unele sînt netede, altele irideșcente și strălucitoare. Sînt fosile... ametiste... bucăți de lignit, și toate strălucesc în lumină.

— Habar n-am avut... Înghit în sec. Sînt splendide.

— Vorbești de pasiune? rîde Jim. Asta e adevărata pasiune. O obsesie, s-ar putea spune. Ridică o piatră pestriță cenușie și o răsucește în mînă. Știi de unde are semnul ăla la picior? De la cățăratul pe munte, după nu știu ce drăcie de piatră. Era atît de hotărîtă să aibă piatra aia, că a fost în stare să-și riște propria siguranță pentru ea. Zîmbește larg în clipa în care îmi remarcă expresia. Altădată a fost arestată la vamă, fiindcă a introdus ilegal în țară nu știu ce cristal pe care îl avea sub pulover.

Casc ochii cît cepele la el.

— Jess? *Arestată?*

— Ei, i-au dat drumul pînă la urmă. Face un gest vag din mînă. Dar știu că ar face-o din nou oricînd. Dacă îi intră ei în cap că vrea o anumită piatră, atunci e musai s-o aibă. Clatină amuzat din cap. E dependentă. Are o manie! Nimic n-o oprește!

Simt că mi se învîrtește capul. Privirea îmi e fixată asupra unui șir de pietre, de diverse nuanțe de roșu. E exact ca un șir de pantofi de-ai mei.

— Dar nu-i place să vorbească despre asta. Jim pune înapoi piatra pestriță. Cred că se teme că lumea n-o va înțelege...

— Eu o înțeleg, îl întrerup cu o voce tremurată. Sută la sută.

Tremur din toate încheieturile. E sora mea.

Jess e sora mea. O știu mai sigur decît am știut ceva vreodată.

Trebuie s-o găsesc. Trebuie să i-o spun. Acum.

— Jim... Trag aer în piept adînc. Trebuie neapărat s-o găsesc pe Jess. În clipa asta.

— E la concursul de rezistență fizică, îmi amintește Jim. Începe peste o jumătate de oră.

— Atunci trebuie să plec, zic agitată. Trebuie s-o văd. Cum ajung acolo? Se poate ajunge pe jos?

— E destul de departe, spune Jim, și mă privește întrebător. Vrei să te duc eu cu mașina?

Douăzeci și unu

Știam eu că sîntem surori. Știam eu. O *știam*.

Și nu sîntem doar surori – sîntem suflete pereche! După toate începuturile alea cu piciorul stîng. Și după toate neînțelegerile. După ce am crezut că nu voi avea niciodată nici măcar un singur lucru în comun cu ea, în viața mea.

E ca mine. O înțeleg.

O înțeleg pe Jess!

Cuvintele lui Jim au avut un mare ecou în sufletul meu. Tot ce a zis! De cîte ori am introdus ilegal în țară pantofi din America? De cîte ori nu mi-am riscat propria siguranță, la reduceri? O dată chiar m-am lovit la picior, exact ca ea! A fost atunci cînd am zărit pe cineva năpustindu-se spre ultimul portofel Orla Kiely la reducerea de la Selfridges și am sărit de pe scara rulantă, de la o înălțime de opt trepte.

Dumnezeule, ce bine-ar fi fost dacă i-aș fi văzut dulapul cu pietre mai devreme. Dacă *aș fi știut*. Totul ar fi fost complet altfel! De ce nu mi-a spus? De ce nu mi-a explicat?

Mi-aduc brusc aminte cum începuse Jess să vorbească despre pietre, la prima noastră întîlnire... și iar, la mine acasă. Și mă cuprinde un val de

ruşine. A încercat săraca. Dar eu pur şi simplu n-am vrut s-o ascult, aşa-i? N-am crezut-o cînd mi-a spus că sînt interesante. Am zis că pietrele sînt... o tîmpenie.

Şi plicticoase. Exact ca ea.

Mi se pune un nod în stomac.

— Nu se poate mai repede? zic către Jim.

Zdroncănim în Land Roverul lui antic pe lîngă coline înverzite şi ziduri de piatră, apropiindu-ne tot mai tare de dealuri.

— Merg cît pot de repede, zice el. Ajungem, stai liniştită.

Oile se dau în lături din faţa noastră în timp ce avansăm troncănind şi pietricelele ne izbesc parbrizul. Mă uit pe geam – şi îmi feresc iar privirea. Nu că mi-ar fi frică de înălţimi sau ceva de genul ăsta, dar se pare că sîntem la vreo zece centimetri de o prăpastie adîncă.

— Aşa, zice Jim, oprind într-o mică parcare cu pietriş. De aici pornesc. Şi în direcţia aia urcă. Îmi arată spre muntele abrupt, care ne domină. Ăla e celebrul Scully Pike. Îi sună telefonul şi îl scoate repede. Scuză-mă.

— Nici o problemă! Mersi! zic şi deschid portiera. Cobor din maşină şi mă uit în jur – şi peisajul pur şi simplu mă copleşeşte.

În jurul meu sînt stînci şi creste de munte, amestecate cu petice de iarbă şi crevase, deasupra cărora se înalţă, uriaş, muntele – creste golaşe, neregulate, pe cerul cenuşiu. În clipa în care mă uit în vale, simt că mă ia cu leşin, un fel de vertij, cred. Sincer, abia acum îmi dau seama cît de sus sîntem. Undeva în vale se vede un mic pîlc de case, care bănuiesc că e Scully –

dar, dincolo de asta, am putea fi la naiba în praznic.

Adevărul e că, dacă stau să mă gîndesc, chiar acolo mă aflu, la naiba în praznic.

Traversez grăbită pietrişul spre un loc mai drept cu o masă şi unde e un banner pe care scrie „Concursul de rezistenţă fizică al grupului ecologiştilor, înscrieri". În spatele mesei, două steaguri galbene marchează începutul unei poteci către inima muntelui. La o masă stă un bărbat pe care nu îl recunosc, în hanorac şi cu fes pe cap. Dar, în afară de asta, locul e pustiu.

Unde or fi cu toţii? Dumnezeule, nu-i de mirare că nu reuşesc să strîngă nici un ban dacă lumea nu vine nici la concursurile cu sponsori.

— Salut, îi spun tipului în hanorac. Ştii cumva unde e Jess Bertram? Participă la concurs. Trebuie neapărat să vorbesc cu ea.

Sînt încordată la maximum, de atîta nerăbdare. Abia aştept să-i spun! Abia aştept să văd ce faţă face!

— Prea tîrziu, mi-e teamă, spune tipul şi arată în sus, spre munte. A plecat. Au plecat cu toţii.

— Deja? Mă holbez la el mirată. Dar... concursul începe la unsprezece. E abia fără cinci!

— A început la zece jumate, mă corectează individul. L-am decalat un pic din cauza vremii proaste. Trebuie să aşteptaţi. Nu durează decît cîteva ore.

— A. Entuziasmul îmi moare brusc şi mă întorc. Bine. Mulţumesc.

E OK. Pot să aştept. Pot să am răbdare.

Cîteva ore nu-s atît de mult.

Ba da, sînt foarte mult. Cîteva ore pot să fie *secole*. Trebuie neapărat să-i spun *acum*. Mă uit

în sus spre munte, și un fior de frustrare maximă îmi traversează corpul. Deodată, zăresc două persoane cu hanoracuri roșii la fel, undeva la vreo cîteva sute de metri deasupra noastră. Au pe spate numere cu numele Scully Environmental Group pe ele. Sînt din concurs. Și uite, un pic în urma lor, e un tip în albastru.

Mintea îmi procesează rapid. N-au ajuns prea departe. Ceea ce înseamnă că poate nici Jess n-a ajuns prea departe. Ceea ce înseamnă... că o pot prinde din urmă. Da!

Genul ăsta de vești nu pot aștepta ore întregi. Pe bune acum, sîntem surori. Sîntem surori adevărate, ca toate surorile! Trebuie să-i spun imediat.

Îmi aranjez geanta Angel mai bine pe umăr, mă grăbesc spre începutul potecii și ridic ochii, urmărind-o. Pot să urc poteca asta. E floare la ureche. Ai stînci de care să te agăți și tot ce trebuie.

Fac cîțiva pași de încercare – și e OK! E chiar ușor.

— Scuze. Bărbatul cu hanorac se ridică și mă privește îngrozit. Ce faci?

— Mă alătur concursului. Nu-ți face griji, am să mă sponsorizez singură.

— Dar nu poți să te alături concursului! Uite cum ești încălțată! Arată oripilat spre pantofii mei turcoaz cu toculeț. Ai jachetă impermeabilă?

— *Jachetă impermeabilă?* Fac o față jignită. Par eu genul care poartă așa ceva?

— Dar baston?

— Nu-mi trebuie nici un baston, îi explic. Nu sînt *bătrînă*.

Pe bune acum. Nu trebuie decît să urc un deal. Ce atîta agitație?

Pentru a-l convinge, pornesc foarte convinsă pe cărare. Pământul e un pic alunecos din cauza burniței, dar îmi înfig toculețele bine în noroi și mă prind de stîncile de o parte și de alta a potecii – și, în cam două minute, am trecut deja de prima cotitură.

Gîfîi ușor și mă dor un pic gambele, dar, în afară de asta, mă simt nemaipomenit! Dumnezeule, asta nu face decît să demonstreze că urcatul pe munte nu e chiar atît de greu. Mai trec de o cotitură și mă uit înapoi cu satisfacție. Am ajuns practic la jumătatea muntelui deja!

E atît de ușor. Eram sigură că toți cei care se dau atît de mari că urcă pe munte nu fac decît să se dea mari degeaba.

La poalele muntelui, îl aud vag pe Jim urlînd „Întoarce-te, Becky!" Dar mă fac că nu-l aud și o țin tot așa, punîndu-mi un picior în fața celuilalt. Trebuie să mă grăbesc dacă vreau s-o prind din urmă pe Jess.

Doar că ea merge probabil mult mai repede. Fiindcă, după o oră de urcat în pas alert, tot nu am dat de ea.

Adevărul e că n-am dat de nici unul dintre participanți. M-am ținut cît am putut de perechea în roșu, dar, nu știu cum, au dispărut din raza privirii mele. Și tipul în albastru la fel. Iar pe Jess nici măcar n-am zărit-o.

Lucru care se datorează probabil faptului că ea *o fi alergat* tot drumul, mă gîndesc necăjită. Probabil că a și ajuns sus, și tocmai face douăzeci de flotări într-o mînă, fiindcă urcatul pe munte nu e un efort destul de mare pentru ea. Dumnezeule,

nu e drept deloc. Era normal să am şi eu măcar o părticică din genele ei de supercondiţie fizică.

Mai înaintez cîţiva paşi şi mă opresc să-mi trag sufletul, crispîndu-mă cînd văd că m-am murdărit de noroi pe picioare. Sînt roşie la faţă şi gîfîi puternic, aşa că îmi scot sprayul facial Evian şi îmi mai răcoresc un pic faţa cu el. De aici începe să devină extrem de abrupt.

Nu că ar fi *greu* sau aşa ceva. Sinceră să fiu, chiar mă distrez. Dacă fac abstracţie de băşica de la piciorul drept, care mă cam doare. Îi dau oarece dreptate tipului de jos – nu sînt cei mai potriviţi pantofi de escaladat muntele. Deşi, partea bună la ei e faptul că tocurile îmi prind bine pe porţiunile alunecoase.

Mă uit în jur spre peisajul de munte, golaş şi stîncos. Cam la un metru de mine e o ieşitură din stîncă, dincolo de care e o prăpastie cu o vale uriaşă.

La care n-am de gînd să mă uit. Sau să mă gîndesc.

Încetează, Becky. Nu am de gînd să alerg şi să mă uit în jos la prăpastie, indiferent de ce îmi spune creierul.

Pun sprayul Evian bine şi privesc în jur, uşor deconcertată. Habar n-am cît o mai fi de mers. Sperasem să-i ajung din urmă pe ceilalţi şi să aflu de la ei. Mijesc ochii în faţă, străduindu-mă să zăresc vreun hanorac viu colorat, dar e o ceaţă s-o tai cu cuţitul.

O, Doamne. Poate începe să plouă. Şi n-am nici măcar o jacheţică.

Şi, deodată, mă simt complet tembelă. Poate că n-ar fi trebuit să mă arunc aşa pe munte, cu capul înainte. Poate ar trebui să cobor. Cobor cu

grijă cîțiva pași... dar pămîntul e și mai alunecos decît credeam și mă trezesc alunecînd spre ieșitura din stîncă.

— Shiiit!

Mă prind repede de o stîncă ascuțită pentru a mă opri din cădere și reușesc să mă redresez cumva, întinzîndu-mi un mușchi de la mînă în timpul mișcării.

OK, am să uit de planul ăsta. Nu cobor. Oricum, e probabil mai mult de mers spre coborîre decît în sus. Am să urmez poteca. O să fie bine. Dacă accelerez un pic, am s-o prind din urmă pe Jess.

Și fața ei cînd o să mă vadă o să facă toți banii.

N-o să-i vină să-și creadă ochilor. Și atunci îi voi spune – iar ei n-o să-i vină să-și creadă urechilor! Va fi complet siderată! Mă las furată de acest gînd preț de cîteva momente, apoi, cu energie renăscută, continuu să urc.

Sînt ruptă. Nu mai pot să merg.

Mă dor genunchii și mîinile, și am bășici la picioare. Mi se pare că urc din greu de ore întregi, dar nenorocitul ăsta de munte nu se mai termină. De fiecare dată cînd cred că am ajuns sus, văd că în fața mea se înalță o altă creastă.

Unde e Jess? Și unde sînt cu toții? Nu se poate ca toți să fie mai rapizi decît mine.

Mă opresc cîteva momente, gîfîind ușor, ținîndu-mă de un bolovan uriaș pentru echilibru. Panorama asupra văii este absolut spectaculoasă. Cerul e acoperit de nori roșietici și cenușii și undeva deasupra mea se avîntă o singură pasăre. O fi vreun vultur sau așa ceva. Sinceră să fiu, nu-mi pasă. Tot ce-mi doresc e să mă așez undeva, cu un ceai în față. E tot ce-mi doresc pe lume.

Dar nu se poate. Trebuie să continuu. Hai. La asta s-au referit cînd i-au zis concurs de rezistenţă fizică.

Cu efort uriaş, îmi iau mîna de pe bolovan şi reîncep urcuşul. Stînga, dreapta. Stînga, dreapta. Poate am să-ncerc să cînt, ca familia Von Trapp[1]. Da. Asta o să mă binedispună.

— *Sus pe un deal...*

Nu. Lasă cîntatul.

O, Doamne. Nu mai pot să urc. Pur şi simplu, nu mai pot.

Cred că merg de ore întregi şi îmi e rău şi am ameţeli. Mi-au amorţit cumplit mîinile şi m-am tăiat la genunchi, lovindu-mă de o stîncă, mi-am rupt fusta şi nu ştiu încotro s-o mai apuc.

Mă împiedic de nişte pietre şi mă agăţ repede de un tufiş, strîmbîndu-mă de durere cînd îmi sfîşie palma. OK. Trebuie să mă opresc să mă odihnesc un pic. Mă aşez pe o piatră netedă, bîjbîi după sprayul Evian şi mă stropesc cu el în gură.

Mi-e o sete de mor. Sînt transpirată toată şi îmi ard plămînii. Am picioarele acoperite cu noroi, şi din genunchiul stîng mi se preling picături de sînge. Pantofii îmi sînt de nerecunoscut.

Înghit disperată ultimele picături de Evian. Mă şterg pe faţă cu un şerveţel din geantă şi mă uit în jur spre peisajul dezolant de pustiu. Nu se vede nici picior de om. *Nimeni.*

Ce mă fac?

Simt un atac puternic de panică, pe care îl ignor. O să fie bine. Lucrul cel mai important e să gîndesc pozitiv. O să continuu să urc. Pot s-o fac!

1. Personaje din filmul *Sunetul muzicii*.

Ba nu pot, aud o voce din interiorul meu.

Încetează. Gîndește pozitiv. Pot să fac orice doresc.

Dar nu și să urc un munte. A fost o idee tîmpită.

Hai. Ba da, pot. Girlpower. Pot să urc pe orice munte.

Oricum, n-o să pot să rămîn pe piatra asta la nesfîrșit. Trebuie să pornesc mai departe, altfel o să mă înzăpezesc și-o să adorm și-o să mor. Sau o să deger direct. Sau ceva de genul.

Îmi tremură groaznic picioarele, dar reușesc cumva să mă ridic cu greu, schimonosindu-mă de durere în clipa în care pantofii îmi apasă bășicile. Așa. Pornește iar. Am să ajung sus în vîrf – și poate că acolo e linia de finiș. Și băuturile fierbinți despre care spuneau. Da. O să fie bine...

Deodată, aud un huruit îndepărtat de tunet.

O, Doamne. Te rog, nu.

Ridic ochii și cerul s-a întunecat, spre un cenușiu amenințător. Și nu mai e nici o pasăre.

O picătură de ploaie mă lovește drept în ochi. Apoi încă una.

Înghit în sec, încercînd să-mi păstrez calmul. Dar în sufletul meu sînt panicată la culme. Ce mă fac acum? Să continuu să urc? Să cobor?

— Hei! strig. E cineva acolo?

Glasul meu se aude cu ecou în jurul pietrelor, dar nu primesc nici un răspuns.

Alte trei picături de ploaie îmi aterizează direct în creștet.

Nu am nimic impermeabil. Mă uit în jur spre peisajul golaș, pustiită de frică. Dacă nu mai pot să cobor? Dacă rămîn blocată aici, într-o furtună?

Am fost atît de disperată să-i spun lui Jess că sîntem surori. Acum mă simt ca ultima proastă. Trebuia să aştept. Are dreptate Luke. De ce nu pot să aştept deloc? E numai şi numai vina mea.

Se aude un nou huruit îndepărtat de tunet şi tresar înfricoşată. Dacă mă loveşte un fulger? Nu ştiu nimic despre ce trebuie să faci dacă te prinde o furtună afară. Parcă era ceva de genul să stai sub un copac. Sau, poate, *să nu stai* sub un copac. Care dintre ele? Dacă greşesc?

Deodată, cu toată agitaţia mea, îmi dau seama că se aude ceva. Un fel de ciripit. O fi... vreun animal?

O, Doamne.

O, Doamne. E mobilul meu. Am semnal! A dat Domnul şi am semnal!

Deschid cu degete tremurînde fermoarul genţii Angel şi înşfac mobilul care licăreşte disperat. Mă uit la ecran cu ochii cît cepele şi văd cuvîntul „Luke". Apăs cu frenezie pe butonul verde, slăbită de uşurare.

— Luke! zic. Sînt Becky!

— Becky? Cu cine vorbesc? Linia telefonică pîrîie şi vocea lui pare îndepărtată şi neclară.

— Da! strig, în timp ce picături mari de ploaie îmi cad, tot mai înteţit, în cap. Luke, eu sînt! M-am rătăcit! Am nevoie de ajutor!

— Alo? îi aud iar vocea neclară. Mă aude cineva?

Mă uit la mobil necăjită.

— Da! Te aud! Sînt aici! Fără veste, lacrimile încep să-mi şiroiască pe obraji. Am rămas blocată pe muntele ăsta şi nu ştiu ce să fac. Îmi pare atît de rău, Luke...

— Nu merge linia, îl aud spunîndu-i altcuiva. N-aud nimic.

— Luke! urlu. Luke, sînt aici! Nu închide!

Încep să lovesc cu frenezie telefonul şi pe ecran apar brusc, pîlpîind, cuvintele „Baterie descărcată".

— Alo! aud iar vocea lui Luke. Becky?

— Luke, te rog eu mult să mă auzi! ţip disperată. Te rog să mă auzi! *Te rog...*

Însă lumina ecranului aproape a dispărut. O clipă mai tîrziu, telefonul meu e mort.

L-am pierdut.

Mă uit în jur spre peisajul muntos tăcut şi pustiu. În viaţa mea nu m-am simţit mai singură ca acum.

După o vreme, o pală de vînt îmi suflă în faţă o rafală de ploaie şi mă crispez. Nu pot să rămîn pur şi simplu aici. Trebuie neapărat să mă adăpostesc undeva.

La vreo doi metri de mine se află o ieşitură de stîncă, pe care sînt nişte pietre. Una dintre acestea are o parte uşor aplecată, sub care mă pot ghemui. Noroiul e ud şi alunecos, dar îmi înfig tocurile cît pot de bine şi mă agăţ de orice găsesc şi mă ciucesc cumva acolo, rănindu-mă în timpul mişcărilor şi la celălalt genunchi.

Dumnezeule, e destul de sus. Stau într-o poziţie destul de precară. Dar nu contează. Dacă nu mă uit în jos, o să fie bine. Mă agăţ cu toată puterea de partea de sus a pietrei şi încerc să mă strecor mai în interior fără să alunec... cînd, brusc, zăresc ceva galben.

Galben aprins.

Echipament impermeabil uman, de escaladat pe coclauri.

O, Doamne. Mai există cineva pe munte. Mai e cineva! Sînt salvată!

— Hei! strig. Heeei! Aici! Însă vocea mea e purtată de vînt și de ploaie într-o direcție greșită.

Nu văd cine e, fiindcă piatra îmi blochează privirea. Foarte încet și precaut, mă rotesc un pic, pînă cînd văd mai bine.

Și îmi stă inima.

E Jess.

Se află pe panta de dedesubt, îmbrăcată într-o jachetă impermeabilă și cu un rucsac în spate. E prinsă de munte cu un fel de frînghie și sapă cu grijă în peretele stîncos, cu un cuțit.

— Jess! strig, dar glasul meu e redus de vînt la un fel de scîncet. Jess! JESS!

În cele din urmă, întoarce capul – și i se contractă toată fața de șoc.

— Iisuse Hristoase! Becky! Ce naiba faci aici?

— Am venit să-ți spun că sîntem surori! strig, dar nu sînt sigură că mă aude prin ploaia care ne biciuiește. *Surori*! urlu din nou, făcînd un pas înainte, ducîndu-mi mîna pîlnie la gură. Sîntem SURORI!

— Stai! strigă Jess îngrozită. E periculos!

— Stau bine!

— Întoarce-te!

— Sînt OK, zău! strig. Dar, văzînd-o atît de alarmată, fac un pas înapoi, îndepărtîndu-mă de margine.

Și atunci, pantoful îmi alunecă pe noroiul ud.

Nu îmi mai pot regăsi echilibrul.

Încerc cu disperare să mă prind de stînci, de orice, pentru a mă salva. Dar totul e extrem de

alunecos. Degetele mi se agață de rădăcinile unui arbust, dar e ud de la ploaie. Nu găsesc nimic de care să mă țin.

— Becky! o aud pe Jess țipînd în clipa în care arbustul îmi scapă din strînsoarea disperată a degetelor. BECKY!

Atunci mă prăbușesc, cuprinsă de spaimă, și, în cădere, aud doar țipete îngrozite, zăresc o bucățică de cer, urmată imediat de o puternică lovitură la cap.

Apoi mi se rupe filmul.

TEMERI ÎN LEGĂTURĂ CU DISPARIŢIA UNEI TINERE

În cursul nopţii trecute, au sporit temerile în legătură cu siguranţa doamnei Rebecca Brandon (*née* Bloomwood), 27 de ani, rezidentă a cartierului Maida Vale, care a dispărut în cursul zilei de joi de la locuinţa sa de lux, pe care o împarte cu soţul ei, Luke Brandon, şi nu a mai fost văzută şi cu care, de atunci, nu s-a putut lua legătura nici măcar telefonic. Alarma a fost dată de prietena doamnei Brandon, Susan Cleath-Stuart, care sosise la Londra pentru a-i face o vizită surpriză.

SHOPPING

Materialul filmat oferit de CCTV ne-o arată pe doamna Brandon în magazinul local Anna's Delicatessen, într-o stare destul de agitată. „Şi-a lăsat pur şi simplu cumpărăturile şi a plecat", ne-a povestit Marie Fuller, vînzătoare la acest magazin. „Nu a cumpărat nimic."
Doamna Cleath-Stuart, extrem de îngrijorată, a comentat „Înseamnă că s-a întîmplat ceva extrem de grav! Bex nu şi-ar lăsa niciodată cumpărăturile! Niciodată!"

HAOS

La bordul vasului de croazieră Mind Body Spirit, care în prezent face turul Mediteranei, au avut loc scene de adevărat haos, în clipa în care părinţii doamnei Brandon, Graham şi Jane Bloomwood, au insistat ca vasul să fie întors din drum. „Fac ceva pe terapia voastră!" se spune că ar fi strigat doamna Bloomwood, cuprinsă de isterie bruscă. „Mi-a dispărut fata!"

FURTUNI

În acest timp, furtuni puternice l-au împiedicat

pe Luke, soțul doamnei Brandon, să părăsească Ciprul, unde lucra. Se spune că ieri s-a declarat „extrem de îngrijorat" și ne-a asigurat că se află în contact strîns cu poliția. Nathan Temple, asociatul său în afaceri, a oferit chiar o recompensă pentru orice informație care ar putea duce la găsirea doamnei Brandon. Comentariul său de ieri a fost: „Dacă cineva se atinge măcar de un fir de păr de-al tinerei, le voi rupe oasele, cu mîna mea. De două ori". Domnul Temple a fost condamnat în 1984 pentru vătămare corporală gravă.

Douăzeci și doi

Au.

Auuu.

Doamne, îmi plesnește capul de durere. Auu. Și glezna îmi pulsează și simt că-mi vine rău, iar în umăr mi se împinge ceva ascuțit.

Unde naiba sînt? Și de ce mă simt așa aiurea?

Reușesc să deschid ochii, cu un efort uriaș, iar, înainte de a-i închide iar, apuc să zăresc ceva albastru.

Hmm. Albastru. N-are nici o noimă. Poate o să mă culc.

— Becky! Beckyyy! Mă strigă o voce de la mare distanță. Trezește-te!

Mă sforțez să deschid iar ochii și în fața mea se află cineva. Un chip în ceață, pe un fundal albastru.

Jess.

La naiba, e Jess. Și e palidă și îngrijorată. Poate a pierdut ceva. Vreo piatră. Asta trebuie să fie.

— Mă vezi? spune cu o privire hăituită. Cîte degete vezi?

Îmi bagă o mînă în față și mă uit la ea cu mintea aburită. Măiculiță, fata asta are nevoie de o manichiură, urgent.

— Cîte degete vezi? repetă. Vezi? Mă auzi? A, da.

— Ăă... trei?

Jess mă priveşte preţ de o clipă, apoi se lasă să cadă în genunchi şi-şi îngroapă capul în mîini.

— Slavă Domnului. Îţi mulţumesc, Doamne.

Tremură ca varga. De ce naiba o fi tremurînd aşa?

Şi atunci, ca un val uriaş, mă năpădeşte revelaţia.

O, Doamne. Concursul. Furtuna. Căderea. O, Doamne, căderea în gol. Prăbuşirea în prăpastie.

Încep să-mi blochez repede imaginile în minte, dar, spre uluirea mea, îmi dau lacrimile, care o pornesc la vale pe obraji şi-mi înceţoşează ochii.

OK. Încetează. Acum sînt în siguranţă. Mă aflu pe pămînt... cred. Sinceră să fiu, nu reuşesc deloc să-mi dau seama unde sînt. Mijesc ochii spre fundalul albastru intens, dar tot nu reuşesc să-mi dau seama. Aş zice că sînt în rai – dar Jess nu a căzut şi ea, nu?

— Unde sînt? îngaim, iar Jess ridică imediat capul. Pare încă albă la faţă şi zguduită.

— În cortul meu, spune. Nu plec niciodată fără un cort în rucsac. N-am îndrăznit să te mişc – aşa că l-am pus în jurul tău.

Un cort! Ce idee inteligentă! De ce oare nu-mi iau şi eu cu mine un cort peste tot? Am să încep să fac asta, chiar de mîine. Da. Un cortuleţ mic de tot, pe care să-l pot ţine în geantă.

Singura problemă e că nu stau prea confortabil aşa cum stau, direct pe pămînt. Poate ar fi bine să mă ridic şi să mă întind puţin.

Încerc să mă ridic şi mi se face negru în faţa ochilor şi ameţesc.

— O, Doamne, spun stins, și mă las iar jos.

— Nu încerca să te ridici! spune Jess alarmată. Ai căzut îngrozitor. Am crezut... Amuțește și expiră adînc. Oricum. Nu te ridica.

Încet-încet, devin conștientă și de restul corpului meu. Mîinile îmi sînt zdrelite și zgîriate. Cu efort considerabil ridic capul și arunc o privire spre picioare, pline de tăieturi însîngerate. Simt o vînătaie pe obraz și ridic mîna spre ea.

— Au! Sîngerez?

— Arăți ca naiba, spune Jess scurt. Te doare ceva rău de tot?

— Glezna. Stînga. Mă doare de mor.

Jess mi-o examinează atent și îmi mușc buza, străduindu-mă să nu țip.

— Cred că e scrîntită, spune în cele din urmă. Te aranjez imediat.

Aprinde o lanternă și o prinde de o stinghie de oțel, după care caută într-o cutiuță. Scoate o chestie care arată ca o rolă de fașă și începe s-o răsucească expertă în jurul gleznei mele.

— Becky, zi-mi și mie, ce naiba făceai acolo sus?

— Am... venit să te caut. Încep să-mi revină în minte bucățele de puzzle. M-am înscris la concursul de rezistență fizică.

Jess se uită la mine ca la nebuni.

— Dar ăsta nu era traseul de concurs! Eu am pornit pe alt traseu. Cel de concurs era mult mai jos. N-ai văzut semnele?

— Semnele? Mă uit la ea alb.

— Dumnezeule, tu habar n-ai de alpinism, așa-i? spune agitată. Nu trebuia să te urci aici! E periculos!

— Și tu de ce ești aici? îi răspund, strîmbîndu-mă în clipa în care începe să mă bandajeze

tot mai strîns. Şi mie mi s-a părut extrem de periculos ce făceai tu.

Chipul lui Jess devine opac.

— Ultima oară cînd am urcat pe Pike am văzut nişte specimene de amonit, spune într-un final. Am vrut să-mi iau şi eu unul. Sună prosteşte, dar nu mă aştept să mă înţelegi...

— Ba da! *Te înţeleg*! o întrerup şi mă aşez cu efort în coate.

O, Doamne. Totul îmi revine brusc în minte, ca un iureş. Trebuie să-i spun.

— Jess, te înţeleg. Ţi-am văzut pietrele. Sînt splendide. Sînt absolut superbe.

— Stai culcată, spune Jess, extrem de panicată. Stai cuminte.

— Dar nu vreau deloc să stau cuminte! Ascultă-mă, Jess. Sîntem surori. Pe cuvîntul meu că sîntem surori. De asta am urcat pe munte. Am vrut să-ţi spun.

Jess mă fixează.

— Becky, te-ai lovit tare la cap... e posibil să ai o contuzie...

— Lasă-mă cu contuzia ta! Cu cît ridic mai tare vocea, cu atît îmi duduie capul mai tare, dar nu mă pot opri. Ştiu că avem acelaşi sînge. Ştiu! Am fost la tine acasă.

— *Poftim?* Jess pare total şocată. Cum ai intrat?

— Ţi-am văzut dulapul cu pietre. E identic cu cel în care îmi ţin eu pantofii la Londra. *Identic*. Luminile... rafturile... totul!

Pentru prima oară, dă urme că e pe cale de a-şi pierde uşor stăpînirea de sine.

— Şi ce? zice aspru.

— Cum și ce? Sîntem surori! Mă ridic repede în capul oaselor, făcînd abstracție de faptul că mi se învîrte capul. Jess, știi cum te simți în fața unei pietre incredibile, nu? Așa mă simt și eu cînd am în față o pereche incredibilă de pantofi! Sau în fața unei rochii. *Trebuie neapărat* să am acel lucru. Nimic altceva nu mai contează. Și știu că și tu simți la fel în legătură cu colecția ta de pietre.

— Ba nu, spune Jess, ferindu-și privirea.

— Ba da! Știu sigur! O prind de braț. Și tu ești la fel de obsedată ca și mine! Doar că tu o ascunzi mai bine! O, Doamne, capul meu! Au.

Mă prăbușesc la pămînt, cu capul duduindu-mi.

— Îți dau o pastilă, spune Jess absentă, dar nu se mișcă. Rămîne pur și simplu acolo, cu bandajul desfăcut în mînă.

Văd că vorbele mele au atins-o.

În tăcerea care urmează, nu se mai aude decît răpăitul ploii pe cortul de deasupra noastră. Nu îndrăznesc să vorbesc. Și nici să mă mișc.

De fapt, nu sînt prea sigură că *pot* să mă mișc.

— Și ai urcat pe munte în plină furtună, doar ca să-mi spui asta? zice Jess într-un final.

— Da! Sigur că da!

Jess întoarce capul să mă privească. E mai palidă decît am văzut-o vreodată și destul de bulversată, de parcă cineva tocmai ar vrea s-o tragă în piept.

— De ce? De ce-ai ținut atît de tare să faci asta?

— Pentru că... e important! E foarte important pentru mine!

— Nimeni n-a făcut niciodată așa ceva pentru mine, spune ea, dar imediat își ferește privirea

şi începe să-şi facă de lucru cu cutiuţa de tablă. Ai nevoie de dezinfectant pentru tăieturile alea.

Începe să mă tamponeze pe picioare cu nişte vată şi fac eforturi să nu mă crispez în clipa în care dezinfectantul îmi atinge carnea vie.

— Deci... mă crezi? spun. Acum crezi că sîntem surori?

Jess continuă să se uite preţ de cîteva clipe la picioarele ei, încălţate în ciorapi groşi şi bocanci maro de alpinist. Îşi înalţă capul şi se uită spre toculeţele mele turcoaz cu strasuri, zdrelite ca naiba şi acoperite cu noroi. La fusta mea Marc Jacobs. La tricoul meu cu paiete distrus. Apoi ridică ochii spre chipul meu plin de vînătăi şi murdar, după care rămînem pur şi simplu privindu-ne una pe alta.

— Da, zice într-un final. Te cred.

După trei analgezice extrem de puternice, mă simt mult mai bine. Ce bine, nu-mi mai tace gura!

— Ştiam că sîntem surori! spun, în clipa în care Jess îmi pune un plasture pe genunchiul rănit. Ştiam eu! Adevărul e că cred că am abilităţi paranormale. *Am simţit* prezenţa ta pe munte.

— Mm, spune Jess, dîndu-şi ochii peste cap.

— Şi adevărul e că încep să semăn tot mai mult cu tine. Mă gîndeam să mă tund scurt, ce zici? Cred că mi-ar sta bine. Şi au început să-mi placă şi pietrele...

— Becky, mă întrerupe Jess. Nu trebuie să fim identice.

— Poftim? Mă uit la ea, surprinsă. Ce vrei să spui?

— Poate că, da, sîntem surori. Se aşază mai bine pe călcîie. Dar asta nu înseamnă că trebuie

să avem părul scurt amîndouă. Sau să ne placă pietrele. Ia un alt plasture și îl desface.

— Sau cartofii, adaug înainte de a mă putea opri.

— Sau cartofii, e de acord ea. Se oprește. Sau... rujuri de firmă cu prețuri exagerate, care se demodează în trei săptămîni.

În ochii ei întrezăresc un licăr ciudat și fac ochii mari, uluită. Jess *face mișto* de mine?

— Cred că ai dreptate, spun, străduindu-mă să-mi păstrez tonul firesc. Doar pentru că între noi există o legătură biologică, nu înseamnă că amîndurora trebuie să ne placă să facem sport cu sticle de apă în loc de greutăți cool de tot.

— Exact. Sau... tot felul de reviste idioate, pline de reclame ridicole.

— Sau să bem cafea dintr-un termos vechi și oribil.

Jess mustăcește vizibil.

— Sau cești de cappuccino, jaf la drumul mare.

Se aude un tunet și tresărim amîndouă, speriate. Ploaia răpăie pe cort cu o viteză nebună. Jess îmi pune un ultim plasture pe picior și închide cutiuța de metal.

— Bănuiesc că nu ți-ai luat nimic de mîncare, nu? spune.

— Ăă... nu.

— Am eu ceva, dar nu e mare lucru. Se încruntă. Vreau să spun, dacă rămînem aici mai multe ore. Nu ne vom putea mișca, nici măcar după ce trece furtuna.

— Nu poți să te duci tu pe munte să cauți rădăcini și fructe de pădure? spun cu speranță.

Jess îmi aruncă o privire ușor stresată.

— Becky, nu sînt Tarzan. Își strînge umerii și-și încercuiește picioarele cu brațele. N-avem ce face, trebuie să așteptăm.

— Și... nu-ți iei mobilul cu tine cînd urci pe munte? mă aventurez.

— N-am mobil. De obicei, nu-mi trebuie.

— Bănuiesc că de obicei n-ai cu tine o soră tîmpită și rănită.

— Nu, de regulă n-am. Se așază mai bine pe foaia de cort și caută ceva cu mîna, în spatele ei. Apropo, ți-am strîns cîteva dintre lucruri. Ți s-au împrăștiat peste tot cînd ai căzut.

— Mersi, spun, luînd cele cîteva lucruri de la ea.

Un minifixativ. Un set de manichiură. O pudrieră.

— Geanta nu ți-am găsit-o, îmi pare rău, adaugă Jess. Dumnezeu știe pe unde-o fi.

Îmi stă inima.

Geanta mea Angel.

Geanta mea de star de cinema, de două mii de euro. Geanta după care plînge juma' de planetă.

După toate cîte s-au întîmplat – am pierdut-o. Pe un munte de la capătul lumii.

— Ei... asta e, nu contează. Nu știu cum, dar reușesc să zîmbesc. Se mai întîmplă.

Deschid pudriera cu degete rănite și înțepenite și, spre mirarea mea, oglinjoara e încă intactă. Mă privesc prudentă și tresar, îngrozită. Arăt ca o sperietoare bătută de vreme. Am părul vraiște, zgîrieturi pe obraz, și pe frunte am un cucui uriaș.

— Și acum ce să facem? Închid pudriera și ridic ochii spre ea.

— Va trebui să rămînem aici pînă trece furtuna, spune Jess.

— Da, asta am înțeles. Întrebam doar... ce să facem? Cît așteptăm.

Jess mă privește un moment, fără nici o expresie.

— Mă gîndeam să ne uităm la *Cînd Harry a întîlnit-o pe Sally* și să mîncăm floricele, spune.

Nu pot să nu izbucnesc instantaneu în rîs. Iată că Jess are de fapt simțul umorului. Bine, bine ascuns.

— Să-ți fac unghiile? propun. Am ce-mi trebuie.

— Să-mi faci *unghiile*? repetă Jess. Becky... ne aflăm pe un munte.

— Da! zic iute. Tocmai asta-i ideea! E un lac extra puternic, care rezistă, orice ai face. Uite! Îi arăt sticluța de ojă. Tipa de pe etichetă chiar *urcă un munte.*

— Incredibil, spune Jess luînd sticluța de ojă și uitîndu-se la ea. Și oamenii cred?

— Hai, te rog! Ce altceva avem de făcut? mă opresc nevinovată. Vreau să spun că nu avem nimic *distractiv* de făcut, cum ar fi bilanțul contabil...

Jess mă săgetează cu privirea.

— OK, zice. Ai cîștigat. Fă-mi unghiile.

În timp ce furtuna se dezlănțuie în jurul nostru, noi ne pictăm una alteia unghiile cu un roz aprins.

— Excepțional! spun cu admirație în clipa în care Jess îmi termină de dat cu ojă mîna stîngă. Ai putea să te faci manichiuristă!

— Mersi, spune ea sec. Mi-ai făcut un supercompliment.

Îmi flutur degetele în lumina lanternei, apoi îmi scot pudriera să mă mai admir un pic în oglindă.

— Trebuie să înveți să-ți duci un deget la gură, gînditoare, îi explic, demonstrîndu-i cum anume. Același lucru trebuie să-l faci și cînd ai un inel sau o brățară nouă. Ca să dai oamenilor șansa de a le remarca.

Îi ofer oglinda, dar ea își mută privirea și chipul îi devine iar impenetrabil.

— Nu, mersi.

Pun pudriera jos, gîndindu-mă adînc. Vreau s-o întreb de ce urăște oglinzile. Dar trebuie să fiu plină de tact.

— Jess... spun în cele din urmă.

— Da.

— De ce urăști oglinzile?

Urmează cîteva momente de tăcere, în care nu se aude decît șuierul vîntului. În cele din urmă, Jess ridică privirea.

— Nu știu, zice. Cred că e din cauză că, atunci cînd eram mică, ori de cîte ori mă uitam în oglindă, tata îmi spunea să nu pun preț pe cum arăt.

— *Să nu pui preț pe cum arăți?* Mă uit la ea cu ochii cît cepele. Și așa îți zicea de fiecare dată?

— De cele mai multe ori. Ridică din umeri, apoi îmi zărește expresia. De ce? Ai tăi ce-ți ziceau?

— Ai mei îmi ziceau... Acum sînt ușor jenată. Ziceau că sînt cel mai frumos îngeraș care a căzut vreodată din ceruri!

— Aha.

Își strînge și mai bine umerii, în semn de „acum înțeleg eu!"

Mă uit la unghiile mele preț de cîteva clipe.

— Dumnezeule, ai dreptate, spun brusc. Am fost răsfățată. Părinții mei mi-au dat întotdeauna tot ce-am dorit. Și niciodată n-a trebuit să stau pe propriile picioare. Niciodată. Întotdeauna am

avut lîngă mine oameni care m-au sprijinit. Mama și tata... apoi Suze... apoi Luke.

— Eu a trebuit să stau pe propriile picioare de cînd eram mică de tot, spune Jess. Chipul îi e umbrit de lanternă și nu reușesc să-i văd expresia.

— Tatăl tău... pare foarte dur, încerc și eu marea cu degetul.

Jess nu răspunde cîteva momente.

— Tata nu și-a arătat niciodată emoția, spune în cele din urmă. Nu-ți spunea niciodată că e mîndru de tine. Chestia asta se simțea, pur și simplu, adaugă vehementă. Dar în familia mea nu se obișnuiește să vorbim despre orice, așa cum faceți voi.

O pală subită de vînt desface un colț al cortului, suflînd înăuntru o rafală de ploaie. Jess prinde repede foaia de cort, apoi ia un țăruș.

— Și eu sînt la fel, spune, înfigînd bine în pămînt țărușul, cu o piatră. Doar pentru că nu vorbesc despre anumite lucruri, nu înseamnă că nu le simt. Se uită în jur și mă privește, cu efort vizibil, în ochi. Becky, atunci cînd am venit în vizită la tine acasă, n-am vrut să fiu neprietenoasă. Sau... rece.

— Nu trebuia să vorbesc așa despre tine, spun cuprinsă de un val de remușcare. Îmi pare foarte rău...

— Nu, mă întrerupe Jess. *Mie* îmi pare rău. Puteam să fac mai multe eforturi. Să intru în joc. Lasă piatra jos și o privește cîteva secunde. Sinceră să fiu, m-ai cam enervat.

— Mi-a zis Luke că s-ar putea să ți se pară că sînt o fire cam intensă, spun supărată.

— Ce intensă, am zis că ești de-a dreptul nebună! spune Jess și eu zîmbesc ușor. Nu,

continuă ea. Pe bune. Am crezut că eşti dusă de tot. Am crezut că ai tăi au omis să-mi spună că tocmai ai ieşit de la balamuc.

— A, zic, uşor dezamăgită. Mă frec pe cap, care a început să-mi duduie din nou.

— Ar trebui să dormi, spune Jess, privindu-mă. E cel mai bun medicament. Şi cel mai bun analgezic. Uite pătura. Îmi dă o chestie care arată ca o foiţă de aluminiu.

— Păi... OK, spun îndoită. Am să-ncerc.

Îmi las capul jos, în cel mai puţin inconfortabil loc pe care-l găsesc şi închid ochii.

Dar nu pot să dorm. Conversaţia noastră îmi revine întruna în minte, iar şi iar, pe coloana sonoră constituită de ploaia biciuitoare şi de foaia de cort care flutură în vînt.

Sînt o răsfăţată.

Sînt imatură şi răsfăţată.

Nu-i de mirare că Luke s-a supărat. Nu-i de mirare că viaţa noastră de cuplu e un dezastru. E numai şi numai vina mea.

O, Doamne. Îmi dau brusc lacrimile şi capul îmi duduie şi mai tare. Şi mi s-a răsucit şi gîtul... şi am o piatră sub coaste...

— Eşti OK, Becky? spune Jess.

— Nu prea, recunosc, cu glasul îngroşat şi tremurat. Nu pot să adorm.

Se lasă tăcerea şi am sentimentul că Jess fie nu m-a auzit, fie n-are nimic de spus. Dar o clipă mai tîrziu simt ceva lîngă mine. Mă întorc – şi o văd întinzîndu-mi o bucăţică de ceva alb.

— Nu e cremă de mentă, spune alb.

— Ce e? zic, ezitant.

— Kendal Mint Cake. Aliment tradiţional pentru alpinişti.

— Mulțumesc, șoptesc și muşc o dată. Are un gust ciudat și dulce, după care nu prea mă înnebunesc, dar mai muşc o dată, ca să arăt că am bunăvoință. Apoi, spre groaza mea, îmi dau iar lacrimile.

Jess oftează și muşcă și ea din bucățica ei de Kendal Mint Cake.

— Ce s-a întîmplat?

— Luke n-o să mă mai iubească niciodată, spun hototind încet.

— Mă îndoiesc, spune ea.

— E adevărat! Îmi curge nasul și mi-l șterg cu mîna. De cînd ne-am întors din călătoria de nuntă, a fost un dezastru. Și e numai vina mea, eu am stricat totul...

— Ba nu e vina ta, mă întrerupe Jess.

— Poftim? Mă uit la ea cu ochi mari.

— N-aș zice că e numai vina ta, spune calm. Într-o căsnicie sînt doi oameni. Împachetează ambalajul de la Kendal Mint Cake, desface fermoarul rucsacului și îl bagă înăuntru. Că veni vorba de obsesie, Luke e total obsedat de muncă!

— Știu. Dar crezusem că s-a schimbat. În luna de miere a fost foarte relaxat. Totul a fost perfect. Am fost atît de fericită!

Îmi amintesc, cu o împunsătură în inimă, cum eram amîndoi, ciocolatii și fără griji. Cum ne țineam de mînă. Cum stăteam pe terasă în Sri Lanka și făceam planuri pentru întoarcerea surpriză.

Aveam așteptări atît de mari! Și nimic nu mi-a ieșit cum am sperat.

— Nu poți să stai toată viața în luna de miere, subliniază Jess. Era normal să aveți o cădere.

— Dar abia așteptam să fiu căsătorită! spun, cu un nod în gît. Aveam în minte o imagine foarte

clară. Cu toții stînd în jurul mesei mari de lemn, în lumina lumînărilor. Eu, Luke, Suze... Tarquin... și cu toții eram fericiți și rîdeam...

— Și ce s-a întîmplat? Jess îmi aruncă o privire curioasă. Ce s-a întîmplat cu Suze? Mama ta mi-a spus că e cea mai bună prietenă a ta.

— Era. Dar, cît am fost eu plecată, ea... și-a găsit pe altcineva. Mă uit la foaia albastră de cort care flutură, cu un nod în gît. Toată lumea are prieteni noi și joburi și nu le mai pasă deloc de mine. Eu... nu mai am nici un prieten.

Jess trage fermoarul de la rucsac, apoi șnurul cu care se închide. Apoi ridică privirea spre mine.

— Mă ai pe mine.

— Ție nici măcar nu-ți place de mine, spun posomorîtă.

— Ei, sînt sora ta, spune Jess. Trebuie să te suport așa cum ești, nu?

Ridic capul și în ochii ei văd un licăr de umor. Și de căldură. O căldură pe care nu cred că am mai văzut-o vreodată.

— Știi, Luke vrea ca eu să fiu ca tine, zic după o pauză.

— Aha. Vezi să nu.

— Așa e! Vrea să fiu mai strînsă la pungă și mai frugală! Pun restul de Kendal Mint Cake pe jos, după o piatră, sperînd ca ea să nu remarce. Vrei să mă înveți?

— Să te învăț pe tine. Să fii frugală.

— Da! Te rog.

Jess își dă ochii peste cap.

— Dacă vrei să fii frugală, în primul rînd nu arunci o bucată foarte bună de Kendal Mint Cake.

— A. Am înțeles. Ușor rușinată, o iau de pe jos și mușc din ea. Ăă... ce bună e!

Vîntul s-a înteţit, iar foaia de cort flutură din ce în ce mai tare. Mă înfăşor mai bine în pătura de aluminiu a lui Jess, dorindu-mi pentru a mia oară să-mi fi adus o jacheţică. Sau măcar o geacă. Apoi, deodată, îmi amintesc ceva. Caut în buzunarul fustei – şi nu-mi vine să cred. Mica umflătură e încă acolo.

— Jess... asta e pentru tine, spun, scoţînd-o. Am venit la tine acasă special ca să ţi-o dau.

Îi întind săculeţul turcoaz. Îl deschide încet şi răstoarnă în palmă bobul de fasole de argint de la Tiffany.

— E un colier, îi explic. Am şi eu unul identic, uite.

— Becky, spune Jess părînd luată complet pe nepregătite. E... cu adevărat...

O clipă am sentimentul cumplit că va spune „nepotrivit" sau „total deplasat".

— Splendid, zice în cele din urmă. E splendid. Îmi place mult. Mulţumesc.

Îşi prinde colierul la gît şi o privesc încîntată. Chiar i se potriveşte! Ce e ciudat, totuşi, e că văd ceva ciudat pe faţa ei. Nu ştiu, parcă i s-a schimbat brusc forma. De parcă...

— O, Doamne! exclam uluită. *Zîmbeşti!*

— Ba nu, zice imediat şi văd că face eforturi să îşi suprime zîmbetul, dar nu reuşeşte. Surîsul i se lăţeşte pe faţă şi ridică o mînă, atingînd cu ea bobul de fasole.

— Ba da! Nu mă pot opri din chicotit. Ba da! Ţi-am aflat punctul slab. În adîncul sufletului, eşti o fană Tiffany!

— Ba nu-i adevărat!

— Ba aşa e! Ştiam eu! Ştii, Jess...

Dar orice aveam de gînd să spun în continuare e înecat în vîntul asurzitor, pentru că, fără vestă, furtuna ne doboară o latură a cortului.

— O, Doamne! țip, în clipa în care simt ploaia lovindu-mi fața cu putere. O, Doamne! Cortul! Prinde-l!

— Shit!

Jess trage foaia de cort desprinsă cu toate forțele și încearcă disperată s-o fixeze cu ceva, dar o altă rafală puternică i-o smulge efectiv din mîini. Foaia flutură ca pînzele unei corabii, apoi dispare undeva în direcția muntelui.

Mă uit, printre picăturile grele de ploaie, la Jess.

— Ce facem acum? Trebuie să strig ca să mă audă dincolo de zgomot.

— Iisuse. Se șterge de ploaie pe față. OK. Trebuie să ne găsim un adăpost. Poți să te ridici?

Mă ajută să mă ridic și nu mă pot abține să nu scot un țipăt. Mă doare glezna de mor.

— Trebuie să mergem spre stîncile alea, spune Jess, arătînd undeva în zare. Sprijină-te de mine.

Pornim amîndouă șontîcăind și alunecînd pe panta noroioasă, reușind încet-încet să intrăm într-un anume ritm. Strîng din dinți ca să nu urlu de durere, dorind să nu fac prea mare caz.

— Crezi că vine cineva după noi să ne salveze? reușesc să rostesc în timp ce merg.

— Nu prea cred. Nu sîntem de destul de mult timp aici. Se oprește. OK. Trebuie să treci peste bucata asta mai abruptă. Ține-te de mine.

Reușesc cumva să ajung sus în vîrful pantei, simțind brațul puternic al lui Jess încleștat, pentru a mă susține. Doamne, ce condiție fizică are! Putea foarte bine să coboare, în ciuda ploii. Acum putea să fie bine mersi acasă, la căldurică.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor, spun apăsat, când începem iar să urcăm. Îţi mulţumesc că ai stat cu mine.

— Nici o problemă, spune ea, fără să clipească.

Ploaia îmi biciuie faţa, aproape înecîndu-mă. Începe să mi se învîrtă iar capul şi îmi vine să urlu din pricina durerii de la gleznă. Dar trebuie să continuu. Nu pot s-o dezamăgesc pe Jess.

Cînd, brusc, aud un zgomot, dincolo de ploaie. Probabil că mi s-a părut. Sau o fi fost vîntul. Nu poate fi adevărat.

— Ia stai aşa, face Jess, înţepenind. Ce se aude?

Ascultăm amîndouă. Şi aşa e. E adevărat.

Este zgomotul tipic făcut de un elicopter.

Ridic privirea – şi, prin întunericul apăsător, se apropie nişte lumini.

— Ajutor! ţip şi-mi flutur mîinile cu disperare. Aici!

— Aici! ţipă şi Jess şi ridică lanterna în sus, fîşiind cu ea întunericul. Aici sîntem! Ajutor!

Elicopterul mai zboară deasupra noastră cîteva momente. Apoi, spre disperarea mea, pleacă mai departe.

— Nu ne-au văzut? întreb cu respiraţia tăiată.

— Nu ştiu. Jess e încordată şi îngrijorată. E greu de spus. Oricum, aici n-au unde să aterizeze. Ar trebui să aterizeze sus în vîrf şi pe urmă să coboare pe jos.

Rămînem amîndouă nemişcate o clipă – dar elicopterul nu se mai întoarce.

— OK, spune Jess în cele din urmă. Hai să mergem. Măcar acolo, între stînci, o să fim ferite de vînt.

Pornim din nou. Dar, de data asta, tot entuziasmul mi-a dispărut. Mă simt epuizată. Sînt

udă pînă la piele, mi-e frig și nu mai am nici o rezervă de energie. Urcăm panta cu o încetineală dureroasă, cu capetele unul lîngă altul, și brațele una în jurul alteia, gîfîind și ținîndu-ne respirația atunci cînd ploaia ne lovește în față.

— Stai. Mă opresc brusc. Aud ceva. Mă țin bine de ea și-mi întind gîtul.

— Ce?

— Aud ceva...

Amuțesc în clipa în care întunericul și ploaia sînt sfîșiate de o luminiță. E raza unei lanterne îndepărtate. Și aud foșnete de mișcare venind de undeva dinspre vîrf.

O, Doamne. Sînt oameni. În fine.

— Sînt salvamontiștii! țip. Au venit! Aici! Avem nevoie de ajutor!

— Aici! strigă Jess și luminează aerul cu lanterna. Sîntem aici!

Raza lanternei dispare pentru scurt timp, apoi reapare.

— Ajutor! strigă Jess. Aici sîntem!

Nu primește nici un răspuns. Unde s-or fi dus? Nu ne-au văzut?

— Ajutooor! țip disperată. Vă rog, ajutați-ne! Aici! Ne auziți?

— Bex?

Prin zgomotele furtunii răzbate o vocișoară subțire. Încremenesc.

Poftim?

Oare... am auzenii?

Semăna cu...

— Bex? strigă iar vocea. Bex, unde ești?

— *Suze?*

Mă uit în susul muntelui și la marginea crestei apare o siluetă, într-o jachetă veche Barbour.

Ploaia i-a lipit tot părul de cap și manevrează disperată o lanternă, ducîndu-și mîna streașină la ochi și privind în jur, cu cute de îngrijorare pe frunte.

— Bex? țipă. Bex! *Unde ești?*

E clar, am vedenii. E ca un miraj. Mă uit la un copac care se leagănă în vînt și cred că e Suze.

— Bex? Ochii ei reușesc, în fine, să ne vadă. O, Doamne! Bex! Am găsit-o! strigă peste umăr. Aici! Bex! Începe să coboare în grabă spre noi, și sub pașii ei se desprind și cad pietre.

— O cunoști? spune Jess, uluită.

— E Suze. Înghit în sec. E cea mai bună prietenă a mea.

Mi se pune un nod imens în gît. Suze a venit după mine. A bătut tot drumul ăsta în căutarea mea.

— Bex! Slavă Domnului! Ajunge lîngă noi, după ce mai desprinde sub pașii ei alte pietre și pămînt și se uită la mine, cu noroi pe față și cu o privire șocată în ochii albaștri. O, Doamne. Ești rănită. Știam eu. Știam eu...

— Sînt OK, reușesc să îngaim. Cu excepția gleznei.

— E aici, dar e rănită! spune în mobil, apoi ascultă o clipă. Vine imediat Tarkie cu o targă.

— Tarquin? Sînt prea ametită ca să pot absorbi toată această informație. E și Tarquin aici?

— Cu prietenul lui de la RAF. Idioții ăia de salvamontiști au zis că e prea devreme să te caute. Am știut eu că trebuie neapărat să venim. Am fost groaznic de îngrijorată. O clipă, arată total copleșită. O, Doamne. Am fost atît de îngrijorată! Nimeni nu știa unde ești... ai dispărut, pur și simplu. Cu toții am crezut... n-am știut ce

să credem... am încercat să dăm de tine pe mobil, dar zicea mereu că nu ești în aria de acoperire... cînd, brusc, am crezut că te prindem... Și iată-te acum... într-un hal fără de hal. Pare că mai are un pic și izbucnește în lacrimi. Bex, îmi pare atît de rău că nu te-am sunat. Îmi pare foarte rău.

Își aruncă brațele în jurul meu. Și, cîteva momente, rămînem pur și simplu așa, agățate una de alta, sub ploaia care ne biciuie.

— Sînt bine, spun în cele din urmă, cu un nod în gît. Pe bune. Am alunecat de pe munte și am căzut. Dar eram cu sora mea. A avut ea grijă de mine.

— Sora ta. Suze își slăbește strînsoarea și se întoarce încet către Jess, care ne privește jenată, cu mîinile în buzunare.

— Ea e Jess, spun. Jess... ea e Suze.

Cele două se privesc în ploaia deasă. Nu știu la ce se gîndește fiecare din ele.

— Bună, sora lui Bex, spune Suze în cele din urmă, și-i întinde mîna.

— Bună, cea mai bună prietenă a lui Bex, răspunde Jess și îi ia mîna.

Se aude o duduitură și ridicăm privirile și-l vedem pe Tarquin coborînd spre noi pe pantă, într-un echipament militar cool de tot, plus o cască cu lanternă.

— Tarquin, spun. Bună.

— Vine imediat Jeremy cu o targă pliabilă, spune vesel. Becky, Becky, ce sperietură ne-ai tras! Luke? spune în telefon. Am găsit-o.

Îmi stă inima.

Luke?

— Dar cum de... Îmi tremură buzele atît de tare, că abia sînt în stare să rostesc cuvintele. Cum de Luke...

— Vremea rea l-a blocat în Cipru, spune Suze, dar am ținut legătura cu el în permanență. Doamne, săracul, în ce hal de disperare a fost...

— Poftim, Becky, spune Tarquin, dîndu-mi telefonul.

Aproape că nu-l pot lua. Tremur nervos din tot corpul.

— Încă mai e... supărat pe mine? spun șovăind.

Suze mă privește în tăcere un moment, iar ploaia îi lovește creștetul și îi scaldă fața.

— Bex, crede-mă. Nu e supărat pe tine.

Ridic telefonul la ureche, crispîndu-mă ușor în clipa în care îmi ating cu el fața rănită.

— Luke?

— O, Doamne! Becky. Slavă Domnului.

Se aude atît de îndepărtat și telefonul pîrîie atît de tare, că abia îl aud. Dar în clipa în care îi aud glasul familiar, e ca și cum toate aceste ultime zile au ajuns în punctul lor culminant. Simt înăuntrul meu o emoție din ce în ce mai puternică. Am ochii încinși și parcă nu mai am aer.

Îl vreau. Îl vreau pe Luke și vreau să plec acasă.

— Slavă Domnului că ești teafără. Pare mai sfîrșit decît l-am auzit vreodată. Mi-am ieșit din minți de îngrijorare...

— Știu, spun cu un nod în gît. Și-mi pare rău. Lacrimile îmi curg șiroaie pe obraji. Abia pot vorbi. Luke, îmi pare rău pentru tot...

— Ție? *Mie* îmi pare rău. Iisuse. Am crezut... Se oprește și îl aud că respiră greu. Atîta te rog, să nu-mi mai dispari niciodată, OK?

— Îți promit. Îmi șterg ochii furioasă, cu mîna. Dumnezeule, ce rău îmi pare că nu ești aici.

— Am să fiu. Vin imediat ce trece furtuna. Nathan mi-a oferit avionul lui personal. A fost de mare excepție. Spre disperarea mea, vocea lui devine un pîrîit îndepărtat.

— Luke?

— ... hotel...

Pierd legătura. Nu înțeleg nimic din ce spune.

— Te iubesc, strig disperată în clipa în care telefonul moare brusc.

Ridic ochii și-i văd pe ceilalți privindu-mă într-o tăcere plină de compasiune. Tarquin mă bate ușor pe umăr cu o mînă udă.

— Hai, Becky. E timpul să te urcăm în elicopter.

Douăzeci și trei

La spital, totul e o ceață. O groază de lumini și de zgomote și de întrebări. Sînt dusă peste tot cu căruciorul și pînă la urmă se dovedește că mi-am fisurat glezna în două locuri și că trebuie să-mi bage piciorul în ghips. Plus că trebuie să-mi pună copci și să vadă dacă n-am tetanus sau boala vacii nebune sau altceva.

În timp ce se întîmplă toate astea, îmi fac o injecție care mă cam amorțește un pic și, după ce totul se termină, cad pe perne, brusc extenuată. Doamne, ce bine e să fii într-un loc curat și cald și alb.

În depărtare, aud pe cineva asigurînd-o pe Jess că nu mi-a făcut nici un rău mișcîndu-mă, apoi spunîndu-i lui Suze că nu e nevoie de tomografie generală și că nu, nu e vorba de lene sau lipsă de amabilitate. Din întîmplare, chiar vorbește cu cel mai bun specialist din țară.

— Becky? Ridic ochii ca în transă și-l văd pe Tarquin apropiindu-se de patul meu, cu mobilul întins spre mine. E Luke.

— Luke? spun în receptor. Bună! Ghici! Mi-am rupt piciorul!

Îmi privesc cu admirație ghipsul, fixat pe un suport. Dintotdeauna mi-am dorit să-mi pun ceva în ghips.

— Am auzit. Sărăcuța de tine. Ești bine îngrijită? Ai tot ce-ți trebuie?

— Ăă... cred că da. Știi... Din senin, mă pălește un ditamai căscatul. Adevărul e că sînt foarte obosită. Cred că mă culc.

— Îmi pare rău că nu sînt acolo. Vorbește încet și blînd. Becky, un lucru vreau să știu. De ce ai fugit la mama naibii în nordul țării, fără să anunți pe nimeni?

Poftim? Chiar nu-și dă seama?

— Pentru că am avut nevoie de ajutor, spun și mă trece un val familiar de durere. Căsnicia noastră era zdrențe. Jess era singura persoană care mă putea ajuta.

La celălalt capăt se lasă tăcerea.

— Căsnicia noastră era ce? spune într-un final.

— Zdrențe! Îmi tremură vocea. Știi foarte bine că am dreptate! A fost groaznic! Nici măcar nu m-ai pupat de la revedere!

— Scumpa mea, eram supărat. Tocmai ne certaserăm! Asta nu înseamnă că relația dintre noi era în zdrențe.

— A. Înghit în sec. Ei, eu așa am crezut. Am crezut că s-a terminat. Și că nu-ți pasă unde sînt.

— Of, Becky. Glasul îi sună un pic ciudat, de parcă ar face eforturi să nu izbucnească în rîs. Sau în plîns. Ai măcar idee prin ce am trecut eu?

— Nu. Îmi mușc buza, roșie de rușine. Îmi pare foarte rău, Luke. Nu... m-am gîndit... Nu mi-am dat seama...

— Oricum. Mă întrerupe. Ești teafără. Asta-i tot ce contează acum. Ești teafără.

Simt că mă traversează furnicături de vină. S-a purtat foarte frumos. Cine știe prin ce iad a

trebuit să treacă, din cauza mea! Iar acum e blocat în Cipru... Cuprinsă de un val de emoţie, îmi lipesc telefonul mai bine la ureche.

— Luke, vino acasă. Ştiu că nu-ţi place deloc că te afli acolo. Ştiu că nu-ţi e bine deloc. E numai vina mea. Lasă-l în plata Domnului pe idiotul ăla de Nathan Temple, cu hotelul lui cu tot. Inventează o scuză, ceva. Dă vina pe mine.

Urmează o tăcere lungă.

— Luke? spun, intrigată.

— Daaa, spune Luke, fără prea mare chef. Trebuie să-ţi spun ceva în legătură cu chestia asta. Cred că e posibil... Amuţeşte iar.

— Ce anume?

— Ca tu să ai dreptate. Iar eu... să fi greşit.

Mă holbez la telefon, confuză. Am auzit bine oare?

— Am avut prejudecăţi, spune Luke. Acum că l-am cunoscut mai bine pe Nathan, am constatat că e un tip foarte inteligent. Şi are o minte de om de afaceri brici. Ne înţelegem foarte bine.

— Vă înţelegeţi bine? Păi... şi cum rămîne cu faptul că a fost condamnat?

— A, spune Luke, făcînd pe prostul. Mi-a explicat Nathan cum a fost. Şi-a apărat un angajat de un client beat. A „sărit un pic calul", cum zice el. Zice că a fost o greşeală. Iar eu îl cred.

Urmează o tăcere. Îmi bubuie capul. Sînt prea multe lucruri neaşteptate.

— Într-un fel, semănăm destul de bine, spune Luke. Noaptea trecută mi-a mărturisit de ce şi-a făcut lanţul ăla de moteluri. A făcut-o pentru că i-a fost interzis să intre într-un hotel elegant, pentru că nu avea cravată. S-a dus direct la o

cîrciumă și în seara aia a făcut planul de afaceri pentru Value Motels. Într-un an, avea deja douăzeci. Un om cu asemenea energie nu poate fi decît de invidiat.

— Nu-mi vine să cred, spun, frecîndu-mă pe frunte uimită. Chiar îți place de el.

— Așa e. Face o pauză. Și s-a comportat extraordinar în toată povestea asta. Nu putea fi mai cumsecade de atît. A stat cu mine toată noaptea și ne-am uitat împreună la știri.

Am o grimasă vinovată, imaginîndu-mi-i cum au stat, încordați în halatele lor, și așteptînd lîngă telefon. Dumnezeule, n-am să mai dispar niciodată, dar niciodată, în viața mea.

Vreau să spun că nici acum n-am avut nici cea mai mică intenție. Dar știți cum e.

— Și hotelul? zic. E kitschos?

— E extrem de kitschos, spune Luke, vesel. Dar ai avut dreptate. E kitsch de cea mai înaltă clasă.

Nu-mi pot reprima un mic chicotit, care se transformă într-un imens căscat. Dumnezeule, simt că medicamentele încep să-și facă din plin efectul.

— Deci... am avut dreptate în toate privințele, spun, cu vocea obosită. A fost o lovitură de geniu.

— A fost o lovitură de geniu, e de acord Luke. Becky, îmi pare rău. Deodată, pare mult mai serios. Pentru asta și... pentru multe alte lucruri. Șovăie. Îmi dau seama că ai avut cîteva săptămîni extrem de grele. Eram foarte obsedat de pitch-ul de la Arcodas. Și nu te-am sprijinit deloc. Și nu mi-am dat deloc seama ce șoc a fost pentru tine întoarcerea noastră acasă, în Anglia.

Pe măsură ce cuvintele lui îmi ajung în creier, mi se par ciudat de familiare.

Oare a vorbit cu Jess?

Oare Jess... *mi-a luat partea*?

Deodată, îmi dau seama că Luke continuă să vorbească.

— Și mai e ceva, spune. Ți-am citit în avion materialele din dosarul roz. Și mi-a plăcut ideea ta. Ar trebui să-i facem o ofertă lui David Neville și să vedem dacă vrea să vîndă.

— Ți-a plăcut ideea mea? spun încîntată la culme. Serios?

— Foarte mult. Deși habar n-am de unde ai căpătat asemenea cunoștințe specializate de extindere a afacerilor...

— La Barneys! Ți-am spus! Mă cufund mulțumită între perne. David vrea să vîndă, sînt sigură. Regretă foarte tare că s-a aventurat de unul singur. Și vor să mai facă un copil... Mi se împleticesc cuvintele de somn. Și Judy spune că ei îi ajunge dacă el cîștigă un sara... salariu normal...

— Scumpa mea, hai că mai vorbim altă dată. Trebuie să te odihnești.

— Bine. Am pleoapele din ce în ce mai grele și fac mari eforturi să le mai țin deschise.

— S-o luăm de la zero, spune Luke încet. Cînd mă întorc. Fără zdrențe. OK?

— Ce se întîmplă aici? Mă întrerupe o voce oripilată și văd o asistentă venind către mine. Nu aveți voie cu mobile în salon! Și trebuie să dormi, domnișoară!

— OK, spun repede în telefon. OK.

Asistenta îmi ia telefonul dintre degete și mi se închid ochii instantaneu.

Cînd îi deschid din nou, totul s-a schimbat. Camera e în penumbră. Nu se mai aude lume vorbind. Probabil că e noapte.

Mi-e o sete de mor şi am buzele îngrozitor de uscate. Îmi aduc aminte că parcă era o carafă cu apă pe noptieră şi încerc să mă ridic în capul oaselor şi s-o iau, cînd îmi cade ceva cu zgomot pe jos.

— Bex! Eşti OK? Mă uit în jur şi o văd pe Suze stînd pe un scaun, lîngă pat. Se freacă la ochi somnoroasă şi sare în picioare. Vrei ceva?

— Nişte apă, spun aproape fără glas. Dacă e cumva.

— Poftim. Îmi pune un pahar şi eu îl beau cu poftă. Cum te simţi?

— Bine... Las paharul jos, simţindu-mă mult mai bine, şi mă uit spre rezerva înconjurată cu o draperie. Unde-i toată lumea? Şi unde-i Jess?

— E OK. Doctorii i-au făcut şi ei un control general, după care Tarkie a dus-o acasă. Pe tine au vrut să te mai ţină puţin sub observaţie.

— Aha. Mă frec pe faţa uscată, dorindu-mi să fi avut nişte cremă la mine. Apoi, deodată, observ cît e ora la ceasul de mînă al lui Suze.

— E două! Ridic ochii îngrozită. Suze, ce-i cu tine aici? Trebuia să fii în pat la ora asta!

— N-am vrut să plec. Îşi muşcă buza. N-am vrut să te las singură.

— Şşş, şuieră o voce de dincolo de draperie. Mai uşor cu vorba!

Suze şi cu mine ne privim mirate – şi, fără veste, simt că-mi vine să rîd. Suze scoate limba la draperie, iar eu nu mă pot abţine să nu pufnesc.

— Mai bea niște apă, spune Suze mai încet. Ca să ai pielea hidratată.

Îmi mai pune un pahar cu apă și se cocoață pe marginea patului. O vreme, nici una dintre noi nu spune nimic. Mai iau cîteva guri de apă, călduță și cu gust de plastic.

— Asta mi-aduce aminte de ziua cînd s-a născut Ernie, spune Suze, privindu-mă în penumbra vag luminată. Îți amintești? Atunci tu ai stat cu mine toată noaptea.

— Dumnezeule, da. Îmi vine imediat în minte imaginea lui Ernie, o mogîldeață în brațele lui Suze, rozaliu și învelit într-o păturică. Ce noapte a fost și aia! Îi întîlnesc privirea și-i zîmbesc ușor.

— Știi, cînd s-au născut gemenii... parcă n-a mai fost același lucru, pentru că tu nu erai lîngă mine. Rîde timid. Știu că pare o prostie.

— Ba nu. Deloc. Mă uit la cearșaful alb de spital și-l pliez între degete. Mi-a fost foarte dor de tine, Suze.

— Și mie de tine. Are vocea puțin răgușită. Și... trebuie să-ți mai spun ceva. Îmi pare rău pentru modul cum m-am purtat cînd te-ai întors acasă.

— Nu, spun imediat. Nu te prosti. Am avut o reacție total exagerată. Era normal să-ți faci alți prieteni cît am fost eu plecată. Era firesc. Am fost... o tîmpită.

— Ba nu, n-ai fost o tîmpită. Își drege vocea. Eu am fost de vină. Am fost invidioasă pe tine.

— *Invidioasă?* Ridic ochii perplexă.

Suze nu îndrăznește să se uite în ochii mei.

— Te-am văzut bronzată și strălucitoare, cu geanta ta Angel. Îi tremură ușor vocea. Iar eu

eram prizonieră la țară, cu trei copii mici. Și, cînd ai început să povestești radioasă despre călătoria ta incredibilă de lună de miere în jurul lumii, m-am simțit... complet ștearsă.

Mă uit la ea uluită.

— Suze, tu n-ai putea să fii ștearsă nici dac-ai vrea! Nici într-o mie de ani!

— Așa că m-am gîndit... Mă privește, foarte hotărîtă. După ce te simți mai bine, hai să dăm o raită pe la Milano, într-un weekend. Doar tu și cu mine. Ce zici?

— Păi și copiii?

— O să fie bine. O să aibă Tarkie grijă de ei. Așa, ca un cadou întîrziat de ziua mea.

— Păi n-ai fost la salonul de frumusețe de ziua ta? spun precaută. N-a fost ăla cadoul perfect?

Suze tace un moment.

— La salon a fost OK, spune într-un final. Dar n-a fost același lucru, dacă n-ai fost și tu cu mine. Nimeni nu e ca tine, Bex.

— Deci acum o urăști pe Lulu? nu mă pot abține s-o întreb, cu speranță.

— Bex! Suze chicotește șocată. Nu, *n-o urăsc.* Dar... Îmi întîlnește privirea. Te prefer pe tine.

Nu știu ce i-aș putea răspunde la asta, așa că mă întind iar după paharul de apă – și mă trezesc uitîndu-mă la un pacheţel de pe noptieră.

— Jess ți-a lăsat asta, spune Suze, ușor nedumerită. A zis că poate o să-ți fie foame.

Zîmbesc, fără voia mea. E Kendal Mint Cake.

— E o... glumă de-a noastră, spun. Nu cred că se așteaptă cu adevărat să mănînc așa ceva.

O vreme se lasă tăcerea, în care nu se aude decît zgomotul unui cărucior împins undeva pe

hol și sunetul surd făcut de ușile duble cînd se închid și se deschid.

— Deci... chiar ai o soră, spune Suze într-un final și remarc în vocea ei urma unui jind. Cîteva clipe, mă uit la chipul ei familiar, cu frunte înaltă, alert și atît de plăcut, aflat în penumbră.

— Suze... tu vei fi mereu sora mea, spun în cele din urmă.

Și o îmbrățișez strîns.

Douăzeci și patru

OK. E uluitor. De fapt, e absolut incredibil. Cîte lucruri eram convinsă că nu-mi plac... și care acum se dovedesc că-mi plac la nebunie!

De pildă:

1.Jess.

2.Black pudding. (Dacă pui tone de ketchup pe el, e de-a dreptul delicios!)

3.Să fiu strînsă la pungă.

Pe bune. Nu glumesc. E fantastic să fii frugal. E atît de *plin de satisfacţii*! Cum de nu mi-am dat oare seama de asta pînă acum?

De exemplu, ieri le-am trimis lui Janice şi lui Martin o carte poştală, mulţumindu-le pentru florile superbe... şi, în loc să o cumpăr, am decupat-o dintr-o cutie de cereale! Pe faţă scria „Kellogs"! Cool de tot, nu?

Jess mi-a vîndut pontul ăsta. Învăţ atît de multe de la ea! De cînd am ieşit din spital stau la ea – şi a fost pur şi simplu extraordinară. Mi-a dat dormitorul ei, pentru că sînt mai puţine trepte de urcat decît pînă la camera de oaspeţi, şi mă ajută să intru şi să ies din baie cu ghipsul, şi în fiecare zi îmi face la prînz supă de legume. Pentru că, dacă o faci cu linte şi... cu nu mai ştiu

ce, e un fel de mîncare destul de echilibrată şi o porţie îţi iese la 30 de pence.

După care, cu banii economisiţi, poţi să-ţi cumperi ceva mişto de tot, cum ar fi o prăjitură de fructe Elizabeth, făcută de casă! (Asta eu am învăţat-o pe Jess. Vedeţi, ne ajutăm foarte mult una pe cealaltă!)

Ţopăi pînă la chiuvetă, golesc jumătate din zaţul din cafetieră la gunoi, mai pun puţină cafea proaspătă şi pornesc filtrul. Regula acestei case e că, dacă refoloseşti zaţul, şi faci cum zice Jess, totul capătă sens. Cafeaua are un gust un pic mai naşpa – dar faci o mare economie!

M-am schimbat atît de mult! În cele din urmă, am devenit o persoană frugală şi raţională. Lui Luke nici n-o să-i vină să creadă cînd o să mă vadă.

Jess taie o ceapă, iar eu iau plasa de la ceapă ca s-o arunc la gunoi.

— Nu! Jess ridică privirea. Poate faci ceva cu ea!

— Cu o pungă de la ceapă? Uau. Învăţ în permanenţă lucruri noi. Şi... ce anume poţi să faci cu ea?

— Burete abraziv.

— Aha. Aprob din cap cu un aer inteligent, deşi nu prea ştiu ce e aia burete abraziv.

— Ştii ce e. Jess mă ceartă din priviri. Abraziv. Ca exfoliatul, dar pentru bucătării.

— A, da! zic şi-i zîmbesc larg. Cool!

Îmi scot caietul cu Ponturi Casnice pentru o Viaţă Frugală şi notez. Am atîtea de învăţat. Cum ar fi – ştiaţi că se poate face o stropitoare de grădină dintr-o cutie veche de lapte?

Nu că aș avea nevoie de o stropitoare de grădină... dar totuși!

Îmi croiesc drum spre sufragerie, cu o mînă pe cîrjă, iar cu cealaltă ținînd cafetiera.

— Bună. Suze ridică ochii din locul în care se află, pe podea. Ce zici? Ridică bannerul pe care îl pictează. Scrie „LĂSAȚI-NE NATURA ÎN PACE" cu roșu și albastru aprins, într-un chenar incredibil, din frunze superb desenate.

— Uau! Mă holbez la el cu admirație. E fantastic, Suze! Ești supertalentată. Mă uit la maldărul de bannere frumos aranjate pe canapea, la care Suze pictează de cîteva zile. Doamne, ce noroc are campania noastră cu tine!

A fost incredibil de bine să fie și Suze cu noi. A fost exact ca pe vremuri. Ultimele zile a stat la pensiunea cu mic-dejun inclus a lui Edie, în timp ce Tarquin s-a ocupat de copii acasă. Lucru de care Suze s-a simțit extrem de vinovată – pînă cînd maică-sa i-a spus să termine cu prostiile, că ea a lăsat-o pe Suze cînd era mică o lună întreagă singură, cît ea a fost în expediție în Nepal, și uite că n-a pățit nimic.

A fost extraordinar. Am petrecut o groază de timp împreună, relaxîndu-ne și mîncînd și vorbind despre cîte-n lună și-n stele. Cîteodată, doar Suze și cu mine, altădată și cu Jess. Azi-noapte, de pildă, ne-am făcut margarita și ne-am uitat la *Footloose*. Care... cred că i-a plăcut *pînă și lui Jess*. Chiar dacă ea nu știa melodiile pe dinafară, ca noi.

După care, într-o seară, cînd Suze s-a dus să-și vadă o rudă care locuiește la vreo treizeci și ceva de kilometri, Jess și cu mine ne-am petrecut seara împreună. Ea mi-a arătat pietrele ei și

mi-a spus povestea fiecăreia dintre ele – iar, în schimb, eu i-am povestit despre pantofii mei, şi i i-am desenat. Cred că amîndouă am învăţat destul de multe în ziua aia.

— Ce noroc are campania *cu tine*! îmi răspunde Jess, ridicînd din sprînceană. Hai să spunem lucrurilor pe nume, Bex. Dacă nu erai tu, protestul ăsta ar fi adunat cam trei oameni şi-un cîine.

— Ei. Exagerezi tu.

Ridic modestă din umeri, dar în forul meu interior sînt extrem de încîntată de cum merg lucrurile. Mă ocup de partea de publicitate a protestului încă de cînd am ieşit din spital, şi avem o reflectare media de zile mari! Marşul are loc în după-masa asta şi azi-dimineaţă, cel puţin patru staţii de radio locale au vorbit despre el. S-a scris despre eveniment şi în ziarele locale, şi se vorbeşte chiar că la faţa locului va fi trimisă o echipă TV!

Toate astea s-au datorat unei combinaţii incredibile de factori. În primul rînd, s-a întîmplat ca directorul de ştiri de la Radio Cumbria să fie Guy Wroxley, pe care îl cunosc de cînd eram ziarist financiar la Londra. El mi-a dat numerele de telefon ale tuturor celor din zonă care ar putea fi interesaţi, şi ieri după-amiază a transmis un material special despre eveniment, în cadrul emisiunii *Cumbria Watch*.

Dar lucrul cel mai bun dintre toate a fost senzaţionala poveste de interes uman! Primul lucru pe care l-am făcut cînd am preluat conducerea acestei campanii a fost să stabilesc o întîlnire cu grupul ecologiştilor. I-am pus pe toţi să-mi povestească tot ce ştiu despre locul respectiv, oricît de insignifiant li s-ar părea. Şi s-a dovedit

că Jim a cerut-o de soție pe Elizabeth exact în locul care urmează să fie distrus prin construirea centrului de shopping!

Așa că am făcut o ședință foto pe cîmpul respectiv, și l-am pus pe Jim să îngenuncheze exact ca altădată (doar că se pare că nu a îngenunchеat – dar i-am zis să nu zică la nimeni), și să-și ia fața cea mai tristă cu putință. Iar *Scully and Coggenthwaite Herald* a tipărit această fotografie pe prima pagină, sub titlul „MASACRAREA CELOR MAI DRAGI AMINTIRI ALE NOASTRE", iar linia fierbinte a protestului (adică mobilul lui Robin) a sunat non-stop!

— Cît mai e? zice Suze, așezîndu-se mai bine pe călcîie.

— Trei ore. Poftim. Îi dau o ceașcă de cafea.

— A, mersi. Se strîmbă ușor. E tot cafea din-aia, reciclată?

— Da! O fixez sfidător. Și ce dacă? E foarte bună!

Sună cineva la ușă și o aud pe Jess străbătînd holul pentru a răspunde.

— Poate e alt buchet de flori, spune Suze chicotind. De la admiratorul tău.

Din ziua accidentului sînt bombardată întruna cu buchete de flori, cam jumătate din ele de la Nathan Temple, cu mesaje de genul „Cu uriașe mulțumiri" și „În semn de recunoștință pentru gestul tău extraordinar".

Ei bine, da. Chiar are de ce să-mi mulțumească. Luke tocmai voia să pornească spre casă – și *eu* am fost cea care a spus că ar trebui să rămînă în Cipru și să-și termine treaba și că eu mă descurc, am să stau cîteva zile la Jess. M-au

ascultat – și se întoarce azi. Avionul lui trebuie să aterizeze din clipă-n clipă.

Știu sigur că totul va fi perfect între mine și Luke. Am avut suișurile și coborîșurile noastre... am avut furtunile noastre... dar de acum, totul va fi o plutire calmă, pe ape liniștite. Am devenit o persoană matură și prudentă. Iar relația mea cu Luke va fi și ea una matură. Voi discuta absolut totul cu el. Și îi voi spune tot. Nu vor mai exista situații stupide în care să ne batem cap în cap! Acum sîntem o echipă!

— Știi, cred sincer că Luke nici măcar nu mă va recunoaște, spun, luînd o gură de cafea, gînditoare.

— Ei, ba cred că te va recunoaște, spune Suze, studiindu-mă. Nu arăți chiar atît de rău. Vreau să spun, da, copcile sînt cam nașpa, dar vînătaia aia urîtă arată un pic mai bine...

— Nu vorbesc despre înfățișarea mea! spun. Ci despre personalitate. M-am schimbat total.

— Zici tu? spune Suze, părînd sincer mirată.

Dumnezeule, oamenii ăștia chiar nu remarcă nimic?

— Da! Uită-te la mine! Fac cafea economică și organizez un marș de protest și mănînc supă... și toate celelalte!

Nu i-am spus lui Luke despre protestul pe care îl organizez. O să rămînă paf cînd o să vadă că nevastă-sa a devenit mare activistă! Va fi extrem de impresionat!

— Becky? ne întrerupe vocea lui Jess și ridicăm ochii amîndouă și o vedem la ușă, cu o expresie stranie pe față. Am ceva pentru tine. Tocmai s-au întors niște alpiniști de la Scully Pike. Și... au găsit asta.

Parcă m-a lovit cineva cu leuca în momentul în care scoate de la spate o geantă de piele de viţel, pictată manual şi ornată cu strasuri.

Geanta mea Angel.

Credeam că n-am s-o mai văd niciodată.

— O, Doamne! aud respiraţia precipitată a lui Suze.

Rămîn cu ochii la geantă, amuţită. E puţin hărtănită şi sub baretă are o mică zgîrietură – dar, în afară de asta, arată exact ca înainte. Îngerul e neschimbat. Iar cuvîntul „Dante" străluceşte la fel de tare.

— Pare în regulă, spune Jess, întorcînd-o pe toate feţele. Cred că s-a udat un pic şi a fost aruncată în toate părţile de furtună, dar, în afară de asta, n-a păţit nimic. Poftim.

Mi-o întinde. Dar eu nu fac nici o mişcare. Nu pot s-o iau.

— Becky? Jess mă priveşte perplexă. Poftim geanta! Se pregăteşte să mi-o arunce, şi eu tresar.

— N-o vreau. Îmi feresc privirea. Geanta asta era să-mi distrugă căsnicia. Din clipa în care am cumpărat-o, a început să ne meargă rău. Cred că e blestemată.

— *Blestemată*? spune Jess, schimbînd priviri cu Suze.

— Bex, nu e blestemată, spune Suze răbdătoare. E o geantă absolut superbă! Cîte femei nu visează să aibă o geantă Angel!

— Ei bine, eu nu. N-o mai vreau. Mi-a adus numai necazuri. Le privesc pe rînd, şi, brusc, mă simt extrem de înţeleaptă. Ştiţi, în ultimele zile am aflat foarte multe lucruri. Am de făcut foarte multe. Şi, dacă am de ales între mariaj şi o geantă absolut splendidă... Întind larg braţele. Atunci, aleg mariajul.

— Uau, spune Suze. Chiar că te-ai schimbat. Scuze, adaugă timid în clipa în care îmi zărește expresia.

Pe bune, acum, ce-i în capul ei? Asta aș fi ales *mereu*, căsnicia.

Sau, cel puțin... așa cred.

— Și ce-ai să faci cu ea? întreabă Jess. O vinzi?

— Ai putea s-o donezi unui muzeu, spune Suze surescitată. Unde ar fi catalogată drept „Articol din colecția Rebecca Brandon".

— Am o idee și mai bună, spun. Va fi premiul cel mare al tombolei din după-amiaza asta. Surîd larg. Și o să tragem sforile în așa fel încît s-o cîștige Kelly.

La ora unu, casa e plină de lume. Toți au venit aici pentru un ultim cuvînt de îmbărbătare, iar atmosfera e pur și simplu incredibilă. Jess și cu mine împărțim castroane cu supă de legume, iar Suze îi arată lui Robin bannerele pictate de ea, și peste tot sînt murmure de conversație și rîsete.

Dumnezeule, de ce n-am organizat mai demult proteste? E cea mai tare experiență posibilă!

— Nu-i cool? spune Kelly, venind cu un castron de supă în mînă.

E îmbrăcată în pantaloni de camuflaj și un tricou pe care scrie, cu markerul, „Jos mîinile de pe țara noastră!"

— E super! spun radioasă. Și... ți-ai luat bilet la tombolă?

— Da, normal! Zece bilete!

— Ei, ia-l și pe ăsta, spun cît pot de firesc, dîndu-i numărul 501. Am eu așa un feeling în legătură cu biletul ăsta.

— Bine! Își bagă biletul în buzunarul de la pantaloni. Mersi, Becky!

Zîmbesc nevinovată și iau o înghițitură de supă.

— Cum arată magazinul?

— De vis! Îi strălucesc ochii. Sînt baloane peste tot, panglici, vin spumant și tone de cadouri gratuite...

— Va fi o petrecere pe cinste. Nu crezi, Jess? adaug, în clipa în care aceasta intră cu o oală cu supă. Vorbesc de petrecerea din prăvălia lui Jim.

— A, spune. Bănuiesc că da. Ridică supărată din umeri, ușor dezaprobator, și mai pune un polonic de supă în castronul lui Kelly.

Pe cine crede că păcălește?

Pe bune, acum, zău. Sînt *sora ei*, ce Dumnezeu!

— E... incredibil că am primit o donație pentru petrecere, fac către Kelly. Nu crezi?

— Nu-mi vine să cred! spune ea. O mie de lire, căzute pur și simplu din cer! Nu ne-a venit să credem!

— Incredibil, spune Jess vag încruntată.

— Partea amuzantă e că donatorul a ținut morțiș să rămînă anonim, adaug, luînd o lingură de supă. Robin a zis că poziția acestuia e fermă.

— Da. O văd pe Jess că se înroșește ușor la ceafă. Am auzit.

— Ar fi normal să se știe, spune Kelly, cu ochii mari. Mai ales că e un gest atît de generos!

— Sînt perfect de acord. Așa ar fi normal, zic, apoi fac o pauză, după care arunc în treacăt: Ce părere ai, Jess?

— Bănuiesc că da, răspunde, aranjînd castronele cu supă pe o tavă. N-am de unde să știu.

— Așa e, spun și îmi ascund cu greu un zîmbet. Foarte bună supa.

— Fiți vă rog puțin atenți! Jim bate în masă și zarva încetează brusc. Vreau doar să vă amintesc. Our Village Shop Party începe la cinci, imediat după protest. Toată lumea e bine-venită și poftită să cheltuiască oricît dorește. Chiar și tu, Edie.

O arată cu degetul și toți cei de față izbucnesc în rîs.

— Toți cei care cheltuiesc peste douăzeci de lire primesc un cadou gratuit, adaugă Jim. Și toată lumea primește o băutură gratis.

— Așa mai vii de-acasă! strigă bărbatul cu părul alb și asistența izbucnește iar în rîs.

— Bex? aud glasul lui Suze în ureche. La telefon. E Luke.

Mă grăbesc spre bucătărie, cu un zîmbet larg încă întipărit pe față și ridic precipitată receptorul.

— Luke! Bună! Unde ești? La aeroport?

— Nț, sînt deja în mașină.

— Deja? Bravo! spun entuziasmată. În cît timp ajungi aici? Am o mie de lucruri să-ți povestesc! Să-ți spun cum ajungi...

— Becky... mi-e teamă că e o mică problemă, mă întrerupe el brusc. Nu știu cum să-ți spun asta... dar nu cred că reușesc să ajung la tine decît un pic mai încolo.

— Poftim? Mă uit la receptor, dezamăgită. Dar... de ce? Ai fost plecat toată săptămîna! Nu ne-am văzut de atîta timp!

— Știu. Și pe mine mă irită treaba asta la fel de tare. Dar a intervenit ceva. Trage aer în piept, adînc. A apărut o criză de PR la Arcodas Group. În mod normal, i-aș lăsa pe Gary și pe ceilalți din echipă să se ocupe de ea, dar este un client

nou. E prima problemă cu care se confruntă şi trebuie să mă ocup de ea personal.

— Aha. Sînt atît de dezamăgită, că simt că mi-a pierit brusc toată vlaga. Înţeleg.

— Dar am o idee. Ezită. Vino şi tu cu mine.

— Poftim? Mă uit siderată la telefon.

— Vino şi tu. Îţi trimit eu maşină. Mi-a fost foarte dor de tine.

— Şi mie de tine. Simt o împunsătură în inimă. Mi-ai lipsit foarte tare.

— Dar nu e vorba numai de asta, Becky. Am vorbit cu Gary... şi am căzut de acord amîndoi. Am vrea să ne ajuţi şi tu la treaba asta. Amîndoi sîntem de părere că ai idei foarte bune. Ce părere ai?

— Vreţi să vă ajut? spun, înghiţind în sec. Pe bune?

— Mi-ar face mare plăcere să ne ajuţi. Vocea lui e extrem de caldă. Dacă doreşti, fireşte.

Mă uit la telefon, transfigurată de jind. E ceea ce mi-am dorit dintotdeauna. Soţul şi soţia care se ajută unul pe celălalt. Şi care fac brainstorming, căutînd idei împreună. Un parteneriat real şi autentic.

O, Doamne. Cît aş vrea să plec.

Dar... n-o pot lăsa baltă pe Jess. Nu acum.

— Nu pot să vin, Luke. Îmi muşc buza. Vreau foarte mult să lucrez cu tine. Vreau foarte mult să fac parte din echipa ta. Dar azi am altceva de făcut. I-am promis lui Jess. Şi... altora. Nu pot să-i abandonez, pur şi simplu. Îmi pare rău.

— Mi se pare corect, spune Luke, pe un ton uşor posac. E vina mea că nu te-am angajat atunci cînd am avut ocazia. Păi bine atunci, ne

vedem diseară. Oftează. Nu știu la cît scap, dar te sun în clipa în care știu ceva.

— Bietul de tine, spun cu înțelegere. Sper să iasă bine. Am să fiu lîngă tine cu sufletul. Unde o să fii?

— Ei, ăsta-i singurul lucru bun din toată chestia asta. O să fiu undeva în nord. Adevărul e că e posibil să fiu chiar destul de aproape de tine.

— Aha, spun cu interes. Și în ce constă criza? Alt afacerist veros care și-a umflat cu pompa documentele contabile?

— Și mai și, spune Luke posomorît. E vorba de un protest al nu știu cărui nenorocit de grup ecologist, apărut din senin.

— Un grup ecologist? zic uimită. Glumești, nu? E incredibil, pentru că...

Și, deodată, mă opresc. Simt că mă ia cu frisoane.

Nu se poate să fie...

Nu. Nu fi ridicolă. Zilnic sînt milioane de proteste, în toată țara...

— Iar persoana care se ocupă de protest se pricepe destul de mult la media, spune Luke. În după-masa asta e un marș de protest, evenimentul are o largă acoperire în presă, sînt interesate și televiziunile... Rîde. Fii atentă, Becky. Protestează împotriva unui centru de shopping.

Simt că se învîrte camera cu mine. Înghit în sec de cîteva ori, străduindu-mă să-mi păstrez calmul.

Nu poate fi vorba de același lucru. E imposibil.

Doar nu protestăm împotriva lui Arcodas Group. Știu sigur că nu. Noi protestăm împotriva rețelei Maybell Shopping Centres.

— Trebuie să te las acum, scumpa mea, îmi întrerupe Luke gîndurile. Mă aşteaptă Gary pe cealaltă linie, să mă brifeze. Dar ne vedem mai tîrziu. A, şi să nu uit, distracţie plăcută, indiferent ce faci cu Jess.

— Am să... încerc, reuşesc să îngaim.

În clipa în care mă întorc în sufragerie, inima îmi bate accelerat. Toată lumea e aşezată într-un semicerc, atentă la Robin, care ţine o mare diagramă, pe care sînt lipite două siluete, sub care scrie „Cum să te opui arestării poliţiei".

— ... caz în care este extrem de folositor un atac în zona pelviană, îl aud spunînd în clipa în care intru. Totul e OK, Becky?

— Absolut! zic, pe un glas uşor mai strident decît de obicei. Am şi eu o întrebare. Noi protestăm împotriva reţelei Maybell Shopping Centres, da?

— Da.

— Deci protestul nostru n-are nici o legătură cu Arcodas Group.

— Păi... ba da. Mă priveşte mirat. Maybell e proprietatea Arcodas Group. Ştiai asta, nu?

Deschid gura – dar nu sînt în stare să zic nimic.

Simt că mă ia cu leşin.

Tocmai am orchestrat o campanie mediatică de mari proporţii împotriva celui mai nou şi mai important client al lui Luke. Eu. Soţia lui.

— Nişte nenorociţi. Robin se uită în jurul lui, în cameră. Ghici ce-am auzit azi. Că şi-au chemat compania de PR să „se ocupe" de noi. Nu ştiu ce firmă de fiţe din Londra. Am auzit că îl trimit aici chiar pe şeful companiei.

O, Doamne. Nu sînt în stare să gestionez o asemenea situaţie.

Ce-am să mă fac? Ce?

Trebuie să mă retrag. Da. Trebuie să le spun chiar acum că mă retrag și că mă disociez complet de toată povestea asta.

— Probabil ne consideră niște ageamii. Ochii lui Robin strălucesc intens. Probabil cred că nu avem resurse suficiente. Dar uită că avem din belșug pasiunea pentru o cauză. Avem credințele noastre. Și, lucrul cel mai important dintre toate... Se întoarce către mine. O avem pe Becky!

— Poftim? Tresar panicată în momentul în care privirile tuturor se întorc spre mine și încep cu toții să mă aplaude. Nu! Te rog. Serios. Eu... n-am nici un merit în treaba asta.

— Lasă modestia! exclamă Robin. Tu ai transformat tot protestul! Dacă nu erai tu, nimic din toate astea nu s-ar fi întîmplat!

— Nu mai spune asta! spun înspăimîntată, aproape fără glas. Adică... nu vreau să fiu băgată în față. De fapt... Înghit în sec. Adevărul e că trebuie să vă spun un lucru...

Haide. Spune-le pur și simplu.

Zăresc expresia caldă a lui Jim și îmi feresc privirea. Dumnezeule, e foarte greu.

— Stai, aud un glas șovăitor din spatele meu, și, în momentul în care mă întorc mirată, o văd pe Jess apropiindu-se de mine. Înainte de a spune ce voiai să spui, aș vrea să zic și eu ceva.

Rămîne în picioare lîngă mine, iar asistența amuțește, curioasă. Jess își înalță bărbia și-i privește în ochi pe cei din mulțime.

— Mulți dintre voi m-au auzit zilele trecute spunîndu-i lui Becky că nu sîntem surori. Mulți dintre voi m-au auzit... repudiind-o definitiv. Ei bine, s-a dovedit că sîntem cu adevărat surori.

Se oprește și obrajii i se colorează ușor. Dar, chiar și dacă n-am fi... Chiar și dacă n-am fi... Se uită în jurul ei la cei prezenți, cu mîndrie. Aș fi onorată să o cunosc și să mă număr printre prietenii ei.

— Zi, că zici bine! țipă Jim, răgușit.

— Și să particip la acest marș de azi... alături de voi toți... și de sora mea... Îmi înconjoară umerii cu brațul ei. E unul dintre cele mai frumoase momente din viața mea.

Încăperea a amuțit.

— Scuză-mă, Becky, spune Jess, întorcîndu-se spre mine. Ce voiai să spui?

— Păi... îhm... eu... spun cu glas stins. Voiam să spun doar... Pe ei, pe mama lor...

WEST CUMBRIA BANK
STERNDALE STREET 45
COGGENTHWAITE
CUMBRIA

Domnişoarei Jessica Bertram
Hill Rise 12
Scully
Cumbria

12 iunie 2003

Stimată domnişoară Bertram,

Am fost extrem de surprins cînd am văzut că din contul dumneavoastră a fost retrasă astăzi suma de o mie de lire.

Este o operaţiune cu totul atipică pentru contul dumneavoastră, şi îmi permit să vă contactez, pentru a mă asigura că nu a fost făcută o greşeală.

Cu stimă,

Howard Shawcross,
Dir. Dept. Conturi Clienţi

Douăzeci și cinci

— Lăsați-ne țara în pace! strigă Robin la megafon.

— Afară! Afară! Afară! urlăm cu toții la ison, și zîmbesc spre Jess, fericită. Dacă am avut senzația vreun moment că nu e bine ce fac, orice urmă de îndoială mi-a dispărut definitiv.

E de ajuns să te uiți în jur. E de ajuns să te uiți la peisajul care ar fi distrus iremediabil. Ne aflăm pe Piper's Hill – și este cel mai uluitor loc în care m-am aflat vreodată. În vîrful dealului este o pădure, peste tot sînt flori sălbatice și am văzut deja vreo șase fluturi. Nu-mi pasă dacă Arcodas Group sînt sau nu clienții lui Luke. *Cum* să construiești un centru de shopping într-un loc ca ăsta? Mai ales unul care n-are nici măcar Space NK!

— Lăsați-ne țara în pace!

— Afară! Afară! Afară! țip cît mă țin băierile.

Protestul ăsta e lucrul cel mai cool la care am participat în viața mea! Mă aflu în vîrful dealului cu Robin, Jim și Jess și priveliștea din fața noastră e pur și simplu incredibilă. Au venit vreo trei sute de persoane! Și au pornit cu toții pe stradă spre locul pe care e propusă construcția, fluturînd

pancarte, suflînd în fluiere și bătînd din tobe, însoțiți de echipe de la două televiziuni locale și o liotă de ziariști.

Mă tot uit în jur – și nici urmă de Arcodas Group. Și nici de Luke. Lucru pe care-l constat cu mare ușurare.

Nu că mi-ar fi în vreun fel rușine că mă aflu aici. Chiar dimpotrivă. Sînt genul de persoană care își susține cauza pînă în pînzele albe și care ia partea celor năpăstuiți, indiferent de părerea celorlalți.

Dar, acestea fiind zise, dacă apare Luke, îmi trag o cagulă pe cap și mă ascund repede după cineva. N-are cum să mă vadă în mulțime. O să fie bine.

— Lăsați-ne țara în pace!

— Afară! Afară! Afară!

Jess își flutură energic pancarta cu „UCIGAȘII NATURII SĂLBATICE" și suflă în fluier. Edie și Lorna au pe cap peruci roz fluorescente și țin ridicat un panou uriaș pe care scrie „DACĂ NE DISTRUGEȚI NATURA, NE DISTRUGEȚI ȘI COMUNITATEA". Suze are pe ea un tricou alb și pantaloni de camuflaj pe care i-a șmanglit de la Tarquin și ridică unul dintre bannerele pictate de ea. Soarele strălucește și toată lumea e într-o dispoziție de zile mari.

— Lăsați-ne țara în pace!

— Afară! Afară! Afară!

Mulțimea și-a îngroșat rîndurile și, la un semn de încuviințare din partea mea, Robin își lasă jos pancarta și urcă pe tribuna pe care am improvizat-o. În fața acesteia se află un microfon, iar panorama din spate, cu cer albastru și peisaj de țară neatins de mîna omului îți taie, pur și simplu,

respirația. Fotograful pe care l-am angajat pentru această ocazie îngenunchează și începe să facă poze și la scurt timp e urmat și de echipele de televiziune și de fotoreporteri.

Încet-încet, mulțimea se liniștește și toată lumea se întoarce spre Robin, așteptîndu-l să ia cuvîntul.

— Prieteni, suporteri, iubitori ai peisajului rustic, începe el, iar vocea i se aude cu ecou în rîndurile mulțimii. Vă rog să ne oprim cu toții o clipă și să privim cu atenție ceea ce avem. Avem frumusețe. Avem natură sălbatică. Avem tot ce ne trebuie.

Se oprește pentru efect, așa cum l-am învățat, și privește în jur. Vîntul îi ridică părul, și chipul îi e îmbujorat de însuflețire.

— Avem nevoie de un centru de shopping?

— Nu! Nu! Nu! țipăm cu toții, din rărunchi.

— Avem nevoie de poluare?

— Nu! Nu! Nu!

— Avem nevoie de gunoaie ale societății de consum? Cui îi trebuie zeci și sute de feluri de... Se uită în jur cu dispreț, *pernuțe*?

— Nu... răspund și eu, odată cu toți ceilalți, dar apoi mă opresc subit.

Adevărul e că mi-ar cam trebui niște pernuțe simpatice pentru pat. Adevărul e că ieri am văzut unele foarte drăguțe de cașmir, într-un magazin.

Dar... e OK. Toată lumea știe că pînă și activiștilor le e uneori greu să cadă cu toții de acord asupra unor chestiuni tehnice minore. Și sînt de acord cu toate celelalte lucruri spuse de Robin. Cu pernuțele, însă, nu.

— Ne dorim să ne urîțim țara? strigă Robin, întinzînd larg brațele.

— Nu! Nu! Nu! urlu fericită și zîmbesc către Jess.

Ea suflă în fluier, iau eu mă uit la fluierul ei ușor invidioasă. Categoric, data viitoare cînd mai merg la un protest am să-mi iau și eu unul.

— Să-i dăm acum cuvîntul altui activist important! țipă Robin. Becky! Hai, vino aici!

Ridic capul stresată.

Poftim? Asta nu făcea parte din plan.

— Fata care a ținut în mînă întreaga noastră campanie! zice el. Fata ale cărei idei și al cărei spirit extraordinar a făcut posibilă această acțiune! S-o auzim pe Becky!

Toți cei prezenți se întorc spre mine, cu chipuri însuflețite, pline de admirație. Robin începe să aplaude și mulțimea i se alătură.

— Haide, Becky, spune Jess, peste zgomot. Vor să te audă!

Mă răsucesc rapid pe călcîie. Nici urmă de Luke.

Of, nu pot să rezist.

Țopăi prin mulțime pînă la treptele tribunei și le urc cu grijă, ajutată de Robin. La picioarele mele, așteaptă o mare de chipuri surescitate, scăldate în lumina soarelui.

— Bună ziua, Piper Hill! urlu în microfon și dinspre mulțime îmi răspunde un val de ovații, asezonat cu fluiere, chiote și răpăit de tobe.

Doamne, e fantastic! Parcă aș fi un star pop!

— Asta e țara noastră! strig, arătînd spre iarba verde din jurul nostru. E pămîntul nostru! Și nu avem de gînd să îl cedăm!

Urmează un nou val de ovații încîntate.

— Și oricui VREA ca noi să renunțăm la ce e al nostru... strig, fluturînd mîinile larg. Și oricui

vrea să vină și SĂ NE IA CE E AL NOSTRU... le zic un singur lucru! Și anume PLECAȚI LA VOI ACASĂ!

Urmează un al treilea val de ovații, și mai aprinse, și nu-mi pot reprima un zîmbet de satisfacție. Doamne, chiar că i-am băgat în priză. Poate ar trebui să intru în politică!

— Acestor oameni le zic RENUNȚATI ACUM! urlu. Pentru că noi avem de gînd SĂ LUPTĂM! Pe USCAT! Și pe...

Mulțimea începe să se agite brusc și mă opresc, încercînd să văd ce se întîmplă.

— Vin! aud în jurul meu.

— Huoo!

Mulțimea a început să șuiere și să huiduie și să se întoarcă într-o anume direcție, dar nu îmi dau seama ce e acolo.

— Ei sînt! țipă Robin, din iarbă. Ticăloșii! Le arătăm noi!

Și, deodată, încremenesc. Cinci bărbați în costume de afaceri de culoare închisă își croiesc drum grăbiți spre noi, traversînd mulțimea.

Unul dintre ei este Luke.

OK, cred că ar fi cazul să cobor de la tribună. Imediat.

Doar că nu e chiar atît de simplu, cînd ai un picior într-un nenorocit de ghips. Abia mă pot mișca.

— Ăă... Robin, aș vrea să cobor! strig.

— Rămîi acolo! strigă Robin. Dă-i înainte cu discursul! E super!

Îmi înșfac repede cîrja și mă străduiesc disperată să cobor treptele, cînd Luke ridică ochii și mă vede.

În viaţa mea nu l-am văzut atît de şocat. Împietreşte şi rămîne cu ochii ţintă la mine. Simt că-mi arde faţa şi picioarele încep să-mi tremure brusc.

— Nu-i lăsa să te intimideze, Becky! şuieră Robin insistent, de la poalele tribunei. Ignoră-i! Continuă să vorbeşti! Zi mai departe!

M-am blocat. Nu e nimic de făcut. Îmi dreg glasul, făcînd eforturi să-i evit privirea lui Luke.

— Îhm... Ne vom lupta! strig, uşor stresată. Le zic... ăă... PLECAŢI ACASĂ!

Cei cinci bărbaţi s-au aşezat unul lîngă celălalt, cu braţele încrucişate, şi mă privesc. Trei tipi pe care nu îi recunosc, Gary şi Luke.

Secretul e să nu mă uit la ei.

— Nu vă atingeţi de ţara noastră! strig, cu mai multă încredere. Nu avem nevoie de JUNGLA VOASTRĂ DE CIMENT!

Izbucneşte un val de ovaţii puternice şi nu mă pot abţine să nu arunc o privire triumfătoare spre Luke. Nu reuşesc deloc să-i descifrez expresia. E încruntat şi pare furios.

Dar, în colţul buzelor, are un mic rictus. Aproape ca şi cum mai are un pic şi izbucneşte în rîs.

Îmi întîlneşte privirea şi îmi înăbuş cu greu un hohot care îmi creşte în piept. Am îngrozitorul sentiment că, din clipă în clipă, am să izbucnesc într-un rîs cu chicote.

— Renunţaţi! urlu. Pentru că NU VEŢI CÎŞTIGA!

— Mă duc să vorbesc cu fata de la tribună, spune Luke grav unuia dintre bărbaţii pe care nu-i recunosc. Să văd ce putem face.

Traversează calm iarba pînă la tribună și urcă trei trepte, pînă cînd se află la aceeași înălțime cu mine. O clipă, nu facem altceva decît să ne uităm unul la altul, fără să vorbim. Îmi bubuie inima, de parcă ar fi un motor cu pistoane.

— Bună, zice Luke în cele din urmă.

— A! Ăă... bună! spun cît pot de firesc. Ce faci?

— Dar știu că nu te plictisești aici. Trece rapid cu privirea peste întreaga adunare. Tu ai făcut toate astea?

— Ăă... am avut și ajutoare. Îmi dreg glasul. Știi cum e...

Tocmai mi-am regăsit suflul, cînd îmi cade privirea pe manșeta imaculată a cămășii lui. Ascunsă sub ea și abia vizibilă este o brățărică simplă împletită, de sfoară.

Îmi iau imediat privirea de la ea, străduindu-mă să-mi păstrez calmul. Ne aflăm pe baricade opuse.

— Becky, îți dai seama că protestezi *împotriva* unui centru de shopping?

— Cu magazine fără pic de știaf, răspund, fără să clipesc.

— Nu negocia, Becky! urlă Robin de la picioarele noastre.

— Scuipă-l în față! se bagă și Edie, ridicînd pumnul.

— Îți dai seama, sper, că Arcodas Group e cel mai mare client al meu, spune Luke. Te-ai gîndit vreo secundă la amănuntul ăsta?

— Ai vrut să semăn cu Jess, îi răspund, ușor sfidător. Așa ai zis, îți amintești? „Fii ca sora ta". Ei, bine, poftim. Mă aplec spre microfon și strig: Duceți-vă înapoi la Londra voastră, cu

toate fițele voastre cu tot! Și lăsați-ne pe noi în pace!

Mulțimea izbucnește în ovații de aprobare.

— Să ne ducem înapoi la Londra noastră, cu toate fițele noastre cu tot? repetă Luke, nevenindu-i să creadă. Dar cu fițele *tale* cum rămîne?

— Eu n-am nici o fiță, spun demnă. Dacă vrei să știi, m-am schimbat. Acum sînt o ființă cît se poate de frugală. Și îmi pasă de peisajul rustic. Și nu-i pot lăsa pe diverși idioți să vină și să distrugă locuri atît de superbe ca ăsta.

Luke se apleacă și îmi șoptește la ureche:

— Adevărul e... că nu aici e locul în care vor să construiască centrul.

— Poftim? Ridic ochii încruntată. Ba da, aici vor.

— Ba nu. Și-au schimbat planurile, cu cîteva săptămîni în urmă. Vor folosi alt loc, un sit industrial părăsit.

Mă holbez la el cu suspiciune. Nu pare să mintă.

— Dar... planurile, zic. Am planurile!

— Antice. Ridică din sprînceană. Cineva nu s-a documentat cum trebuie. Se uită spre Robin. Cumva el e?

O, Doamne. Lucrurile încep să se lege.

Simt că mi se învîrte mintea. Nu pot să procesez toate aceste informații. La urma urmei, se pare că nu aici vor să construiască centrul.

Ne-am strîns o groază de oameni aici și urlăm din toți bojocii... ca proștii.

— Așa că, spune Luke încrucișîndu-și brațele, în ciuda campaniei tale de publicitate, extrem de convingătoare, Arcodas Group nu sînt chiar atît de ticăloși. Nu au greșit cu nimic.

— Aha. Îmi schimb jenată poziția și arunc o privire dincolo de Luke, spre cei trei tipi cu fețe iritate, de la Arcodas Group. Și... bănuiesc că nu sînt prea încîntați, așa-i?

— Nu prea, încuviințează Luke.

— Ăă... îmi pare rău. Trec rapid în revistă mulțimea din fața mea. Bănuiesc că vrei să le spun eu. Nu?

În ochii lui Luke e un mic licăr jucăuș, așa cum se întîmplă de fiecare dată cînd are un plan.

— Păi, zice, întîmplarea face că am o idee și mai bună. Dacă tot ai adunat toți oamenii ăștia din media aici...

Ia microfonul, se răsucește pentru a fi văzut mai bine de mulțime și bate ușor în microfon, cerînd atenție. I se răspunde cu o dezlănțuire de huiduieli și șuierături. Pînă și Suze flutură din banner în direcția lui.

— Doamnelor și domnilor, spune Luke cu glasul său grav și încrezător. Stimați colegi din presă. Doresc să fac un anunț, în numele Arcodas Group.

Așteaptă răbdător pînă cînd mulțimea se potolește, după care privește deschis către asistență.

— Noi, cei de la Arcodas Group, punem foarte mare preț pe oameni. Ne place să le ascultăm păsurile. Noi sîntem compania care ține seama de dorințele lor. Am vorbit cu reprezentanta dumneavoastră... Arată către mine. Și i-am ascultat toate argumentele.

Urmează un freamăt de nerăbdare. Toată lumea e cu ochii la el.

— Și, ca urmare a acestei discuții... vă anunț că Arcodas Group a renunțat la ideea de a construi ceva pe acest sit. Zîmbește. În acest loc, nu se va mai construi nici un centru de shopping.

Se lasă o tăcere încremenită – apoi izbucnește un vacarm fericit, de nedescris. Toți cei prezenți aplaudă și se îmbrățișează, printre fluierături de bucurie și tobe care bat nebunește.

— Am reușit! o aud pe Jess, pe deasupra isteriei generale.

— Le-am arătat noi! țipă Kelly.

— Aș dori de asemenea să vă atrag atenția asupra marelui număr de inițiative de protecție a mediului pe care le sponsorizează Arcodas Group, spune Luke pe un ton plăcut la microfon. Veți primi broșuri explicative. Și dosare de presă. Sperăm ca informațiile pe care le veți găsi în acestea să vă facă plăcere.

Ia stai așa. Ia uite la el, transformă chestia asta într-un eveniment de PR extrem de pozitiv pentru clientul lui. Mi l-a întors complet pe dos!

— Șarpe ce ești! zic furioasă, acoperind microfonul cu mîna. I-ai mințit cu nerușinare!

— Cîmpul e salvat. Ridică din umeri. Restul sînt detalii, nu crezi?

— Nu! Nu asta am...

— Dacă echipa ta își făcea documentarea ca lumea, n-am fi aici acum și n-ar fi trebuit să vin personal să salvez situația. Se apleacă spre Gary, care împarte broșuri mulțimii. Gary, vrei te rog să-i conduci pe domnii de la Arcodas la mașinile lor? Spune-le că eu mai rămîn puțin, mai am cîteva lucruri de negociat.

Gary încuviințează și flutură mîna spre mine vesel, gest pe care îl ignor cu grație. Sînt încă furioasă pe amîndoi.

— Și... unde va fi pînă la urmă construit centrul de shopping? îl întreb, cu ochii la mulțimea în delir. Kelly și Jess se îmbrățișează, Jim îl bate

pe Robin pe spate, iar Edie și Lorna își fluturară perucile roz în aer.

— De ce?

— Poate mă duc și protestez în fața lui. Poate că am să încep să-i urmăresc pe ăștia de la Arcodas Group peste tot prin lume și să le fac necazuri! Așa, ca să te țin un pic în suspans.

— Poate că n-ar fi rău, spune Luke ironic. Becky, uite ce e. Îmi pare rău. Dar trebuie să-mi fac meseria.

— Știu. Cred că ai dreptate. Dar... credeam că fac și eu, în fine, ceva important. Credeam că am făcut un lucru foarte bun. Oftez posomorîtă. Și am făcut o brînză.

— O brînză? spune Luke, nevenindu-i să creadă. Becky, uită-te puțin în jurul tău, la ce ai făcut. Arată spre mulțime. Uită-te la oamenii ăștia. Am auzit cum le-ai conceput campania, de la A la Z. Ca să nu mai zic de sat... și de petrecerea pe care o dai... Ar trebui să fii foarte mîndră de tine. Uraganul Becky, așa ți se spune...

— Ei, da, peste tot pe unde mă duc, după mine, potopul.

Luke mă privește, brusc serios, cu ochii întunecați, plini de căldură.

— Becky, tu îi lași paf pe toți. Pe toți cei pe care îi întîlnești. Îmi ia mîna și o privește preț de o clipă. Să nu fii ca Jess. Fii ca tine.

— Dar ai zis... încep – după care mă opresc.

— Poftim?

O, Doamne. Aveam de gînd să mă comport matur și demn și să nu aduc în discuție chestia asta. Dar pur și simplu nu mă pot abține.

— Te-am auzit vorbind cu Jess, murmur. Atunci cînd a venit la noi acasă. Și te-am auzit spunînd... că nu e ușor să trăiești cu mine.

— Păi nu e, deloc, spune Luke, cu aerul cel mai firesc.

Mă uit la el şi mi se pune un nod în gît.

— Dar e o experienţă unică. E o experienţă care te îmbogăţeşte. E distractiv. E singurul lucru pe care mi-l doresc. Dacă ar fi fost uşor, m-aş fi plictisit. Mă atinge pe obraz. Becky, viaţa cu tine e o aventură.

— Becky! mă strigă Suze de la poalele tribunei. Începe petrecerea! Bună, Luke!

— Haide, spune Luke, şi mă sărută. Hai să te ajut să cobori. Degetele lui puternice se împletesc cu ale mele şi i le strîng.

— Apropo, ce-ai vrut să spui cînd ai zis că acum eşti frugală? zice, ajutîndu-mă să cobor treptele. A fost o glumă?

— Nu! Sînt frugală! Jess m-a învăţat. Sînt ca Yoda.

— Şi ce anume te-a învăţat? spune Luke, curios.

— Cum să fac o stropitoare dintr-o cutie de lapte, spun mîndră. Şi cum să fac un ambalaj de cadou dintr-o pungă veche de plastic. Şi, de asemenea, că felicitările se scriu numai cu creionul, ca persoanele respective să poată şterge mesajul şi să le refolosească. Economiseşti nouăzeci de pence!

Luke mă priveşte lung, fără să spună nimic.

— Cred că trebuie să te duc cît mai repede înapoi la Londra, spune în cele din urmă. Mă ajută atent să cobor, ţinîndu-mi cîrja la subsuoară. Apropo, a sunat Danny!

— A sunat Danny? spun extrem de încîntată şi pun piciorul greşit pe ultima treaptă. În momentul în care aterizez pe iarbă, totul mi se învîrte în faţa ochilor.

— Aah! mă prind de Luke. Am ameţit.

— Eşti OK? spune el alarmat. E de la contuzie? N-ar fi trebuit să urci treptele astea.

— Nu-i nimic, spun, cu respiraţia întretăiată. Am să stau puţin jos.

— Dumnezeule, aşa păţeam şi eu! spune Suze, trecînd pe lîngă noi. Cînd eram însărcinată.

Mintea mi se goleşte complet.

Arunc o privire spre Luke. Şi el pare la fel de uluit ca şi mine.

Nu. Adică... Nu se poate să...

Nu se poate să fiu...

Şi, brusc, încep să fac socoteli peste socoteli frenetice în minte. Nici măcar nu *mi-a trecut prin cap* că... Dar ultima dată am... trebuie să fi... Sînt cel puţin...

O, Doamne.

O... Doamne.

— Becky? spune Luke cu un glas ciudat.

— Îhm... Luke...

Înghit în sec, străduindu-mă să-mi păstrez calmul.

OK, nu intra în panică. *Nu* intra în panică...

WEST CUMBRIA BANK
STERNDALE STREET 45
COGGENTHWAITE
CUMBRIA

Domnişoarei Jessica Bertram
Hill Rise 12
Scully
Cumbria

22 iunie 2003

Stimată domnişoară Bertram,

Tonul ultimei dumneavoastră scrisori m-a şocat şi m-a îndurerat, în egală măsură.
Vă asigur că „am şi eu viaţa mea", aşa cum spuneţi dumneavoastră.

Cu stimă,

Howard Shawcross,
Dir. Dept. Conturi Clienţi

Rebecca Brandon
Maida Vale Mansions 37
Maida Vale
Londra NW6 0YF

Manager
Harvey Nichols
Knightsbridge 109-125
Londra SW1X 7RJ

25 iunie 2003

Stimate domnule,

Fac o documentare ipotetică. Mă întrebam dacă este adevărat că, dacă naşti în magazinul Harvey Nichols (absolut întîmplător, fireşte!), ai dreptul la haine gratuite pe întreaga durată a vieţii.

V-aş fi extrem de recunoscătoare dacă mi-aţi răspunde.

Evident, aşa cum am menţionat deja, este o simplă ipoteză.

Cu stimă,

Rebecca Brandon (née Bloomwood)

Rebecca Brandon
Maida Vale Mansions 37
Maida Vale
Londra NW6 0YF

Manager
Harrods Food Hall
Brompton Road
Londra SW1X 7XL

25 iunie 2003

Stimate domnule,

Fac o documentare ipotetică. Mă întrebam dacă este adevărat că, dacă naşti în magazinul alimentar Harrods Food Hall (absolut întîmplător, fireşte!), ai dreptul la mîncare gratuită pe întreaga durată a vieţii.

De asemenea, mă întrebam dacă persoana în cauză ar putea fi îndreptăţită să primească şi alte articole, cum ar fi haine.

V-aş fi extrem de recunoscătoare dacă mi-aţi răspunde.

Evident, aşa cum am menţionat deja, este o simplă ipoteză.

Cu stimă,

Rebecca Brandon (née Bloomwood)